

Rebecca Ross

Sonsuz Yeminler

ONLARI SAVAŞ AYIRDI.
AŞK YENİDEN
BİRLEŞTİREBİLECEK Mİ?

OLIMPOS

Çeviren: Zehra Uzun

Ebedî Rekabet'le başlayan
romantizmle örülü,
lirik bir dille kaleme alınmış
hikâyenin destansı finali...

Iris cepheden yaralı ve kalbi kırık hâlde eve döneli iki hafta oluyordu fakat savaş henüz bitmemişti. Roman kayıptı, geçmişine ve Iris'e dair bütün anıları silinmiş vaziyette düşman hattının gerisinde kalmıştı. Anılarını geri kazanma umuduyla yeniden daktilo başına geçse de bu kez düşman adına yazıyordu.

Gardırobunun önünde gizemli bir mektup belirdiğinde, ona tuhaf biçimde tanıdık gelen esrarengiz biriyle mektuplaşmaya başladı. Aralarındaki bağ gittikçe kuvvetlenirken ikili, savaşın gidişatını değiştirmek adına hem kalplerini hem de geleceklerini riske atmak zorunda kalacaktı.

Rebecca Ross'tan umut, kalp kırıklığı ve aşkın benzersiz gücüyle harmanlanmış epik bir fantastik roman.

“Dolu dolu ve romantik. Hikâyelerin kokusu olsaydı bu kitap bir fincan siyah çay, daktilo şeridi ve düşmandan âşığa deneni o bağımlılık yapan baharat gibi kokardı.”

—SHELBY MAHURIN, *New York Times* Çoksatan Yazarı

“İlk cümlesinden itibaren okurları etkisi altına alacak.”

—ADRIENNE YOUNG, *New York Times* Çoksatan Yazarı

ISBN 978-625-5919-19-9

9 786255 919199

www.olimposdukkani.com

@olimposyayinlari

/olimposyayinlari

/olimposyayinlari

X /olimposyayin

THG
0745955
YOE

Ninova

Sonsuz Yeminler

Rebecca Ross

*Düzenleme
Ny.özlem*

Sonsuz Yeminler

Rebecca Ross

Orijinal Adı: Ruthless Vows

© 2025, Olimpos Yayınları

© 2023, Rebecca Ross

Yayın Koordinatörü: Ezgi Bilgi Altınay

Çeviren: Zehra Uzun

Editör: Aydan Yalçın

Son Okuma: Elif Nihan Akbaş

Sayfa Tasarımı: Fatma Can Yıldırım

1. Baskı: Mayıs 2025

ISBN: 978-625-5919-19-9

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Olimpos Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

OLİMPOS YAYINLARI

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2

Davutpaşa / İstanbul

Tel: (0212) 544 32 02 (pbx) Sertifika No: 42056

www.olimposdukkan.com - info@olimposyayinlari.com.tr

Baskı: KA BASIM

Topkapı Mahallesi Topkapı Maltepe Cad. Çaycılar İş Hanı

No:15 Kat:4 Zeytinburnu / İstanbul Sertifika No: 44064

Sonsuz Yeminler

Rebecca Ross

Çeviren: Zehra Uzun

Ninova

*Bir gardırop kapısından farklı bir diyara geçmeyi arzulayan,
bir mektup yazıp hâlâ cevabını bekleyen
ya da hikâyeler düşleyip kelimelerle var olan herkese.*

*Çayırları aşıp durgun derenin üzerinden,
Yamacın tepesine çıkıyor; ve şimdi de yerin altında yatıyor
Bir sonraki vadinin açık alanında:
Bir düşün müydü bu, yoksa uyanıkken görülen bir rüya mı?
Şu nağmeydi uçup giden: – Uyansam mı yoksa uyusam mı?*

–John Keats, “Ode to a Nightingale”

Giriş

ENVA

Üzerinden bunca tozlu ölümlü yılı geçmiş olmasına rağmen Dacre'ın bir gün peşine düşeceğinden hiç şüphesi yoktu. Enva şarkısının onu mezarda yalnızca bir yere kadar tutabileceğini biliyordu. Bu şarkıyı söylemek için neleri feda ettiği önemli değildi; Dacre'ın mezarı başında söylediği büyülü sözler eninde sonunda etkisini yitirecekti.

Gri fırtınalar dünyayı yeşillendirip yumuşatırken ilkbahardan yaza; ağaçlar kızıl kahve ve altına dönüp kurumuş otların üzerini kırağı örterken yazdan sonbahara; hava buz kesip dağların buzdan dişleri çıkarken sonbahardan kışa; sonra tekrar ilkbahara, yıl boyunca ninnisini çalmıştı.

Bu ninni, eski âşığını bir ölümlü gibi yüzyıllarca toprağın altında tutmaya yetmişti ve Enva o zamanki insan krala güvence vermişti. Diğer üç ilaha gelince... Alva, Mir ve Luz... Enva onların uyanmasından hiçbir zaman endişe etmemişti.

Fakat her güzel şeyin bir sonu vardı. Her şarkı biterdi.

Dacre uyanacaktı ve uyandığında Enva onu bekliyor olacaktı.

İki yanında duran uzun parmaklarını yumruk yaptığında şişmiş eklemlerinin acıdığını hissetti. Büyüsünün etkisini yitire-

ceğini biliyordu fakat bu kadar güç emmenin bedelini tahmin etmemişti.

Bir an için geçmişe dalan Enva, Broad Caddesi'nde bir gölgenin altında durmuş, varlığından bihaber insanların koşturmacasını izliyordu. Gerçi göze çarpmamak kendi tercihiydi. Kanamaya ve çürümeye mahkûm bir bedenle, mum alevi misali titrek ve akkor bir ruhla doğmuşçasına insan kalabalığına karışabilirdi. Karanlıkta alev alev yanan bir ruhla.

Birkaç dakika daha olduğu yerde durarak güneşin batmasını bekledi. İşte o zaman alacakaranlığa çıkıp caddenin karşısına geçti, bakışları bir kafeye kilitlenmişti. Uzun zaman önce buraya bir kere daha geldiğine neredeyse emindi. Bu şehir çapraz döşemeli parke taşları üzerine kurulmadan önce. Binalar uzun, çelik iskeletlerden yapılmadan çok önce.

Anılarının geçmişe gitmesine izin verseydi burayı *neredeyse* hatırlayabilirdi. Dacre'la beraber aşağıda yaşadığı zamanı zihninde canlandırmaya cesaret etseydi. Issız gölgelerin arasında boğulduğu, gökyüzüne hasret hâlde onun yatağında uyuduğu zamanı.

Dacre onu altın kafese koysa da Enva pençelerinin arasından kaçmayı başarmıştı.

Kafenin kapısına vardı. Akşam olduğundan kapalıydı ancak kilitler Enva'yı hiçbir zaman durduramamıştı, binaya girip etrafa bakındı. Evet, buraya daha önce de gelmişti ama o zaman bu hâlden çok farklıydı. Enva'nın içinde, çevresindeki her şey tıpkı mevsimler gibi değişip gelişirken kendisinin hep aynı kaldığına dair tuhaf bir his peyda oldu. Yüzyıllar önce nasılsa şimdi de öyleydi, kadim rüzgârdan ve soğuk takımyıldızlarından var edilmişti.

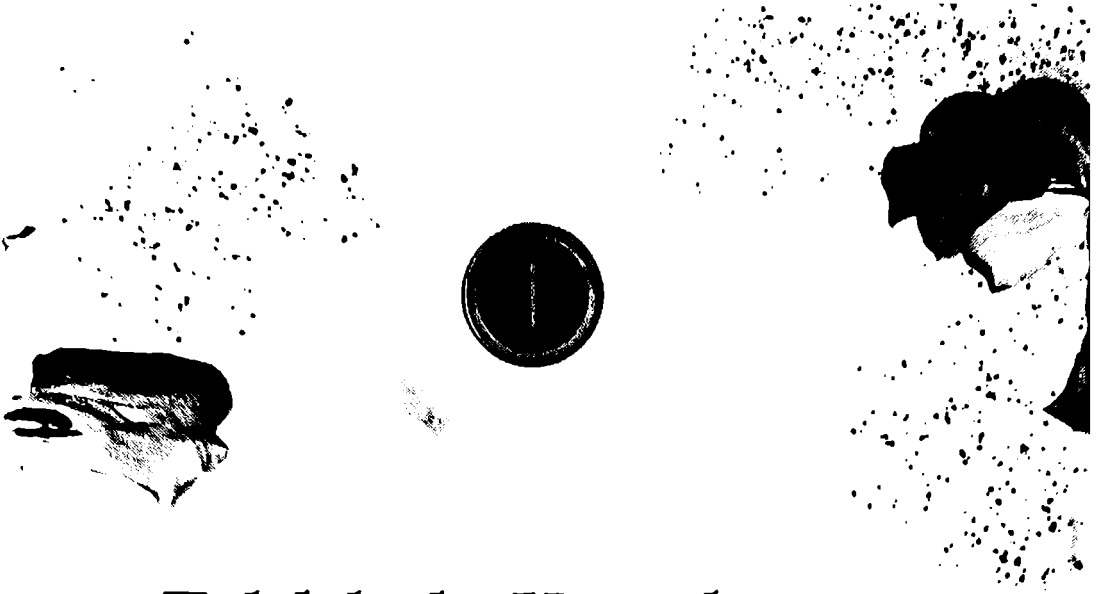
Fakat buraya daha önce yaşananların kurbanı olmaya gelmemişti.

Gözlerini kısıtı ve kapıyı bulmak üzere ilk adımı attı.

BİRİNCİ BÖLÜM

Büyü
Hâlâ
Toplanıyor

Tehlikeli Karşılaşma

Bahar nihayet Oath şehrinin yolunu bulmuştu ancak etrafı parıltıya boğan güneş ışığı bile Iris'in iliklerini saran buzu eritmeye yetmiyordu. Kalabalık Broad Caddesi'nde, tramvay raylarının ve aşınmış parke taşlarının üzerinde yürürken birinin onu takip ettiğinin farkındaydı. Yine de arkasına bakma dürtüsüne teslim olmadı ve taşların arasındaki çatlaklardan fışkıran otların üzerinden atlarken ellerini trençkotunun ceplerine soktu.

Trençkotu daha üç günlüktü ve hâlâ satın aldığı mağaza gibi kokuyordu; biraz gül esansı, biraz siyah çay, biraz da ayak-kabı cilası. Dahası hava, işe gidip gelirken giymesine gerek olmayacak kadar ısınmaya başlamıştı. Ancak Iris trençkotunu tıpkı bir zırh gibi sımsıkı kuşanmayı sevdiğini fark etmişti.

İçi ürpererek bir fırının kapısında toplanmış kalabalığın arasına daldı, sabah ekmeklerini alan insanların hengâmesinde arkasındaki kişinin onu gözden kaybetmesini umuyordu. Acaba peşindeki Forest olabilir miydi? Bu düşünce ânında içini rahatlattı, sonra hemen moralini bozdu. Forest bunu daha önce de yapmıştı. Avalon Bluff'ta. Hatta ortaya çıkmak için doğru

zamanı bekleyerek Iris'i *günlerce* izlemişti ve Iris bunu hatırladıkça kendinden geçecek gibi oluyordu.

Daha fazla dayanamadı. Omzunun üstünden arkasına baktı, rüzgâr saçının birkaç telini yüzüne savuruyordu.

Abisinden hiçbir iz yoktu fakat Forest artık Enva'nın ordusuna katılmadan önceki o kahkahaları hiç dinmeyen, sevgisini göstermekten biraz bile çekinmeyen kişi değildi. Hayır, savaş onda izlerini bırakmıştı; ona siperde nasıl hareket edeceğini, nasıl silah sıkacağını, ölü mıntıkadan düşman topraklarına nasıl sızacağını öğretmişti. Savaş onu derinden yaralamıştı. Forest şimdi Iris'i takip ediyorsa ondan hâlâ şüphe ediyor demektir.

Hâlâ Iris'in bir veda bile etmeden onu ve Oath'u ardında bırakıp gideceğine inanıyordu.

Bana güvenmeni istiyorum, Forest.

Iris yutkunup yoluna devam etti. Eskiden çalıştığı binanın önünden geçti; beşinci katında *Oath Gazette*'in ışıklarının ışıltılı yandığı yerdi burası. Roman'la ilk tanıştığı ve onun kendini beğenmiş zengin züppenin teki olduğunu sandığı yerdi. Kelimelerinin bir gazetede ilk kez yayımlandığı, muhabirlik heyecanını ilk kez tattığı yer.

Iris dördüncü parmağındaki yüzükle oynayarak o ağır cam kapıların önünden hızla geçti. Daha sakın bir yan yola döndü, bir kulağı arkasındaki ayak seslerindeydi. Ne var ki tramvay zillerinin ve köşe başlarındaki işportacıların gürültüsü her şeyi bastırıyordu, böylece Iris kestirmeden gitmeye karar vererek bir ara sokağa daldı.

Araçların yan aynasını kırmadan ilerleyemeyeceği tuhaf, yamru yumru bir yoldu. Kimi eşiklerden geçerken yahut pencerelerdeki ışıklara bakarken ya da güneş tepede ne kadar parıldarsa parıldasın asla yok olmayan gölgelerin üzerinden atlarken büyüünün hâlâ hissedilebildiği taş döşeli bir sokaktı.

Fakat Iris beyaz bir tuğla duvarın üzerine kırmızı boya kullanılarak kalın harflerle yazılmış yazıyı görünce duraksadı.

Tanrılar mezarlarına aittir.

Bu söze ilk kez denk gelmiyordu. Geçen hafta bir katedralin yan cephesinde ve bir kütüphanenin kapısında da görmüştü. Hepsi kan kırmızısı boyayla yazılıyordu ve ardından tek bir isim geliyordu: *Enva*.

Haftalardır tanrıçayı gören olmamıştı. Artık insanları orduya katılıp savaşmaya teşvik eden şarkısını söylemiyordu. Ara sıra biri çıkıp onu gördüğünü iddia etse de Iris tanrıçanın şehirde olduğundan bile emin değildi. Bu meşum sözü şehrin dört bir yanına kimin yazdığına gelince... Iris bilmiyordu ama yaşayan hiçbir ilahın Cambria'ya ayak basmasını istemeyen bir grup Oathlu olduğunu tahmin ediyordu. Bu ilahlara Dacre da dâhildi.

İçi ürperen Iris yoluna devam etti. Neredeyse *Inkridden Tribune*'e varmıştı ki kendine son kez arkasına bakma izni verdi.

Sokağın başında sahiden de biri vardı. Ama döndüğü gibi bir binanın karanlık kapısından içeri dalınca Iris yüzü şöyle dursun, vücut yapısını bile seçemedi.

İç çekip kollarını ovuşturdu. Gideceği yere varmıştı ve arkasındaki *gerçekten* Forest'sa onunla daha sonra, akşam eve döndüğünde konuşacaktı. Bu, ikisi de konuyu açmaya gönülsüz olduğundan iki haftadır bekleyen bir konuşmaydı.

Iris ahşap kapıdan içeri girdi, botları siyah-beyaz fayans döşemeli lobide ses çıkarıyordu. Tepesinde belli belirsiz bir halka oluşturan ampullerin altında merdiveni inerken sıcaklığın değiştiğini hissetti. Trençkotunu yıl boyu giymesinin bir sebebi de buydu.

Inkridden Tribune, çok eski bir binanın bodrum katında yer alıyordu. Üzeri kâğıt yığınlarıyla dolu meşe masaları, bakır borularla kaplı tavanı, çatlaklarından içeri hava sızan sıvasız tuğla duvarları ve sigara dumanlarının dansını, daktilo tuşlarının ışıltısını gözler önüne seren pirinç masa lambalarıyla burası sanki daimi bir sonbaharın içine hapsolmuş gibiydi. Karanlık

fakat insanın içini ısıtan bir yerd, öyle ki Iris içeri adımını attığında usulca soluk verdi.

Attie çoktan gelip ortak kullandıkları masaya oturmuş, dalgın gözlerle daktilosuna bakıyordu. İncecik kahverengi parmaklarını kenarı kırık bir çay fincanının etrafına sarmış, alnı düşüncelerle çatılmıştı.

Iris trençkotunu çıkarıp sandalyesinin arkasına astı. Hâlâ cepheye giderken verdikleri bağcıklı botları giyiyordu ki bunlarla yürümek, *Gazette*'te çalışırken giydiği topuklularla yürümekten çok daha rahattı. Gelgelelim bu botlar, üzerindeki ekoseli etek ve beyaz bluzla hiç uyumlu değildi ancak gazete için iyi makaleler yazdığı sürece Helena Hammond kıyafetlerinin uyumunu önemsemiyordu.

“Günaydın,” dedi Attie ona.

“Günaydın,” diye karşılık verdi Iris yerine otururken. “Bugün hava güzel.”

“Yani işten çıkma vaktimiz geldiğinde fırtına kopmuş olacak,” dedi Attie alayla. Fakat sonra sesi yumuşadı ve “Bir haber var mı?” diye sordu.

Iris arkadaşının neyi kastettiğini biliyordu. Roman'ı soruyordu. Iris'in onun yeri ve durumu hakkında bilgi edinip edinmediğini.

“Yok,” dedi boğazı düğümlenerek. Oath'a döndükten sonra, belki gören duyan biri çıkar diye, cepheye yakın olmasına rağmen hâlâ faaliyet gösteren tren istasyonlarına telgraflar göndermişti.

**KAYIP KİŞİ UYARISI STOP ROMAN C KITT STOP
SİYAH SAÇLI MAVİ GÖZLÜ SAVAŞ MUHABİRİ
STOP EN SON AVALON BLUFF'TA GÖRÜLDÜ
STOP I WINNOW'LA OATH TELEGRAFHANESİ
ARACILIĞIYLA İLETİŞİME GEÇİN STOP**

Iris henüz herhangi bir haber almamıştı ama zaten ne bekliyordu ki? Son zamanlarda sayısız asker ve sivilden haber

alınamıyordu. Iris aklını başka bir şeyle meşgul etme amacıyla daktilosunu hazırlamaya koyuldu, gerçi bu *kendi* daktilosu değildi, *Tribune*'ün ödünç verdiği yedek daktiloydu. Eski bir aletti; onlarca başparmaktan nasibini alan boşluk tuşu aşınmıştı, diğerlerinden birkaçı da takılıp duruyor, sık sık hatalı yazmasına sebep oluyordu. Iris hâlâ bu daktiloya alışmaya çalışırken büyükannesinin ona verdiği büyümlü daktiloyu delicesine özlüyordu. Onu Roman'a bağlayan daktiloyu. Üçüncü Aloutte'i.

Şaryoya temiz bir kâğıt takarken kendi daktilosunun nerede olduğunu merak etti. Onu en son Marisol'ün pansiyonundaki odasında görmüştü. Pansiyon bombardımanda mucize eseri ayakta kalmayı başardıysa da Dacre ve güçlerinin, ele geçirdikleri kasabayı ne hâle getirdiklerini tahmin etmek mümkün değildi. Üçüncü Alouette belki de üzeri kül kaplı hâlde hâlâ odasında duruyordu. Belki de Dacre'ın askerlerinden biri onu yürütmüş, alçakça yazışmalar için kullanıyordu ya da yolda yere çalıp onlarca ışıldayan parçaya ayırmıştı.

"İyi misin, evlat?" Helena Hammond'ın sesi düşüncelerini bölünce Iris başını kaldırıp baktı ve patronunun yanı başında durduğunu gördü. "Biraz solgun görünüyorsun."

"İyiyim, sadece... düşünüyordum," dedi belli belirsiz bir gülümsemeyle. "Kusura bakma."

"Kusura bakacak bir şey yok. Düşüncelerini bölmek istemedim ama sana bir mektup var." Pantolonunun cebinden buruşmuş bir zarf çıkarırken sert yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. "Haber aldığına sevineceğini düşündüğüm birinden."

Sabırsızlığına engel olamayan Iris mektubu Helena'nın elinden çekip aldı. Roman'la ilgili bir haber olmalıydı, zarfı yırtarken içi hem umutla hem de dehşetle doldu. Ne kadar uzun bir yazı olduğunu görünce şaşırdı –telgraf olamayacak kadar uzundu– ve derin bir soluk verdi, mektubu okurken nefesi titriyordu:

Canımın içi Iris,

Oath'a sağ salim döndüğünü öğrendiğimde ne kadar rahatladığımı (hâlâ öyleyim!) anlatmaya kelimeler yetmez! Eminim Attie sana o gün Avalon Bluff'ta yaşanan korkunç şeyleri anlatmıştır ama kamyonunda seni ve Roman'ı bekleyebildiğimiz kadar bekledik. Sizsiz gitmek kalbimi nasıl parçaladı anlatamam, güvende olmanız ve tekrar bir araya gelmenin yolunu bulmamız için dua etmekten başka bir şey yapamadım.

Helena bana Roman'dan hâlâ haber alamadığını yazdı. Çok ama çok üzgünüm, canım arkadaşım. Keşke elimden endişeni azaltacak bir şey gelse. Şunu bil ki kız kardeşimin River Down'daki evinin kapısı sana her zaman açık. Oath'tan yalnızca bir günlük uzaklıktayız ve kalmak isterseniz sana da Attie'ye de yerimiz var.

O zamana kadar kalbim seninle. Seni çok özledim!

Arkadaşın,
Marisol

Iris gözlerini kırpıştırarak gözyaşlarını bastırıp mektubu zarfına geri koydu. Marisol'ü son görüşünün üzerinden iki hafta geçmişti. Pansiyonda hep birlikte oldukları zamandan bu yana iki hafta. Bahçede Roman C. Kitt'le evlendiğinden bu yana iki hafta.

On dört gün çok da uzun bir süre değildi; dizlerinde ve kollarında, molozların ve gaz bulutlarının arasında yerde süründüğü zamandan kalma belli belirsiz morluklar, çizikler vardı hâlâ. Patlayan bombaların gürültüsünü hâlâ duyabiliyor, ayağının altındaki toprağın sarsıntısını hissedebiliyordu. Roman'ın, ara-

larına hiçbir şey giremezmiş gibi ona sımsıkı sarılırken saçlarına değen nefesini hâlâ sezebiliyordu.

İki hafta kısacık bir zaman dilimiydi –Iris’in içindeki yaralarının tazeliğine bakılacak olursa dün bile olabilirdi– fakat burada, Oath’ta, sanki batıda savaş tozu dumana katmamış gibi hayatı normal akışında yaşayan insanlarla çevriliyken... Avalon Bluff’ta geçirdiği günler rüya gibi gelmeye başlamıştı. Ya da sanki *yıllar* önce yaşanmıştı da Iris’in hafızası o anıları durmadan tekrarladığından zamanla yıpranarak sararmışlardı.

“Anladığım kadarıyla Marisol iyi, öyle değil mi?” dedi Helena.

Iris başıyla onaylayıp zarfı masadaki bir kitabın altına koydu. “Evet. Attie’yle beni kardeşinin evine davet ediyor.”

“En kısa zamanda gidelim,” dedi Attie.

Elbette, diye düşündü Iris. Attie, River Down’ı çoktan görmüştü. Keegan’a verdiği sözü tutmak üzere Marisol’ü (ve Lilac isimli miyavlayıp duran kediye) oraya götürmüştü. Enva’nın ordusunda komutan olan Keegan, Iris’in endişe içinde haber beklediği bir diğer kişiydi. Marisol’ün karısının Avalon Bluff’taki muharebeden sağ çıkıp çıkmadığını bilmiyordu.

Iris tam cevap verecekken ofise bir sükûnet çöktü. Lambalardan biri uyarı verircesine yanıp söndü, ardından daktiloların istikrarlı tıkırtısı birer birer kesildi, öyle ki *Tribune*’ün kalbi atmayı bırakmış, sessizliğe gömülmüştü. Helena kaşlarını çatarak kapıya döndü, Iris bakışlarını takip ettiğinde gözlerinin tuğla sövenin altında duran adama kilitlendiğini gördü.

Adam uzun boylu, ince yapıydı, lacivert renk üç parçalı takım elbise giymişti, göğüs cebinde kırmızı mendil vardı. Yaşını tahmin etmek zordu ancak beyaz yüzü derin kırışıklarla kaplıydı. Büzüşük dudaklarının üstünde bıyığı vardı, boncuk boncuk gözleri loş ışıktaki obsidiyen gibi parlıyordu. Melon şapkasının altındaki kır saçlarını briyantınle yatırmıştı.

Iris ilkin onu tanıyamadı. Sabah kendisini takip eden kişi olup olmadığını merak ederken arkasında iki güvenlik görevlisinin durduğunu gördü, kaslı kollarını arkalarında bağlamışlardı.

“Şansölye Verlice,” dedi Helena tedbirli bir sesle. “Sizi *Inkridden Tribune*’e hangi rüzgâr attı?”

“Özel bir mesele için geldim,” dedi şansölye. “Yalnız konuşabilir miyiz?”

“Elbette. Bu taraftan.” Helena masaların arasından geçerek odasının yolunu tuttu.

Iris, Şansölye Verlice’in, yanından geçtiği editörlere ve köşe yazarlarına bakarak Helena’nın peşinden gidişini izledi. Adam sanki onları gözden geçiriyordu, hatta birini *arıyor* gibiydi, ofisin öbür ucundan arkasına bakıp Iris’le göz göze geldiğinde Iris’in kalbi tekledi.

Şansölye esrarengiz bakışlarını uzunca bir süre Iris’in üzerine diktikten sonra Attie’ye kaydırды. O sırada Helena’nın odasına varmıştı, dolayısıyla bakışlarını indirip içeri girmekten başka çaresi yoktu. Helena arkalarından kapıyı kapadı, iki güvenlik görevlisiyse koridorda kalarak nöbetçi askerler misali kapıyı tuttular.

Inkridden Tribune yavaş yavaş yeniden hareketlenmeye başladı. Editörler kırmızı dolma kalemleriyle sayfa yığınlarını düzenlemeye geri döndü, köşe yazarları tekrar daktilolarını tıkırdatmaya başladı, asistanlarsa çay büfesiyle telefon arasında mekik dokuyor, masalara dumanı tüten fincanlar ve kâğıt parçalarına karalanmış mesajlar dağıtıyorlardı.

“Sence ne konuşuyorlar?” diye fısıldadı Attie, başıyla Helena’nın odasını işaret ederek.

Iris titrememek için kendini zor tuttu. Trençkotunu geri giyip kemerini sıkıca bağladı.

“Bilmiyorum,” dedi aynı şekilde fısıldayarak. “Ama iyi bir şey olmadığı kesin.”

On dakika sonra odanın kapısı açıldı.

Iris daktilosunun ritmine kapılmış hâlde dikkatini önündeki kâğıttan ve kâğıda mürekkeple yazdığı kelimelerden ayırmaya da göz ucuyla şansölyeyi görebiliyordu. Şansölye ofiste hiç acele etmeden, aheste aheste yürüyor, yürürken bakışları değer biçer gibi Attie'yle Iris'in üzerinde dolaşıyordu.

Iris dişlerini sıkıp başını eğdi, böylece önüne düşen saçları yüzünü kapayarak şansölyenin bakışlarıyla arasında kalkan oldu.

Verlice ve iki koruması merdiveni çıkıp gözden kaybolduklarında rahatladıysa da adamın parfümünün keskin kokusu ofisi sis misali kaplamıştı. Iris ağzındaki acı tattan kurtulmak umuduyla kendine bir fincan çay almak üzere kalkmıştı ki Helena'nın ona el ettiğini gördü.

"Iris, Attie. İkinizle de konuşmam gerek."

Attie bunu bekliyormuş gibi tek kelime etmeden yazmayı bırakıp ayağa kalktı. Fakat dudağını çiğniyordu, Iris bunu görünce arkadaşının da kendisi kadar gergin olduğunu anladı. Şansölye oraya her ne söylemek için geldiyse mesele onlar hakkında olmalıydı. Iris, Attie'nin peşi sıra Helena'nın odasına gitti.

"Oturun," dedi Helena, masasının etrafından dolaşıp kendi koltuğuna otururken.

Iris kapıyı kapadıktan sonra Attie'nin solundaki yıpranmış deri koltuğa oturdu. Helena'nın konuşmasını beklerken eklemelerini çıtlatmamak için kendini zor tutuyordu.

Helena nihayet sessizliği bozarak, "Şansölyenin buraya neden geldiğine dair bir fikriniz var mı?" diye sordu. Sesi tuhaf biçimde sakın ve soğukkanlıydı. Tıpkı buz tabakasının altındaki su gibi.

Attie, Iris'e yandan bir bakış attı. O da aynı sonuca varmıştı. Iris bunu gözlerinde görebiliyordu. Sıkıntı, endişe, öfke parıltısı.

"Makalelerimizi beğenmedi," dedi Iris. "Clover Hill'le Avalon Bluff'ın tahliye edilmesi, bombalanması ve gazla zehirlenmesi üzerine yeni yayımladığın makalelerimizi."

Helena uzanıp bir dal sigara aldı, sonra iç çekip sigarayı bir kâğıt destesinin üzerine attı. “Evet, beğenmemiş. Beğenmeyeceğini biliyordum ama yine de yayımladım.”

“Beğenmezse *beğenmesin*, n’apalım?” dedi Attie, sinirle tek elini kaldırarak. “Çünkü biz gerçekleri yazdık.”

“O öyle görmüyor.” Helena’nın alnına düşen kumral saçları cansızdı. Gözlerinin altında sanki uyumamış gibi mor halkalar vardı. Yüzü o kadar solgundu ki çilleri de yara izi de daha bir göze çarpıyordu.

“Nasıl görüyor peki?” diye sordu Iris, parmağındaki al-yansla oynayarak.

“Felaket tellallığı ve propaganda olarak görüyor. Öyle manşetler atarak satışlarımı artırmaya çalıştığımı düşünüyor.”

“Saçmalık bu!” diye çıkıştı Attie. “Iris ve ben Avalon Bluff’taki saldırıya bizzat *şahit olduk*. Muhabir olarak işimizi yapıyoruz. Şansölyenin bununla bir sorunu varsa ancak ve ancak Dacre sempatizanı olduğundandır.”

“Biliyorum,” dedi Helena usulca. “İnan ki biliyorum, kızım. Siz gerçeği yazdınız. Tam da sizden istediğim gibi yaşadıklarınızı cesurca ve dürüstçe kaleme aldınız. Ayrıca evet, şansölye, Dacre’nin kuklası olmuşa benziyor. Bu da beni bir sonraki meseleye getiriyor: Verlice insanları korkutup kızdırarak sorun yaratmaya çalıştığımı düşünüyor. Son *tanrılar mezarlarına aittir* vandalılığından bizi sorumlu tutuyor. Bu sabah garaj yoluna büyük, kalın harflerle öyle yazmışlar.”

Iris elini yumruk yapıp açtı. İşe gelirken o korkusuz sloganı gördüğünü hatırlıyordu. “İlahlara tapsalar da tapmasalar da insanların onlar hakkındaki fikirleri ve inançları kendilerini bağlar. Biz bunu kontrol edemeyiz.”

“Verlice’e aynısını söyledim,” dedi Helena. “Ama o benimle hemfikir değildi.”

“Peki, bu bizim için ne anlama geliyor? Savaş hakkında yazmayı bırakmamızı mı istiyorsun? Tanrılar yokmuş gibi mi davranalım?”

“Tabii ki hayır,” dedi Helena homurdanarak. Fakat sözlerine devam ettikçe direnci kırıldı. “Buradaki insanların aklına hayaline gelmeyecek şeyler yaşamışken sizden bunu istemek hiç hoşuma gitmiyor. Üstelik daha yeni döndünüz. Ama ikinizin de Avalon Bluff’ta gördüğü gibi Dacre doğuya doğru hızla ilerliyorsa... o zaman bilmemiz gerek, hele ki biricik şansölyemiz onunla iş birliği içindeyse. Tanrı Oath’a ulaşmadan evvel ne kadar vaktimizin kaldığını ve onun gelişine nasıl hazırlanacağımızı bilmemiz gerek.”

Iris’in nabızı hızlandı. Oath’a döndüğünden beri kendini eksik hissediyordu. Uyuyordu ama rüya görmüyordu. Yemek yiyordu ama tat almıyordu. Sanki nasıl ilerleyeceğini bilmiyormuş gibi üç satır yazıp ikisini siliyordu.

“Cepheye dönmemizi istiyorsun,” dedi soluk soluğa.

Helena’nın yüzü ciddileşti. “Evet, Iris. Ama Marisol artık Avalon Bluff’ta olmadığından geçen seferki gibi değil.”

“Nasıl o hâlde?” diye sordu Attie.

“Hâlâ bu ayrıntıları çözmeye çalışıyorum, o yüzden şimdilik bir şey diyemeyeceğim.” Elini saçlarının arasından geçirmesiyle tutamları daha sönük, daha dağınık bir hâl aldı. “Ayrıca sizden hemen cevap beklemiyorum. Hatta bugün erken çıkın. Bana duymak istediğimi sandığınız cevabı vermenizi değil, bu işi ve sizin için ne anlama geldiğini etraflıca *düşünmenizi* istiyorum. Anlaşıldı mı?”

Iris başıyla onaylarken aklında hemen Forest belirdi. Abisi gitmesini istemeyecekti; ona bunu söyleyeceği ânı düşündüğünde endişeden boğazı düğümlendi.

Göz ucuyla Attie’ye baktı, arkadaşının ne karar vereceğinden emin değildi.

Zira gerçek şu ki Attie'nin onu seven beş k kardeşiyle anne babası vardı. Oath niversitesi'nden prestijli dersler almıştı. Iris'i bu şehre bağlayan tek bir ip varken onu bağlayan bir sürü ip bulunuyordu. Fakat aynı zamanda Attie şansölye'nin, bütün telli çalgıların kolluk kuvvetlerine teslim edilmesini emreden yasına baş kaldırarak kemanını bodrumda saklayan bir müzisyendi. Bir zamanlar yazılarının yayımlanmaya layık olmadığına inanan geri kafalı profesörüne *Inkridden Tribune* aboneliği hediye etmişti.

Attie, şansölye Verlice ya da dar görüşlü profesörü gibilerin son sözü söylemesine asla müsaade etmeyen biriydi.

Iris hızla öğreniyordu ki kendisi de yleydi.

Nehir kıyısındaki parka vardığında gökyüzünde kara bulutlar toplanıyordu. O ve Attie, Helena'nın tavsiyesi üzerine o günlük paydos edip köşe başındaki bir kafede kahvaltı yapmış, ardından Iris onun yanından ayrılmıştı. Attie, ailesinin evine gitmeden önce niversitenin avlusunda son kez dolaşmak, Iris de ocukken Forest'la altını üstüne getirdiği parkı ziyaret etmek istemişti.

Daktilo çantasını taşımaktan yorularak yosun kaplı bir kayanın yanında durdu ve bakışlarını sığ nehre dikti.

Kıvrılarak uzanan kıyı eğri büğrü söğüt ve huş ağaçlarıyla kaplı, hava nemli ve mis kokuluydu. Parkın şehrin gürültüsünden tamamen uzak olması çok acayıpti; burada ne tramvayların zilleri, ne motoru boğulan araçların uğultusu ne de insan sesleri duyuluyordu. Iris bir an için kendini Oath'tan kiletrelerce ötede, huzurlu kırsalda hayal etti ve ardından yere çömelip nehrin içinden birkaç taş topladı, parmaklarına değen soğuk su bütün vücudunu rpertmişti.

Yıllar önce Forest, kayaların arasında bir salyangoz bulup Iris'e vermişti. Iris de o salyangozun adını *Morgie* koymuş, onu evcil hayvanı olarak gururla eve götürmüştü.

Iris gülümsedi fakat bu anı o kadar keskindi ki ciğerlerini cam gibi kesti.

Bir keresinde, *Beni çok sık görürsen üzücü salyangoz hikâyelerimden bıcarsın*, diye yazmıştı Roman'a.

Roman'sa, *İmkânsız*, diye yanıtlamıştı.

Iris taşların elinden düşmesine izin verip suya çarpmalarını izledi. Rüzgâr ağaç dallarını sallarken tepede gök gürlüyordu. İlk yağmur damlaları Iris'in omzuna düşüp trençkotundan aşağı gözyaşı misali aktı.

Iris hızlı adımlarla evin yolunu tutarken yağmur iyiden iyiye bastırdı. Oturduğu apartmana vardığında saçları sırlıklam olmuştu ama neyse ki daktilo çantası su geçirmezdi. Normalde işten dönerken daktilosunu yanında getirmezdi fakat onsuz olmaktan hoşlanmadığını fark etmişti. Ne belli, belki gece yarısı birden ilham gelirdi.

Iris binanın önündeki merdiveni hızla çıkıp botlarını yere vura vura ikinci katın dik basamaklarını tırmandı ancak dairesinin kapısını aralık görünce olduğu yerde durdu. Sabah o çıkarken Forest hâlâ evdeydi, kanepede oturmuş, eski bir çift ayakkabısını parlatıyordu. Dışarı çıkmaya gönülsüz gibiydi, hâl böyle olunca Iris onun, birilerinin onu tanıyıp görev yerini terk ettiğini düşünmesinden endişe edip etmediğini merak etmişti. Hâlbuki durum bundan çok daha karışıktı fakat Oath'taki çoğu insan, cephede neler olup bittiğinin pek farkında değildi.

Iris, "Forest?" diye seslenerek kapıya yaklaştı. İterek daha geniş açtığında menteşelerin gıcirtısı koridorda yankılandı. "Forest, sen misin?"

Cevap gelmediyse de Iris içeride yanan lambanın pus rengi ışığını görebiliyordu. Evinde biri vardı, bu farkındalıkla sırtından aşağı bir ürperti yayıldı.

Tekrar, "Forest?" diye seslendi ama yine cevap gelmedi. Yalnızca kıvrılarak yükselen baharatlı bir duman ve içeride birinin dolaştığına dair sesler vardı.

Iris eşikten geçti.

Dana derisi palto ve koyu renk takım elbise giymiş uzun boylu, yaşça büyük bir adam birkaç adım ötesinde, oturma odasının ortasında duruyordu. Iris bu adamı daha önce hiç görmemişti fakat göz göze geldikleri an kim olduğunu anladı, anlamasıyla da az önceki ürperti bu kez tüm vücudunu sararak kanını dondurdu.

Adam dövüşmeye hazırlanır gibi purosundan son bir nefes çekti, puroyu ağzından indirirken tütün için için yanıyordu.

"Merhaba, Bayan Winnow," dedi tok bir sesle. "Oğlum nerede?"

Büyülü Sözler

Iris, Roman'ın babasıyla ilk karşılaşmasını böyle hayal etmemişti. Hatta böylesi bir karşılaşma *aklının ucundan bile geçmemişti*. İlk tanışmaları lekeli duvar kâğıdı, eskimiş mobilyaları ve aşınmış zeminiyle bu küçük, acınası dairede olmamalıydı. Burası Iris'in işçi sınıfından olduğunu insanın gözüne gözüne sokuyordu. Bu tanışma Iris yağmurdan sucuk gibi olmuş, dağılmışken, kederli ve yalnızken gerçeklememeliydi.

Hayalindeki karşılaşmada Iris en güzel giysisini giymişti, saçlarını kıvrıcık yapıp inci tokalarla bezemişti ve Roman'la el ele tutuşuyordu. Kittlerin şehrin kuzey ucundaki geniş malikânesindeydiler, belki de güneşli bahçede oturuyorlardı, Roman'ın cingöz büyükannesiyile nazik annesi çay ve üçgen şeklinde kesilmiş sandviçler servis ediyorlardı.

Böylesi hayallerin gerçekte ne kadar ender örtüştüğünü fark etmek Iris'te âdeta tokat etkisi yarattı. Zira zihninde yarattığı manzaranın gerçek olması imkânsızdı. Yine de gözünü ilk kaçırıp olmayı reddederek demir gibi dimdik durdu.

“Merhaba, Bay Kitt,” dedi. “Sizi beklemiyordum.”

“Habersiz geldiğim için kusura bakma,” dedi adam fakat Iris hiç de pişman olmadığını görebiliyordu. “Senin de artık öğrenmiş olacağın gibi... oğlum nerede olduğuna dair beni bilgilendirmek konusunda pek de iyi değildir, amma velakin eve dönmesi gerekiyor.”

Ev.

Bu sözcük Iris’in göğsüne ok gibi saplandı ve Iris durup nefeslendi, daktilo çantasını yere bırakıp trençkotunu çıkardı, en yakınındaki sandalyenin sırtına astı. Tanrılara şükürler olsun ki elektrikleri açılmıştı ve döndüklerinden beri Forest kendini evi temizlemeye adanmıştı. Bu sayede ortalık şişe dolu değildi. Örümcek ağları alınmış, yerler süpürülmüştü. Mutfakta yemek, tuvalette su vardı fakat yine de annesi olmadan burası Iris’e tuhaf geliyordu.

Bu düşünceyi aklından uzaklaştırdı. Şu anda hazırlıklı olmadığı bir ikilemle baş etmesi gerekiyordu. Bay Kitt’e Roman hakkında ne söyleyeceğini ya da adamın ne kadarından haberdar olduğunu bilmiyordu. Neleri söylemeli, neleri saklamalı bilmiyordu.

Roman’ın bu durumda ne yapacağını düşünmeye çalıştı ancak yüreğinin acıyla sıkışmasından başka bir sonuç elde edemedi.

“Size bir fincan çay getireyim mi, Bay Kitt?” dedi.

“İstemez. Sorumu duymadın mı, çocuk?”

“Elbette duydum. Oğlunuzun nerede olduğunu bilmiyorsunuz ama benim bildiğimi düşünüyorsunuz.”

Bay Kitt birkaç gergin saniye boyunca sessiz kaldı. O bakışlarını Iris’ten ayırmıyor, Iris de kendini ona bakmaya zorluyordu. Burada gücü onun eline vermeyecekti; sanki adam burayı fethetmiş gibi sinip bakışlarını çekmeyecekti.

Adama bakmaya devam ederken Roman’la arasındaki benzerlikleri fark etti. İkisi de uzun boylu, geniş omuzluydu, gür siyah saçları, mavi kantaron rengi gözleri vardı. Çeneleri sivri, elmacık kemikleri çıkıktı, tenleri kızarmaya meyilliydi. Iris,

Roman utandığında, rahatsız olduğunda ya da kızdığında hemen anlardı çünkü yüzü kaçınılmaz biçimde kızarırdı ve bu da onu çok sevimli gösterirdi. Bay Kitt'in durumundaysa yanakları, yıllarca içki ve sigara içmekten kızarmış gibi görünüyordu.

Adam dumanı dönerek yükselen purosundan bir nefes daha çekti. Belki Iris'in onu dikkatle incelemesinden hoşlanmamıştı, belki de bu kadar inatçı olmasını beklemiyordu. Iris'in pek de umurunda değildi fakat Bay Kitt elini ceketinin iç cebine atınca istemsizce kaskatı kesildi.

"İlkin anlamadım," diye başladı Bay Kitt, ceketinin gölgelerinden yalnızca katlanmış bir gazete çıkardığını görünce Iris'in iliklerini saran gerginlik aniden yok oldu. Fakat sonra Bay Kitt gazeteyi ikisinin arasına atınca Iris onun *Inkridden Tribune* olduğunu gördü. Ön sayfadaki manşeti okuyunca aynada kendi yüzünü görmüş gibi bir aşinalıkla kalbi çarptı.

**DACRE AVALON BLUFF'I BOMBALADI,
SOKAKLARDAKİ VATANDAŞLARI VE
ASKERLERİ GAZLA ZEHİRLEDİ
YAZAN: INKRIDDEN IRIS**

"Bir türlü anlam veremedim," diye devam etti Bay Kitt, "oğlum neden her şeyi geride bırakıp köhne, sansasyon yaratma meraklısı bir gazete için cephede çalışmaya gitsindi ki? Neden *Oath Gazette*'teki mevkinden vazgeçsindi? Neden güzel, zeki bir genç hanımla nişanını bozsundu? Neden bana karşı gelip annesinin kalbini ikinci kez kırsındı? Aklım almıyordu, ta ki *Tribune*'de yayımlanan ilk makalenin okuyana kadar. İşte o zaman anladım."

Iris kıpırdamıyor, nefes almıyordu. Bay Kitt'in ona kusursuz bir tuzak kurduğunu fark ettiğinde cesareti kırılmıştı, adamın devam etmesini beklerken ağzı kupkuru oldu.

Bay Kitt yerdeki gazeteye, Iris'in manşetine bakarak gülümsedi. Onun mürekkeple yazdığı kelimelere. Yaşadığı dehşete, hayatta kalmayı kıl payı başarısına. Fakat Bay Kitt bakışlarını tekrar ona çevirdiğinde Iris gözlerinde güç bela bastırıldığı öfkeyi ve hıncı gördü.

"Bakın, Bayan Winnow... Roman oldu olası hikâyelere ve kelimelere meraklıydı. Çocukluğundan beri öyleydi, kütüphaneme gizlice girer, raflardan kitap aşırırdı. Kayınvalidem ona onuncu doğum gününde daktilo vermişti çünkü *yazar* olmayı hayal ediyordu. Başkalarına anlam ifade eden şeyler yazmayı. Bu yüzden üniversiteye gitmek ve saatlerini başkalarının düşüncelerini analiz edip kendininkileri kaleme almaya çalışarak geçirmek istemişti."

Iris vücudunu ateş bastığını hissetti. "Bana ne söylemeye çalışıyorsunuz, Bay Kitt?"

"Kelimelerinin onu büyülediğini söylüyorum. Ama onu bırakman gerek."

Iris boğazından kopup kaçmaya çalışan kahkahayı güçlkle tuttu. Çünkü sessizlik odada yankılanmaya devam ederken Bay Kitt'in sahiden ciddi olduğunu fark etti.

"Kelimelerim oğlunuzu büyülediyse bilin ki onunkiler de benim üzerimde aynı etkiyi yarattı," dedi, istemsizce alyansıyla oynayarak.

Anılar birden gün yüzüne çıkarak boğazına sarıldı.

Bu anılar yüzüğe demirliymiş gibi Iris onları yüzlerce kez yeniden yaşamıştı: Roman'ın yüzüğü parmağına takışı. Gök-yüzünde yıldızların belirişi, çiçeklerin alacakaranlığı daha da güzelleştirişi. Roman'ın gözlerinde yaşlarla ona gülüşü. Karanlıkta adını fısıldayışı.

Bu kaygılı hareketi Bay Kitt'in dikkatini eline çekti. Iris adamın yüzüğün parlaklığına, hangi parmağında olduğuna baktığını gördü. Birden Bay Kitt'in yüzünü korkunç bir ifade ele geçirdi. Öyle ki Iris'in nefesi tekledi.

Bay Kitt'in tek söylediği "anlıyorum" oldu fakat bunu uzatarak, düşünceli bir edayla söylemişti. "O hâlde hamilesin?"

Iris adam ona tokat atmış gibi irkildi. "*Efendim?*"

"Zira oğlumun, senin gibi tek amacı mirasını sömürmek olan yoksul, çilli suratlı bir kıza kendini yasal olarak bağlamak istemesi için başka bir sebep düşünemiyorum. Roman şerefli biridir, çoğu zaman hak etmeyen insanlara karşı olsa bile—"

"Sabah beni iş yerime kadar takip ettiniz," diye lafını kesti Iris, sırf yüzüğünün ışıltısını görmeye devam etsin diye sol eliyle adamın yanlışlarını sıralamaya başladı. "Evime izinsiz girdiniz. Hiç şüphesiz şahsi eşyalarımı karıştırdınız. Bütün bunlar yetmezmiş gibi şimdi bir de beni öyle kötü aşağılıyorsunuz ki size diyecek tek lafım kalmadı." Hâlâ açık olan kapıyı işaret etti, eşiğin ötesinde yağmur bardaktan boşanırcasına, soğuk soğuk yağıyordu. "Ben sizi evimden çıkarmaları için yetkilileri çağırmadan önce *gidin buradan.*"

Bay Kitt kıs kıs güldü fakat Iris'in sözleri etki etmiş olmayıydı ki kapıya yöneldi. Yerdeki gazetenin üstüne basıp Iris'in manşetini lekelediğinde Iris dilinin ucuna kadar gelen küfürleri ona savurmamak için kendini zor tuttu.

Fakat Bay Kitt, Iris'in yanına ulaştığında durdu. Kan çanağına dönmüş mavi gözlerini bir kere daha Iris'e dikti. Nefesi sigara kokuyordu.

Daha birkaç dakika önce Iris, Roman'la babası arasında fiziksel benzerlikler görmüştü. Ama şimdi bakışlarına aynı şekilde karşılık verirken Roman Carver Kitt'in onu dünyaya getiren adama aslında hiç benzemediğini fark etmek onu canını yakacak denli rahatlatmıştı.

"Sonsuza kadar eteğinizin altında saklanamaz, Bayan Winnow," dedi Bay Kitt, sanki onun bir Kitt olduğunu reddedermiş gibi. "Akşam geldiğinde ona onunla konuşmak istediğimi söyleyin. Annesiyle benim eve dönmesini istediğimizi. Yaptığı şey için onu affettiğimi."

Iris'in ona söyleyeceği son sözlerle karar vermesi için iki saniyesi vardı. İki saniye ve Bay Kitt'e hiçbir bilgi vermek istemese de bu adamın güçlü olduğunu, Roman'ı eve döndürmenin peşini bırakmayacağını biliyordu.

"Roman burada değil," dedi.

"Nerede kalıyor?"

"Oath'ta değil."

Bay Kitt tek kaşını kaldırdı fakat sonra Iris'in söylenmemiş sözlerini idrak etmiş gibi göründü. "Bu mu sizin sevginiz, Bayan Winnow? Kendi canınızı kurtarıırken onu Avalon Bluff'ta bırakmak mı?"

Iris'in yanından geçip giderek sonunda daireden çıktı.

Benzi atan, yaprak gibi titreyen Iris, adam fırtınaya karışana dek arkasından baktı, geride kalan parfümünün ve purosunun kokusu âdeta boğazını sıkıyordu. Gözyaşları gözlerini yakmaya başladı. Gözyaşları, öfke ve pişmanlık, hepsi de birer bıçak gibi etini kemiğinden sıyrıyordu.

Iris kapıyı kapayıp kilitledikten sonra yavaşça dizlerinin üstüne çöktü.

Düzenleme

Ny.ozlem

Her Hikâyenin İki Yüzü Vardır

Sevgili Kitt,

Pişmanlıklardan ibaret bir kız oldum çıktım.

Her sabah gri, rüyasız uykumdan uyanıp seni düşünüyorum. Nerede olduğunu merak ediyorum. Yaralı mısın, aç mısın ya da korkuyor musun? Yerin üstünde misin yoksa altında mısın? Dacre seni hükmettiği toprakların derinlerine, yeryüzünün merkezine mi zincirledi? Eğer öyleyse seni nasıl bulacağım?

Keşke o gün elini hiç bırakmasaydım. Tepede askerlere yardım etmeye çalışırken yanından ayrılmamalıydım. Gazın aramıza girmesine izin vermemeliydim. Abimin sen olmadığını anlamalıydım. Bunlardan birini dahi yapmış olsaydım şu anda birlikte olurduk.

Dairenin kapısı açıldı.

Iris yazmayı bırakıp nefesini tuttu. Fakat hemen ardından duyduğu ayak seslerinin Forest'a ait olduğunu anladı, yerden hızlıca kalkıp onu karşılamak üzere odasından çıktı.

Forest paltosundaki ve botlarındaki yağmur sularını silke-liyordu. Neredeyse akşam olmuştu ve Iris onun bu saate kadar nerelerde olduğunu bilmiyordu. Bunun, içindeki yarı iyileşmiş yaranın kabuğunu kaldırmasından nefret etti: Annesinin eve geç geldiği onca gün ve Iris'in onun için endişelendiği ancak bu konuda hiçbir şey yapmadığı onca an.

Pişmanlık duyduğu bir mesele daha.

Forest burnunu çekti, çeker çekmez de kaskatı kesildi. Başını kaldırıp odanın öbür ucundaki Iris'e baktığında yüzünde yağmur damlaları parlıyordu.

"Sigara mı içtin?" diye sordu şaşkınlığını gizleyemeden.

Iris yüzünü buruşturdu. Evi daha iyi havalandırmalıydı. "Hayır."

"O zaman buraya biri gelmiş. Kimdi? Sana zarar verdi mi?"

"Hayır. Yani evet," dedi Iris, alnını ovuşturarak. Forest'a ne kadarını söylemeliydi? "Kayınpederim geldi. Bana Roman'ı sordu. Nerede olduğunu."

Forest içini çekti. Arkasındaki kapının sürgüsünü sürgüleyip mutfığa geçti ve masanın üstüne bir kese kâğıdı koydu. Kokusuna bakılacak olursa yemek almıştı.

"Peki sen ne dedin?" diye sordu temkinli bir edayla.

"Roman'ın Oath'ta olmadığını söyledim. Dacre hakkında hiçbir şey demedim."

Forest gazeteye sarılı iki sandviç çıkardı. Fakat Iris çenesinin gerildiğini görebiliyordu, sanki ne söyleyeceğini düşünüyor gibiydi.

"Gel, otur da yemeğini ye," dedi sonunda, masanın sandalyelerinden birini çekerek. "En sevdiğinden aldım."

Iris abisinin karşısına oturup sandviçinin paketini açtı. Sahiden de en sevdiğiydi –ekstra kırmızı soğanlı, hindi fümeli,

çavdar ekmekli– ve içi sıcacık oldu, ta ki ekmeğin üstünde duran turşuyu görene kadar. Iris boğazını tıkayan yumruyu yutkundu. Roman’a, parktaki bir bankta yanında oturup gerçekte nasıl biri olduğunu ilk kez gördüğü o güne dair taptaze anıları boğazında düğümlenmişti.

Sessizlik içinde sandviçlerini yediler. Iris, Forest’ın şimdilerde bir hayli sessizleştiğini fark etmeye başlıyordu. İkisi de öyleydi, sık sık kendi içlerine kapanıyorlardı. Bu yüzden abisi kısık bir sesle sessizliği bozunca şaşırdı.

“İşten geldiğinde evde olmadığımı için kusura bakma.” Duraksayıp gömleğinin önündeki kırıntıları silkeledi. “İş görüşmesindeydim.”

Iris şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. “Aa? Bu harika bir haber, Forest. Saatçi dükkânına dönmeyi mi düşünüyorsun?”

Forest başını iki yana salladı. “Hayır. Oraya dönersem çok soru sorarlar. Askere gittiğimi biliyorlar, onlara neler olduğunu anlatmak istemiyorum.”

Iris anlıyordu ama abisinin, sırf Dacre’in pençesine düştüğünü, onun kuklası olduğu için gölgelerde yaşamak, hayatını yeniden kurmak zorunda kaldığını hissetmesini istemiyordu.

Bunu söylemek için dudaklarını araladı fakat sonra seçtiği kelimeler kafasına dank etti.

Forest ona baktı. “Ne oldu?”

“Yok bir şey. Sadece... Seninle gurur duyuyorum.”

Abisinin yüzü buruştu. Sanki gözyaşlarını tutmaya çalışıyormuş gibiydi, Iris bunu fark edince hemen daha neşeli bir tavırla ekledi: “Dışarı çıkarken bana not bırakırsan daha iyi olur, böylece geri döneceğini bilirim. Ama sorun yok. Hem bugün işten erken çıkmıştım zaten. Helena, Attie’yle bana izin verince ben de–”

“Neden size izin verdi?” diye araya girdi Forest, yaklaşan fırtınayı sezmiş gibi.

Iris, dişlerinin arkasında dilini kıvırdı. *Eh, diye düşündü, kaçınılmazı ertelemenin manası yok.*

“Iris?”

“Helena, Attie’yle benden cepheye dönmemizi istedi.”

“İster tabii.” Forest sandviçinin kalanını masaya attı. “Döneli daha *iki* hafta oldu ama seni tekrar göndermeye hazır bile!”

“Bu benim işim, Forest.”

“Sen de benim *kardeşimsin!* Korumam gereken küçük kardeşimsin.” Dudakları ince bir çizgi hâlini alırken elini nemli saçlarının arasından geçirdi. “Seni ve annemi hiç bırakmamalıydım. Burada kalmalıydım, o zaman *bunların* hiçbiri olmazdı.”

Bunlar.

Forest’ın Dacre tarafından yaralanıp iyileştirilmesi, düşman için savaşması. Annelerinin kendini alkole vermesi, sarhoş kafayla eve dönerken bir tramvayın altında kalması. Iris’in savaş hakkında haber yapmak üzere cepheye gitmesi, yaylım ateşi sırasında paramparça olmanın eşiğinden dönmesi.

Hepsi bir zincirin halkaları misali ayrılmaz biçimde birbiriyle ilintiliydi.

“Neden gittin?” diye sordu Iris, sesi o kadar kısıktı ki Forest’ın duymazdan gelip gelmeyeceğini merak etti.

Cevabın bir kısmını zaten biliyordu: Abisi, bir akşam işten eve dönerken Enva’nın arpını çaldığını duymuş ve bu yüzden orduya katılmıştı. Zira o şarkı, savaşın gerçekleriyle yüreğini dağlamıştı. Bir kıtasını dinlerken Forest sanki fiziken oradaymışçasına siperi görmüştü. Dacre’in kuvvetlerinin küçük köylerde yarattığı yıkımı. Dumanı, kanı ve kar misali yağan külü.

“*Ne için* savaştığımı mı soruyorsun?” dedi Forest.

Iris başıyla onayladı.

Forest sessizleşip şeytan tırnağını koparmakla meşgul oldu ama sonra, “Bizim için savaşıyordum,” dedi. “Geleceğin için savaşıyordum. Kendi geleceğim için. Batıda yardım bekleyen insanlar için. Enva için değildi. Hayır. O bir kez bile cepheye

gelmedi. Bizi orduya katılmaya ikna ettikten sonra kuvvetlerimize bir kez olsun önderlik etmedi.”

“Ben de aynı sebepten ötürü yazıyorum,” dedi Iris. “Bunu bile bile... yine de gitmeme engel olacak mısınız?”

Forest içini çekti ama yılgın görünüyordu. Elini beline koyduğunda Iris yaralarından birine dokunduğunu anladı.

Eski yaraların canını yakıp yakmadığını merak etti. Üç kurşun vücudunu delmiş, ikisi hayati organlarına isabet etmişti. *Ölmüş olmalıydı*, diye düşündü içinden buz gibi bir ürperti geçerken. *Ölmüş olmalıydı ve ben abimi kurtardığı için Dacre’a şükretmem mi yoksa abim şimdi bu kadar acı verici yaralarla yaşamak zorunda olduğu için öfkelenmem mi gerek bilmiyorum.*

“Yaraların, Forest,” dedi masadan kalkarak. Forest’ın içinde hâlâ taşıdığı o ıstırabı hafifletmek istiyor ama söz konusu ona yardım etmek olunca tamamen çaresiz hissediyordu. Açıkçası Forest kardeşinin yaralarından söz etmesinden bile hoşlanmıyordu.

“İyiyim,” dedi, sandviçini eline alarak. Bir ısırık kopardı ama yüzü bembeyazdı. “Otur da ye, Iris.”

“Doktora gitmeyi düşündün mü hiç?” diye sordu Iris. “Bence gitmen iyi olur.”

“Doktora ihtiyacım yok.”

Iris yeniden sandalyesine oturdu. Son iki haftadır Forest’ın mahremiyet isteğine saygı duymuş, ona sormak istediği birçok şeyi içinde tutmuştu. Ama şimdi, Forest izin verse de vermese de gitmek üzereydi. Dacre’a –*Roman’a*– doğru yola çıkmak üzereydi ve daha fazlasını öğrenmeye ihtiyacı vardı.

“Yaraların sürekli acıyor mu?” diye sordu.

“Hayır. Benim için endişelenme.”

Iris ona inanmadı. Çoğu gün iyi hissetmediğini görebiliyordu ve bu düşünce Iris’in içini acıtıyordu. “İstersen hastaneye birlikte gidebiliriz, Forest.”

“Peki, onlara ne diyeceğiz? Böylesine ölümcül yaralara rağmen hayatta kalmamı nasıl açıklayacağım? Ölmüş olmam gerekirken iyileşmemi nasıl açıklayacağım?”

Iris, gözlerindeki yaşları saklamak için bakışlarını kaçırdı.

Forest sessizliğe gömüldü, yüzü utançtan kızarmıştı, sanki az önceki sertliğinden dolayı suçluluk duyuyordu. Usulca, “Bana bak, Küçük Çiçek,” diye fısıldadı.

Iris yanağının iç kısmını ısırarak ona baktı.

“Roman’ı düşündüğünü biliyorum,” dedi Forest, konuyu öyle ani değiştirmişti ki Iris irkildi. “Onun için endişelendiğini de biliyorum. Ama büyük ihtimalle şu an Dacre onu yanında tutuyordur. Yaralarını iyileştiriyor, eski hayatına dair ne varsa silip atıyordu. Ailesiyle olan bağını, Oath’taki yaşantısını, bir zamanlar hayalini kurduğu şeyleri. *Seni* bile. Benim yaptığım gibi kaçmasın diye onu görevinden alıkoyabilecek her şeyi yok ediyordur.”

Iris gözlerini kırptırdı. Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülünce çabucak silip Forest’ın boynundaki kolyeye baktı. Abisi, annesinin altın madalyonunu hâlâ takıyordu. Forest’ı Dacre’in pençesinden kurtulmaya iten, o olmuştu: Kopmayan, somut bir bağ.

“Kitt’in beni hatırlamayacağını mı söylüyorsun?”

“Evet.”

Iris’in midesi düğüm düğüm oldu. Nefes almak canını yakıyordu, köprücük kemiğini ovuşturdu. “Unutacağını sanmıyorum.”

“Beni dinle,” dedi Forest, masanın üzerine eğilerek. “Bu konuda senden daha fazlasını biliyorum. Bildiklerim—”

“Sürekli hatırlatıp duruyorsun zaten!” diye bağırdı Iris, kendini tutamayarak. “Bana *daha fazlasını* bildiğini söylüyorsun ama neredeyse hiçbir şey anlatmıyorsun. Ortaya bir şeyler atıp sonra susuyorsun. Ama açık açık konuşsan, tüm hikâyeyi baştan sona anlatsan... belki o zaman anlayabilirim!”

Abisi sessiz kalsa da gözlerini ondan ayırmadı. Iris'in öfkesi kısa sürdü, bir anda parlayıp sönen bir kıvılcım gibiydi. Çünkü buna katlanamıyor, Forest'la ters düşmekten nefret ediyordu. Sanki bütün enerjisi bir anda çekilmiş gibi sandalyesine yığıldı.

"Cepheye dönmeni istemiyorum," dedi Forest. "Çok tehlikeli. Roman için yapabileceğin tek şey hayatta kalmak ki o da bunu isterdi. Seni hatırlamayacak. En azından uzunca bir süre." Sandviçinin kalanını sardığı gazete kâğıdını buruşturdu. Konuşma bitmişti, ayağa kalkıp gazete kâğıdını çöpe attı.

Iris, Forest'ın annelerinin eski odasına gidişini izledi, eve döndüklerinden beri orada kalıyordu. Forest kapıyı çarpmadı ama kapının kapanırken çıkardığı ses Iris'in içinde yankılandı.

Sandviçinin kalanını sarıp buzdolabına koyduktan sonra odasına döndü. Hâlâ bıraktığı yerde duran daktilosuna baktı, şaryodan kâğıt sarkıyordu. Roman'a yazılmış, yarım bir mektuptu bu.

Neden ona yazdığını kendisi de bilmiyordu. Bu daktilo sıradandı; Roman'la arasındaki o büyülü bağ çoktan kopmuştu. Yine de kâğıdı çekip çıkardı ve katladı. Gardırobun kapısının altından içeri atıp birkaç saniye bekledi.

Kapıyı açtığı anda tahmin ettiği sonuçla karşılaştı. Mektubu hâlâ oradaydı, karanlık zeminde duruyordu.

Gecenin ilerleyen saatlerinde Iris bir müzik sesine uyandı.

Yatağında ürpererek doğruldu, kulak kabarttı. Müziğin sesi uzaktan geliyordu ama coşkuluydu; bir kemandan yükselen ezgiler giderek doruğa ulaşıyordu. Derken odasının kapısının altından içeri ışık dolduğunu gördü, karanlığı yutuyordu, dahası havada belli belirsiz duman kokusu vardı. Her şey tuhaf bir biçimde tanıdık geliyordu, sanki bu ânı daha önce de yaşamıştı.

Yatağından kalktı, müziğin ve beraberinde getirdiği o incecik huzurun çağrısına kapılarak odasından çıktı.

Oturma odasına girdiğinde annesini görünce şaşkınlıktan dili tutuldu.

Aster en sevdiği mor paltosuna sarınmış, kanepede oturuyordu. Çıplak ayaklarını sehpanın üzerine uzatmış, başını arkaya yaslamıştı, parmaklarının arasında sigara vardı. Gözleri kapalıydı, solgun yüzünde kapkara duran kirpiklerine rağmen müziği dinlerken huzurlu görünüyordu.

Iris'in boğazı düğümlendi. Konuştuğunda sesi hırıltılıydı. "Anne?"

Aster gözlerini yavaşça araladı. Dumanın ardından Iris'le göz göze geldi ve gülümsedi.

"Merhaba, tatlım. Yanıma gelmek ister misin?"

Iris başıyla onaylayıp annesinin yanına oturdu, aklı allak bullaktı. Sanki hatırlaması gereken bir şey vardı ama ne olduğunu bir türlü çıkaramıyordu. Bu sırada kaş çatıyor olmalıydı çünkü Aster elini tuttu.

"Çok fazla düşünme, Iris," dedi. "Sadece enstrümana kulak ver."

Iris'in omuzlarını saran gerilim yavaşça dağıldı ve müziğin içine akmasına izin verdi. Notaların o ince serinliği bedenini doldururken onlara ne kadar susamış olduğunu fark etti. Günlük hayat, geçen saatleri ferahlatan tellerin tınısı olmadan kupkuru bir çöle dönmüştü.

"Bu, şansölyenin emrine itaatsizlik değil mi?" diye sordu annesine. "Yani böyle bir müzik dinlemek?"

Aster sigarasından uzun bir nefes çekti ama loş ışıktaki gözleri kor gibi parlıyordu. "Sence bu kadar güzel bir şey yasa dışı olabilir mi, Iris?"

"Hayır, anne. Ama ben..."

"Sadece *dinle*," diye fısıldadı Aster yeniden. "Notalara kulak ver, tatlım."

Iris odanın karşısına baktığında büfenin üstünde duran büyükannesinin eski radyosunu gördü. Küçük hoparlörden yükselen müzik, kemancı yanlarındaymışçasına berraktı. Iris radyoyu görmekten o kadar mutlu oldu ki yerinden kalkıp yanına gitti.

“Kayboldu sanıyordum,” dedi, ayar düğmesine uzanarak.

Parmakları radyonun içinden geçti. Radyonun, gümüşle kahverengi-altın arasında bir sıvıya dönüşmesini hayretle izledi. Derken müzik bir anda bozuldu, çok gergin bir tele sürten yaydan çıkan cızırtılı ses odayı doldurdu. Iris dönüp baktığında annesinin kaybolmaya başladığını gördü.

“Anne, dur!” Odanın öbür ucuna koştu. “*Anne!*”

Aster dumana karışmış, küle bulanmış mor bir boya lekesinden ibaret kalmıştı. Iris onu tutmaya çalışırken tekrar haykırdı.

“Gitme! Beni böyle bırakma!”

Boğuk bir sesle hıçkırdı. Sanki göğsünde okyanus vardı, ciğerleri tuzlu suya gömülmüş, boğuluyordu. O sırada omzuna konan sıcak bir el, birden onu yüzeye çeken bir çapa oluverdi.

“Iris, uyan,” dedi tok bir ses. “Rüyaydı.”

Iris irkilerek uyandı. Soluk bir gri ışığa karşı gözlerini kırıştırtarak baktığında Forest’ın yatağının ucunda oturduğunu gördü.

“Rüyaydı,” diye tekrarladı Forest fakat o da en az Iris kadar sarsılmış görünüyordu. “Her şey yolunda.”

Iris boğuk bir ses çıkardı. Kalbi deli gibi atsa da başıyla onayladı, yavaş yavaş kendine geliyordu. Ne var ki Aster’ın görüntüsü, göz kapaklarının arkasına kazınmışçasına gözünün önünden gitmiyordu. Haftalardır ilk kez rüya gördüğünü fark etti.

“Forest? Saat kaç?”

“Sekiz buçuk.”

“*Siktir!*” Iris bir anda doğruldu. “İşe geç kaldım.”

“Sakin ol,” dedi Forest, elini omzundan indirerek. “Hem sen ne zamandan beri küfrediyorsun?”

Sen gittiğinden beri, diye düşündü Iris ama dile getirmedi çünkü bu yalnızca kısmen doğrudu. Şimdilerde ağzından çıkan kelimeler yüzünden abisini suçlayamazdı.

“Hava yağmurlu, ona göre giyin.” Forest yataktan kalktı ve ona anlamlı bir bakış attı. “Fırtına var.”

Iris pencereye baktı. Camı döven yağmur damlalarını görebiliyordu, derken fırtınanın sebep olduğu kasvet yüzünden uyanamadığını fark etti. Aceleyle önü düğmeli keten elbisesini giydi, botlarının bağcıklarını bağladı. Saçını toplamaya vakti yoktu; parmaklarını düğüm düğüm olmuş buklelerin arasından geçirerek odadan fırladı, küçük çantasını, trençkotunu ve siyah çantasında kilitli duran daktilosunu kaptı.

Forest kapının önünde bekliyordu, bir elinde çay bardağı, diğer elinde pekmezli bisküvi vardı.

“Seninle işe kadar yürümemi ister misin?” diye sordu.

“Gerek yok. Bugün tramvaya bineceğim,” dedi Iris. Forest hem çayı hem de bisküviyi ona uzatınca şaşırdı.

“Yolda atıştırırısın.”

Kendince dün akşam için özür diliyordu.

Iris gülümsedi. Bir an için eski günlere dönmüşlerdi sanki. Ilık çayı abisinden alıp tek dikişte bitirdi. Bardağı geri verirken bisküviyi aldı, Forest da ona kapıyı açtı.

“Beş buçukta evde olurum,” dedi Iris, nemli sabah havasına çıkarken.

Forest başıyla onaylasa da yüzünde kaygılı bir ifadeyle kapı aralığında dikilmeye devam etti. Iris kaygan basamakları inerken onun bakışlarını sırtında hissedebiliyordu.

Yağmur bisküviyi un ufak etmeden önce ağzına tıktırıp hızla tramvay durağına koştu. Kalabalık, sarsıntılı bir yolculuk oluyordu; işe gidenlerin çoğu fırtınadan kaçmak için tramvaya binmişti. Iris arka taraflardaydı ve bir süre sonra içerinin ne

kadar sessiz olduğunu fark etti. Kimse konuşmuyor, gülmüyordu. Oysa normalde tramvayda hep bu sesler olurdu. Havadan dolayı olduğunu düşündü ancak huzursuzluk hissi, *Inkridden Tribune*'ün binasına varana dek yakasını bırakmadı.

Lobi kapısının tepesine boyanmış yazıyı görünce olduğu yerde durdu. Tıpkı taze kan gibi parlaktı, tuğlaların üzerinden akıyordu.

Enva, neredesin?

Iris içeri girerken ürperdi, lentonun altından başını eğerek geçerken o kelimelerin ağırlığını omuzlarında hissediyordu. Biri gece gelip yazmış olmalıydı çünkü dün orada öyle bir yazı yoktu. Kim olduğunu, Enva'yı ölü ya da uyur hâlde tekrar mezara gömmek isteyip istemediğini merak etti. Belki de savaşta sevdiklerini kaybeden biriydi. Ya da tanrılar adına dövüşmekten yorgun düşen biri.

Iris onu suçlayamıyordu. Dacre'in uyanması ve Enva'nın savaşın gerçeklerini dile getirmesiyle abisinin başına gelenleri düşündüğünde, kendi içinde her gün çatışma yaşıyordu. Öfkeliydi, üzülmüyordu, gurur duyuyordu. *Perişandı*.

Bütün bunlara rağmen Gökyüzü tanrıçasının nerede olduğunu o da merak ediyordu. Enva neden saklanıyordu? Onu ortadan kaldırmak isteyen ölümlülerden gerçekten çekiniyor muydu?

Enva, neredesin?

O kan kırmızısı sözler yüzünden kendi tadı kaçmış olsa da *Tribune*'ün arı kovanı misali canlı olmasını bekliyordu. Editörleri daktilolarının başında çalışırken, asistanları masaların arasında mekik dokuyarak mesaj dağıtırken görmeyi, telefonun zırlı zırlı çalışıyor olmasını bekliyordu. Attie'yi çoktan üçüncü çayını içmiş, bir sonraki yazısını yazarken bulmayı.

Oysa onu kasvetli, sessiz bir ofis karşıladı.

Sanki büyüyle heykele dönüştürülmüşler gibi kimse kıpırdamıyordu. Gölgele arasında hareket eden tek şey dumandı, sigaralardan ve küllüklerden yükseliyordu. Iris yüreği ağzında

sessizliğe doğru ilerledi. Helena'yı ofisin tam ortasında durmuş, bir gazete okurken gördü. Attie de yanındaydı, elini ağzına kapamıştı.

"Mesele ne?" dedi Iris. "Bir şey mi oldu?"

Birden onlarca gözün kendisine döndüğünü hissetti, lamba ışığında parlıyorlardı. Kimisinde acıma ve şefkat, kimisindeyse tedirginlik vardı. Fakat Iris bakışlarını Helena'dan ayırmadı, Helena da elindeki gazeteyi indirip ona baktı.

"Üzgünüm, evlat," dedi.

Iris, *Ne için üzgünsün?* diye sormak istedi ama Helena gazeteyi ona uzatırken kelimeler boğazında düğümlendi.

Daktilosunu yere bıraktı. Uzanıp gazeteyi aldı. Helena az önce ön sayfadaki bir şeyi okuyordu.

Bu, *Oath Gazette*'ti. Iris'in eski iş yeri. Bu gazeteyi şimdi, *Inkridden Tribune*'ün bodrum katında elinde tutmak ne garipti. Bir an için yine rüyada olduğunu düşündü, ta ki nihayet Helena'nın kaskatı kesilmiş hâlde okuduğu şeyi görene dek.

Kalın, siyah mürekkeple basılmış manşet, sayfayı baştan başa kaplıyordu. Iris'in görmeyi asla beklemediği bir başlıktı bu:

**DACRE AVALON BLUFF'TA YÜZLERCE
YARALIYI KURTARDI
YAZAN: ROMAN C. KITT**

Iris, gazetede yazan isme baktı. Roman'ın ismiydi. Bir daha asla bir manşetin altında göremeyeceğini düşündüğü isimdi.

Kitt yaşıyor.

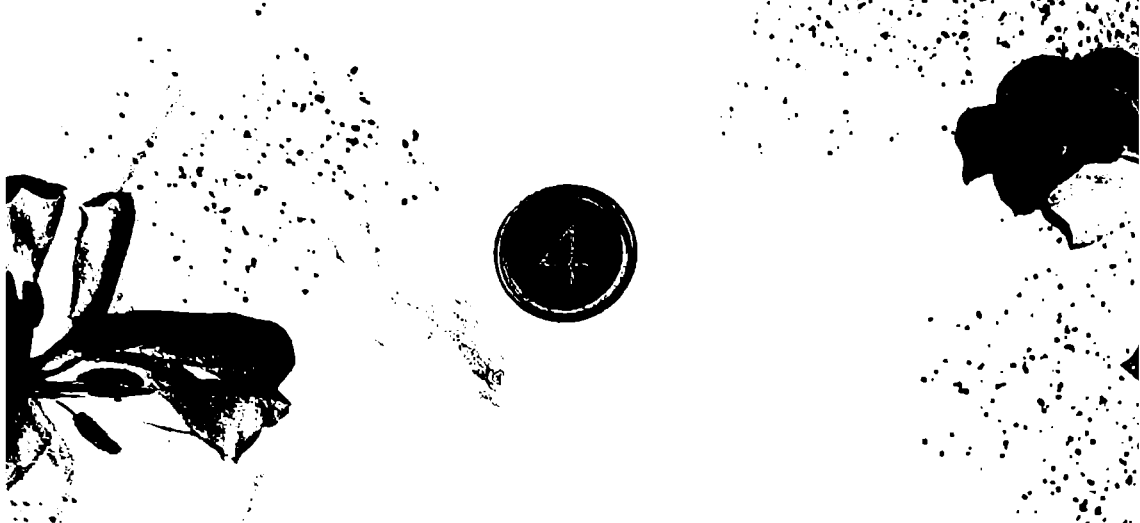
Roman'ın yazdıklarını okumaya başladığında içini saran rahatlama yok olarak yerini buz gibi bir ürpertiye bıraktı. Iris teninin karıncalandığını, yüzünün yanmaya başladığını hissedebiliyordu. Bu yazıya bir anlam verebilmek için aynı cümleleri tekrar tekrar okumak zorunda kaldı.

Her hikâyenin iki yüzü vardır. Tanrıçanın gözünden anlatılanı biliyor olabilirsiniz; masum çocuklarınızı kanın gövdeyi götürdüğü bir savaşa çeken tanrıçanın bakış açısını. Ama belki öteki yüzünü de bilmek istersiniz? Çocuklarınızı yaralı değil, iyileşmiş olarak anlatan yüzünü. Bu toprakların birleştiğini görmek isteyen yüzünü. Sadece bir müzeye ya da çoğumuzun hiç dokunmayacağı tarih kitaplarına ait olan hikâyeyi değil, şu anda yazılmakta olan hikâyeyi. Siz bu gazeteyi elinizde tutmuş, kelimelerimi okurken yazılmaya devam eden hikâyeyi.

Zira ben cephede, Dacre'ın safında güvendeyim. Ve öğrenmek için can attığınız öteki yüzü size anlatabilirim.

“Hayır,” diye fısıldadı Iris. Ağzına safra dolduğunu, göğsünü ateş gibi yaktığını hissedebiliyordu.

“Üzgünüm, Iris,” dedi Helena bir kez daha, gözlerinin ferisi sönmüştü. “Roman artık bizim tarafımızda değil.”

Örümcek İpeği ve Buz

Roman gözlerini önündeki daktiloya takılı boş sayfaya dikmişti. O, altın sarısı bir tarlaya bakan pencerenin önündeki masada otururken akşam giderek soluyordu. Birazdan gece çökecekti; yıldızlar, çiviler misali göğü delecek, Roman da mumları yakıp titrek ışığında yazacaktı çünkü karanlıkta kelimeler içinden daha kolay dökülüyordu.

Bu onun için her zaman en zor kısımdı. Yazıya başlamak. Yazmak canını yakıyordu ama *yazmamak* da yakıyordu.

Bu bıkkınlık ona yabancı gelmedi. Roman, geçmişte saatlerini boş bir sayfaya bakıp üzerine hangi kelimeleri yazacağına karar vermeye çalışarak geçirmiş olmalıydı. Fakat uyanışının üstünden günler geçmesine rağmen eski anılar hâlâ sisliydi. Dacre'in söyledikleri aklına gelince elini yumruk yapıp açtı.

Sadece gördüğüne güven.

Tanrının, Roman'ın anıları için endişelenmesine gerek yoktu. Roman için aşağıda uyanmadan evvelki geçmişini hatırlamak zordu, sanki puslu zihninde dağlar yükselmiş de anılarının önünü kapamıştı.

“Zaman alacak,” demişti Dacre, “ama önemli olanları hatırlayacaksın. Ve burada kendine bir hayat kuracaksın.”

Orada, aşağıda ilk uyandığında, Roman boğulur gibi soluk almıştı. Gözlerini açtığında titreyen bir ateşin ışığıyla karşılaşmış, çevresindeki beyaz mermer duvarları görmüş, altındaki sert taş yüzeyi hissetmiş ve oranın *başka* bir yer olduğunu anlamıştı. Daha önce hiç görmediği, büyülü bir yer.

Ayrıca çırılçıplaktı.

İnleyerek doğrulup garip odayı gözden geçirmişti.

Tamamen kayadan oyulmuş bu oda alışılmadık boyutlardaydı. Dokuz duvarı vardı, hepsi de beyazdı ve içlerinden geçen mavi damarlarla bir elmasın yüzeyi gibi parlıyorlardı. Tavan altın zerrecikleriyle süslenmişti ve Roman gözlerini kısarak baktığında gece göğüne benzetti. Demir kancalarda yanan dört meşale odadaki tek ışık kaynağıydı.

Ürperen Roman üzerinde yattığı taş masadan inmişti. Ayaklarının altındaki zemin pürüzsüzdü ve duvarların önünde yürüyerek bir kapı aramış ama bulamamıştı. Paniğini bastırarak odada tekrar dolaşmış, parmakları taşın yüzeyini yoklayıp durmuştu.

“Hey?” diye seslenmişti, uyku mahmuru bir sesle. “Kimse yok mu?”

Yanıt gelmemişti. Yalnızca alçalıp yükselen kendi nefesini duyuyordu.

Bu odaya nasıl getirildiğini hatırlamıyordu. Ne kadar zamandır burada olduğunu bilmiyordu ve bütün bu bilinmezlerden korkarak sonunda durdu.

Sanki cevaplar derisinde yazılıymış gibi başını eğip ateşin ışığında bembeyaz görünen bedenine baktı.

Ve bir şey bulunca şaşkına döndü.

Kaşlarını çatarak öne eğildi ve sağ bacağındaki yara izlerini inceledi. Bir sürüydüler, bazıları uzun ve pütür pütürken bazıları küçük ve pürüzsüzdü. Roman sanki bir haritanın üzerindeki yolları gibi parmaklarını o izlerin üzerinde gezdirdi. Sonra parmak uçlarıyla teker teker hepsine bastırdı, belki acı, ona bir şeyleri hatırlatırdı.

Ne var ki acı hissetmedi. Bunun yerine gözünün ucunda bir hareketlilik oldu. Başını hızla kaldırdı ancak gördüğü şeyin odada değil, zihninde olduğunu fark etti. Güneş ışığı ve duman, parlayan topraklar. Yeryüzü sallanıyordu; rüzgâr sıcak metal ve kan kokusu taşıyordu. Roman'sa nefesini kesecek kadar keskin bir acıyla yerde kıvranıyordu.

Ama yalnız değildi. Yanında biri vardı, elini tutuyordu.

Roman parmaklarını yara izlerinden çekti. Avuç içlerini yüzüne yaklaştırdığında sol serçe parmağında bir iz olduğunu fark etti. Bir zamanlar yüzük taktığının işaretiydi bu, geride kalan o hafif çöküntüye dokundu.

Hatırlanacak bir şey yoktu. Ne başka bir parıltı ne de geçmişinden ona ait bir parça.

Eklemleri bembeyaz kesilene dek parmaklarını açıp kapadı.

Öldüm mü?

Bu soruya yanıt verir gibi aniden acı baş gösterdi. Baş o kadar şiddetli ağrımaya başladı ki Roman taş zemine yığıldı. Feryat ederek dizlerini göğsüne çekti. Zihninde bir bıçak vardı, ileri geri hareket ediyordu. İçten derisini yüzüyordu.

Öyle bir acıydı ki bilincini kaybetti.

Bir süre sonra tekrar gözlerini açtığında bakışları bulanıktı.

Bir şey getirilmişti. Yerde bir tepsi duruyordu: bir kâse dumanı tüten güveç, kalın bir dilim tam buğday ekmeği, bir sürahi su ve küçük, tahta bir kupa. Bunların yanında da giysilerle deri botlar vardı.

Roman sürünerek tepsiye gitti. Karnı o kadar açtı, içi o kadar *boştu* ki ne yemeği ne suyu sorguladı. Ama giysiyi alıp katını açtığı anda kalakaldı.

Tulumdu. Onu görünce o aşinalık hissini tekrar duydu. Rengi koyu kırmızıydı. Roman sol göğüs cebinin üstüne dikilmiş beyaz amblemi inceledi: YERYÜZÜ MUHABİRİ.

İçine dolan huzursuzluğa aldırış etmeden tulumu giydi.

Son düğmeyi de iliklediğinde vücudunu saran soğuk yok oldu. Sanki güneşi yutmuş gibi kaburgalarının arasına bir sıcaklığın yayıldığını hissetti. Ardından çoraplarla botları da hızlıca giydi.

Saniyeler sonra derin sükûneti delen bir ses işitti.

Roman arkasına baktığında duvarda bir çatlak açılmıştı. Az önce arayıp bulamadığı kapıydı.

Ten rengi üniforma giymiş genç bir adam içeri girdi. Yaşı Roman'a yakındı, belki birkaç yaş büyüktü ve açık tenli, kısa sarı saçlıydı. Kaşları kalındı ve sanki pek gülmezmiş gibi dudakları incecik bir çizgi hâlindeydi.

“Sen kimsin?” diye sordu Roman, sesi çatallıydı.

“Ben Teğmen Gregory Shane. Senin adın ne?”

Roman donakaldı. Adı mı? Hatırlayamıyordu. Zihni karmakarışık.

Paniği yüzüne sirayet etmiş olmalıydı ki teğmen, “Merak etme,” dedi. “Hatırlayacaksın. Zorlama kendini.”

“Ne zamandır buradayım?”

“Birkaç gündür. İyileşiyordun.”

“Neyden?”

“Bunu sana bizzat kendisi anlatmak isteyecektir. Benimle gel.” Shane yürümeye başlayınca Roman da kapı tekrar ortadan kaybolmadan peşine takıldı.

Koridorlar iki insanın yan yana yürüyebileceği kadar geniş, Roman'ın boyunda birinin rahatça ilerleyebileceği kadar yüksek tavanlıydı. Duvarlar tıpkı odasındakiler gibiydi: pürüzsüz,

soğuk ve beyaz, aynı şekilde ışıldayan mavi damarlarla bezeli. Bu duvarlara onar adım aralıklarla meşaleler yerleştirilmişti ve ortama acayip bir sessizlik hâkimdi, ta ki yol ikiye ayrılana kadar, işte o noktada Roman uzaktan gelen bir gürültü işitti.

Yavaşlayıp sağ taraftaki koridorun gölgelerine doğru baktı. Ses sanki bir demirci atölyesine ait gibiydi. Örse vuran çekiç, ona eşlik eden bağırışlar ve makinelerin şingirtisi. Birden koridora sıcak, metalik bir hava doldu.

“Yürümeye devam et,” dedi teğmen sertçe.

Roman yürümeye devam etti ama nerede olduğunu ve neden aşağı indirildiğini öğrenmeye kararlıydı. İki koridordan daha geçtiklerini fark etti, biri duvarlarının arasında çürümekte ve ölmekte olan bir şey varmışçasına leş gibi kokuyordu. Diğeri sanki tavanı uzun yıllar önce çökmüş gibi moloz yığınları ve örümcek ağlarıyla dolup taşıyordu.

Shane, Roman’ın etrafını ne kadar dikkatle incelediğini, her yol ayrımında adımlarının nasıl yavaşladığını fark etmiş olmalıydı. Bu yüzden aniden durdu, cebinden bir göz bağı çıkarıp Roman’ın gözlerini bağladı.

“Sadece önlem amaçlı,” dedi Roman’ı dirseğinden tutarak. “Beni takip et.”

Roman dudağını ısırdı ancak içinde gittikçe büyüyen endişe nefesini sığlastırıyordu. İki kez daha döndüklerini hissetti. Shane sonunda uzanıp duvara dokunmasını söylediğinde avuçları ter içindeydi.

“Bir merdivenin başındayız,” dedi teğmen. “Yirmi beş basamak var ve epey dik. Dikkatli ol.”

Roman yavaşça inmeye başladı. Bacaklarının yandığını hissetmeye başladığı esnada havanın sıcaklığı değişti. Bir kapının açıldığını duydu.

Onu, göz bağından içeri dolan güneş ışığı karşıladı. Yüzüne baharın sıcaklığını taşıyan temiz hava çarptı. Kısa süre önce yağmur yağmış olmalıydı; üstteki dünyaya tamamen çıktığı

anda yağmur sonrası toprak kokusu ciğerlerini doldurdu. Botlarının altındaki zeminin ahşap olduğunu fark etti, eski bir ev gibi gıcırdıyordu. Bir halının ucuna takılıp tökezleyecek gibi olunca kollarını açarak dengesini sağlamaya çalıştı.

“Burada bekle,” dedi Shane, kapıyı kapatırken. “Kımıldama.”

Roman başıyla onaylamakla yetindi, zira ağzı konuşamayacağı kadar kuruydu. Shane’in ağır adımlarının uzaklaşmasını dinlerken durduğu odanın mobilyalı olduğunu hissetti. Hiç yankı yoktu, sadece sol tarafındaki bir saatten gelen düzenli tik taklar vardı.

Birinin konuştuğunu duyabiliyordu, sesi duvarların ardından boğuk boğuk geliyordu. Shane’in tekdüze sesiydi bu, Roman birkaç adım ilerleyerek sözlerini dinlemeye çalıştı.

“Uyandı, efendim. Onu buraya getirdim. Görmek isterseniz öbür odada bekliyor.”

Sessizlik oldu. Sonrasında konuşan ses, Roman’ın daha önce hiç işitmediği bariton bir sestti. Mahmur ve toktu, Roman’ın içinin ürpermesine neden oldu.

“Sana onu buraya getirme demedim mi, Teğmen?”

“Hatırlamıyor, efendim. İsmi bile. Belki burayı görürse...”

“İşe yarar diye mi düşündün?”

“Evet, efendim. Zaman daralıyor ve onun yardımına ih—”

“Pekâlâ. Getir onu.”

Kalbi kulaklarında atan Roman bir adım geri çekildi. Göz bağını yırtıp atmak, oradan *koşarak* uzaklaşmak istedi ama tereddüt ona pahalıya mal oldu. Shane’in odaya döndüğünü duydu ve teğmen gözlerindeki bağı çözünce irkildi.

Etrafına bakındı. Küçük ama hoş bir odaydı burası; taş şöminenin üzerinde bir yağlı boya tablo asılı, yeşil kadife minderleri olan kiraz ağacından yapılma mobilyaların altındaysa kalın bir halı seriliydi. Uzun pencereler çiçek desenli perdelerle çevrelenmişti, aralık camlardan içeri temiz hava süzülüyordu.

Buranın bir nevi oturma odası olduğunu fark eden Roman, içeri girdikleri kapıya baktı.

Son derece sıradan, sade bir kapıydı. Ahşaptan yapılmıştı, beyaz boyaları dökülmüştü, pirinç tokmağı vardı ve anahtar deliği paslıydı. Roman, oranın bir vestiyer olduğunu düşündü. Oysa oradan geçerek yeraltından yukarı çıkmışlardı.

“Lord Kumandan Dacre şimdi seni kabul edecek,” dedi Shane. “Gel benimle.”

“Dacre mı?” diye fısıldadı Roman. İsim boğazında alev misali yükselip dilini yaktı. Kendini deri askıları olan jilet gibi ütülenmiş bir pantolon ve gömlekle, köşe başında durmuş, manşetinde o ismin yazılı olduğu bir gazeteyi okurken gördü.

“Gel,” dedi Shane tekrar.

Roman bir antreye çıktı, çıkar çıkmaz da ön kapının yanında iki silahlı askerin beklediğini gördü. Bakışları donuk ve keskin, yüzleri taş gibi ifadesizdi. Roman gözlerini kaçırdı ve arkasında Shane’le birlikte koridorun sonuna doğru ilerledi.

Zemin yer yer engebeliydi. Dahası duvarlarda, duvar kâğıtlarını damar damar yaran çatlaklar vardı, sanki bu ev büyük bir fırtınadan çıkmıştı. Ancak Roman mutfığa girip de masayı, üst kirişlerden sarkan baharatlarla bakır tencereleri ve camı kırık çift kanatlı kapıyı görünce göğsünde bir ağrı hissetti.

Buraya daha önce gelmişti. Bundan emindi.

Ama yine de yapabildiği tek şey, masanın üzerinde yan yana duran iki daktiloya bakakalmak oldu. Neredeyse tıpatıp aynıydılar, tuşları güneş ışığında parlıyordu.

“Bu daktilolardan biri sana tanıdık geldi sanırım?”

Roman soluna baktı. Uzun boylu, geniş omuzlu bir adam, masanın ucunda dimdik duruyordu. Uzun sarı saçları, kum rengi tertemiz üniformasının yakasına değiyordu. Adam konuşana dek Roman onu hiç fark etmemişti ama bir kere fark ettikten sonra da gözlerini ondan alamıyordu.

Adam yaşlı görünüyordu fakat yaşını kestirmek neredeyse imkânsızdı. Sahiden de ebedî bir havası vardı; varlığı odaya ağırlık katıyordu. Ne var ki saçında tek beyaz tel, gözlerinin kenarında tek kırışık yoktu. Yüzü köşeli ve keskin hatlı, gözleriye masmaviydi.

Roman bu adamı daha önce hiç görmemişti ama içinde onu tanıdığına dair bir his belirdiğini inkâr edemezdi. Tıpkı ev ve daktilolar gibi. Sanki burayı rüyalarında ziyaret etmişti. Fakat belki de bunun tek sebebi, yabancıнын ona tanıdığı biriymiş gibi bakmasıydı. Bunu fark etmek tuhaf bir histi; yün atkıya dokunup ardından elini ılık düğmesine sürmek gibiydi. Statikle birlikte iliklerine kadar inen bir ürperti.

Bir gün bir tanrıyla yüz yüze geleceği aklının ucundan bile geçmemişti. İlahlar uzun zaman önce mağlup edilmişti. Uykudaydılar, toprağa gömülmüş güçlerdi onlar. Bir daha hiç uyanmamaları, ölümlülerin arasına hiç dönmemeleri gerekiyordu. Roman'ın anıları ufak ufak dönmeye başlayınca içten içe yüzünü buruşturdu. Bir iç çekiş. Bir fısıltı.

Bir ürperme.

Dacre, Roman'ın aklından geçenleri okumuş gibi gülümsedi.

Tanrı zarif elini uzatarak tekrar daktiloları işaret etti.

Roman gözlerini kırptırarak soruyu hatırladı. "Evet, efendim. Tanıdık geliyorlar."

"Peki, hangisi seninki?"

Roman masaya yaklaştı. Daktiloları dikkatle inceledi ama anlaması için sadece bakmak yetmiyordu. İkisi de sanki onun için önemliydi, bu da işin içinden çıkmasını zorlaştırıyordu.

"Dokunabilirsin," dedi Dacre yumuşak bir sesle. "İyileşme sürecinde dokunmanın hatırlamaya yardımcı olduğunu biliyorum."

Roman titreyen parmaklarını uzattı. Yanakları alev alev yanıyordu. Bir tanrının karşısında bu kadar zayıf ve kırılgan görünmekten utanmıştı. Daha kendi adını bile hatırlamıyordu

ama sonra solundaki daktilonun boşluk tuşuna dokundu ve kalbinin telaşlı çarpıntısı yavaşladı.

Bu, diye düşündü. Bu benimdi.

Gözünün kenarında bir ışık parıltısı belirdi. Bu sefer onun aslında zihninde olduğunu, bir anısının yuvasına döndüğünü biliyordu. Kendi odasında bir masaya oturmuş, bu daktiloyla yazı yazdığını hatırladı. Etrafına yayılmış kitaplar ve soğumuş kahve kupalarıyla gece geç saatlere kadar masa lambasının ışığında çalışırdı. Bazen babası kapısını tıklatır, ona, *Uyu artık, Roman! Sabah kelimeler yerli yerinde olacak*, derdi.

Roman parmak uçlarını boşluk tuşundan yavaşça çekerken ismi içinde yankılandı. Merakla sağındaki daktiloya baktı. Tuşlarına dokunarak başka bir hatıranın canlanmasını bekledi.

Fakat ne ışık belirdi ne de tutunacak bir görüntü. Başta sadece soğuk, derin bir sessizlik vardı. Karanlık bir gölün yüzeyine yayılan dalgalar gibi. Derken Roman bir *çekiş* hissetti. Göğsünün derinliklerinden geliyordu, kaburgalarının arasında saklı görünmez bir ipin çekişiydi bu, Roman göremiyordu ama *hissediyordu*.

Duygular kanını kaynattı.

Burnuna hafif bir lavanta kokusu doldu. Tenine sıcacık bir ten değişiyordu. Zevk, endişe, iliklere işleyen bir tutku ve korku... Hepsi birbirine dolanmıştı.

Dişlerini sıkarak kendini tutmaya çalıştı. Fakat parmaklarını daktilodan çekerken kalbi deli gibi atıyordu.

"Hangisi seninki, muhabir?" diye sordu Dacre yeniden. Ancak bu kez sesi değişmişti. Önceki kadar dostça değildi; Roman sözlerin arasında bir keskinlik sezinlemişti. Bu bir sınavdı belli ki. Doğru ve yanlış cevap vardı. Roman tereddüt etti. Ona adını hatırlatan daktiloyla yaşadığını hatırlatan diğeri arasında kalmıştı.

"Bu," dedi sonunda, solundaki daktiloyu, geçmişine bulanmış olanı işaret ederek. "Sanırım bu benim."

Dacre, Roman'ın arkasındaki birine başıyla işaret verdi. Shane öne çıkıp masaya yaklaştı. Roman, teğmenin varlığını tamamen unutmuştu.

“Doğru daktiloyu muhabirimizin odasına götür,” dedi Dacre. “Diğerini de yok et.”

“Emredersiniz, efendim,” dedi Shane başını eğerek.

Roman irkildi. Boğazında bir itiraz düğümlenmeye başladı –diğer daktilonun yok edilmesini istemiyordu– ama içinde ne cesaret bulabildi ne de Dacre’ı aksine ikna edecek doğru kelimeleri. Zihni hâlâ incecik bir buz tabakası gibiydi; her an yüzlerce parçaya ayrılacak kadar kırılgandı ve tanrı da bunu biliyor olmalıydı.

“Benimle gel, muhabir,” dedi Dacre. “Sana göstermek istediğim bir şey var.”

Roman, Dacre'ın peşi sıra arka kapılardan çıkıp yabani otlarla dolu bir bahçeye girdi. Toprak nemliydi, filizlenmiş sebze hatlarının arasında yağmur birikintileri parıldıyordu. Ama gökyüzü masmaviydi, güneş parlıyordu ve batıdan esen rüzgârla bulutlar gökyüzüne incecik yayılmıştı.

Demir bir kapıdan çıkıp taş döşeli kırık dökük bir yolun karşısına geçtiler ve oradan bir tarlaya girdiler.

Dacre uzun otların arasında rahatça yürüyor, gölgesi altın sapların üzerinde dalgalanıyordu. Attığı her adımda belli belirsiz bir çan sesi duyuluyordu. Ya da birbirine çarpan metal parçalarının sesi idi bu.

Roman hemen arkasından ilerlese de kalbi küt küt atmaya başlamıştı. Burada bir şey vardı, güneşin sıcağında bile ürpermesine neden oluyordu. Teninde ter damlaları birikmişti.

“İşte,” dedi Dacre. “Seni burada buldum.”

Roman gönülsüzce durdu. Gözlerini yere çevirdiğinde, otların bir kısmının ezilmiş ve lekeli olduğunu gördü. Kana benziyordu, kırmızı şarap gibi kurumuştı.

“Ölmene yalnızca birkaç dakikan kalmıştı. Ciğerlerin kanla doluydu. Sanki birini arıyormuşsun gibi otların arasında sürünüyordun.” Dacre duraksadı. Rüzgâr lepiska saçlarını havalandırırken gözlerini Roman’ın gözlerine dikti. “Hatırlıyor musun?”

“Hayır.” Roman’ın başı yeniden zonklamaya başlamıştı. Kan lekelerine ve ezilmiş otlara kaşlarını çatarak baktı. Kendini böylesi bir yerde ölmek üzereyken hayal etmeye çalıştı fakat bir tanrının onu kurtarmak istemesine minnet duymaktan başka bir şey hissedemedi.

“Tıpkı zihinleriniz gibi ölümlü bedenler de iyileştirilmesi en narin şeylerdir,” dedi Dacre, belli belirsiz bir tebessümle. “Örümcek ipeği gibi, bahardaki buz gibi. Büyümle fiziksel yaralarını iyileştirirken tekrar uyandığında seni koruyabilmek için önce zihninde duvarlar inşa etmem gerekti. Bu yüzden hatıralarının birden değil de yavaş yavaş geri gelmesi senin hayrına.”

Roman bir süre sessiz kaldı. Hâlâ kanla lekelenmiş toprağa bakıyordu ki sonunda, “Beni neden kurtardınız?” diye sordu.

“Bu savaşta çok önemli bir rol oynayacaksın,” dedi Dacre. “Ve hikâyeyi bir de benim ağzımdan anlatmanı istiyorum.”

O akşam Roman kendisine tahsis edilen odada ayakta duruyordu. Hatırlar gibi olduğu evin üst katında yer alan bir odaydı.

Perdeler orman yeşiliydi. Bir duvarın önünde katlanmış battaniyelerden yapılmış derme çatma bir palet vardı. Çatlaklar içindeki pencere camları, gün batarken gökkuşağı gibi parıldıyorlardı. Kapıysa tam kapanmıyordu, sanki binanın temeli kaymıştı. Artık şahsi odası vardı belki ama Roman bunun bir

yanılsamadan ibaret olduğunu biliyordu. Kapıda kilit yoktu, Shane koridorda nöbet tutuyordu.

Fakat Roman'ın bütün dikkati, pencerelerden birinin önüne konmuş masadaydı. Giderek solan gün ışığının altında onu bekleyen daktiloda.

Yorgunluktan kemikleri kurşun gibi ağırlaşmışsa da görev duygusu, varoluşunda kök salmış kadim bir şekildi, bu yüzden masaya yöneldi. Sandalyeye oturup daktiloya baktı. Henüz ne yazacağını bilmiyordu; hatta içinde yazacak kelime bulabilecek miydi, ondan bile emin değildi.

Masanın üstünde bir yığın temiz kâğıt vardı. Bir bloknot, birkaç kurşun kalem. Gece boyunca yazmaya devam edebilmesi için mumlar ve sarı ışıklı bir lamba. Görünüşe bakılırsa Dacre her şeyi düşünmüştü. Roman daktiloya dikkatle bir sayfa yerleştirdi. Elini koyu renk saçlarının arasından geçirerek iç çekti. Duşa ihtiyacı vardı. Uyumak, en azından bir süreliğine hiçbir şey düşünmemek istiyordu. Ama parmaklarını tuşların üzerine koyduğu anda bir sürprizle karşılaştı.

Bu, Dacre'a ona ait olduğunu söylediği daktilo değildi. Çocukken kullandığı, ona geçmişinden kısa bir kesit sunan o eski daktilo değildi.

Roman gözlerini yumdu, nefesi tekledi.

O çekişi yine hissetti; karmaşık duygular benliğine yeniden hücum etti. Bu tuşlara daha önce defalarca kimin dokunduğunu hayal etmeye çalıştı. Bir zamanlar bu daktiloyla kimin yazdığını gözünde canlandırmaya çalıştı.

Kimsin sen?

Cevap yoktu. Görünecek bir şey de ama o his yeniden belirmişti. Küçük ancak yadsınamaz bir hareketti. Kaburgalarının arasında sıkıca düğümlenmiş, görünmez bir ip.

Bu bilinmeze doğru çekilişi elinden geldiğince bastırdı.

Birinci Alouette

“*Taraf değiştirdiğini* sanmıyorum,” dedi Iris. “Roman sadece hayatta kalmaya alışıyor.”

Helena kaşını kaldırdı. “Gayet mümkün. Ama bu aynı zamanda onun ifşa olduğu anlamına geliyor. Artık ona güvenilemem. Üstelik şimdi rakibimiz adına yazarak bizim için büyük bir sorun oluşturacak.”

Iris elindeki *Oath Gazette*’e yeniden baktı. Akklı karma-karışıktı ama dikkatini Roman’ın makalesine vermeye çalıştı. Yazıyı neredeyse onun sesinden okuyabiliyordu; vurguları sert, soğuktu. Neredeyse yabancıydı. Derken altıncı cümlede gözden kaçırılması kolay bir kelimeye takıldı: *Sadece bir müzeye ya da çoğumuzun kapağını bile açmayacağı tarih kitaplarına ait olan hikâyeyi değil, şu anda yazılmakta olan hikâyeyi.*

“Müze,” diye fısıldadı.

“Efendim?” diye sordu Helena.

Iris gözlerini kırpıştırdı. Kalbi aniden hızla atmaya başlamıştı. “Yok bir şey. Sadece düşünüyordum.”

Helena içini çekip ellerini beline koydu. “Bu durum işini engelleyecek mi, evlat?”

“Hayır, aksine,” dedi Iris, telefona yönelerek. “Bu meselenin köküne ineceğim.” Elindeki *Oath Gazette*’i kaldırıp hışımla salladı; bu hareket hem Helena’yı hem de hâlâ onları izleyen editörleri yatıştırmak içindi. Ardından ahizeyi kaldırıp operatörü çevirdi.

Cızırtılı bir erkek sesi duyuldu. “Sizi nereye bağlayayım?”

“*Oath Gazette*, lütfen,” dedi Iris.

“Hattan ayrılmayın.”

Ayağını yere vurarak bekledi. Hattaki cızırtıyı, çevrilen düğmelerin sesini duyabiliyordu, ardından zil çalmaya başladı. *Oath Gazette*’te birden fazla telefon olduğunu biliyordu. Aramasının hangi telefona yönlendirildiğini kestiremezdi ve içinden saymaya başladı, bekledi, umut etti, dua etti...

“Alo? *Oath Gazette* adına Prindle konuşuyor.”

Iris gülümsedi. Tam da umduğu gibi olmuştu. Derin bir nefes alarak sözlerini toparladı.

“Alo?” dedi Sarah Prindle yeniden, sesinde hafif bir sabırsızlık vardı.

“Prindle,” dedi Iris alçak sesle. “Sana vermem gereken önemli bir haber var. Ama yüz yüze söylemeliyim. Yirmi dakika sonra Gould’s Café’de buluşalım.”

“Buluşmak mı?..” Sarah öfkeli bir tonda konuşmaya başlamıştı ki cümlesini yarıda kesti. Sesi bir şaşkınlık nidasıyla yumuşadı. “Bir dakika... Winnow, sen misin? Sesini tanıdım.”

“Evet, benim.”

“Ama Autry... Öğle arasına kadar çıkamam.”

“Biliyorum ama seni bir an önce görmem lazım. Çaktırmadan çıkamaz mısın?”

Bir dakika boyunca sessizlik oldu. Sarah’nın o an ne yaptığını gözünde canlandırabiliyordu. *Oath Gazette* çalışanlarının koşturmacasına temkinli bakışlarla göz gezdiriyor olmalıydı. Şüphesiz Zeb Autry de ofisindeydi, evrak dolu masasının başında buzlu kadehine viski dolduruyordu.

“Evet, çıkabilirim sanırım,” dedi sonunda Sarah, sesi heyecandan titriyordu. “Yirmi dakikaya mı dedin? Gould’s’ta?”

“Evet,” diye yanıtladı Iris. “Seni bekleyeceğim.”

“Öyleyse birazdan görüşürüz.”

Iris telefonu kapayıp arkasına döndü. Bütün *Tribune* hâlâ şaşkınlık ve merakla onu izliyordu.

Gazeteyi yağmurdan korumak için trençkotunun içine yerleştirdi. Roman’ın ihanet kokan sözlerini yüreğine bastırarak *Tribune*’den çıktı. Gri sisin içinde yürüyerek Gould’s Café’nin yolunu tuttu.

Sarah Prindle birkaç dakika gecikmişti ama Iris bunu önemsemedi. Kafenin köşesindeki, bir kitaplıkla saksıda limon ağacının arasında kalan küçük, yuvarlak masayı seçmişti. Gizli konuşmalar için ideal bir yerdi ve Iris trençkotunu çıkarıp bir fincan çay sipariş ettiği sırada kafenin kapısının üstündeki çan çınladı.

Sarah tam da hatırladığı gibi görünüyordu. Gerçi *Gazette*’te birlikte çalışmalarının üzerinden sadece birkaç ay geçmişti. Fakat o zamandan bu yana haftalar tuhaf, karanlık günlerle doluydu ve Iris gerçekten de yıllar geçmiş gibi hissettiğini kabullendiğinde boğazı düğümlendi.

“Winnow!” diye bağırır gibi fısıldadı Sarah, heyecanla köşeye koşarken.

Iris gülümseyerek ayağa kalktı. “Seni görmek çok güzel, Prindle.”

O kadar sıkı sarıldılar ki Iris’in omurgası çıtırdadı ve Sarah’nın sarı saçının bir tutamı ağzına girdi.

“Lütfen, otur,” dedi Iris, kendi sandalyesine geri otururken. “Az önce bir demlik çay söyledim.”

“Asla soğumuyorlar. Büyülü binanın güzel yanlarından biri işte.” Sarah şemsiyesini duvara yaslayıp oturdu.

Garson buharı tüten bir demlik getirdi –doğruydu, Gould’s’ta çay asla soğumazdı– yanında krema, bal ve tereyağlı çöreklerle dolu bir tabak da vardı. Kızlar fincanlarını hazırlarken konuşmadılar. Ancak Sarah, Iris’in peşi sıra kafeye getirdiği endişeyi fark etmiş olmalıydı. Göz ucuyla ona bakarak, “Anlaşılan sabah Kitt’in makalesini okumuşsun,” dedi.

“Evet.” Iris yerde hazır beklettiği gazeteyi alıp masaya koydu. Roman’ın attığı manşet, okyanusta girdap gibi onu içine çekmeye devam ediyordu. “Ve bazı sorularım var.”

“Benim de,” dedi Sarah, gözlüğünü çıkarıp camlarındaki buğuyu ve yağmur damlalarını sildi. “Aslında sen *Gazette*’ten ayrıldığından beri aklımda bir sürü soru var; mesela Kitt neden senden sadece birkaç hafta sonra istifa etti? Her şey önce rastlantı gibi görünüyordu ama sonra dikkatli bakınca...” Gözlüğünü tekrar burnuna yerleştirdi, irice açılmış gözleri parlıyordu. “Tanrılar aşkına, elindeki yüzüğü şimdi fark ettim! Bu... siz ikiniz... yoksa?..”

“Şşşt,” dedi Iris, birkaç kişinin onlara baktığını fark ederek. “Evet. Kitt’le evlendik.”

“*Ne zaman?*”

“Cephedeyken.”

“Ah, açıklamam gereken o kadar *çok* şey var ki, Winnow. Yoksa sana artık Kitt mi demeliyim?”

“Winnow iyi,” dedi Iris, çayından bir yudum içerek. “Ama bu uzun bir hikâye ve maalesef başka zaman anlatmam gerekecek. Şu an Kitt’in yazısının *Gazette*’e nasıl ulaştığını öğrenmem gerek. Mektupla mı geldi? Alıcı Autry miydi? Daktiloyla mı yazılmıştı, el yazısıyla mı?”

Sarah kaşlarını çattı. “Aslında çok *garipti*. İki gün önce Autry’nin odasındaydım, öğle yemeği siparişini not ediyordum, derken kapıda bir adam belirdi.”

“Kimdi bu adam?” diye sordu Iris. “Nasıl görünüyordu? Adı neydi?”

“Ben... kim olduğunu bilmiyorum,” dedi Sarah. “Yüzünü göremedim. Uzun boyluydu, onu hatırlıyorum. Pelerin giymişti ve başlığı örtülüydü. Sesi boğuk ve garipti, neredeyse ruhsuz bir tınısı vardı. Hoş olmayan bir ses değildi ama duyduğumda içim buz kesti.”

Iris arkasına yaslanıp parmak eklemlerini çıtlattı. Bu adam Dacre’in adamlarından biri olmalıydı. Dacre’in en güvendiği adamlarından biri *Oath*’taydı; Iris’le Sarah’nın şu anda çay içtiği kafeye çok yakın bir yerde görülmüştü. Tutuklanmadan nasıl bu kadar rahat gezebilmişti? *Oath*’a trenle mi gelmişti? Cepheden şehre yürümüş müydü? Araç mı tutmuştu?

Bu düşünce Iris’in tüylerini diken diken etti. Savaş, düşündüğünden çok daha yakına gelmişti.

“Yani bu adam, Kitt’in yazısını Autry’ye *bizzat* teslim etti,” diye özetledi Iris.

“Evet. Autry’nin bu yazıyı isteyeceğini bildiğini ama bunun bir bedeli olduğunu söyledi.”

“Peki, neymiş bu bedel?”

Sarah fincanının zarif kulpuyla oynadı. “Autry yazıyı ancak ve ancak bundan sonra kendisine ulaştırılan *bütün* yazıları yayımlamayı kabul ederse alabilirmiş. Aralarından seçme hakkı yokmuş.”

“Yani daha fazlası da gelecek?”

Sarah başıyla onayladı. “Autry bu anlaşmadan gayet memnun. Teslimatı yalnız açabilmek için beni odasından yolladı. İki dakika geçmeden beni geri çağırdı ve yazıyı düzeltmesi için Benton’ın masasına bırakmamı söyledi. Ben de öyle yaptım. Göz ucuyla kâğıda baktığımda Kitt’in yazısı olduğunu görünce ne kadar şaşırdığımı tahmin edersin.”

“El yazısı mıydı?” diye sordu Iris.

“Hayır, daktiloyle yazılmıştı,” dedi Sarah. “Onun *kelimelerini* tekrar görünce çok şaşırdım demek istedim. Autry’yle o

kadar gerildikten sonra yazılarının yine *Gazette*'te yayımlanacak olmasına.”

Roman'ın yazısı daktiloyla yazılmıştı, yani bir daktiloya erişebilmişti. *Umarım Alouettelerden biridir*, diye geçirdi içinden Iris.

“Kitt'in... başı dertte mi, Winnow?” diye sordu Sarah.

“Öyle olduğunu düşünüyorum,” dedi Iris. “Bu yüzden senden yasa dışı ve çok tehlikeli bir şey yapmanı isteyeceğim.”

“Yasa dışı mı?”

“Evet. Başka çarem olsaydı seni bu meseleye hayatta buluşturamazdım.”

Sarah dudaklarını büzdü. Çay fincanını masaya bırakıp parmaklarını birbirine kenetledi ve komplo kurar gibi bir edayla Iris'e doğru eğildi. “Pekâlâ, dinliyorum.”

“Müzeye hâlâ çok hâkimsin, değil mi?”

“Şey, evet. Her hafta sonu babamla birlikte gidiyoruz.”

Iris dudağını ısırды. Buradan geri dönüş olmadığını biliyordu ama başka çaresi de yoktu. Roman'a yeniden yazabilme düşüncesiyle yanıp tutuşuyordu. O büyülü bağlantıyı yeniden avucunda hissetmek, eşikleri aşp savaşın paramparça ettiği kilometreleri katetmesine izin vermek istiyordu.

“Müzeye gizlice girmeme yardım etmen gerek, Prindle.”

Sarah, takdire şayan bir sakinlikle sadece gözlerini kırptı. “Tamam. Ama neden böyle bir şey yapıyoruz?”

“Çünkü bir daktilo çalmam gerek.”

Göbek Adlarımızı Daha Çok Seviyoruz

Aslında ölmüş olmam gerekirdi. Masamda oturmuş, sana bu satırları yazıyor olmamalıydım. Hâlâ nefes alıyor olmamalıydım –al, ver, al, ver– ve ziyaretini uzatarak ev sahibini bıktıran bir misafir gibi ölüme çelme takmışken yıldızlara bakıp dünyanın ne denli güzel soğuk olduğunu düşünmemeliydim. Her sabah şafakta uyanıp yola devam etmemi sağlayan tek bir sebep var: Yaralarımda bir ~~şarkı~~ hikâye gizli. Henüz kelimeleri tam olarak bulamamış olsam da bana fısıldayan bir hikâye.

“Bir mezarda yatıyor olmalıydın,” diyor dünya, bunu öyle yüksek sesle söylüyor ki diğer bütün sesleri bastırıyor.

Ancak parmak uçlarımı tenimdeki yaralara değdirdiğimde –yumuşak, hassas, altındaki kan kadar sıcak– şunu duyuyorum: “Bir ilah... Biri burada kalmanı, nefes almanı, hareket etmeni, yaşamanı sağladı.”

Roman ellerini daktilonun tuşlarından çekti. Aslında yapması gereken şey Dacre için bir sonraki yazısını yazmaktı ama ne zaman işe otursa zihninden bambaşka kelimeler dökülüyordu.

Gece çökmüş, ev sessizliğe gömülmüştü. Kulak kesilirse alt kattaki Dacre'in sesini şöyle böyle duyabiliyordu. Ahşap zeminde yürüyen botların gıcırtısını, ön kapının açılıp kapanışını işitebiliyordu.

Her gün böyleydi; gizemli toplantılar ve ziyaretçi trafiği. Bu sırada Roman üst kattaki odasından çıkmıyor, yemeklerini odasında yiyor, tanrı yazı fikirleriyle geldiğinde onun için daktiloya çekiyordu. Yeraltında bir odada kilitli kalmanın dehşetini yaşamamış olsaydı kendini tutsak gibi hissedirdi.

Aklı antredeki başka bir diyara açılan kapıya gitti.

Dacre, bir sonraki yazının yarına hazır olmasını istiyordu ve Roman iç geçirerek yazdığı hüznü kelimelere baktı. O gün hâlâ hatırlayamadığı yılları geri getirmeye çalışarak zihnini fazlasıyla zorlamış gibi başı zonkluyordu. Gözlerini ovuşturdu ve o gece kelimelerin, hasat edilecek kadar olgunlaşmadığına ikna olarak yazmayı bıraktı.

Ayağa kalktı, saatlerdir oturmaktan omuzları kaskatı kesilmişti. Mumları tek tek üfleyerek odayı karanlığa gömdü, gölgeleri ve incecik dumanları içine çekerek nefes aldı. Eliyle etrafı yoklayarak yatağına gitti ve tulumunu da botlarını da çıkarmaya uğraşmadan soğuk battaniyenin üzerine uzandı.

Fark ettiğinden çok daha yorgun olmalıydı.

Birkaç dakika içinde uykuya daldı.

Bir kız vardı. Kuzgun tüyü rengi saçları iki yandan örülmüş küçücük, narin bir çocuktü. Saçının tonu tıpkı Roman'inki gibiydi. Yaz sıcağında yanakları pembeleşmişti, gülümseyerek Roman'ı elinden çekiştiriyordu.

“Bu taraftan, Carver!” diye bağırdı.

Roman gülmekle yetinip kendisini peşi sıra bahçede sürüklemesine izin verdi. İkisinin de ayakları çıplaktı ve papatya tacı takmışlardı; bunu yalnızca babaları evde yokken yapabiliyorlardı. Bahçe, sarmaşıklarla kaplı kemerler ve kusursuz biçimde budanmış çitlerle çevriliydi. Güller açmıştı; arılarla yusufçuklar öğleden sonranın bunaltıcı havasında vızıldıyordu.

Roman, “Nereye götürüyorsun beni, Del?” diye sordu, kardeşi onu çekiştirmeye devam ederken.

“Gizli bir yere,” dedi Del kıkırdayarak.

Büyük evin görüş alanından çıkarak bahçenin arka ucuna gidip çalılıkların arasına daldılar. Dikenlerin arasında böğürtlenler büyümüşü, Roman’la Del onlardan avuç avuç yemeye başladı. Parmakları mora bulanmıştı ki annelerinin sesini duydular:

“Roman? Georgiana? Yemek vakti!”

Şimdi hatırladım, diye irkildi Roman. *İkimiz de göbek adlarımızı daha çok seviyoruz.*

Başka anılar da canlanarak iç içe geçti. Eskiden ona sıradan, önemsiz gelen günleri –hepsi birbirinin kopyasıydı– şimdi yeniden keşfetmek huzur verici, büyüleyici bir deneyimdi. O uçsuz bucaksız evde yalnız değildi. Kız kardeşi Del yanındaydı ve Del cesaretti, neşeydi, ışıktı.

Kardeşinin doğduğu günü gördü. Onu ilk kez dikkatle kucağına alışını, camların ardında yağmurun bardaktan boşanırcasına yağışını. Sonra öldüğü günü gördü. Yukarıdaki fırtına bulutlarını yansıtan göleti, Del’in suda yüzüstü yatan bedenini –*Sadece bir anlığına gözümü kapadım*– ve kendini suya attığında yüzeye daire daire yayılan dalgaları.

“Nefes al, Del!” diye haykırdı kalbine masaj yaparak. Kardeşinin dudakları morarmıştı, açık gözleri donuk bakıyordu. “Uyan! Uyan!”

Roman birden uyandı.

Rüya tortu gibi çökerken gözlerini karanlığa dikerek öylece baktı. Nabızı kulaklarında atıyor, kanı damarlarında lav gibi dolaşıyordu.

Sadece bir rüyaydı.

Ama Roman hâlâ göletin tadını alabiliyor, suyun saçlarından damlayışını hissedebiliyordu. Sanki su Del'i daha dün alıp götürmüş gibi kıyıdaki nemli toprağın kokusunu duyabiliyordu.

Bir kız kardeşi olduğunu hatırlamıyordu. Ama rüya öylesine gerçekçiydi ki zihninin, geçmişinin kayıp parçalarını ona geri vermeye çalıştığını düşünmeden edemedi.

Eğer bu sadece bir rüya değilse o zaman kardeşim benim yüzümden ölmüş demektir.

Yüzünü ellerine gömerek gözyaşlarını yutmaya çalıştı. Fakat hıçkırıklar onu fırtına gibi sarstı. Sonunda yan dönüp büzüldü ve gözyaşlarının kemiklerini titretmesine izin verdi. Ağlaması dinene kadar öylece yattı. Gözyaşları kuruduğunda boğazı ve midesi ağrımaya başlamıştı.

Burada biraz daha kalırsa yatak ona mezar gibi gelecekti. Kendini zorlayarak doğruldu.

Kıpkırmızı olmuş yüzü ve bulanık gören gözleriyle kapıya ilerledi. Yamulmuş menteşeler gıcırdayarak açıldı. Fakat Roman'ı asıl şaşırtan, Shane'in koridorda nöbet tutmuyor oluşuydu. Hatta koridor tamamen boş ve sessizdi; gecenin en koyu renklerine bürünmüştü.

Roman koridora çıktı. Ayaklarının onu merdivene götürmesine izin verdi ve yavaşça aşağı indi, yalnızca ön kapıda nöbet tutan iki askerle göz göze geldiğinde durdu. Askerlerin kaşları şüpheyle kalktı.

"Mutfağa gidiyorum," diye fısıldadı Roman boğuk bir sesle. "Bir bardak süt alacağım."

Askerlerden biri başıyla onayladı. Roman ilerlemeye devam etti, mutfaktan yayılan sıcaklık ve titrek mum ışığı onu kendine çekiyordu.

İçerinin boş olacağını sanıyordu ama yine yanılmıştı; Dacre masanın başında oturmuş, önüne yaydığı haritalara bakıyordu. Büyük elleriyle koyu kırmızı bir bira bardağını kavramıştı. Bu manzara o kadar sıradandı ki Roman bir an için tanrıların da ölümlülerle aynı hamurdan yoğrulduğuna inanacak oldu. Belki de insanlara öğretildiğinin aksine o kadar korkunç, erişilmez varlıklar değillerdi.

“Roman,” dedi Dacre, tok sesinde şaşkınlık vardı. “Neden bu kadar erken kalktın?”

“Aynı şeyi ben de size sorabilirim, efendim,” dedi Roman, bakışları haritaların üzerinde gezinirken. “Yoksa tanrıların uykuya ihtiyacı yok mu?”

Dacre gülümseyerek ayağa kalktı. İçkisini bırakıp kâğıtları toplamaya koyuldu. “Belki ara sıra. Ama seni gördüğüme sevindim, hem bana ara vermem gerektiğini hatırlattın.”

Seni gördüğüme sevindim. Sesi, Roman’ın zihninde yankılandı. Dacre kenarları iyice sararmış haritaları bir köşeye kaldırdı. *Ama o haritaları gördüğüme sevinmedi.*

“Gel, otur,” dedi Dacre, sandalyelerden birini çekerek. “Bir kadeh ister misin?”

“Sizi rahatsız etmek istemem,” dedi Roman. “Aslında bir bardak süt almaya gelmiştim. Uyuyamadığım zamanlar hep süt içerim.”

Dacre’in alnı kırıştı. Mum ışığında bir anda daha yaşlı, neredeyse yorgun göründü. Kıstığı gözleri değerli taşlar gibi parlıyordu. “Daktilo hatırlamana yardımcı mı oluyor?”

Roman başıyla onayladı ama dili dişlerinin ardında kıvrılıp kalmıştı. Dacre’in neden ondan eski daktilosunu göstermesini isteyip sonra gizlice diğerini verdiğini hâlâ çözmemişti.

Belki de hatırlamamı istemiyor.

Bu düşünce neredeyse dengesini bozunca yığılırcasına sandalyeye oturdu. Dacre’in buzdolabını açıp bir şişe süt çıkarışını izledi.

“Bu kasaba halkının hayvanlarını geride bırakması iyi oldu,” dedi Dacre, uzun bir bardağa süt doldururken. “Düşünceli bir armağan doğrusu. Yoksa ordum aç kalırdı. Sen de öyle, muhabir.”

“Evet,” diye fısıldadı Roman, aklına günler önce Dacre’ın ona Avalon Bluff hakkında anlattıkları gelmişti.

Beraber sokaklarda yürüyerek hasarı gözlemlemişlerdi. Bazı evler yangında kapkara olmuş, bir yığın hâline gelmişti. Bazıları bombaların gazabından kurtulmuştu belki ama camlardaki çatlaklarda, eğri büğrü kapılarında ve bahçelerinde parlayan şarapnel parçalarında dehşetin izleri okunuyordu. Roman bunları defterine not etmişti ancak Dacre’ın söylediklerini de kelimesi kelimesine yazmıştı. O anlatı, çoğu açıdan kendi kelimeleri gibi gelmiyordu.

“Sizin için yazdığım ilk yazı ne oldu?” diye sordu. “Hani Avalon Bluff’ı nasıl kurtardığınızı yazdığım?”

Dacre sütü Roman’ın önüne koyduktan sonra tekrar baş köşedeki sandalyesine döndü. Hareket ederken yine o metalik şingirtı duyulmuştu.

“Görmek ister misin?”

Roman kaşlarını çatı. “Ne demek istiyorsunuz, efendim?”

Dacre tek kelime etmeden yakınındaki yığından katlanmış bir gazete alıp pat diye masaya bıraktığında Roman öne eğildi ve koyu mürekkeple yazılmış manşeti okudu.

**DACRE AVALON BLUFF'TA YÜZLERCE
YARALIYI KURTARDI
YAZAN: ROMAN C. KITT**

Roman’ın kalp atışı yavaşladı, ağırlaştı. Kelimelerini böylesine güzel bir baskıda tekrar okumak ve mürekkebi parmak uçlarında hissetmek için âdeta bir deniz kızının çağrısına yanıt verir gibi uzanıp gazeteyi ellerine aldı.

“*Oath Gazette*,” diye okudu, gazetenin süslü başlığını hayranlıkla incelerken. Tam da o anda göğsünün derinliklerinde bir kıvılcım belirdi. “Oath buradan ne kadar uzakta?”

“Altı yüz kilometre doğuda.”

“Oraya mı gidiyorsunuz, efendim? Şehre yani?”

“Evet. *Enva*’yla yeniden bir araya gelmek için.”

Roman tanrıçanın ismini duyunca kaskatı kesildi. Çok tanıdık gelmişti, öyle ki o ismi daha önce kendisinin de söylediğinden emindi.

“Eşim,” dedi Dacre, belirgin bir gülümsemeyle. “Benimle birlikte aşağıdaki diyarda yaşardı. Onu çok sevmiş, ona bağlılık yemini etmiştim... ama üçkâğıtçının teki çıktı, doğru zamanı kollayıp beni sırtımdan bıçakladı.”

“Üzgünüm.” Roman başka ne diyeceğini bilemedi. “Bu savaşın nedeni onunla aranızdaki yeminin bozulması mı yani?”

“Çok daha fazlası söz konusu ama bunu anlamayı beklemiyorum. Neticede sen hem ölümlüsün hem de evli değilsin. Hiçbir zaman yemin etmedin, o yeminin iliklerine işlediğini hissetmedin. Kendini bir başkasına adamadın.”

Roman itiraz etmek istedi. Yanakları ısınmıştı ama nede-nini kestiremiyordu. Sessiz kalmaya çalışarak Dacre’ı dinlemeye devam etti.

“Mezarımdan kalktığımda *Enva*’nın beni yarı yolda karşılayacağını ummuştum. Bana geleceğini. Ama o korkakça bir yol seçerek Oath’ta kalmayı tercih etti. Bu diyarı onun dalaverelelerinden kurtarmak artık benim görevim.”

Roman’ın zihninde daha fazla soru filizlendi ancak *kurtarmak* kelimesinde takılıp kalınca hepsi kurudu. Tekrar Del’i gördü; gözleri bomboş, ağzı su dolu, çılgınlar gibi masaj yaptığı ellerinin altındaki kalbi hareketsizdi. Roman rüyasında onu kurtaramamıştı ve o korkunç hatanın vicdan azabını hâlâ çekiyordu. Asla yapmaması gereken hatanın. Tabii gerçekten yaptıysa.

“Birini düşünüyorsun,” dedi Dacre. “Yoksa onu hatırlıyor musun?”

Roman içten içe kendini sarstı. Bir tanrıyla yalnızken aklının başka yerlere gitmesine izin vererek yine aptallık etmişti. “Evet. Bir rüya gördüm.”

“Rüyada sevdiğin birini mi *gördün?*” Dacre’in sesi sertleşmişti. “Geçmişinden biri mi?”

Roman tereddüt etti. “Rüyamda küçük bir kız kardeşim vardı. Delaney.” Dacre’a ne kadarını anlatması gerektiğinden emin değildi ama bir kez konuşmaya başlayınca kelimeler birbiri ardına dudaklarından dökülüyordu. Rüwayı dile getirmek, garip biçimde onu daha somut kılmıştı.

Gerçekten oldu. Bu kabullenişe cevaben kalbi küt küt attı. *Bir kız kardeşim vardı ve onu kaybettim.*

Dacre birkaç saniye sessiz kaldı, rüyayı tartar gibiydi. Fakat konuştuğunda, Roman’ın hiç beklemediği bir şey söyledi.

“Benim de bir kız kardeşim olduğunu biliyor muydun? Bu diyarda kalan son Underlinglerden biri. Buranın güneyindeki bir mezarda uyuyor.”

“Alva mı?” diye sordu Roman istemsizce. Zihninde bir dersliğe dair silik bir görüntü canlandı; duvarda Cambria haritası asılıydı, öğretmeni diyardaki beş ilah mezarını uzun uzun anlatıyordu. *Yendiğimiz ve toprağa gömdüğümüz tanrılar: Enva Skyward, Dacre Underling, Alva Underling, Mir Underling ve Luz Skyward. Sonsuz uykuya mahkûm tanrılar.*

“Evet, Alva,” dedi Dacre, kardeşinin adını söylerken sesi yumuşamıştı. “Aynı anneden doğduk, bu yüzden ikimizin de kaderinden dert eksik olmayacağı en başından belliydi. Gerçi bizim güçlerimiz, diğer soydaşlarımızla kıyaslandığında hayli zararsız sayılırdı.”

“Güçleriniz mi?”

“Okulda size ilahlığın ne denli büyük bir kudret olduğunu öğretmediler mi?” Fakat Dacre, Roman’a yanıt verme fırsatı

tanımadı. “Elbette öğretmediler. Ölümlüler, anlamadıkları şeylerden korkarlar.”

“Sizin şifa tanrısı olduğunuzu biliyorum, efendim,” dedi Roman, dizinin etrafındaki yara izlerini sıvazlayarak. “Ama kız kardeşinizin gücü neydi?”

“Gücü *neydi* mi? *Ne* diyeceksin. O sadece uyuyor. Tıpkı bir zamanlar benim uyduğum gibi. Ölmedi.”

“E-evet, tabii. Affedin, ben sadece—”

“Alva, rüyaların tanrıçasıdır,” diye sözünü kesti Dacre. “Kâbusların.”

Roman kaskatı kesildi. Kendi kâbusunu hâlâ ensesinde hissedebiliyordu, sütünden bir yudum içerek ağzındaki o gölet suyu ve ıstırap tadını bastırmaya çalıştı.

“Biz gençken güçlerimiz kendi soydaşlarımız arasında son derece zararsız görünürdü,” diye devam etti Dacre, “ve kimsenin bu güçleri elimizden almasından korkmazdık. Çünkü tanrılar nadiren uyuduğu gibi bedenlerimiz kendi kendini iyileştirebilir. İyileşmenin ve rüya görmenin tanrılar arasında hiçbir kıymeti yoktur. Ama ölümlüler bambaşka bir mevzu. Siz kanarsın, kırılırsın. Sizi savunmasız hâle getirmesine rağmen uykuya muhtaçsınız. Bulunduğunuz dünyaya anlam kazandırabilmek için rüya görürsünüz.”

“Sebebi bu muydu yani?” diye sordu Roman. “Rüyamda Del’i görmemin?”

Dacre iç çekip biraz daha yaklaştı. “Dur sana Alva’nın yıllar evvel bana söylediği şeyi söyleyeyim. Zira o pek çok ölümlünün rüyasında gezindi. Bazen insanlar, gerçekte olmasını diledikleri şeyleri rüyalarında görürler. O görüntüler, şimdiki duygularınıza ya da yaşadığınız sıkıntılara bağlıdır. Rüyanda kız kardeşinin olduğunu görmek, aslında bir aileye, seni tanıyan birilerinin olmasına ne kadar özlem duyduğunu gösteriyor. Ne var ki bunların hepsi rüyadan ibaret.”

Roman yutkundu. Tanrının sözleri nazikçe söylenmiş olsa da içine ok gibi saplanmıştı.

“Aynı fikirde değil misin?” diye sordu Dacre.

“Rüya,” dedi Roman ama sesi zayıftı. “Gerçek *geldi*. Büyüdüğüm evi gördüm. Babamı, annemi gördüm. Seslerini duydum. Eski odamda dolaştım. Onca ayrıntı... Bunları nasıl uydurmuş olabilirim?”

“Gerçek olmasını *istiyor musun?*” diye karşılık verdi Dacre. “Bir kız kardeşin olduğunu ama senin yüzünden boğularak öldüğünü bilmek sana kendini daha mı iyi hissettirir?”

Roman konuşmadı. Boğazına yine yumru oturmuştu; tadı pişmanlık gibiydi, nefesini kesiyordu.

“Roman?”

“Emin değilim,” diye fısıldadı gözlerini sımsıkı yumarak.

“O hâlde şöyle sorayım. Diyelim ki rüyan gerçektir, gerçi bana sorarsan *değildi*, biz geçmişe takılarak mı yaşarız yoksa geleceğe odaklanarak mı? Yaşanmış ve değiştirilemeyecek şeylere sağlanıp kalır mıyız yoksa gözümüzü ileriye, görebileceklerimize mi çeviririz?”

Roman gözlerini açtı. Mum ışığına, önündeki süt bardağına odaklandı. Masanın üzerine düşen tanrı gölgesine. “İleriye, efendim.”

“Aferin, evlat.” Dacre, elinin altındaki kâğıt yığından bir tanesini aldı. Daktiloyla yazılmış resmî bir mektuba benziyordu, buruş buruştu, üzerinde kan lekesi vardı. Roman tanrının konuşmayı bitirdiğini ancak o zaman fark etti. “Başka rüya görürsen duymak isterim, Roman.”

“Evet. Elbette, efendim.” Roman ayağa kalktı, sütünün kalanını kafasına dikip bardağı lavaboya koydu. Fakat masanın yanından geçerken duraksayıp gazeteye uzandı. “Bunu alabilir miyim?”

“İstiyorsan senin olsun. Ama bir sonraki yazının sabaha hazır olacağını umuyorum.”

Roman, *Oath Gazette*'i kolunun altına sıkıştırdı. "Sanırım biraz daha zamana ihtiyacım olacak."

Dacre sessizliğe büründü. Mumların ışığı yüzünde dans ediyor, saçlarını altının koyu bir tonuna boyuyordu. "Yarın, o hâlde. Gün batımına kadar gözden geçirmem için hazır olsun."

"Teşekkür ederim, efendim." Roman mutfaktan çıkmak üzereydi ki eşikte durup bir kez daha arkasına baktı. Bir tanrı masada oturmuş, bira içerek kan lekeli bir kâğıt parçasını okuyordu. Bu manzara, Del'i gördüğü rüyadan bile daha gerçeküstüydü.

Roman'ın bakışlarını hisseden Dacre gözlerini ona çevirdi. "Başka bir şey mi vardı?"

"Hayır." Roman hafifçe gülümsedi. "Süt için teşekkür ederim, efendim."

Roman bunu ancak birkaç dakika sonra, odasının güvenliğine döndüğünde fark etti. Bir mum yakıp masasının başına oturmuş, *Oath Gazette*'te yayımlanan manşetini inceliyordu.

ROMAN C. KITT.

Adını ve soyadını günler önce hatırlamıştı ama ortadaki harf?.. Yazdığı yazıya onu eklememişti. O sırada göbek adını bilmiyordu. Bu C harfini manşete bir başkası eklemişti; belki Dacre, belki gazeteden biri. Ya da bir başkası. Roman'ın midesi düğümlenmeye başlamıştı ki Del'in yumuşak sesi zihninde yankılandı:

Bu taraftan, Carver.

Ellerini tekrar daktilonun tuşlarına yerleştirdi.

SONSUZ YEMİNLER

Bir kez daha Dacre için yazmaya çalıştı, Dacre ondan merhameti ve kudreti üzerine bir makale yazmasını istemişti. Fakat Roman'ın parmaklarından yine bambaşka kelimeler döküldü.

Benim adım Roman Carver Kitt ve bu da
ölü bir adamın hikâyesi.

Bütün Kayıp Mektuplar

Iris, bir meşe ağacının dalları arasında çömelmiş, Attie'yi bekliyordu. Saat gecenin biriydi ve geceyi esir alan serin sis sokak lambalarının ışığını puslu, kehribar rengi halkalara çevirmişti. Şehir garip biçimde sessizdi ancak Iris nefesini tutarsa birkaç sokak ötedeki *pub*dan taşan muhabbetleri ve uykulu polislerin devriyeleri sırasında yankılanan nal tıkırtılarını işitebilirdi.

Sırtındaki deri çantaya dikkat ederek ağırlığını bir ayağından diğerine verdi, uyuşmalarını istemiyordu. Ağacın kabuğu sis yüzünden kayganlaşmıştı ve Iris hem yüksekten hem de karanlıkta ağaca tırmanmaktan pek hoşlanmadığını fark etmişti. Fakat bu, alarmı çalıştırmadan müzeye girmenin tek yoluydu. En azından Sarah Prindle öyle demişti ve Iris iki gün boyunca ince eleyip sık dokuyarak bu planı bulmuştu.

Kaşlarını çattığında maskenin yüzüne yapıştığını hissetti. Islak kumaşın üzerinden burnunu kaşımamak için kendini zor tutarak iç geçirdi.

Neredeyse bir saattir müzenin arka duvarına ve üçüncü katın penceresine bakarak bu meşe ağacının tepesinde bekliyordu. Öte yandan Sarah'yla Attie müzenin içinde çok daha

uzun zamandır beklemekteydiler; içeri sıradan ziyaretçiler gibi girmiş, ardından kapılar alacakaranlıkta büyüyle kilitlenmeden önce tuvalete gizlenmişlerdi. Orada gece yarısına kadar saklanacak ve sonra gece bekçisinin rutin devriyesi sırasında onu gafil avlayıp etkisiz hâle getireceklerdi. İşte o zaman Attie pencereyi açacak, Iris de içeri girecekti.

“Müze binası büyüdü,” demişti Sarah, üçü sabah kahvaltıda planı netleştirirken. “Gece kapılar kilitlenip sürgüler çekildikten sonra alarmı devreye sokmadan onları açabilmenin hiçbir yolu yok.”

“O zaman nasıl yapacağız?” Midesi çalkalanan Iris kızarmış ekmeğini elinden bırakmıştı. “Oraya girmek mümkün mü ki?”

“Yirmi otuz yıl önce üçüncü kata eklenen pencere sayesinde mümkün,” diye açıklamıştı Sarah. “Müzenin en sağlam saklanan sırlarından biri, bu pencerenin orijinal pencere ve kapılar gibi büyülmemesi. Alarmı tetiklemediğimiz sürece orası bizim çıkış yolumuz olacak.”

“Sen bunu nasıl öğrendin, Prindle?” diye sormuştu Attie.

“Babam bekçilerden birini tanıyor,” diye omuz silkmişti Sarah. “Çocukluk arkadaşımı. Bilirsiniz, erkekler sarhoş olduklarında çeneleri düşer.”

“Peki, o adam bu gece görevde olacak mı?” diye sormuştu Iris.

“Hayır,” demişti Sarah gülümseyerek ve çay fincanını ellerinin arasına almıştı. “Bu gece Grantford görevli ki tembelliğiyle meşhurdur. Harika olacak.”

Grantford olsa da olmasa da daktilo o gece çalınacaktı. Zira Iris ve Attie, ertesi sabah batıdaki River Down’a doğru yola çıkmak zorundaydı.

Iris şimdi gözünü o pencereye dikmişti, o kadar uzun zamandır bakıyordu ki pencere artık iyiden iyiye karanlığa karışmıştı. Camın hafif ışıltısını zar zor seçebiliyordu. Beklemeye devam etti ve sonunda hafif gıcırtıyı duyunca rahat bir nefes aldı.

Pencere açılıyordu.

Soygunun ilk aşaması başarıyla tamamlanmıştı.

Iris derin bir nefes verdiğinde dudaklarında tuz tadı vardı. Dalın üzerinde ilerlemeye başladı ve Attie'yi dar pencere boşluğunda, matemli kumru gibi ıslık çalarken görünce durdu.

Aynı ıslıkla karşılık verdikten sonra kendini hazırladı; bir eliyle tepesindeki dala tutunurken diğerini öne uzattı. Loş ışıkta Attie'nin halatı ona doğru fırlattığını gördü; kalın gövdesi karanlığa atılan bir yılan gibiydi. Halatın ucu Iris'in soluna, birkaç metre uzağına düştü, düşerken de yaprakları parçaladı. Attie, ikinci deneme için halatı geri çekerken Iris'in sinirleri iyice gerilmişti.

Zeminle arasındaki mesafeyi hissedebiliyordu. Düşerse paramparça olurdu.

Üç atış sonra Iris nihayet halatı yakalayabildi.

Ağacın gövdesine geri dönerken titriyordu. Kendini sakinleştirmeye çalışarak iki derin nefes aldıktan sonra halatı ağaca bağlamaya başladı. Iris'le Attie sabah bu düğümü sayısız kez denemişti çünkü tek bir hata onları doğrudan ölüme gönderirdi. Başarısız müze soygunlarına eklenecek bir vaka daha olurlardı.

Halatı sapasağlam bağladıktan sonra Iris duraksadı; düşme fikri, içini hafifçe titreten bir çağrı gibiydi.

Aşağıda bir avlu vardı. Tarhlarda kır çiçekleri ve küçük bir yansıtma göleti. Meşenin budaklı dalları, müze çalışanlarının ve ziyaretçilerin ikindi çayı eşliğinde oturabileceği taş döşeli verandaya gölge oluyordu.

Kuş sesi yeniden yankılandı.

Iris yukarı baktı, Attie'yle arasındaki mesafeyi ölçtü. On metreden biraz fazlaydı fakat Iris'e okyanus kadar engin geldi. Camın önünde silüeti görünen arkadaşı hâlâ bekliyordu; onu elinden tutup içeri çekmeye hazırdı.

Iris'in yapması gereken tek şey havaya doğru ilk adımı atmaktı.

Tam da bunu yaparak temkinle halattan sarktı. Halat yukarıda sağlamdı ama beş kol boyu ilerlediğinde elleri yanmaya başladı, tutuşu kaçınılmaz olarak zayıflıyordu. Eldivenleri kayıyordu; Iris dişlerini sıkarak bütün dikkatini yapması gereken işe verdi.

Pencereye doğru yolu yarılamıştı ki aşağıda bir gürültü duydu.

Duraksayıp avluya göz gezdirdi.

Havada sallanan ayaklarının çok altında, dünya sisin içinde dönüyormuş gibi görünüyordu, derken taş döşeli avluda yürüyen dört kişi fark etti. Koyu kıyafetler giymiş, yüzlerini maskelerin arkasına gizlenmişlerdi.

Iris dudağını ısırды, korkudan kalbi küt küt atıyordu. Bu da bir başka soygun girişimi miydi? Muhtemelen değildi ama o dört kişi tam altında ilerlerken kıpırdamadan bekledi. Şayet içlerinden biri başını kaldırır da onu görürse her şey başlamadan biterdi.

Iris kıpırdamadan durdukça omuzları yanmaya, boynundaki kaslar gerilmeye başladı. Geçen her saniye ona bir yıl gibi geliyordu ama neyse ki sonunda aşağıdaki dörtlü yola devam ederek sokağın karşısına geçip geceye karıştı.

Iris halat boyunca ilerlemeye devam etti ve sonunda tuğla duvara ulaştı.

“Elimi tut,” diye sabırsızca fısıldadı Attie.

Iris sağ elini halattan ayırdı. Attie elini sımsıkı tuttuğunda parmaklarını neredeyse hissetmiyordu bile, arkadaşı onu yukarı çekip içeri aldı.

“Onları gördün mü?” diye sordu Iris, nefes nefese kalmıştı. Eski bir sandalyeye tutunup soluklanırken müzenin deposunda olduklarını fark etti. İçerisi sandıklarla ve kırık çerçevelerle doluydu; bu dağınıklık Iris’in huzursuzluğunu iyiden iyiye artırdı.

“Evet,” dedi Attie. “Dört kişi saydım. Hepsi de maskeliydi. Birileri daha soyguna geldi herhâlde dedim.”

“Ben de. Sence kimdi onlar?”

“Tanrılar bilir. Belki de başka bir yeri soymaya giden hırsızlardı.”

Iris eldivenlerinden birini çıkarıp terini sildi. “Beni görmemişlerdir, değil mi?”

“Görmemişlerdir.” Attie’nin bakışları yeniden pencereye kaydı, sanki söylediğine pek inanmıyor gibiydi. “Ama ne olur ne olmaz, burada daha fazla zaman kaybetmeyelim.”

Iris, Attie’yi iki kat aşağıya, zemin kata kadar takip etti. Gece olunca müze bambaşka bir yere dönüşmüştü; tehlikeli parıltılar ve hareketli gölgelerle doluydu. Ya da belki de bu sadece loş lambaların ve aralarındaki karanlığın oyunuydu. Iris emin olamıyordu ama mermer büstlerden birinin kaidesinde kıpırdandığını sanınca ürperdi.

“Prindle nerede?” diye fısıldadı.

“Ana ofiste, Grantford’ın başında bekliyor,” diye alçak sesle yanıtladı Attie. “Fazla direnmedi. Ağzı tıkalı, gözleri bağlı.”

Başıyla onaylayan Iris geniş koridorlardan birine girdi. Hava gittikçe soğuyup ağırlaşırken sonunda tuhaf, birbirleriyle alakasız eşyaların bulunduğu bir odaya ulaştı: Ölü tanrılardan biri tarafından giyilmiş sivri burunlu deri ayakkabılar, gece yarısını her vuruşunda sağanakları tetiklediği rivayet edilen bir cep saati, yüzyıllar önce tanrılara karşı savaşmış Draven adında bir kılıç, içi parıldayan sıvıyla dolu küçük bir mürekkep şişesi ve büyüyle yapılmış bir daktilo. Hepsi cam kasaların içinde sergileniyordu.

Iris, Birinci Alouette’e yaklaşırken sırt çantasını omuzlarından indirdi. Dermanı kesilmiş, uyuşmuş parmaklarıyla çantanın tokalarını açıp içinden beyzbol sopasını çıkardı.

Bu yanlış, diye düşündü hafif bir suçluluğa kapılarak. Ama içinde Birinci Alouette ile eski mektuplardan oluşan bir kolek-

siyon barındıran cam kasayı incelerken kendi kendine şöyle ekledi: *Bunca yolu eli boş dönmek için gelmedim.*

Zihninde Roman'ı batıda, Dacre'in boyunduruğu altında hayal etti.

Sopayı savurdu.

Sopa cam vitrine çarptığı anda vitrin tuzla buz oldu. Cam kırıkları yere saçıldı, daktilonun tuşları arasında kristaller gibi parladı. Mektuplardan biri süzülerek yere indi; o ısıltılı yıkımın ortasında bir teslim bayrağını andırıyordu.

Iris sopayı bir kenara bırakıp camın üzerine basarak ilerledi, cam parçaları botlarının altında çatırdıyordu. Yerinden aldığı daktiloyu ters çevirip altına baktı. Harf çubukları yerinden oynayınca birkaç cam parçası daha döküldü ama Iris aradığı şeyi bulmuştu. Gümüş plaka, çerçevenin iç kısmına cıvatalanmıştı, üzerinde şöyle yazıyordu: *BİRİNCİ ALOUETTE / BİLHASSA A.V.S. İÇİN YAPILMIŞTIR.*

İşte ihtiyacı olan şey buydu. *İsteddiği şey.*

Elinde büyümlü bir alet tutuyordu ve daktiloyu getirdiği siyah daktilo çantasının içine yerleştirip kapağını dikkatle kapadı. Attie'nin yardımıyla hem daktilo çantasını hem de beyz-bol sopasını sırt çantasına yerleştirdi. Soygunu birkaç saniye içinde halletmişlerdi ama Iris birinin onları izlediği hissinden kurtulamıyordu.

"Ben gidip Prindle'ı alayım," dedi Attie. "Merdivenin dibinde buluşuruz."

Iris başıyla onaylayıp çantayı omuzlarına astı. Ardından çömelip yerdeki mektubu aldı; onlarca yıl önce Alouette Stone'un yazdığı bir mektuptu bu, cam kırıklarıyla kaplı kaideye nazikçe geri koydu. Fakat bu sırada gözü daktiloyla yazılmış bir satıra takıldı:

Büyü hâlâ toplanıyor, geçmiş ışıltı ışıltı
parlıyor ama sırf kederi ve sevinci eşit

ölçüde tattığım için yaşanmışlıkların güzelliğini görebiliyorum.

Iris arkasına dönüp merdivenin yolunu tuttu. Fakat bir yandan da ağlamamak için gözlerini kırptırıyor ve şöyle düşünüyordu: *Ben de öyle, Alouette.*

Iris eve vardığında yağmur çiseliyordu ve gece, yüzyılların ağırlığını taşıyordu. Üçü güvenle müzenin penceresinden çıkıp yeniden toprağa bastıklarında Sarah ve Attie'yle yollarını ayırmıştı. Biraz evvel başarılı bir soygun gerçekleştirmiş olmanın verdiği heyecanla nefes nefese kalmış, serseme dönmüşlerdi, biraz da korkuyorlardı.

Bu sırrın tadını daha sonra güzel bir restoranda çıkaracaklardı. Savaş bittiğinde. Iris arkadaşlarına ziyafet çekecekti. Ardından da Birinci Alouette'i müzeye geri bırakacaktı. Elbette isimsiz olarak.

Bütün bu vaatlere ve ellerindeki sızıya rağmen hiçbirisi gerçek gelmiyordu. Iris kendini bunun bir rüya olduğuna inandırabilirdi, ta ki odasına girip çantasını sırtından indirene kadar. Maskesini, koyu renkli kıyafetlerini, eldivenlerini ve botlarını çıkardı. Geceliğini giydi, ıslak saçlarını topladı. Sonra dikkatlice daktiloyu aldı ve eskiden abisine, sonra Roman'a mektuplar yazdığı yere, yatağının dibine oturdu.

Birinci Alouette'i bağdaş kurduğu bacaklarının önüne koyup şaryoya boş bir kâğıt yerleştirdi.

Dakikalar geçti; gece adım adım en soğuk saatine ulaştı. Pencerenin ötesinde yağmur artık iyiden iyiye hızlanmıştı ve Iris boş sayfaya bakarak Roman'a ne yazacağını düşündü. Nerede olduğunu bilmiyordu. Güvende miydi, tutsak mıydı bilmiyordu. Yanında daktilosu var mıydı, onu bile bilmiyordu.

Çok fazla bilinmez vardı ve dahası onunla iletişime geçmek, Roman'ı tehlikeye atabilirdi.

Sessizlik, yerde kâğıtların hışırdamasıyla bozuldu. Iris, katlı sayfaların birbiri ardına gardırobunun kapısının altından odaya fırlamasını şaşkınlık içinde izledi. O kadar çoklardı ki yığın oluşturmaya başlamışlardı. Kalbi yuvasından fırlayacakmışçasına çarpan Iris onlara doğru atılıp birini aldı ve alelacele açtı.

Her gün zırh giyiyormuşsun gibi hissettiğin oluyor mu hiç? İnsanlar sana baktığında gördükleri tek şeyin kendini özenle sar-
dığın o parlak çelik olduğunu?

Iris aklı karışmış hâlde sayfayı indirdi.

Bu, eski bir mektuptu. Roman'ın ona, onu yalnızca C olarak tanıdığı zamanlarda yazdığı mektuplardan biriydi.

Bir diğerini alıp bunun da kendi mektuplarından biri olduğunu görünce şaşkına döndü. Hepsini teker teker gözden geçirince her birini tanıdığını anladı. Ya yazarıydı ya da o kadar çok okumuştı ki kelimeler zihnine kazınmıştı.

Iris titrek bir nefes verip halıya geri oturdu. Roman'la birbirlerine yazdıkları mektupların Marisol'ün pansiyonunda kaybolduğunu sanıyordu. Fakat Birinci Alouette, müzede kilit altındayken bile büyüsunü unutmamıştı. Bu daktilo mektupları saklayarak onları bir gardırop kapısı aracılığıyla gönderebileceği âni beklemişti.

Iris en sevdiği mektupları yeniden okudu, ta ki göğsü çatlamış gibi hissedene dek. Roman'ın sözleri iliklerinde yankılanarak içinde keskin bir acıyı uyandırmıştı.

Kararlılıkla mektupları kenara koydu. Akıllıca ve dikkatli davranacaktı ama yine de içinden bir ses, mektupların Roman'ı bulamayacağını söylüyordu.

Seni hatırlamayacak.

Forest'ın sözleri zihninde yankılandı.

Bu anı, yumruk yemek kadar acı vericiydi. Tırnağını kemirirken Forest'ın gerçekten doğruyu mu söylediğini yoksa sırf onu üzme için mi öyle dediğini merak etti. Bu sözleri sarf etmesinin sebebi onu evde, güvende tutmak, tekrar karanlığa uzanmaktan alıkoymak mıydı?

Sakin unutma, dedi içinden, parmakları tuşların üzerindeki yerini alırken. *Kimliğini açık etmeden ya da önemli bir şey söylemeden önce onun gerçekten Roman olduğundan emin ol.*

Iris kısa bir mesaj yazdı. Sayfayı şaryodan alıp katlarken elleri titriyordu. Mektubu gardırobun kapısının altından içeri iterken sanki hiç zaman geçmemiş gibi hissetti. Hiç zaman geçmemişti fakat aynı zamanda tek nefeste mevsimler yeşermiş ve solup gitmişti sanki. Büyünün aynı anda iki zıt şey olabilmesi ne tuhaftı. Genç ve yaşlı. Yeni ve tanıdık. Endişe veren ve teselli eden.

Iris, gardırobun mektubu açılmamış hâlde geri göndermesini mi yoksa Roman'ın saniyeler içinde yanıt yazmasını mı bekliyordu, bilmiyordu. Ama şaşırtıcı biçimde ikisi de olmadı.

Iris uykulu gözlerle, yorgun ve tükenmiş hâlde odada volta atarken fark etti ki... *hiçbir şey olmamıştı.*

Mektubu gitmişti, büyüyle başka bir yere iletilmişti fakat Roman cevap yazmamıştı.

Hüsrân içinde yatağına girdi. Yağmurun sesiyle uykuya daldı ancak rüyasında gördüğü tek şey gri, bomboş bir enginlikti.

Evcil Salyangozun Adı

Roman, yüzünde dans eden güneş ışığıyla uyandı. Bir anlığına nerede olduğunu çıkaramadı. Her nefeste içi titriyordu, zihni hatırlayamadığı bir rüyanın ardından pusluydu. Ama sonra çevresini tanımaya başladı.

Daktilosuna bakıyordu. Yanındaki bir mum, tamamen eriyerek ahşabın üzerine yayılmıştı. Yanağı masasının sert yüzeyindeydi ve başını kaldırdığında tenine yapışmış bir kâğıt parçası da onunla birlikte kalktı.

Bana verdikleri odadayım. Güvendeyim.

Dün gece masasında uyuyakalmış olmalıydı. Ense köküne biraz masaj yaptıktan sonra inleyerek ayağa kalktı.

İşte o zaman fark etti.

Gardırobun hemen önünde yerde bir kâğıt duruyordu.

Roman kaşlarını çattı. Onu oraya koyduğunu hatırlamıyordu, gardıroba yaklaşıp kâğıdı eline aldı. Sonra şaşkınlıkla okudu:

1. Evcil salyangozumun adı neydi?
2. Göbek adım ne?
3. En sevdiğim mevsim hangisi ve neden?

Roman, yazılar birbirine karışıp netliğini kaybedene dek bu kelimelere baktı.

“Bu da ne?” diye fısıldadı, gardırobun kapısına uzanırken. Her şeye hazırlıklı hâlde kapıyı açtı. Hem hayal kırıklığına uğramış hem de rahatlamış bir vaziyette içinde sadece askıya asılı üç kalın paltoyla rafta rutubet kokan bir battaniye olduğunu gördü.

Bu gardıropta büyüünün emaresi bile yoktu.

Roman kapıyı kapayıp mesajı yeniden okudu. Göğsünde hafif bir çekiş hissetti. Bu hem tedirgin olmasına hem de içinin kıpırdanmasına neden olan bir çekişti.

Bu soruların cevaplarını bilmem mi gerekiyor? diye düşündü, kelimelere bakarak.

Hatırlayamadığı bir şeyin yasını nasıl tutabilirdi? Roman, böyle bir hissi tarif edecek bir kelime olup olmadığını merak etti; omuzlarında kar birikiyormuş gibi bir histi bu. Soğuk, yumuşak ve sonsuz. Daha dokunduğu an eriyip giden.

Duygularıyla ve o üç bilmeceyle boğuşmaya devam ederken kapısının önünde ağır ayak sesleri duydu. Biri yaklaşıyordu. Roman kâğıdı cebine tıktırdı, kenarı avucunu çizdiği anda kapı aniden açıldı.

“Eşyalarını topla,” dedi Teğmen Shane. “Sonunda bu lanet yerden gidiyoruz. Beş dakika içinde aşağıda ol.”

Teğmen geldiği hızla gitti, kapıyı aralık bırakmıştı.

Roman derin bir nefes verdi ama içine huzursuzluk çökmüştü bir kere. Alt katta Dacre’in biriyle konuştuğunu duyabiliyordu. Botlar ahşap zemine sertçe vurup duruyordu. Dışarıdaysa kamyon motorlarının homurtusu yükseliyordu.

Bu hüznü kasabayı geride bırakıyorlardı ve Roman bir sonraki duraklarının neresi olabileceğini düşünmekten korkuyordu.

Eşyalarını topladı. Zaten pek bir şeyi yoktu ama daktilosunu çantasına koyup ağzını kapadıktan sonra o tuhaf mesajı tekrar eline alıp uzun uzun inceledi. Şifre falan mıydı bu? Kim evinde salyangoz beslerdi ki?

Mektubu çöp kovasına atıp kapıya yöneldi. Ama içinde bir şey, derisi yırtılacakmış gibi gerildi. Roman çöp kovasına dönüp notu aldı. Merdivenden inerken cebine geri koydu, Dacre'ın bu mesajla ilgilenebileceğini düşünüyordu.

Ön kapı açıktı; antre gün ışığıyla dolmuş, egzoz dumanı, sigara ve mutfaktan gelen yanmış pastırma kokusu içeriye sarmıştı. Shane eşikteydi, ellerini arkasında bağlamış, verandadaki bir ere emirler yağdırıyordu. Roman bunu fırsat bilerek antrenin bitişiğindeki oturma odasını inceledi.

Daha önce geçtiği kapı –yukarıdaki dünyayla aşağıdaki diyarı birbirine bağlayan geçit– ardına kadar açıktı.

Roman hâlâ o karanlık geçide bakıyordu, baktıkça da teni karıncalanıyordu ki Dacre oradan çıkıverdi. Tanrı kapıyı arkasından kapadı ve boynundaki uzun zincire asılı anahtarı eline aldı. Roman, daha önceki görüşmelerinde bu anahtarı hiç fark etmemişti fakat Dacre zinciri daima takıyor, onu üniformasının altında gizliyor olmalıydı.

Tanrı kapıyı kilitleyip anahtarı yeniden üniformasının altında koyarken Roman'ın bakışlarını hissetti ve ona doğru döndü.

Gözleri buluşarak birbirine kenetlendi; avcıyla avının bakışması gibiydi.

Dacre aralarındaki mesafeyi kapamaya başladı. Roman içgüdüsel olarak geri çekilmek istedi fakat kendini dik durmaya, kımıldamamaya zorladı.

“Benimle aynı kamyonu binmeni istiyorum,” dedi Dacre, antreye vardığında.

“Emredersiniz, efendim,” dedi Roman. “Nereye gittiğimizi sorabilir miyim?”

Dacre gülümsedi. Güneş ışığında parıldayan dişleriyle, “Doğuya gidiyoruz,” dedi.

Iris yatak odasından çıktığında Forest'ı önünde bir fincan çayla masada otururken bulunca şaşırdı. Abisi darmaduman hâldeydi, somurtuyordu, gözleri kıpkırmızı olmuş, kestane rengi saçları alnına düşmüştü. Acaba dün gece evden gizlice çıktığını duymuş muydu? Daktilosunda yazdığını, odada volta attığını duymuş muydu?

Duysaydı mutlaka bir şey söylerdi, diye düşündü Iris. Forest'ın müzeden Birinci Alouette'in çalındığını öğrendiğini hayal etti. Bu haberin yayılmasına yalnızca birkaç saat vardı ama o zamana kadar Attie'yle Iris çoktan gitmiş olacaktı. Abisi, Alouettelerin büyülü olduğunu bilmiyordu; dolayısıyla suçu Iris'le bağdaştırmayabilirdi. Yine de abisini utandırma ya da gözlerinde hayal kırıklığı görme düşüncesi kendini küçücük hissetmesine, nefesinin kesilmesine neden oldu.

Gergin bir an boyunca bakıştılar. İkisi de konuşmadı fakat Iris, Forest'ın bakışlarının, göğsünde INKRIDDEN TRIBUNE MUHABİRİ yazılı arma olan tulumunda gezindiğini fark etti. Ayrıca yeni, sağlam bağcıklı botlarını giymişti, bir elinde daktilo çantası, diğer elinde deri bavulu vardı.

"Gidiyorsun," dedi Forest düz bir sesle.

"Sana gitmek zorunda olduğumu söylemiştim."

Yine sessizlik oldu. Forest iç çekerek bakışlarını ondan kaçırdı.

"Bunu onaylamıyorum." Sesi sertti ama aynı zamanda yumuşaktı, bu kelimeleri söylemek canını acıtıyor gibiydi.

"Ben de senin gitmeni istememiştim," dedi Iris. "Aylar önce Enva için savaşmaya gittiğinde. Ama neden gittiğini anlamıştım. Sana engel olmamam gerektiğini biliyordum."

Forest sessizliğini koruyunca Iris buraya kadarmış diye düşündü. Belli ki söyleyecek başka bir şeyi yoktu, bu yüzden yanağının iç kısmını ısırarak kapıya yöneldi.

"Bekle, Iris."

Iris duraksadı, omuzları gerildi. Yine de bekleyip Forest'ın sandalyeden kalkmasını dinledi. Yanına geldiğini hissetti. Ha-

fiften motor yağı ve benzin kokuyordu; yolun sonundaki tamirhanede çalışmaya başlamıştı. Akşamları ne kadar yıkarsa yıkasın tırnaklarının arasındaki gres yağı çıkmıyordu. Bazen eklemlerini o kadar sert ovalıyordu ki derisi soyuluyordu.

“Bana yazacaksın, değil mi?” dedi onu dirseğinden tutarak. “Beni haberdar edeceksin?”

“Söz veriyorum.”

“Eğer yazmazsan *Tribune*’ü onların başına yıkarım, demedi deme.”

Bu sözler Iris’i gülümsetti. “Bunu görmek isterdim.”

Forest burnundan güldü. “Hayır, istemezdin.” Söylemek istediği daha çok şey varmış ama söyleyemiyormuş gibiydi. Bunun yerine boynundaki altın madalyona uzandı. Annelerinin madalyonuna.

“Bunu hep takacaksın,” diye fısıldayarak zinciri Iris’in başından geçirdi. “Söz ver bana.”

“Forest, bunu alamam—”

“Söz ver bana.”

Iris sesindeki sertlik karşısında irkildi. Ama bakışlarına karşılık verdiğinde gözlerinde yalnızca korku gördü; kor gibi yanan, derin bir korkuydu bu.

Parmaklarını madalyona sarıp sanki bir çapaymış gibi ona sımsıkı tutundu. Derken Forest’ın bir keresinde ona söylediği şeyi hatırladı: Bu madalyonu siperde bulduğunda gücünü ve kararlılığını yeniden kazanmıştı. Dacre’in etkisinden kurtulup kim olduğunu, nereden geldiğini hatırlamıştı. Ancak elinde eve dair somut bir şey tuttuğunda —uzun bir zincire asılı bir hatıra— tanrının onun üzerindeki gücünü kırabilmişti.

“Hiç çıkarmayacağım,” diye fısıldadı. “En azından eve dönüp sana geri verene kadar.”

Forest başıyla onayladı, endişesi alnına kazınmıştı. Son sözleri Iris’in içini titretti:

“Bu madalyona ihtiyacın olacak, Küçük Çiçek.”

Roman kamyonun camından dışarıyı izleyerek Avalon Bluff'a son kez baktı.

Karşısında yıkıntılar ve hayaletlerden oluşan bir manzara vardı. Bir zamanlar bu tepede yaşamış insanlara dair küçük kalıntılarla dolu bir kasabaydı. Geride ezilmiş bahçeler, yıkılmış taş çitler, karanlık kapı aralıkları ve duvarlarda asılı terk edilmiş eşyalar kalmıştı. Molozlar, yanmış saz çatılar, güneşte parlayan cam kırıkları. Roman, yanlarından geçtikleri evlerde bir zamanlar kimlerin yaşadığını merak etti. Şimdi nerede olduklarını. Güvendeler miydi?

İşte bu konuda yazmak istiyordu. Fakat bu fırsatı çoktan kaçırdığını fark edince bakışlarını yere indirdi.

Dacre yanında oturuyordu, zarif, solgun ellerinin arasında bir gazete vardı. Roman gazeteyi görünce merakı kabardı.

"Efendim?" diye sordu çekinerek. "Göbek adımı nasıl bilirsiniz?"

Dacre ona meraklı bir bakış attı. "Ne demek istiyorsun?"

"*Gazette*'teki mahlasım. *Roman C. Kitt* olarak yayımlatmışsınız."

"Ben bana ne verdiysen onu gönderdim."

"O zaman kim—"

"İyileştirilmenden önceki hayatında *Oath Gazette*'te çalışıyordun. Ayda birkaç kez yazıların yayımlanırdı. Köşe yazarı olmaya çabalıyordun."

Roman'ın zihni hızla harekete geçti, bir anı yakalamaya çalışıyordu. "Hatırlamıyorum."

"Elbette hatırlamıyorsun. *Henüz* değil. Mahlasını kullanan eski işverenindi."

"Anlıyorum."

Dacre başını yana yatırdı. "Gerçekten anlıyor musun, Roman?"

“Beni o tarlada ölmek üzere bulmadan önce de tanıyordunuz.”

“*Adını duymuştum*, evet,” diye düzeltti Dacre ve tekrar gazetesine döndü. Roman onun *Gazette* değil, *Inkridden Tribune* adında başka bir gazete okuduğunu fark etti. “Saygın bir soyadın var. Ailen bana ve çabalarım büyük destek oldu. Bana sadakatle hizmet edenleri unutmam.”

Roman donakaldı. Ama kalbi sızlıyor, ev hasretiyle, *aile* özlemiyle yanıyordu.

Bir yere aitmiş gibi hissetmek istediğini inkâr edemezdi. Gördüğüne güvenmek, bir şeyler için savaşmak istiyordu.

“Efendim,” dedi. “Size göstermek istediğim bir şey var.”

Dacre sessiz kalsa da gözlerinde merak vardı.

Roman o tuhaf notu çıkarmak üzere elini cebine attı. Fakat o anda göğsünde bir çekiştirme hissetti; denize savrulan bir olta ipi kadar sertti.

Bekle.

Tereddütle elini esnetti.

Bu notu kim yazdı? Ne tür bir büyü onu bana getirdi? Eğer şimdi Dacre’a verirsem bu soruların cevabını öğrenme imkânım kalır mı?

“Bana bir şey göstermek istiyordun?” dedi Dacre.

“Evet.” Roman eğilip daktilo çantasını açtı ve içinden yarısını tamamladığı yazısını çıkardı. “Üzerinde çalıştığım son makale.”

“Bunu akşam kampa vardığımızda konuşuruz,” dedi Dacre, sonra dikkatini yeniden *Inkridden Tribune*’e çevirdi.

Başta Dacre’in ilgisizliği Roman’ın canını acıttı. Ama sonra *Tribune*’ün, aslında Dacre’in *Gazette* için yazdığı her şeyi yönlendirdiğini fark etti. Satranç oyunu gibiydi. Roman yazısını tekrar çantasına koydu.

Arkasına yaslanıp Avalon Bluff’ın hiç var olmamışçasına gözlerinin önünden silinmesini izledi. Cebindeki o tuhaf mektupsa kurşun kadar ağırdı.

Roadster Postacısı

Iris, *Inkridden Tribune* binasına neredeyse varmıştı ki yine birinin onu takip ettiğini sezdi. Delici bakışlarını sırtında hissedebiliyordu.

Durup arkasına baktı, daktilosunu ve bavulunu taşımaktan kolları ağrımişti.

Saat yedi buçuktu, binaların arasındaki gölgeler hâlâ uzun ve mavi görünüyordu. Ama onu takip eden adamı seçebiliyordu; kemerini sıkıca bağladığı koyu renkli bir trençkot giymişti, başında yüzünü örten bir şapka vardı.

“Bay Kitt?” diye seslendi Iris, korkusunu bastırmaya çalışarak. Fakat her ne kadar çenesini meydan okur gibi kaldırmış olsa da sesindeki paniği tam olarak silememiştir. “Neden beni takip ediyorsunuz?”

Adam hiçbir şey söylemeden ona doğru yürümeye devam etti. Rugan ayakkabıları parke taşlarının üzerinde tıkırdarken elleri trençkotunun ceplerindeydi. Aralarındaki mesafe kapan-
dığında Iris yutkundu. Bu adam, Bay Kitt kadar uzun ve ince yapılı değildi. Daha geniştir, daha kısaydı. Trençkotu kaslarını gizleyememiştir. Nihayet göz göze geldiklerinde burnunun ya-

muk olduğunu fark etti. Kulaklarından biri kalıcı şekilde şişkin görünüyordu ve çenesinde belirgin bir yara izi vardı.

Boksör ya da dövüşçü olmalıydı. Hayatını dövüşerek kazanan biriydi.

Iris'in zihninden geçen ilk düşünce şu oldu: *Biliyor. Daktiloyu çaldığımı biliyor ve geri almaya geldi.*

Arkasına döndü, kaçmaya hazırlanırken kanı damarlarında hızla akıyordu.

"Bayan Winnow," diye seslendi adam. "Size iletmem gereken önemli bir mesaj var. Bay Kitt'ten."

Bu sözler üzerine Iris, ayakları bataklığa gömülmüş gibi olduğu yere saplanıp kaldı.

Adamla yüzleşmek üzere yavaşça döndü. Adam ondan iki adım ötede durmuş, gözlerinde eğlenir gibi bir parıltıyla onu izliyordu. Yüzündeki ifade, *Kaçabilirsin ama fazla uzağa gidemezsin*, der gibiydi.

"Neymiş?" diye sordu Iris. "Hem neden beni takip etmek yerine bunu daha önce söylemediniz?"

"Sizi korkuttum mu? Affedin, küçük hanım," dedi adam, iri elini kalbinin üstüne koyarak.

Samimi miydi yoksa onunla alay mı ediyordu, Iris anlamadı. Kaşlarını çattı, geri adım atmamak için kendini zor tutuyordu. *Tribune* sadece bir blok ötede, beş dakikalık mesafedeydi. Bavulunu adamın üstüne fırlatırsa belki kaçabilirdi...

Adam cebinden bir şey çıkardı. Üzerinde Iris'in adı yazan bir zarftı bu. Sessizce ona uzattı.

"Bu ne?" diye sordu Iris.

"Alın da görün," dedi adam.

Iris tereddütle zarfı süzdü.

"Alın hadi, küçük hanım," dedi adam. "İsteyeceğiniz bir şey."

Bundan ciddi anlamda şüpheliyim, diye düşündü Iris ama sonra ne olabileceğini hayal etmeye çalıştı. Belki de Bay Kitt, oğlunun Oath'ta olmadığını anlayınca nerede olduğunu araş-

tırmaya başlamıştı. Şehirdeki en zengin adamlardan biri olarak önemli bilgilere ulaşmış olabilirdi.

Iris bavuluyla daktilosunu yere koyup zarfı aldığı anda kalınlığına ve ağırlığına şaşırdı. Mührü kırdığında içinin para dolu olduğunu gördü. Banknot üzerine banknot... Hayatında ilk defa bu kadar parayı bir arada görüyordu ve ağzı açık kalmış hâlde zarfa bakarken içi ürperdi.

“Bay Kitt, oğluyla olan evliliğinizi feshettiğinizi bildiren bu belgeyi imzalamanızı rica ediyor.” Adam trençkotunun iç cebine uzanıp resmî bir evrak ve dolma kalem çıkardı. “Bu belgede ayrıca Roman Kitt üzerindeki tüm hak ve iddialarınızdan vazgeçtiğiniz de yazıyor. Ayrıca *Gazette*’teki güncel çalışmalarına karışmayacağınız da. Bu para, önümüzdeki birkaç yıl boyunca size son derece rahat bir yaşam sağlayacaktır ve—”

Iris parayı yere fırlattı. Zarftan dökülen kâğıt paralar parke taşlarının üstüne yeşil bir yelpaze gibi yayıldı.

“Kayınpederim parasını kendine saklasın,” dedi. “O belgeyi imzalamayacağım. Ona bir daha zahmet etmemesini, cevabımın asla değişmeyeceğini söyleyin.”

Bavuluyla daktilosunu aldığı gibi oradan uzaklaştı ve adam onu takip etmeyince rahatladı. Yine de hâlâ arkasından baktığını hissedebiliyordu.

Iris köşeyi dönerken elleri buz gibiydi.

Inkridden Tribune’e ev sahipliği yapan eski bina karşıda belirdi, üst katların pencereleri gittikçe yükselen güneşi yansıtıyordu. Fakat Iris’in dikkati, kenara park etmiş şık otomobildiydi. Attie otomobilin yanında duruyordu, Helena ile Iris’in daha önce hiç görmediği bir genç adam da oradaydı.

Iris adımlarını hızlandırırken yüreği ağzında atmaya başladı. Cepheye geri dönmek neredeyse bir rüya gibiydi. Henüz gerçek gelmiyordu ve Iris, ne zaman öyle hissedeceğini merak etti. Bu işi tekrar yapacağına inanmakta zorlanıyordu.

“Helena?” dedi, sonunda grubun yanına ulaştığında. “Kusura bakma, biraz geciktim.”

Helena sol kaşını kaldırarak ona döndü. Kızıl saçlarını geriye doğru taramıştı, parmaklarının arasında yanmayan bir sigara tutuyordu. A alışkanlığını bırakmaya çalıştığı her hâlden belliydi. “Gecikmedin, biz ilk defa erken hazırlandık diyelim.”

Iris cevap veremedi genç adam öne çıktı. Gri pantolon, deri pantolon askısı, diz boyu çizme ve beyaz gömlek giymişti, gömleğinin yakasını açık bırakmıştı. Teni koyu kahveydi, yeni tıraş olmuştu. Uzun kirpiklerle çevrili kara gözlerinin içi gülüyordu. Başında, çevresindeki banda tüy iliştilmiş melon şapka vardı, boynundan koruyucu gözlük sarkıyordu.

“Çantalarınızı ben alayım, küçük hanım,” dedi.

“Ah, çok teşekkür ederim,” dedi Iris şaşkınlıkla. Adam onun eşyalarını alıp otomobilin bagajına yerleştirirken, “Trenle gitmeyecek miyiz?” diye sordu.

“Hayır,” dedi Helena, bozguna uğramış gibi iç çekerek sigarasını yaktı. O peş peşe birkaç nefes çekerken dumanı kıvrılarak havaya yükseldi. “Tren artık güvenilirliğini yitirdi. Ayrıca şu anki gereksinimlerimize kıyasla fazlasıyla yavaş kalıyor.”

Iris, Helena’nın dillendirmediği sözleri zihninde net biçimde duydu. Kitt ailesi demiryolu hattını kontrol ediyordu. Oath’taki ulaşımın büyük kısmı onların elindeydi ve Iris şimdi Bay Kitt’in isteklerine boyun eğmediğinden, kayınpederiyle yolları kesiştiğinde işlerin daha da kötüye gideceğini tahmin edebiliyordu.

“*Roadster*la gidiyoruz,” dedi Attie, alçak ama heyecanlı bir sesle. O da muhabir tulumunu giymiş, beline deri kemer takmıştı. Boynunda en sevdiği dürbününün yanı sıra tıpkı şoförünki gibi koruyucu gözlük asılıydı.

Iris tekrar otomobile baktı. Altın çerçeveli farları ve ahşap basamakları olan, parlak siyah metalden yapılma bir araçtı. Lastiklerinin jantları bembeyazdı ve iki kapısı vardı: biri şoför

için, diğeri de arka koltuk için. Arka koltuk kırmızı deri kaplıydı. Ön camı vardı ama üstü açıktı.

“Daha önce hiç roadstera binmemiştim,” dedi Iris.

“Eh, her şeyin bir ilki vardır. Açık yolda tam gaz giderken bunu taktığından emin ol.” Helena ona koruyucu gözlük uzattı. “Bu Tobias Bexley. Cambria’daki en prestijli posta taşıyıcılarından biridir ve sizi kasabadan kasabaya o götürecektir. Yazılarınız hazır olduğunda onları bana getirecek. Sonra sizi bir sonraki durağınıza götürecektir. Ona sizi Orta Bölge’deki Winthrop’a kadar götürmesini söyledim. Cepheye en fazla o kadar yaklaşmanıza müsaade edebilirim ama yine de işler bir gecede değişebiliyor, o yüzden tetikte olun.”

Iris başıyla onaylayıp gözlüğü boynuna geçirdi. Gözlük kolyeye çarpıp şingirdayınca aklına birden Forest geldi: Elleri motor yağı, parmaklarında kabuk bağlamış yaralar, akşamları odaya gölgeler üşüşürken bir başına oturuyordu. Endişe içinde midesi kasıldı. Keşke abisi yalnız olmasaydı. Keşke kendisi yokken onun yanında kalacak biri olsaydı.

“Beni dinliyor musun, Iris?” dedi Helena huysuz bir sesle.

“Evet, efendim.” Iris bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. “İlk durağımız neresi?”

“River Down. Marisol’le buluşacaksınız. Oradan bir diğer bağlantım olan Bitteryne’deki Lonnie Fielding’e gideceksiniz. Sonrasında size temin edeceğim kaynaklarla kendinize kalacak yerler bulmanız gerekecek ama en önemlisi Bexley geri çekilmeniz gerektiğini söylerse sorgusuz sualsiz otomobiline binip sizi Oath’a getirmesine izin vereceksiniz. Anlaşıldı mı?”

“Anlaşıldı,” dedi Attie. “Özellikle yazmamızı istediğin bir şey var mı?”

“Ne bulursanız,” dedi Helena, yarılacağı sigarasını yere atıp topuğuyla ezdi. “Dacre’in planları, ilerleyişi, bölgeye ve sivillere ne yaptığı. Son gelişmeler, tanık ifadeleri, kendi gözlemlerinizi.”

“Şansölye...” Iris gerisini getirmeyip sustu.

Helena ona anlamlı bir bakış attı. “Hoşuna gitmeyecektir ama ben gerçeği yayımlamaya kararlıyım. Bedeli ne olursa olsun. Hadi, gidin artık. Yarın akşama kadar ilk yazınızı bekliyorum.”

Iris bir adım attı ama sonra durup tekrar Helena’ya döndü. “Aklımda bir şey var,” dedi.

“Neyle ilgili?”

“Yazar adımla ilgili. Sanırım değiştirmek istiyorum.”

“*Sanırım?*”

“Hayır, eminim. Bundan böyle Iris E. Winnow olsun.”

Helena’nın çilli yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. Fakat sonra başıyla onayladı. “Pekâlâ. Ama E neyin kısaltması?”

“Elizabeth,” dedi Iris. “Büyükanneimin de göbek adıydı.”

“O hâlde bunu ona hürmeten yapıyorsun?”

Evet, diye düşündü Iris ama esasında aklında Roman vardı. Onun yazar adındaki C harfinin ne anlama geldiğini bilmenin kendisini ne kadar sinir ettiğini unutmamıştı.

Tobias yolcu kapısını açtı. Önce Attie bindi, ardından Iris. Deri koltuk soğuktu. Iris arkasına yaslanıp kendi kendine, *Rahatla, derin bir nefes al, önüne bak*, dedi çünkü geriye bakmak onu sadece yavaşlatırdı.

Yine de Tobias otomobili sürmeye başladığında arkasına bakmadan edemedi.

Helena kaldırımında durmuş, parmaklarının arasında yeni bir sigara çeviriyordu. Ama arkalarından bakan tek kişi o değildi. Iris birkaç adım ötede duvara yaslanmış bir adam gördü; elleri ceplerindeydi, gölgelerin ardında kalan yüzünde bir gülümseme vardı.

Bu, Bay Kitt’in adamıydı.

Çevre yoluna çıkarlarken Oath, güneşin altında eriyen kırağı misali usul usul kayboluyordu.

Roadster kilometreleri birbiri ardına devirirken Iris, gözlerini önünden ayırmama kararını çiğneyerek yol boyunca şehri izledi. Katedral kuleleri, ışıldayan yüksek binalar ve eski kaleler uzakta silik birer gölgeye dönüşene dek de izlemeye devam etti; bu sırada bir zamanlar kudretli ve göz korkutucu gelen şeylerin yavaşça küçülüp sessizleştiğini, ufukta küçücük bir mürekkep lekesi gibi kaldığını görmenin ne kadar tuhaf olduğunu düşündü.

“Posta taşıyıcısı tam olarak ne demek?” diye sordu Attie, motorun homurtusunu bastırmaya çalışarak.

Iris dikkatini Tobias Bexley’ye çevirdi. Adam motoru çalıştırdığından beri tek kelime etmemişti.

“Tam olarak posta taşıyıcısı demek,” dedi Tobias. “İnsanların postalarını ve teslimatlarını Oath’tan alıp diğer yerlere götürüyorum.”

Attie öne eğilip kollarını şoför koltuğuna yasladı. “Peki, bu işe nasıl başladın?”

“Sen gazeteciliğe nasıl başladıysan öyle sanırım.”

“Geri kafalı bir profesöre kendini ispat etmek için mi?”

Tobias bir an duraksadı. “Yok, aynı değilmiş. Yarış arabalarını seviyordum ve hobime devam edebilmek için paraya ihtiyacım vardı, bu yüzden posta taşıyıcısı oldum. Madem çalışacağım, bari sevdiğim işi yapayım dedim.”

“Yarış arabası mı sürüyorsun?” diye sordu Iris.

“Evet,” dedi Tobias. “Her ne kadar annem posta görevleri yüzünden yarışlara ara vermeme sevinse de o ve babam tek bir yarışımı bile kaçırmaz. Gerçi son zamanlarda posta işleri bile başlı başına tehlikeli ve öngörülemez bir hâl aldı.”

“Kaç yarış kazandın?” dedi Attie, uzun bir hikâye dinlemeye hazırlanır gibi koltuğuna yerleşerek.

Tobias, “Kazandığımı mı varsayıyorsun?” diye karşılık verdi.

“Yani... evet,” dedi Attie, elini savurarak yol kenarındaki çayırları işaret etti. Manzara yanlarından heyecan verici bir hızla akıp gidiyordu. “Fark etmediysen söyleyeyim, acayip hızlısın.”

Tobias güldü. “Patronun bana bunun için para ödüyor. Görevim hem sizi hem de yazılarınızı bir yerden diğerine hızlıca ve güvenle taşımak.”

“Roadsterların bu kadar hızlı gidebildiğini bile bilmiyordum,” dedi Iris, rüzgâra karşı gözlerini kısarak. Henüz koruyucu gözlüğünü takmamıştı, bunun için Tobias’ın işaretini bekliyordu. Ama temiz havanın yüzüne çarpışı, rüzgârın parmaklar misali saçlarının arasında dolanışı hoşuna gitmişti.

“Normalde bu vitesi kaldıramazlar,” dedi Tobias.

“Yani bunun *normal* bir roadster olmadığını söylüyorsun,” dedi Attie, hemen çıkarımda bulunarak.

“Öyle söylüyor olabilirim.”

“Neden bu kadar muğlak konuşuyorsun, Bexley?” Attie Tobias’ın omzunu dürttü. “Yoksa senin ve büyümlü roadsterın hakkında yazmamızdan mı korkuyorsun?”

“Ben yalnızca tek bir şeyden korkuyorum,” diye yanıtladı Tobias.

Iris’le Attie merak içinde beklediler. Rüzgârın uğultusu ve motorun huzur veren gürültüsü dışında sessizlik uzayınca Attie Tobias’a biraz daha yaklaştı.

“Muhtemelen lastiklerin patlamasından, benzinsiz kalmaktan ya da yolu şaşırmaktan korkuyorsundur.”

“Yağmurdan korkuyorum,” dedi Tobias ama sonunda başını çevirip bir anlığına Attie’nin bakışlarına karşılık verdi. “Yağmur yolları çamurlu ve tehlikeli hâle getirir.”

Iris bulutlara baktı. Pamuk gibiydiler ama batıda birkaçı birleşerek gök gürültüsüne gebe kümeler oluşturunuyordu.

“Cambria’da ilkbahar için ne derler, bilirsin,” dedi Attie, o da bulutlara göz gezdiriyordu.

“Herkesten iyi bilirim,” dedi Tobias ve debriyaja basarak vites değiştirdi. O kadar pürüzsüz bir vites geçişiydi ki Iris arabanın sarsıldığını bile hissetmedi. “Bu da demek oluyor ki fırtına bastırmadan River Down’a ulaşmak için sadece birkaç

saatimiz var. Gözlükler şimdi çok işimize yarayacak. Uçmasını istemediğiniz ne varsa sabitleyin.” Şapkasını çıkarıp torpido gözüne koydu. “Ayrıca bir yere tutunmanız gerekirse önünüzde koltuğa bağlı bir ip var.”

Iris’le Attie usulca gözlüklerini taktılar. Roadster daha da hızlanırken havadaki uğultu ve rüzgârın keskinliği konuşmayı imkânsız kıldı. Yine de Iris, bu hızın verdiği heyecanı botlarının tabanında *hissedebiliyordu*. Kemiklerinde uğuldadığını hissedebiliyor ve hızla batıya doğru yol alırlarken manzaranın bulanıklaşmasını izlemekten büyük haz alıyordu.

Otomobil River Down’a girdiğinde bulutlar iyice alçalmış, kararır ağırlaşmıştı.

Burası küçük, sakin bir kasabaydı, kırsalın inişli çıkışlı tepeleri arasında kalıyordu. Tam ortasından şırıl şırıl akan sığ bir nehir geçiyor, nehrin üzerindeki taş köprü de kasabanın iki yakasını birbirine bağlıyordu. Doğu yakasında pazar yerleri, bir kütüphane, bir ortak bahçe, vitray pencereleri olan küçük bir kilise ve bir okul vardı; batı yakasıysa kıvrılarak ilerleyen taş döşeli sokaklarla birbirine bağlanmış saz çatılı kulübelerle doluydu.

Iris gözlüğünü çıkarıp etrafa bakındı. Sokakta ellerinde sepetlerle yürüyen birkaç kişi vardı, Tobias bir sokaktan diğerine doğru dikkatle ilerlerken meraklı bakışlarla onları izliyorlardı.

“Yaklaştık mı?” diye sordu Iris, nefes nefese.

“Evet, ileride solda, sarı kapılı olan,” dedi Attie.

Iris sarmaşıklarla kaplı, taş bacalı, mavi panjurlu iki katlı kulübeyi hemen gördü ve Tobias hızını iyice düşürdüğünde ön bahçede birinin onları beklediğini fark etti. Uzun, siyah saçları olan, gülüşü gözlerinin kenarlarını kırıştıran biriydi bu; kırmızı elbisesi açık kahverengi teninde direkt göze çarpıyordu.

“*Marisol!*” diye bağırdı Iris, otomobilin içinde ayağa kalkarak el salladı.

Marisol de ona el salladı ve koşarak yola çıktı, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle yaklaşımlarını bekledi. Tobias motoru durdurur durdurmaz Iris arabadan indi. Kısa mesafeyi hızla katederek Marisol’ün açtığı kollarına atladı. Sanki her şey –gökyüzü, toprak, günlük rutini– yine darmaduman olmak üzereydi ve Iris’in sıkıca tutunacak bir şeye ihtiyacı vardı.

Seni son gördüğümde dünya yanıyordu, diye düşündü. Beklenmedik bir duygu seline kapılınca gözlerini sımsıkı yumdu. Haftalardır pek ağlamamıştı. Öyle ki yaşadığı travmanın çoğunu atlattığını, içinin kovuk misali boşaldığını sanıyordu. Ama belki de tek yaptığı hislerini derinlere gömmektir. Onları kapkaranlık, unutulmuş yerlere tikiştirmişti ve bu hisler Iris uyurken kök salmışlardı.

Şimdi içinde yeniden kabarmaları Iris’i ürküttü.

Geri çekilmeye yelteniyordu ki Marisol onu daha sıkı sardı. Attie de onlara katıldı ve üçü birden kucaklaştılar. Iris burnunu çekip başını kaldırdı, duygularını bastırmaya çalışıyordu fakat sonra Marisol’ün de gözlerinin dolduğunu gördü.

“Canım kızlarım, sizi görmek ne güzel! Peki, bunu neyle kutlamalıyız biliyor musunuz? Sıcak çikolata ve bisküviyle!”

“Oath’a döndüğümünden beri bunun hayalini kuruyordum,” dedi Attie. “Hiçbir kafe senin eline su dökemez, Marisol.”

“*Gerçekten* mi?” diye sordu Marisol şaşkınlıkla. Kızları ön bahçeye götürürken iki adım sonra durup arkasına döndü. “Seni görmek de harika, Tobias! Bizimle bir fincan sıcak çikolata içmeni çok isteriz.”

Tobias bagajı boşaltmakla meşguldü. Başını kaldırıp ona baktı ve dudaklarının kenarında ufak bir gülümsemeyle başını aşağı yukarı salladı. “Memnuniyetle, Bayan Torres. Arabayı kapatır kapatmaz geliyorum. Fırtına buraya ulaşmak üzere.”

“Tabii,” dedi Marisol. Havada yağmur kokusu vardı, rüzgâr daracık sokaklarda ıslık çalıyor, Marisol’ün alnındaki koyu renk saç tutamlarını savuruyordu. “Ön kapı açık olacak, masada sana yer ayırırız.”

“Ah!” dedi Iris, sonunda dili çözölmüş gibiydi. “Eşyalarım.”

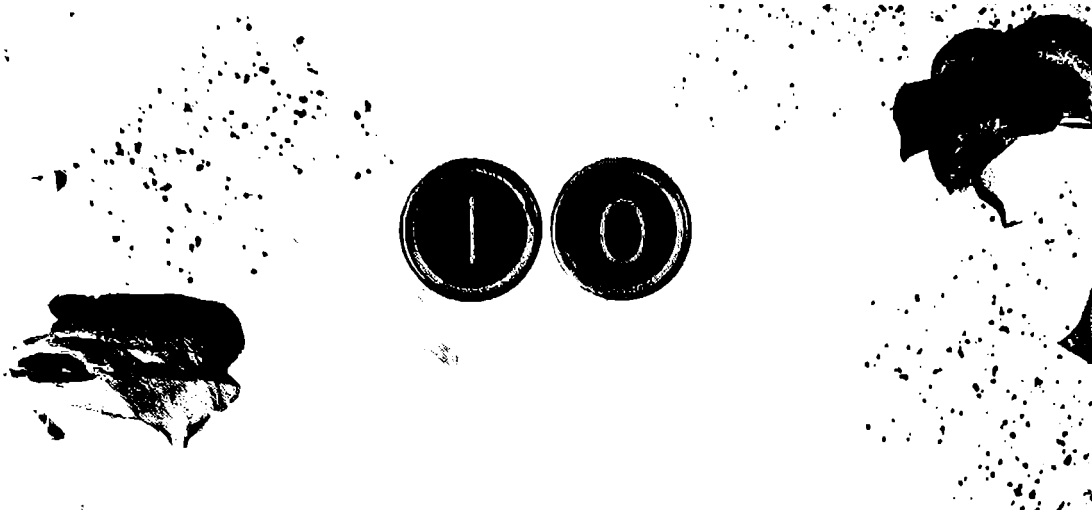
“Merak etmeyin, Bayan Winnow,” dedi Tobias, bagajdan muşamba çıkarırken. “Ben sizin için içeri taşıyım. Bayan Attwood’unkileri de getiririm.”

“Teşekkürler,” dedi Attie. “Ama fark etmediysen... ben Attie’yi kullanıyorum.”

Tobias bagaj kapağını kapatırken bakışları bir anlığına Attie’ye kaydı. “Nasıl istersen, *Attie*.”

Tobias otomobilin üzerini muşambayla örtme işine dönerken Marisol Attie’yle Iris’i taş döşeli bir yola yönlendirdi.

“Gelin,” dedi, gözleri heyecanla parlıyordu. “Kız kardeşim Lucy’yle tanışın.”

Yaşlı Ruhlar Çamaşırhanesi

Iris, elinde daktilo çantasıyla Lucy'nin evindeki çamaşır odasında duruyordu. Tek pencereli küçük bir odaydı ama içinde büyük bir ahşap küvet ve musluk vardı. Bir duvardan diğerine ip gerilerek kıyafetler asılmıştı, bir rafın üzeri toz deterjan kavanozlarıyla doluydu. Fakat hepsinden önemlisi burada bir gardırop vardı. Meşe ağacındandı, uzundu ve son derece sıradan görünüyordu.

Evdeki tek gardırop buydu, dolayısıyla Iris burada çalışacaktı.

Balıksırtı desenli tuğla zemine oturup çantayı açtı. Eski ritüelini uygulayarak daktiloyu gardırop kapısıyla arasına koydu ve beklemeye başladı.

Yine hiçbir şey olmadı.

Ne yeni bir mektup geldi ne de eski bir mektup geri döndü.

Belki de boşuna hevesleniyorumdur. Belki de aramızdaki büyü bozulmuştur.

Iris ürpererek çantadan bir kâğıt aldı. Boş sayfayı daktiloya yerleştirip parmaklarını tuşların üzerine koydu.

Sevgili Kitt

Bu tanıdık kelimelerin sayfada belirmesini izliyordu ama sonra durdu. *Seni hatırlamayacak.* Forest'ın sözleri zihninde yankılanıyordu. Fakat Iris inatla şu satırları yazdı:

Güvende misin? İyi misin? Seni düşünmeden edemiyorum. Senin için endişelenmeden duramıyorum.

Lütfen fırsatını bulur bulmaz bana yaz.

Iris uzun süre yazdığı cümlelere baktı, sonra kâğıdı daktilodan çekip aldı.

Bunu gönderemem, diye düşündü, dudağını acıyana dek ısırarak. *Onu tehlikeye atamam.*

Sancıyan göğsünü ovuşturdu, sonra kâğıdı buruşturup çöp kovasına attı.

Roman, bir çiftlik evinin üst katındaki odada durmuş, pencereden akşamın gökyüzüne mürekkep misali yayılmasını izliyordu. Bu gecelik burada kalacaklardı; zemini eğri büğrü olan saz çatılı, taş duvarlı bir evdi. Çamurlu avlusunda bir ahır, birkaç da baraka vardı. Bir sonraki duraklarıyla aralarındaki bir yerd sadece. Evin eski sakinleri tarafından terk edilmesinin üzerinden de pek zaman geçmemişti.

Müfrezelerden biri mahzende konserveler ve füme et bulmuştu. Açlıktan mideleri kazınan askerler mutfağa doluşup pancar turşusu, soğan ve domuz sosislerini neşeyle mideye indirmişti. Şimdiyse kamp ateşleri ve derme çatma çadırlarla avluya kamp kurmuşlardı. Roman bile epeydir midesi kazındığından kendine servis edilen yemeği silip süpürmüştü.

Pencereden uzaklaşıp Dacre'in o gece için ona tahsis ettiği odayı inceledi. Çiftçinin kızına ait olmalıydı. Duvarlar çiçek

desenli duvar kâğıtlarıyla kaplıydı, şömine rafına boydan boya şiir kitapları sıralanmıştı. Gardırop, pastel renklerde elbise ve bluzlarla tıklım tıklım doluydu. Roman bu giysilere bakarken içine tarif edemediği bir hüznün yayıldı.

Bu insanların başlarına ne gelmişti? Nereye gitmişlerdi? Cebinde sır gibi sakladığı mektubu düşündü.

O üç garip soruyu tekrar okuduktan sonra kâğıdı masanın üzerine koydu. Daktilosu hâlihazırda ahşap masanın üzerindeydi, tuşları mum ışığında parıltıyordu. Akşam göğünde ilk yıldızlar parlamaya başladığında yazmaya koyuldu.

Kim olduğunu bilmesine dahi birine yazmak ona iyi geliyordu. Hem Roman yanıt istiyordu. Gizemli mektubu Dacre'la paylaşmadan önce onun için faydalı bilgiler toplamak daha akıllıca olacaktı, iyi ki içgüdülerine güvenip *beklemişti*.

Yazmayı bitirip sayfayı daktilodan aldığı anda koluna bir karıncalanma yayıldı. Bu sanki bir anıydı. Daha önce defalarca yaptığı bir şeydi. Teselli vericiydi, bu sebeple eski alışkanlıklarını bir bir tekrarlamasına izin verdi.

Fikrini değiştirmesine kalmadan mektubu katladı ve gardırobun kapısının altından içeri attı.

Lucy'nin evindeki akşam yemeği eşi benzeri olmayan bir deneyimdi. Mutfaktaki ince mumların hepsi yanıyor, altın rengi ışıkları uyumsuz porselenler ve yeşil cam kadehler üzerinde dans ediyordu. Tezgâhta duran radyodan hafif bir müzik yayılıyor, ara sıra notalar cızırtılarla bölünüyordu. Marisol bahçeden mevsimin ilk güllerini toplamış, onları eski tenekelere koyup masanın ortasına yerleştirmişti. Yemek kâseleri elden ele dolaşıyordu; Iris tabağını kızarmış fileto, geçen yaz konserve edilmiş yeşil fasulye, konserve şeftali ve incir, bol tereyağlı fırın patates ve ekşi mayalı ekmekle doldurmuştu.

Iris'in tanımaya başladığı kadarıyla Marisol'ün tam zıttı olan Lucy, herkesin kadehine süt doldurduktan sonra masanın başına geçti. Uzun boylu, sarı saçlı ve çilliydi, gri gözleri kurt gibi bakıyordu. Yüzü hep asıktı fakat Marisol Iris'e onun yabancılar karşı mesafeli olduğunu, güvenini kazanmanın kolay olmadığını söylemişti. Lucy'nin demlediği çaydan içebilen kişi, dostluğunu ve saygısını kazanmış demektir.

"Bu şarkıya bayılıyorum," dedi Attie, başını radyoya doğru eğerek.

Hüzünlü bir parçaydı, bazı kısımlarının eksik olması onu daha da hüzünlü kılıyordu. Iris şarkıyı daha önce de duyduğundan bunu biliyordu. Şehirde yeni yürürlüğe giren yasak yüzünden telli çalgıların olduğu bütün kısımlar çıkarılmıştı. Bu yasa, şansölyenin, Enva'nın arpiyle yaydığı büyü gücünü bastırmak adına aldığı bir önlemdi ancak Iris bu yasağı korkudan doğan bir kısıtlama olarak görüyordu. Gücü ve kontrolü kaybetme korkusundan. Savaşın ardındaki gerçeklerin ve Oath'un başına gelebileceklerin gözler önüne serilme korkusundan.

"G.W. Winters," dedi Lucy, buruşuk peçetesini düzeltirken. "Günümüzün en büyük bestecilerinden biri."

"Onu tanıyor musun?" diye sordu Attie.

"Evet. Oath'ta yaşarken birkaç konserine gitmiştim. Bir keresinde Marisol de benimle gelmişti."

"*Unutulmaz* bir geceydi," dedi Marisol. "Ters gidebilecek her şey ters gitmişti."

"Müzik dışında," diye karşılık verdi Lucy.

"Hâlâ hayatta olduğumuz için şanslıyız."

"Biraz abartmıyor musun, kardeşim?"

Marisol Lucy'ye ters ters baktı ama bu hâli uzun sürmedi. Dudaklarında bir tebessüm belirdi, ardından kahkahayı patlattı.

"Bence bu hikâye anlatılmayı hak ediyor," dedi Iris, iki kardeşe bakarak.

"Sadece ben anlatırsam," dedi Lucy, süt bardağını kaldırarak.

“Öyle olsun,” dedi Marisol iç çekerek fakat sesinde neşe vardı. “Ama iki kere araya girme hakkım var.”

“Anlaştık.”

Radyodan gelen üç kısa bip sesi, şakalaşmalarını yarıda kesti.

Iris radyoya doğru dönerken masaya buz gibi bir sessizlik çöktü.

“*Şansölye Verlice’ten gelen önemli bir mesajla yayınıma ara veriyoruz,*” dedi radyodan çıkan tekdüze ses. “*Oath’a gelen bütün ziyaretçilerin, kendileriyle birlikte tüm aile fertlerini Eyalet Bakanlığı’na kaydettirmesi gerekmektedir. Fotoğraflanarak kayıt altına alınmak üzere lütfen kimlik belgenizi ve ilgili aile bireylerini yanınızda getirin. Anlayışınız ve iş birliğiniz için teşekkür ederiz. Şimdi yayınıma kaldığı yerden devam ediyor.*”

Müzik yeniden başladı –nefesli, bakır nefesli ve vurmali çalgılardan ibaretti– ama kimse yerinden kıpırdamadı. Iris titrek bir iç çekti, iştahı kaçmıştı. Masaya göz gezdirdiğinde Lucy’nin kaşlarını çattığını, Marisol’ün kaskatı oturduğunu gördü. Attie endişeli görünüyordu, Tobias’sa sert sert bakıyordu.

“Ziyaretçiler derken mültecileri kastediyorlar,” dedi Marisol. “Savaştan kaçan insanları.”

“River Down’a çok mülteci geldi mi?” diye sordu Iris.

“Geçen hafta birkaç aile geldi,” dedi Lucy. “Ama Dacre harekete geçince bu sayı artacaktır. Elimizden geldiğince çok insana barınak sağlamaya, gıda yardımı yapmaya hazırız.”

“Son duyduğumuzda Dacre, Avalon Bluff’ta kalıyordu,” dedi Attie. “Kuluçkaya yatmış bir tavuk gibi. Ne planladığını kimse bilmiyor ama iyi şeyler olmadığı kesin.”

“Keegan geçenlerde bana yazdı,” dedi Marisol. “Enva’nın kuvvetlerinin Hawk Shire’a çekildiğini söyledi ama yakın zamanda doğuya ilerleyeceklermiş. İzci birliklerinden gelen raporlara göre Dacre bir sonraki saldırısını gerçekleştirmeye yetecek kadar asker toplamış. Her şeyin çok hızlı değişebileceğini söyledi, burada, doğunun en ucunda bile. Kızlar, bence yazılarınızda bundan

bahsetmeyin, ayrıca korkmanızı istemem ama Keegan, Dacre'i bir kez daha durduramayacaklarından endişeli. Ordusu hatırı sayılır ölçüde büyümüş, dahası küçük kasabaları ürkütücü bir kolaylıkla ele geçirmiş."

Iris'le Attie bakıştılar.

"Helena sizi ne kadar uzağa göndermeyi planlıyor?" diye sordu Lucy.

Kızlar tereddüt edince Tobias söze girdi. "Benden onları Winthrop'a kadar götürmemi istedi."

"*Winthrop mı!?*" diye haykırdı Marisol. "Cepheye o kadar yakın olmamalısınız, hele ki bir terslik çıkarsa! Winthrop, Hawk Shire'in hemen dibinde!"

"Mari," dedi Lucy.

"Hayır, Luce! Helena'ya söyleyecek *bir çift* lafım var ve bu kez içime atmayacağım. Eskisi gibi susup oturmayacağım!"

Marisol masadan kalktığı gibi hışımla mutfaktan çıkarken Iris şok içinde onu izledi. Koridordan Marisol'ün ağlama seslerinin geldiğini duyuncaysa midesine taş oturmuş, ağırlığıyla onu sandalyeye mıhlıyormuş gibi hissetti.

"Ben... biz... bir şey mi yapsak?" dedi, göğsündeki sancı yüzünden konuşmakta zorlanarak.

Lucy başını iki yana salladı. "Kardeşim ikinizi de çok seviyor. Savaşın göbeğine gidecek olmanızı kabullenmesi zor."

"Dahası Keegan'ın güvenliğinden endişe ediyor," dedi Attie.

"Evet, karısı için *çok* endişeleniyor." Lucy, Marisol'ü teselli etmek üzere mutfaktan çıktı.

Iris peçetesinin kenarıyla oynuyordu ama sonunda Attie gidip radyoyu kapadığında başını kaldırdı.

"Sizi eve götürmemi ister misiniz?" diye sordu Tobias. "Söylemeniz yeterli."

Iris ona baktı ama Tobias'ın maun rengi gözleri Attie'ye kenetlenmişti.

“Çok nazıksın, Bexley,” dedi Attie tezgâha yaslanarak. “Ama yola devam etmek istiyorum. En başta da dediğim gibi.”

“Ben de,” dedi Iris.

Tobias başıyla onayladı fakat yüzü ciddiydi. “O zaman planlarımızı gözden geçirmeliyiz.”

“Planlar mı?” Attie kaşlarını çatı. “Ne demek istiyorsun?”

“Şayet ben yazılarınızı teslim ederken başıma bir şey gelirse kasabada mahsur kalırsınız. Acil bir tahliye durumu olmadıkça yerinizden ayrılmayın. Eğer öyle bir şey olursa Oath’a geri dönebileceğiniz ilk araca binin.”

“Yolda başına ne gelebilir ki?” diye sordu Attie.

“Her şey olabilir. Lastik patlar, motor hararet yapar, yollar kapanır.”

“Böyle şeylerin seni endişelendirmediğini sanıyordum.”

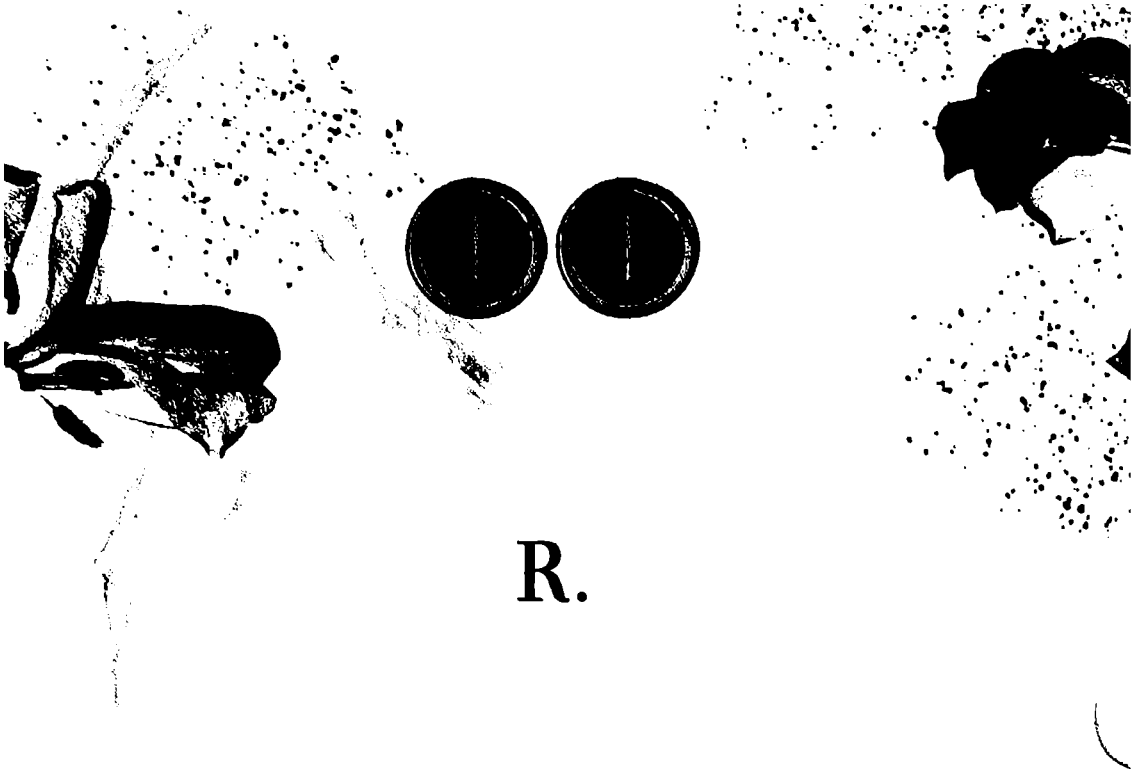
“Endişelendirmiyor,” dedi Tobias. “Ama *sizin* için endişeleniyorum. Demek istediğim... zamanında dönemezsem sakın panik yapmayın. Bunun olması çok düşük bir ihtimal çünkü genelde işimle arama hiçbir şey girmez. Ama olur da hemen tahliye edilmeniz gerekirse beni beklemeyin. River Down’a kadar yolculuğumuz kolay oldu fakat sonrasında neyle karşılaşacağımızı bilmiyorum. Bu yüzden ikiniz de bu planı kabul ediyor musunuz?”

“Evet,” dedi Iris, Tobias’sız tahliye edildiklerini düşününce kalbi sıkışsa da.

Tobias’ın yüzü gevşemişti ki Attie’nin hâlâ yanıt vermediğini fark etti.

“Bayan Attwood?” diye üsteledi.

Attie pencereye dalmıştı, camdan aşağı süzülen yağmur damlalarını izliyordu. “Elbette kabul ediyorum,” dedi bakışlarını Tobias’a çevirerek. “Ama umalım da öyle bir şeye gerek kalmasın.”

R.

Iris, Attie'yle Tobias'ı mutfakta taze demlenmiş kahveyle baş başa bırakıp çamaşır odasına döndü. Gecenin büyük kısmını çalışarak geçirmeye hazırdı ancak daktilosunun yanına minder ve yumuşak bir battaniye bırakıldığını görünce şaşırdı. Orada üç mumla bir kibrit kutusu da vardı; böylece tavandaki çıplak ampulün ışığı yerine mum ışığında çalışabilecekti.

Bunları Marisol düşünmüş olmalıydı, Iris mindere otururken hafifçe gülümsedi. Bir kibrit çakıp mumları yaktı. İşte tam da o sırada fark etti.

Gardırobun önünde katlanmış bir kâğıt duruyordu.

Biri sonunda ona cevap yazmıştı.

Görüşü bulanıklaşana dek kâğıda baktı. Ardından kibritini üfleyerek söndürüp gardıroba doğru emekledi. Kâğıdı eline aldığı anda başı dönüyordu, onunla birlikte mindere geri döndü.

Katlanmış kâğıda baktı. Üzerinde kesinlikle kelimeler vardı, ne kadar az olsa da. Iris onları görebiliyordu; koyu renkli bir düşünce silsilesiydi.

Bu hiçbir şeyi değiştirmeyebilirdi ya da her şeyi değiştirebilirdi.

Yutkundu, sonra kâğıdı açtı.

Sen kimsin? Bu nasıl bir büyü?

Iris gözlerini kapadı, kelimelerin sertliği göğsüne yumruk gibi inmişti. Şayet bu kişi Roman'sa onu hatırlamıyor demekti. Bunu düşünmek bile nefesini kesti. Ama başka bir şey yapmadan önce bunun gerçekten Roman olduğundan emin olması gerekiyordu. Akıllıca davranmalıydı.

Şöyle yazıp gönderdi:

Daktilon. Alt çerçevesinin içine vidalanmış gümüş bir plaka olmalı. O plakada ne yazdığını söyleyebilir misin?

Roman'ın yanıtını beklerken ipte kuruyan çamaşırlara çarpmamaya dikkat ederek odanın içinde bir ileri bir geri yürüdü. Belki de cevap yazmayacaktı. Ama Roman hakkında kesin olarak bildiği bir şey varsa o da kendine meydan okunmasını sevdiydi. Bir de meraklı bir zihni vardı.

Yanıtı bir dakika içinde geldi:

ÜÇÜNCÜ ALOUETTE / BİLHASSA D.E.W. İÇİN
YAPILMIŞTIR.

Senin D.E.W. olduğunu varsaymalı mıyım?
Çünkü kesinlikle ben değilim.

Not: Sorularıma hâlâ cevap vermedin.

Iris dudaklarına dokunarak Roman'ın mektubunu okudu. *Benim daktilomun onda olması çok tuhaf*, diye düşündüyse de göğsüne huzur verici bir sıcaklık yayıldı. Büyükannesinin daktilosunun kaybolduğunu sanıp çok üzülmüştü. Üçüncü Alouette

çocukluğundan kalma bir parçaydı, büyükannesinden ona kalan mirastı. O tuşlarla, o harf çubuklarıyla sayısız kelime yazmıştı.

Fakat şimdi Roman'ın o daktiloyla yazdığını, ona ait bir parçayı hâlâ yanında taşıdığını hayal etmek... içindeki umudu yeşertti.

“Dipnotları hep severdin, değil mi, Kitt?” diye fısıldadı.

İşte o anda kafasına dank etti:

Mektupları yazan sahiden de Roman'dı ama onu hatırlamıyordu.

Bu farkındalıkla göğsüne bıçak saplanmış gibi hissetti, öyle ki kendini yere bırakarak zemine yığıldı. Roman'ın mektubu hâlâ parmaklarının arasındaydı, vücudunun altında buruşuyordu.

Forest haklıydı.

Iris, kendine bu sözlerin ağırlığını hissetmek için izin verdi. Acıyı, kederi bir gün daha bastırmak yerine hissetmesi lazımdı. Üzülmekte, öfkelenmekte sakınca yoktu. Keder ve rahatlamayla ağlamakta da. Yeniden ayağa kalktığında Roman'ın mektubunu bir kez daha okudu.

Henüz onu hatırlamıyordu ama hatırlayacaktı. Anıları birer birer geri gelecek, Forest'inkiler nasıl gün yüzüne çıktıysa onunkiler de çıkacaktı.

Fakat en önemlisi, Roman ona yine yazıyordu. Artık onunla iletişim kurabileceği bir yol vardı.

Dacre, Roman üzerinde hâkimiyet kurduğunu, onu kendine sadık bir muhabire dönüştürdüğünü sanıyordu. Ama tanrının bilmediği bir şey vardı: Tek büyü kaynağı o değildi.

“Roman'ı elimden aldığına pişman olacaksın,” diye fısıldadı Iris dişlerini sıkarak, daktilosuna yeni bir sayfa yerleştirdi.

Parmak uçları tuşların üzerindeydi, Roman'a yazmaya hazır olduğunu düşünüyordu ama tereddüt etti.

Bunu yapmayı ne kadar istese de kim olduğunu açıkça söyleyemezdi. Bu, Roman'ı paniğe sürükleyebilir hatta neye uğradığını şaşırtarak yazmayı bırakmasına sebep olabilirdi. Ya

da daha kötüsü, Dacre araya girebilirdi. Kendi kimliğini de koruması gerekiyordu.

Yavaş ve temkinli ilerlemesi gerekiyordu.

Nitekim şöyle yazdı:

Ben ne D.E.W.'yum ne de onları okumak istemeyen birine mektup gönderme büyüğü olan bir tanrıçayım. Bu konuda gardırop kapılarının hakkını teslim etmem gerek. Ama dokunduğun şeyin ardındaki hikâyeyi biliyorum ve Üçüncü Alouette büyüyle yapıldı, iki başka daktiloya bağlı. Birinci şu anda bende olan, diğeryse kaybolduğunu düşündüğüm İkinci Alouette.

Yakınında bir gardırop kapısı bulunduğu ve Üçüncü Alouette sende olduğu müddetçe araya ne kadar mesafe girerse girsin mektupların bana ulaşacaktır. Gerçi savaşın ortasında uğraşacak tonla işin vardır, orası ayrı. Hem bu zamanda kimin bir yabancıya mektup yazacak vakti var ki, öyle değil mi?

Not: Yanlış hatırlamıyorsam sen de benim üç soruma hâlâ cevap vermedin!

Iris mektubu gönderdi. Gece ilerleyip dakikalar birbirini kovalarken sabırsızlıkla bekledi. Derken birden yorgunluk bastırdı, derin bir iç çekerek makalesini yazmak üzere doğruldu. Ama tam da o sırada zeminde bir kâğıt belirdi.

Roman şöyle yazmıştı:

Yazdıklarımın kulağa ne kadar kaba geldiğini fark ettim. Affet beni. İnsan bu devirde kime güveneceğini bilemiyor, dahası sabahki mektubun zihnimi allak bullak etti.

Ne yazık ki üç soruna da yanıtım yok. Hâl böyleyken senin gözünde sınavdan kalmış olmalıyım. Belki de yazdığını umduğun kişi olmadığımı fark etmeni sağlamıştır çünkü Üçüncü Alouette elime yeni geçti ve onun benden önce kimin ellerinde olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Bunun için üzgünüm fakat bundan böyle ona göz kulak olacağıma söz veriyorum.

Demem o ki daktilolarla ilgili bilgilerini paylaştığın için teşekkür ederim. Tanrıça olmayabilirsin ama ben de tanrı değilim. Fakat kim bilir, belki sıradan hayatlarımıza rağmen biz de kelimelerle kendi büyümüzü yaratıyoruzdur?

Ayrıca mektuplarını okumak istemediğimi hiç söyledim.

—R.

Not: Eğer yazışmaya devam edeceksek sana nasıl hitap etmem gerektiğini söylersen çok sevinirim.

Iris kendine biraz zaman tanımak için ayağa kalktı. Tırnağını kemirerek duygularını, kelimelerini, düşüncelerini düzene sokmaya çalıştı. Sonunda daha fazla dayanamayarak tekrar minderine oturdu. O anda şimşek çakarak çamaşır odasını aydınlattı; ardından gök gürledi ve duvarlar titredi.

Adını söylemek fazla mı olurdu? Bunu delicesine istese bile?

Ya mektupları ele geçirilirse? *Iris* yazarsa kendini tehlikeye atmış olur muydu? Sadece dört harfti ama bu dört harfi karşı tarafın eline bırakmak fazlasıyla tehlikeli geliyordu.

Dikkatli ol. Ağırdan al.

Kendinden şüphe etmeye fırsat bulamadan cevabını gönderdi.

SONSUZ YEMİNLER

Sevgili R.,

İçin rahat olsun, sınavdan kalmadın. Ben de güven konusunda son derece temkinliyim. Fakat kendime şunu hatırlatmam gerekiyor: Bazen kendimiz için yazarız, bazen de başkaları için. Ama bazen o çizgiler hiç beklemediğimiz bir anda bulanıklaşır. Geçmişimde ne zaman böyle bir şey yaşasam... ardından hep daha da güçlendiğimi hatırlıyorum.

Not: Bana Elizabeth diyebilirsin.

İKİNCİ BÖLÜM

Ateşe
Çekilmek

Tutsak Bülbül

Tobias, River Down'dan uzaklaşırken güneş tepede parlıyor, önceki gece yağan yağmur sığ su birikintileri hâlinde varlığını sürdürüyordu. Genç adam Iris'le Attie'nin yazılarını Helena'ya ulaştırırken aynı zamanda kasaba halkının mektuplarını da Oath'a götürecekti.

‐Birkaç saate dönerim,‑ demişti bahçe kapısından, roadsteri yola çıkmaya hazır vaziyette ışıl ışıl parlıyordu. ‐Yarın sabah ilk iş Bitteryne'e gideriz.‑

Iris başıyla onaylamıştı.

Attie'ye yalnızca, ‐çamurlu yollar seni yavaşlatmaz mı? Unuttuysan hatırlatayım, dün gece bayağı yağmur yağdı,‑ demekle yetinmişti.

‐Ben hiçbir şeyi unutmam,‑ demişti Tobias, şoför kapısını açarken. ‐Ve hayır, yollar beni yavaşlatamaz.‑

şimdi kızlar arkasından bakarken motorun alıştıkları sesi sabahın sisli havasında gitgide azaldı.

Iris, Attie'ye yan yan bakarak, ‐Yolda mahsur kalmasından mı korkuyorsun?‑ diye sordu.

“Hayır. Dönemezse *bizim* burada mahsur kalmamızdan korkuyorum,” dedi Attie fakat parmaklarını demir kapının kıvrımlarına sarmış, sokağın aşağısını izlemeye devam ediyordu. “Ben biraz yürüyeceğim.”

Iris, Attie gözden kaybolana dek bahçede bekledi. Ardından eve dönüp Marisol’ü aramaya koyuldu. Onu arka bahçede yere çömelmiş hâlde buldu, kucağında cep boy bir kitap açıktı.

“Bahçe gerçekten çok güzel,” dedi Iris.

Marisol başını kaldırıp gülümsedi ama gözleri kıpkırmızıydı, sanki dün gece hiç uyumamış gibiydi. Siyah saçlarını örüp taç şeklinde toplamıştı, üzerindeyse toprağa bulanmış bir tulum vardı.

“Evet, Lucy tam bir bahçıvandır. Yeteneğini teyzemizden almış,” dedi Marisol, bakışlarını tekrar kitaba çevirip parmak uçlarıyla bir kuş çizimine dokundu. “Ama şu anda çalıların arasındaki ötücü kuşu tanımlamaya çalışıyorum. Duyuyor musun?”

Iris diz çöküp kulak verdi. Yan sokaktan geçen bir at arabasının tıkırtıları ve birbirine seslenen çocukların bağırışları arasında bir kuşun şarkısını ayırt edebiliyordu. Ezgisi zengin ve melodikti; cıvıltı ve neşe doluydu.

“Şurada, çalıların arasında,” dedi Marisol.

Iris onu hemen buldu. Yumuşacık kahverengi tüyleri olan minik bir kuş, bahçenin arka tarafındaki çalıların arasına tünemişti.

“İlk defa böyle öten bir kuş görüyorum,” dedi Iris büyülenmiş gibi, kuşun ötüşünü hayranlıkla dinliyordu. “Türü ne?”

“Bülbül,” dedi Marisol. “Onlardan birini görmeyeli ya da duymayalı uzun zaman oldu ama ben gençken her bahar Avalon Bluff’ta ortaya çıkarlardı. Geceleri seslerini duyabileyim diye pencerem açık uyurdum. Şarkılarıyla uykuya dalar, rüyamda onları görürdüm.” Anılarında kaybolmuş gibi kitabı yavaşça kapadı. Ama sonra, “Yıllar önce bülbüller üzerine bir araştırma yapıldı. Epey sayıda bülbül yakalanıp kafeslere kondu,” dedi.

“Neden?” diye sordu Iris.

“Hem ticaretini yapmak hem de ötüşlerini incelemek istiyorlardı. Kuşların çoğu öldü ama sonbahara kadar yaşayanlar... kafesten kaçmaya çalışırken kanatlarını, vücutlarını tellere vura vura kendilerini öldürdüler. Göç etme ihtiyacı duyuyorlardı ama bunu yapacak imkânları yoktu.”

Iris çalılıktaki bülbülü inceledi. Kuş susmuş, sanki Marisol’ün acıklı hikâyesini dinliyormuş gibi başını yana yatırmıştı. Fakat sonra uçup gitti; o gidince de bahçe sessizliğe, hüzne gömüldü.

“Özür dilerim,” dedi Marisol, Iris’i şaşırtarak. “Dün geceki davranışım için. Birlikte geçirebileceğimiz kısacık bir zaman vardı ve ben o zamanı mahvettim.”

“*Marisol*,” diye fısıldadı Iris, boğazı düğümlenerek. Uzanıp Marisol’ün kolunu sıvazladı.

“Ama sabah uyandığımda o bülbülün ötüşünü duydum ve aklıma teyzemin tutsak kuşlar hakkında anlattığı hikâye geldi,” diye devam etti Marisol. “Bu bana sevdiğim insanları kafeste tutamayacağımı hatırlattı, o şekilde onları koruduğumu düşünsem bile.”

Omuzlarından yük kalkmış gibi derin bir nefes verdi. Sonra küçük kitabı Iris’e uzattı. Eskimekten sayfaları karamel rengini almıştı. Yeşil kapağında kuş kabartması vardı.

“Bunu sana vermek istiyorum, Iris.”

Iris, “Alamam,” diye itiraz edecek olduysa da Marisol kitabı ellerine tutuşturdu.

“Almanı istiyorum,” diye üsteledi. “Yolun yine batıya düşmüşken, yeni kasabalar, yeni hikâyeler keşfederken belki ara sıra durup kuşların sesini dinleyecek vaktin olur. İşte o zaman beni hatırla ve bil ki her sabah, her akşam senin, Attie’nin, Tobias’ın ve Roman’ın iyiliği için dua edeceğim.”

Iris’in gözleri yaşardı. Bu sıradan bir kitap olabilirdi ama onun için deriden, kâğıttan ve mürekkepten çok daha fazlasıydı. İleriki günlerde ona güç verecek, onu koruyacak, *yola devam*

etmeye teşvik edecek bir yadigârdı. Parmağını kapağındaki kuş kabartmasının üzerinde gezdirdikten sonra başını kaldırıp Marisol'e baktı.

"Alacağım. Teşekkür ederim."

Marisol yeniden gülümsedi. "Güzel. Şimdi gel, River Down'daki yeni misafirlerimiz için birkaç hoş geldin sepeti hazırlamama yardım et. Onlarla tanışmanı istiyorum."

Iris başıyla onaylayarak kalktı ve dizlerine yapışan nemli toprağı silkeledi. Fakat sonra üzerinde bir gölge hissetti. Başını kaldırıp baktığında yan evin çatısına iki akbabanın konduğunu gördü. Açıkları kanatlarının kapkara tüyleri güneş ışığında parlıyordu.

Vücudunu ürperti saran Iris kitabı göğsüne bastırıp Marisol'ün peşinden içeri girdi.

Sevgili Elizabeth,

Uyku tutmayınca kendimi yine sana yazarken buldum. Beni göremiyorsun ama şu anda bir pencerenin önündeki masada oturmuş, karanlığa bakarak seni gözümde canlandırmaya çalışıyorum.

Nasıl görüldüğünü, nerede oturduğunu, sesinin nasıl olduğunu bilmiyorum. Yaşını ya da geçmişini bilmiyorum. Başından neler geçtiğini, hangi olayların seni bugünkü hâline dönüştürdüğünü bilmiyorum. Savaşın hangi cephesinde olduğunu bile bilmiyorum.

Bunları bilmem gerekmediğinin farkındayım. Belki de bana söylememen en iyisidir. Yine de senin hakkında başka kimsenin bilmediği bir şeyi öğrenmek isterim.

—R.

Sevgili R.,

Şu an pek de görülesi bir vaziyette değilim ama sana şöyle bir kesit sunayım: Çamaşır odasının zemininde oturuyorum, etrafımda kuruması için asılmış gömlekler ve elbiseler var. Saçım uzun, örgülü ve ziyadesiyle dağınık, yanımda Cambria'nın kuşları hakkında bir kitap duruyor.

Bugün akbabaların tek eşli olduğunu öğrendim. Sen biliyor muydun? Bugüne dek kuşlara pek kafa yormamıştım ama belki de bu, tuğla ve taştan ibaret bir şehirde büyümemden kaynaklanıyordur. Ayrıca bir bülbülün bin farklı şarkı söyleyebildiğini, albatrosların uyurken de uçabildiğini ve yuvayı erkek serçelerin yaptıklarını da öğrendim.

İşte hakkımda kimsenin bilmediği bir bilgi çünkü daha bugün karar verdim:

Günün birinde bir kuşun ötüşünü duyup onun hangi türe ait olduğunu anlayabilecek kadar yetkin olmayı arzuluyorum.

Gece belki tanıdık bir ses duyarım diye pencereyi araladım. Hiç ummadık bir ses duysam bile olurdu. Ben kendimi kaybolmuş gibi hissederken dahi kuşların ötmeye, ayın büyüyüp küçülmeye, mevsimlerin değişmeye devam ettiğini hatırlatacak bir şey.

—Elizabeth

Not: Çoğu insanın bildiği bir gerçek: On sekiz yaşındayım ama ruhum hep daha yaşlıydı.

Notun notu: Sen de bana kendin hakkında bir gerçek söyle. Herkesin bildiği ya da hiç kimsenin bilmediği bir şey olabilir.

Roman, Elizabeth'e cevap yazmadı.

Ona ne söyleyebilirdi ki? Geçmişini hatırlamadığını mı?

Sinirle yatak odasının penceresini açtı. Hâlâ terk edilmiş çiftlik evinde kalıyorlardı ve burası içini huzursuz ediyordu. Fakat bahar yağmurunun ıslattığı serin gece havasını içine çeker çekmez bedenindeki gerginlik azaldı.

İç geçirerek botlarını çıkardı ve yatağına girdi. Mumu söndürdü, gece onu sarmalarken kulak kabarttı.

Açık pencerenin ardında cırcır böceklerinin öttüğünü, yaprakların rüzgârda hışırdadığını duyabiliyordu. Bunlara askerlerin çadırlardan süzülen sesleri eşlik ediyordu. Fakat bütün bunların altında bir baykuşun hüznünlü şarkısı gizliydi.

Roman yavaşça uykuya daldı.

Rüyaları hareketliydi, canlıydı.

Önünde daktiloyle bir masada oturuyordu. Etrafını deyimler ve eş anlamlılar sözlükleri sarmıştı. Elinin altında dolu bir kalem kutusu, bir not defteri ve bir yığın ölüm ilanı vardı. Geniş oda sigara dumanı ve demli çay kokuyordu, havadaysa tuşların, harf çubuklarının sesiyle yeni paragrafların doğuşunu müjdeleyen daktilo çınlamaları vardı.

Oath Gazette'teydi. Burada kendini neredeyse evinde gibi hissediyordu, hâlâ rüyalarında gördüğü o tepenin üzerindeki malikâneneden bile daha fazla.

"Kitt? Hemen ofisime gel," dedi Zeb Autry, Roman'ın masasının önünden geçerken.

Roman not defterini kaptığı gibi patronunun peşinden gitti. Kapıyı ardından kapayıp gergin bir hâlde Zeb'in karşısındaki sandalyeye oturdu.

"Buyurun efendim?"

"Sana önceden haber vermek istedim," dedi Zeb, masasındaki viski sürahisine uzanarak. Sürahi, içeriye eğik açıyla vuran güneş ışığında parıldıyordu. "Yeni biri geliyor. Ölüm, eleman ve reklam ilanlarını o kızla bölüşeceksin."

“Kız mı?” dedi Roman, kelimeyi tekrar ederken.

“Bu kadar şaşırma. Yazısını okuduktan sonra onu kaçırmak istemedim. Neler yapabileceğini görmek istiyorum.”

“Bu artık bana teklif ettiğiniz köşe yazarlığı pozisyonunu alamayacağım anlamına mı geliyor, efendim?”

Zeb bir an sessiz kalarak dudaklarını büzdü. “İkinizin de eşit şansı olduğu anlamına geliyor. Biraz rekabet sana da iyi gelir, Kitt.”

Roman içinden devamını getirdi: *Zira her şey sana altın tepside sunuldu*. Yüzü alev alev yanarken sinirden boğazı düğümlendi. Fakat dişlerini sıkarak başını aşağı yukarı salladı.

“Asma suratını!” dedi Zeb kıkırdarak. “Windy Grove Okulu’ndan mezun bile olmamış. Büyük ihtimalle terfi yine senin olacak.”

Windy Grove’a gittiğine göre şehrin Roman’ın neredeyse hiç uğramadığı bir semtinde oturuyor demekti. Bunu rahatlatıcı mı yoksa endişe verici mi bulması gerektiğini bilemedi. Bu kız her kimse olaylara bambaşka bir bakış açısıyla yaklaşacaktı. Yazdıkları ya berbat olacaktı ya da harikulade ama her şeyden öte Roman, ihtiyacı olan bir şey için rekabet etmek istemiyordu.

“Ne zaman başlıyor?” diye sordu.

“Bugün. Birazdan gelir.”

Harika, diye düşündü Roman alayla. Gerçi böylesi daha iyi olabilirdi. Bu işkence ne kadar erken biterse o kadar iyiydi.

Sonraki birkaç saat dikkatini ölüm ilanlarıyla *Gazette*’in cam kapısı arasında bölüştürdü, her şeyi mahvetme ihtimali olan o muammayı bekliyordu. Kız saat tam on ikide, sanki büyüyle ortaya çıkmış gibi kapıdan içeri girdi.

Ufak tefekti, beyaz tenliydi, kalp şeklinde yüzü vardı. Burnunun üstü çillerle kaplıydı; iri gözleriyle yeni ortamını süzüyordu. Kestane rengi saçlarını muntazam bir topuz yapmıştı ancak üstündeki yıpranmış trençkot onu yutacak kadar

büyüktü, belindeki kemeri sıkıca bağlamıştı. Kız gerginlikle parmaklarını çıtlatırken Sarah Prindle onu neşeyle karşıladı.

“Gel, seni diğerleriyle tanıştırayım!” diyerek kızın koluna girdi ve Roman’ın en kötü kâbusunu *Gazette*’te dolaştırmaya koyuldu.

Roman masasından kalkıp çay almak üzere büfeye gitti. Oradan kızın editörlerle, asistanlarla, Zeb’le tokalaşmasını izledi. Kız bir tek onunla tokalaşmamıştı.

Roman, bundan sonsuza dek kaçamayacağını biliyordu. Sarah, yeni kızı onunkinden yalnızca iki masa ötedeki masaya yerleştirirken ona birkaç imalı bakış attı. Roman sızlanmamak için kendini zor tuttu.

Çay fincanını bırakıp kızla tanışmak üzere yanına gitti.

Kız daktilo tuşlarını inceliyordu, o göz kanatan trençkotunu hâlâ çıkarmamıştı fakat topuklu ayakkabıları ona otoriter bir hava katıyordu. Ufukta yaklaşan fırtına misali Roman’ın geldiğini hissetti. Belki de buz gibi bakışlarını hissetmişti. Başını kaldırdı ve Roman’a meydan okurcasına baktıktan sonra gülümsedi.

“Ben Iris,” dedi neşeyle, sonra elini uzattı. “Iris Winnow.”

Ne biçim bir isim bu? diye içinden homurdandı Roman, şimdiden gözünde yazar ismi olarak canlandırabiliyordu. Güzel bir isimdi. Dilinde tatmak istediye de kendini tuttu.

“Ben de Roman Kitt,” dedi kuru kuru. “*Gazette*’e hoş geldin.”

Kızın eli hâlâ havadaydı, sıkmasını bekliyordu. Görmezden gelmesi kabalık olurdu. Aslında bu kadar zamandır bekletmesi bile kabalık olmuştu zaten. Sonunda istemeye istemeye sıktı fakat kızın tutuşunun ne kadar sağlam olduğunu fark edince şaşırdı. Dahası ona dokunduğu anda kolundan yukarı bir elektrik akımı yayılmıştı.

Roman ani bir solukla uyandı.

Bundan Daha Beterini Gördün

“Bugün alışılmadık biçimde sessizsin,” dedi Dacre. Roman bakışlarını kamyonetin kirli camından ayırdı. Birlikler nihayet o hüzünlü çiftlikten ayrılmış, kıvrılarak uzanan yolda doğuya doğru ilerliyordu. “Kusura bakmayın, efendim. Manzaranın keyfini çıkarıyordum.”

Dacre yanında oturmuş, keskin bakışlarla onu inceliyordu. “Eski yaraların sızlıyor mu?”

Bu soru o kadar beklenmedikti ki Roman bir an afalladı. Dacre yaralarını iyileştirmemiş miydi? Acı neden geri dönsündü ki?

“Hayır,” dedi Roman ancak parmaklarını dizinde gezdirerek tulumunun altında gizli yara izlerini yokladı. “Gayet iyiyim, efendim.”

“Eğer sızlıyorsa bana söyleyebilirsin. Bazen yaralar sandığımdan daha derine işlemiş oluyor, mecburen tekrar iyileştiriyorum.” Dacre düşüncelere dalmış gibi duraksadı, sonra,

“Dün gece rüya gördün mü? Uzun zamandır benimle rüyalarını paylaşmadın,” dedi.

“Gördüysem de hatırlamıyorum.” Yalanı dilinden hiç sektirmeden döküldüyse de boğazı düğümlenmişti. Rüyasında sürekli ona gülümseyen Iris Winnow’u görüyordu. Neden uyandıktan saatler sonra bile bütün dikkati onun etrafında toplanıyordu?

Başparmağını avucunda gezdirirken –dokunuşunu hâlâ hissedebiliyordu– Iris’in bir rüyadan daha fazlası olduğunu düşündü.

“Tanrıların herhangi bir büyüüne sahip olabilseydin,” dedi Dacre, “hangi gücü seçerdin?”

Roman bir kez daha Dacre’in sorusuyla afalladı. “Bilmiyorum. Hiç düşünmedim, efendim.”

“Ben küçükken kuzenim Mir’in gücünü istiyordum.” Geçmişinin bir dönemini bariz bir özlemle anımsarken Dacre’in sesi tok ve sıcaktı. “Mir benden çok daha büyük, çok daha acımasızdı. Yanılsama gücüyle doğmuştu, bir yerden diğerine gölge gibi geçebilir, kimse fark etmeden sırra kadem basabiliirdi. Aile sırlarını birer mücevher gibi toplar, sonra Gökyüzü tanrılarından ne koparabilirse almak için yukarı süzülürdü. Bir gün geri döndüğünde onu capcanlı, ıslıl ıslıl gördüğümü hatırlıyorum, sanki gökyüzündeki bütün yıldızları yutmuş gibiydi. O gün bana başka bir güç daha edindiğini söyledi. Artık birine dokunduğunda zihnini okuyabiliyordu. O andan sonra ondan uzak durmaya başladım, ona sadece imreniyor olsam da benim düşüncelerimde bulacaklarından korkuyordum.”

Roman, Dacre’in keskin profilini inceledi. Güneş ışığı tuhaf güzelliğini ortaya seriyordu.

“Sonradan güç edinebiliyor musunuz? Büyünüzle doğduğunuzu, sizi bizden ayıran şeyin bu olduğunu sanıyordum,” dedi Roman.

“Evet, kendi büyüümüzle doğarız,” dedi Dacre. “Ama bu, daha fazlasını istememize ve elde etmenin yollarını aramamıza engel değil.”

Roman ellerini bacaklarına sildi. Daha fazla soru sormak istese de kelimeler dilinden bir türlü dökülmüyordu, o da bunun yerine Mir’i düşündü. Kuzeydeki bir mezarda yatan diğer ilahı.

Birkaç saat boyunca doğallıktan yoksun bir sessizlik yaşanırken Roman bu süreçte rüya görmeden uyuklayıp durdu. Nihayet hedeflerine vardıklarındaysa rahat bir nefes aldı.

Merrow kasabası Bluff’a benziyordu ama daha küçüktü; panjurlarının parlak renkli olduğu, bahçelerini yabani otların sardığı saz çatılı evlerle doluydu. Yalnızca ana cadde taş döşeliydi. Elma bahçeleri manzarayı süslüyor, rüzgâr estiğinde beyaz çiçekler dallardan kopup etrafa savruluyordu.

Kamyon durur durmaz Roman daktilosunu alıp kapıyı açtı. Arkalarından kasabaya giren uzun kamyon konvoyuna dikkat ederek aşağı indi ve yüzünü yakındaki evlere çevirdi.

Karanlık pencereleri örümcek ağlarıyla kaplıydı. Bacaları tütmüyor, sokaklarda çocuklar koşturmuyordu. Pazar tezgâhları toplanmıştı. Hatta bazı kapıların önüne barikatlar kurulmuştu.

“Herkes nerede?” diye sordu cevap beklemeden. Fakat Dacre onu duydu, kamyonu süren asker de öyle.

“Enva’nın birlikleri sağ olsun, doğuya tahliye edildiler,” dedi Dacre, yanında hazır olda bekleyen komutanına döndü. “Bölüğün sınır boyunca mevzilensin. Bu geceyi geçirecek en uygun yeri seçin, sonra kilerlerden yiyecek bir şeyler bulun.”

“Emredersiniz, efendim.” Komutan selam durup askerlerine emirler yağdırmaya başladı.

Askerler görevlerini yerine getirirken kasaba arı kovanı misali hareketlenmişti. Roman bir anlığına kendi başına dolaşmayı düşündü, elma bahçesinin dinginliği onu cezbediyordu fakat tam da o sırada etrafta silah sesleri yankılandı.

Hepi topu üç adım önünde bir er çılgık atarak yere düştü.

Roman yüzüne sıçrayan kanı hissettiği an donakaldı. Kalbi yerinden fırlayacak gibi atıyordu. Üç el daha silah sıkıldı; kulakları sağır eden, iliklere işleyen bir sestti. İkinci ve üçüncü asker de yere yığıldı. Kaçışmanın, panik dolu çığlıkların arasında Roman kurşunların ikinci kattaki bir pencereden geldiğini fark etti.

“Koş!” dedi Dacre, Roman’ı kolundan tutarak.

Onları takip eden kurşunlar kafalarını sıyrıyor, topuklarını yalayıp geçiyordu.

Hedef Dacre’dı ancak Dacre saldırıdan ustalıkla kaçıyor.

Roman sendelediyse de yere kapaklanmadan önce denge-sini buldu. Dacre’ın onu bir lentonun altına, keskin nişancının görüş açısından uzağa çekmesine izin verdi. Kanı damarlarında alev gibi dolanıyordu. Tir tir titreyerek sokağın karşısındaki üst kat pencerelerini inceledi. Artık her karanlık onlar için bir tehlike demekti, başkaları için de ardına saklanacak bir perde.

“Kaç kişiler, Başkumandanım?” diye sordu az önceki komutan, Teğmen Shane de hemen arkasındaydı. Elllerinde silahlarıyla Dacre ve Roman’ın yanına çömelirlerken yüzleri ve üniformaları kana bulanmıştı ancak görünürde herhangi bir yaraları yoktu.

“Sanırım sadece bir kişi,” dedi Dacre. Sesi tuhaf biçimde sakindi, hatta neredeyse eğleniyor gibiydi. “Şu binanın üst katında. Öldürmeyin. Yaralayıp bana getirin.”

Komutan ayağa kalkıp yolun karşısındaki bir bahçe çitinin arkasında siper alan askerlere işaret verdi. Askerler keskin nişancıya ateş açtılar fakat bu sadece nişancıyı oyalamak içindi, zira bu esnada komutanla Shane kimseye fark ettirmeden binanın alt katına doğru ilerlemeye başladılar.

Roman korkudan sinecekken Dacre onu kolundan tutup tekrar doğrulttu.

“Benimle gel,” dedi. “Kapıyı bulmamız gerek.”

Roman, o keşmekeşte söylenecek en mantıklı şeyin bu olduğunu düşündü. Başıyla onayladı, kaçıp saklanma arzusuna

karşı koymaya çalışırken kalbi delicesine çarpıyordu. Dacre'ın peşi sıra çamur kaplı yolda koşmaya başladı.

Sonunda köşe başındaki bir evde durdular. Evin çatısını yosunlar kaplamıştı, bahçesi çoğu evinkinden daha büyüktü, ahşap kafeslerini mor leylaklar sarmıştı.

"Evet, burada olmalı," diye mırıldandı Dacre, ardından ufku ölçer gibi göğe baktı.

"Ne burada olmalı, efendim?" diye sordu Roman. Yeni bir çatışma meydanı inletince sesi çatladı. Omzunun üzerinden baktı fakat keskin nişancının olduğu evi göremiyordu. Sadece Dacre'ın askerlerinin taş duvarların ardına siper aldıklarını, ellerinde silahlarla karanlık evlere girip çıktıklarını seçebiliyordu.

Derken bir patlama bütün kasabayı sarstı. Roman bir ışık parlaması gördü, zeminin ayaklarının altında titrediğini hissetti. Yan sokaktan dumanlar yükseldi, ardından çığlıklar, haykırışlar duyuldu.

Ses neredeyse dizlerinin üzerine çökmesine neden oluyordu. Ağzında kan tadı vardı. Kan, tuz ve toprak. Fakat dudaklarına dokunduğunda kupkuru olduğunu fark etti. Acaba geçmişinden bir anıyı mı hatırlamıştı? Ama havadaki gerginlik buna kafa yormasına fırsat tanımadı.

"Efendim?" dedi. "Geri dönüp onlara yardım etmeli miyiz?"

Dacre cevap vermedi. Bahçe kapısını açıp uzun adımlarla ön kapıya yürüdü. Kapı gıcırdayarak aralandığında içerenin karanlığı görüldü.

"*Başkumandanım?*" Bu kelime Roman'ın göğsünden sökülür gibi çıktı. Şimdiye kadar Dacre'a hiç bu şekilde hitap etmediğini fark edince şaşkınlığa uğradı. "Beklememiz gerekmez mi? Ya başka bir keskin nişancı varsa ya da bu bir tuzaksa?"

Dacre eşikte duraksayıp ona baktı. "Beni öldürmek için birkaç isabetsiz kurşundan daha fazlası gerekir."

"Doğru, siz ölümsüzsünüz. Ama ben değilim."

“Emin misin? Unuttuysan hatırlatayım, seni bulduğumda ölmek üzereydin. Benim yanımda güvendesin.”

Dacre içeri girdi.

Roman tereddüt ederken silah sesleri giderek azaldı. Ardından gelen sessizlik ürperticiydi, kış ayazı misali iliklerine işleyerek hareketlerini yavaşlattı, hantallaştırdı. Roman titreyerek Dacre’ın peşinden eve girdi.

“Şömineli bir oda ara,” dedi Dacre’ın sesi karanlığın içinden.

“Ne?” Roman nefes nefese antrede dikiliyordu.

“Kapılarım ateşe ve taşa yakın olmayı severler. Şöminelerin külünü, közünü ve görünmez büyüsünü içlerine çekerler. Ah, işte burada. Oturma odası.”

Roman odaya girdi. İçeride halı, tozlu bir kanep ve şöminenin etrafına kurulmuş bir kitaplık vardı. Ama Dacre devasa bir gardırop kapısının önünde durmuş, Roman’ın ona katılmasını bekliyordu.

“Bu kapıyı açmanı ve bana ne gördüğünü söylemeni istiyorum,” dedi.

Roman’ın bakışları kapıya kilitlendi, sesi boğazında kıymık gibi takılı kalmıştı. Avuç içleri terden sırlıslıklamdı. Daktilosu elinde değirmen taşı misali ağırlaşmıştı.

Dacre gardıroplar aracılığıyla mektuplaştığını biliyor muydu?

Roman yanağının içini ısırarak gardırobun kapısını açtı. “Sadece montlar var, efendim,” dedi, kışlık kabanların silüetini gördüğünde. “Bir de birkaç kutu.”

“Güzel. Şimdi kapıyı kapat.”

Roman kapının mandalını yerine oturtmuş, geri çekiliyordu ki Dacre boynundaki anahtarı çıkardı. Üniformasının altında iki zincir sarkıyordu: biri anahtarın, diğeri küçük, gümüş bir flüte benzer şeyin zinciriydi. Roman, bazen Dacre yürürken çıkan şingirtı seslerinin kaynağının bunlar olduğunu anladı.

Tanrının anahtarı gardırobun pirinç kulpuna götürüp daha önce orada olmayan bir anahtar deliğine soktuğunu gördü. Bu

kez kapı açıldığında içeride ne kabanlar ne de kutular vardı. Bunların yerini aşağıdaki diyara uzanan bir taş merdiven almıştı.

“Anlamıyorum,” dedi Roman, burnuna soğuk, rutubetli hava dolarken.

“Yıllar önce çok acı bir ders öğrendim,” diye başladı Dacre. “Öyle bir dersti ki, bir daha beni ya da ailemi incitmeye niyetlenen olursa dünyayı ona dar edeceğime ant içtim. Diyarımın en sıcak ateşinde beş anahtar dövdüm ve bunları yalnızca güvenebileceğim kişilere verdim. Bu anahtarlar, dünyalarımız arasındaki kapıları açabiliyorlar.”

“Neden beş?” diye sordu Roman.

“Kutsal sayı,” dedi Dacre. “Ölümlüler için haftada beş gün vardır, beş kent, beş şansölye, hayatta kalan beş tanrı. Biz tanrılar içinse bu hem bir nimet hem de bir uyarıdır. Başkalarına güvenmen gerektiğinde beşin sihrine kulak ver. Dört sırdaş azdır, altıysa fazladır.”

Roman başka bir soru sormaya fırsat bulamadan tepelerindeki ışık açıldı. Komutan gelmişti, ciddi yüzü kanlar içindeydi, arkasındaki askerler beraberlerinde tulumlu bir adamı sürüklüyorlardı. Bacaklarından biri kırılmışı benziyordu, karnı kıpkırmızı kanla kaplıydı.

“Keskin nişancı, Başkumandanım,” dedi komutan. “Emrettiğiniz gibi sadece yaralı.”

Roman yabancıyı inceledi. Saçları koyu kestane, yüzü neredeyse süt beyazıydı. Kahverengi gözleri acıyla parlıyordu, ta ki Dacre’ı görene kadar. O anda yüzü nefretle buruştu. Dacre’ın ayaklarının dibine tükürdü.

Dacre nazikçe gülümsedi. “Görüyorum ki arkada bırakılmışsın.”

“Benim tercihimdi,” diye hırıltılı bir sesle yanıtladı genç adam. Giysilerinden süzülen kanlar ayaklarının dibinde birikiyordu. “Senin için savaşmam.”

“Ölmeyi mi tercih edersin?”

“Evet. Çek vur beni, burada, doğduğum yerde öleyim,” dedi genç adam.

Dacre sessiz kalsa da adamı dikkatle inceliyordu. “Askerlerimi yaralayan birine merhamet göstereceğimi mi sanıyorsun?”

Keskin nişancı suskundu. Ölüm onu göğsüne çekmeye başlamıştı bile. Dudaklarının kenarı mora çalıyor, nefesi gittikçe daralıyordu.

“Senin için savaşmam,” diye tekrarladı. “Bu savaşı kazanamayacaksın. Kaçımızı kendi tarafına alırsan al... eninde sonunda seni terk edeceğiz. Hatırladığımızda.”

Dacre elini kaldırdı. Odanın sıcaklığını düşüren, lambaları titreten sözsüz bir büyüyle genç adamın ciğerlerinden havayı söküp aldı. Roman, Dacre’in keskin nişancının dileğini yerine getirerek onu öldürdüğünü sanmıştı ki Dacre, “Aşağıdaki hücrelerden birine götürün. Ben yaralarıyla ilgilenene kadar yaşamasını sağlayın,” dedi.

Roman, askerlerin baygın keskin nişancıyı büyülü eşikten geçirip aşağıdaki diyara indirmelerini izledi. Onlardan geriye yalnızca kandan bir iz kalmıştı.

“İki er daha yaralandı, efendim,” dedi komutan. “El bombası. Sokağın dört ev aşağısındalar, sizi bekliyorlar.”

Roman sessizdi fakat içini bir uyuşukluk sarmaya başlamıştı. Dacre’in komutan ve diğer askerlerle birlikte evden çıkışını izledi; onu oturma odasında bir başına bırakmıştı.

Peşlerinden gitmeli miyim? diye düşündü fakat düşünceleri zihninde sis gibi kayıyordu. *Bu bir test mi?*

Midesi çalkalandı.

Kapıya koştuysa da Dacre ve diğerlerinin peşinden gitmedi. İstikameti kasabanın girişindeki meyve bahçesiydi. Elma ağaçları onu kendilerine çekiyordu, tıpkı yumuşak çimenler ve yeri ıslıl ıslıl parlatan güneş ışığı gibi.

Roman daktilosunu yere bıraktı, dizlerinin üstüne çöktü ve kustu. Çıkaracak pek bir şeyi yoktu ancak içinin boşaldığını hissedene kadar ögürdü, yerdeki köklere sımsıkı tutunuyordu.

Sonunda hafif bir rahatlama hissetti. Başını geriye yatırdı ve gözlerini kırptırarak gözyaşlarını bastırdı. İşte o zaman yalnız olmadığını fark etti. Teğmen Shane yakınlardaki bir ağaca yaslanmış, sigara içerek onu izliyordu.

“Biraz zamana ihtiyacım vardı,” dedi Roman.

“O hâlde kendine biraz zaman tanı,” dedi Shane omzunu silkerek. “Gerçi sen bundan daha beterini gördün, muhabir.”

Söylediği söz, tene değen ateş gibi yüreğini dağladı. Zihnindeki boşluklar canını sıkıyordu. Ne zaman kendini yeniden birleştirmeye çalışsa eksik parçalara denk geliyordu.

“Oradaymışsın gibi konuşuyorsun,” dedi. “Başıma ne geldiğini biliyormuşsun gibi.”

Shane sessizce sigarasını içmeye devam etti, bakışları uzaklara dalmıştı. Yukarıdan birkaç çiçek düşüp omuzlarında kar gibi birikti.

“Tabiri caizse oradaydım,” dedi sonunda. “Ama sana ne olduğunu anlatamam. Kendin hatırlamalısın.”

“Peki, ne zaman hatırlayacağım?”

“Onu da söyleyemem.”

“Nedenmiş?” dedi Roman sabırsızca. “Bu savaşta bir kez bile yaralanmadın mı? Dacre seni hiç iyileştirmedi mi?”

Shane ona dik dik baktı. “Onun gücüyle iyileştirilen herkesin kim olduğunu unuttuğunu mu sanıyorsun?” Sigarasını çimlere atıp botuyla ezdikten sonra arkasına döndü. “Hakikatin bununla alakası yok, muhabir.”

Açlık

Sevgili R.,

Yeni durağıma sağ salım vardım ama seninkini merak etmekten kendimi alamıyorum.

İzin ver de şimdi, bu yeni kasabada, mum ışığında itiraf edeyim: Mektuplarını dört gözle bekliyorum. Gel, sadece bir geceliğine üzerimizde hiçbir yük yokmuş gibi davranalım. Ne sorumluluklar olsun ne de yarınlar. Ne tanrılar ne de savaş.

İstediğim

Iris yazmayı bıraktı.

Yeni odasının zemininde oturuyordu. Bitteryne'deki pansiyonun giriş katında yer alan bu küçük odayı kendisi seçmişti çünkü içinde bir gardırop, küçük bir tuğla şömine ve yazı yazarken rahat etmesini sağlayacak bir halı vardı. Fakat şu anda yerde *oturduğundan* bir gariplik hissetti.

Ellerini daktilonun üzerinden indirip eskimekten havı dökmüş halıya koydu. Belki de ona öyle gelmişti fakat birkaç saniyeliğine aşağıdan şingirtılar geldiğini duydu. Sanki toprağın derinlerinde hafif bir gümbürtü kopmuştu.

Avuçlarını haliya bastırarak bekledi. Tam ellerini kaldırmak üzereyken o sarsıntıyı bir daha hissetti. Sanki taş deliniyormuş gibi ritmik bir titreşimdi bu. Bitteryne'in altında maden falan mı vardı? Roman'ın bir keresinde onunla paylaştığı miti hatırlayınca soluğu kesildi. Dacre'in Enva'yı yakalamak uğuruna aşağıdaki diyarını terk ettiğine dair o mit. Tünelleri, yeraltı odasını, kireç taşı ve mavi damarlı kayalardan oluşan o dünyayı.

Bir terslik var, diye düşündü, az önceki titreşimi tekrar hissedip hissetmeyeceğini bekleyerek. Şingirtı daha da belirginleşmişti, sonra yine hafifledi. *Belki de yorgunluktan hayal görmeye başlamışımıdır.*

Parmaklarını tekrar tuşların üzerine koydu ve bakışlarını yarım kalan mektubuna dikti.

Boş ver. Bitmek tükenmek bilmeyen isteklerim beni düşüncesiz, gözü pek birine dönüştürüyor.

Bu mektubu sana göndermemeliyim. Göndermemeliyim ama bunun tek sebebi ne düşüneceğinden korkmam. Fakat aynı zamanda... sana asla ulaşamayacağından da korkuyorum.

İşte bu yüzden gönderiyorum. Hem yanıldığımı hem de haklı olduğumu kanıtlamak için.

—E.

Roman'ın tek istediği yeni odasına kapanıp tulumunu çıkarmaktı. Kızarana dek tenini keselemek. Botlarını çözüp yatağa uzanmak. Elizabeth'in mektuplarını kelimelerinde kaybolana dek tekrar tekrar okumak.

O gün yaşananları —hiç değilse bir akşamlığına— unutmak istiyordu.

Kaçımızı kendi tarafına alırsan al... eninde sonunda seni terk edeceğiz. Hatırladığımızda.

Keskin nişancının sözleri hâlâ kulaklarında çınlıyordu. Roman adamın aşağıda bir yerde tamamen iyileşip iyileşmediğini merak etti. Uyandığında olanları hatırlayacak mıydı? Bir tanrıyı öldürmeye kalkıştığını anımsayacak mıydı?

“Roman?” Dacre’in sesi aniden alt kattan yükseldi. “Daktilonu da al oturma odasına gel.”

Yüzü ekşiyen Roman kaskatı kesildi. Bu gece için seçtiği odaya –küçük ama güzel bir odaydı, gardırobu da vardı– şöyle bir göz gezdirdi ve Elizabeth’e mektup yazmayı başka zamana ertelemeye karar verdi. Ondan hâlâ haber alamamıştı, daktilosunu yüklenirken içini kemiren endişeyi bastırmaya çalıştı. Merdivenden inip keskin nişancının kanının hâlâ yerde olduğu, gardırop kapısının hâlâ yeraltına açıldığı oturma odasına girdi.

Dacre, kanepeyi kenara itip mutfak masasını ortaya çekerek burayı geçici bir çalışma odasına çevirmişti. Şöminede ateş yanıyordu. Aileye ait fotoğraflar hâlâ şömine rafının üstündeydi; pirinç çerçeveleri ışıktaki parlıyordu.

“Otur,” dedi Dacre. “Benim için bazı resmî mektuplar yazmanı istiyorum.”

Roman, masanın üzerinde daktilosunu koyabileceği boş bir yer buldu. Ancak gözleri daktilonun etrafını çevreleyen kâğıtlara –haritalar, mektuplar ve belgeler– takıldı. Bunların yanı sıra masanın üzerinde bir tabak yarısı yenmiş yemek, bir şişe şarap ve bir de toprak kupa vardı.

“Ne yazmamı istersiniz, efendim?” diye sordu sandalyesini çekerken.

Dacre sessizce önünde duran haritaya bakıyordu. Bu, Cambria’nın ve beş eyaletinin çizimiydi. Her kasaba, her şehir. Her nehir, her orman. Hepsini damarlar misali birbirine bağlayan yollar.

Dacre konuşmaya başladığında Roman dinledi ve yazdı:

Komutan Hoffman,

Altı gün içinde kuvvetlerinizin Hawk Shire'da bize katılması gerekmektedir. Şayet kuzeydeki görevinizde başarılı olamadıysanız buna savaştan sonra devam etmek zorundasınız. Önceden konuştuğumuz gibi tugayım saldırıya kapılarımı kullanarak içeriden başlayacak. Yağmalama tahminimden uzun sürerse askerleriniz bana yardım etmeye hazır olmalı. Dahası erzakım tükenmek üzere; elinizde ne kadar yiyecek tayı ve matara varsa getirmeye hazırlıklı olun.

Dacre Underling
Cambria Başkumandanı

Roman kâğıdı daktilodan çekip çıkardı ve Dacre'a uzattı. Tanrı mektuba imzasını atıp balmumuyla mühürlerken Roman bakışlarını haritada gezdirdi. Hawk Shire'ın yerini buldu; kamp kurdukları Merrow'dan çok da uzakta olmayan büyük bir kasabaydı. Üzerinde bir kadın figürü vardı. Roman bunun, Enva'nın güçlerini temsil ettiğini biliyordu. Fakat sonra dikkati başka bir haritaya kayd, Cambria haritasının altında kalmıştı. Kenarlarını zar zor görebiliyordu ancak eğri büğrü ağaç köklerini andıran bir çizime benziyordu. Kıvrılarak uzayan geçitler vardı. Bazıları maviyle işaretlenmişti, bazılarıysa yeşille.

Bu, yeraltı diyarının haritasıydı.

Dacre fark etmeden bakışlarını başka tarafa çevirdi.

"Şimdi bir tane daha yaz," dedi Dacre, Roman da ona söyleneni yaparak daktiloya yeni bir kâğıt yerleştirdi.

Bay Ronald Kitt

Roman yazmayı bıraktı, gözlerini Dacre'ın az önce söylediği, kendisinin de kâğıda işlediği kelimelere dikti.

"Babama mı yazıyorsunuz?" diye sordu.

“Sadık bir hizmetkâr olduğunu söylememiş miydim?” diye yanıtladı Dacre. “Merak etme. Ailen iyi. Baban güvende olduğunu biliyor. Hatta seninle gurur duyuyor.”

Roman bu sözlerden ne anlam çıkaracağını bilemedi. Sanki vücudu çelikle kaplıymış gibi kelimeler kurşun misali üzerinden sekip geçmişti.

“Babama nasıl bir mesaj iletmek istiyorsunuz, efendim?” diye sordu.

Dacre devam etti:

Sana aramızdaki anlaşmayı hatırlatmak için yazıyorum. Söz verdiğin son sevkiyatı hâlâ bekliyorum ve demiryolu son zamanlarda bazı sıkıntılar yaşadığından teslimatlar için başka bir yöntem bulup bulamayacağımızı merak ediyorum. Enva’nın kuvvetlerinin sevkiyatı ele geçirmesinden endişe ettiğini biliyorum ancak asıl kaygılanman gereken

Tam o sırada yanlarında bir asker belirdi, Roman’ın sabah gördüğü komutandı. Evin ön kapısından alelacele girmişti ve beraberinde getirdiği serin akşam havasıyla oturma odasının eşğinde duruyordu.

“Rahatsız ettiğim için bağışlayın, Başkumandanım,” dedi başını eğerek. Bu sırada yakasının altından zincire takılmış demir bir anahtar sarktı. Roman anahtara bakarken bunun Dacre’in sözünü ettiği beş anahtardan biri olduğunu fark etti. “Ama acilen onay vermeniz gereken meseleler var.”

Dacre içini çektiyse de elini kaldırarak işaret verdi. “Ne istiyorsun, Komutan Landis?”

“İlk mesele tazılar. Haftalardır beslenmediler, çok açlar. Bugün iki bakıcıyı parçaladılar, sürekli ulumaları da işçileri korkutuyor. Bu yüzden ihtiyaç duyduğumuz kadar hızlı ilerleyemiyoruz.”

Roman'ın parmakları daktilodan kaydı. Gözleri ister istemez oturma odasındaki gardırop kapısına gitti, sanki tazılar her an oradan fırlayıp çıkabilirmiş gibi. Fakat kan lekeli zeminde duran şeyi görünce Dacre'ın ölümcül hayvanlarına dair tüm endişesini unuttu.

Orada katlanmış bir kâğıt vardı.

"Efendim, tazıları serbest bırakmam için izniniz var mı?" diye devam etti Komutan Landis. "Bu gece serbestçe dolaşıp beslenebilirler."

"Olmaz," dedi Dacre. "Ulaklarım acil cevap gerektiren mektuplar götürecekler. Tazılarımın onlara engel olmasına izin veremem."

"Peki ne yapalım, efendim?"

Roman bakışlarını yerdeki kâğıttan güçlkle ayırdı. Kanı buz kesmişti. Nabzının uğultusu yüzünden komutanla Dacre'ın konuşmalarını güç bela duyabiliyordu.

Elizabeth'in mektubu yeraltı diyarına açılan kapının dibinde, Dacre'ın gözünün önündeydi. Kaskatı oturduğu masadan sadece dört adım ötedeydi.

Eğer görürse... Roman'ın zihni neredeyse kısa devre yapacaktı. Eğer onun sözlerini okursa...

Her şey biterdi. Aralarındaki bu tuhaf mektuplaşma sona ererdi ve dahası Dacre'ın bir daha böyle bir şey yaşanmadığından emin olmak adına ne kadar ileri gidebileceğini kimse bilemezdi.

Roman geriniyormuş gibi yaparak yerinden kalktı. Dacre dikkatini ona çevirdi, kaşları sinirle çatıldı fakat aklında çok daha önemli şeyler vardı. Tanrı komutana dönüp, "En zayıf işçileri seçip tazılara yedirin," dedi. "Bir süreliğine yeterli olur."

Bu sözler Roman'ın kanını dondurmalıydı ancak kemikleri çoktan buzla kaplanmıştı. Portreleri inceliyormuş gibi yaparak duvara doğru yürüdü.

“Bu konuyu bizzat halledeceğim, Başkumandanım. İkinci meseleye gelince... bugün tedavi ettiğiniz keskin nişancı hakkında,” dedi komutan.

“Ne olmuş ona?”

“Şimdiden uyandı. Aklı da...”

Roman, Landis’in ona baktığını hissedebiliyordu. Komutanın söylediklerini duymamış gibi yaparak parmaklarını çerçeve kenarlarında gezdirip tozları sıyırdı. Bunu yaparken eklem yerlerinin ne kadar beyaz olduğunu, tırnaklarındaki mavi tonu fark etti.

“O hâlde hazır değil,” dedi Dacre ağır ağır konuşarak.

“Değil, Başkumandanım. Şu anda kendine zarar vermeye çalışıyor.”

“O zaman onu bağlayın!”

“Efendim, kuvvetlerinizin çoğu yukarıda, saldırıya hazırlanıyor. Diğerleri işçileri denetlemekle meşgul. Eğer siz aşağı inip onu yeniden derin uykuya yatırabilerseniz...”

Odada sandalyenin zemine sürtme sesi yankılandı. Dacre ayağa kalkarken komutan sözünü yarıda kesti, Roman da o ânı fırsat bilerek gardıroba yöneldi. Elizabeth’in mektubunun üzerine bastı. Mektubu bir adım kadar geri çekti ve tamamen gizlendiğinden emin olmak için aşağıya baktı. Kirli zeminde sadece bir köşesi görünüyordu. Dikkatlice duruşunu değiştirdi.

“Roman?”

“Buyurun, efendim?” Roman başını kaldırıp Dacre’in delici bakışlarına karşılık verdi.

“Şimdilik başka bir yere gitmem gerekiyor ama döndüğümde devam edeceğiz.”

“Emredersiniz, Başkumandanım.”

Dacre ve Komutan Landis önünden geçerken Roman gerginlikle duvar dibinde durup soluğunu tuttu. Ama sonra gardırop kapısı aralandı ve o soğuk, yosun kokan havanın yüzüne çarptığını hissetti.

Kapı ikilinin arkasından kapanana kadar bekledi.

Yalnız kalınca gardım düşürdü. Soluğu kesildi, sırtından aşağı bir ürperti yayıldı. Bir şeyi neredeyse kaybetmeden onun için ne kadar kıymetli olduğunu fark etmemesi çok saçmaydı. Daha geçen gün Dacre'a Elizabeth'in ilk mektubunu vermeye hazırды, oysa şimdi onları saklamak için elinden geleni yapıyordu.

Sebebini kelimelere dökmekte zorlanıyordu. Belki de kelimelere gerek yoktu.

Roman ayağını kaldırdı ve Elizabeth'in mektubunu yerden aldı.

Sevgili Elizabeth,

(Ya da artık sana E. mi demeliyim?)

Bu gece mektubun aramıza girmek isteyen biri tarafından az kalsın bulunuyordu. Bunu daha önce söylememiş olabilirim ama sen benim sırrımsın. Seni kendime sakladım; benden başka kimsenin senden haberi yok. Aramızdaki bağdan kimsenin haberi yok ve bunun böyle kalmasını istiyorum.

Dikkatli olmalıyız.

—R.

Sevgili R.,

Haklısın. Seni riske attığım için çok özür dilerim. Acaba kendimize bir düzen mi kursak? Güvenli olduğunu bildiğinde önce sen mi bana yazsan? Ve ilkin bir deneme mesajı mı göndersek?

—E.

Not: Evet, bence de bana artık "E." demelisin. Bana daha çok yakışıyor.

SONSUZ YEMİNLER

Sevgili E.,

Sorun şu ki... Her saat senden haber almak istiyorum. Yazdıklarını okumak istiyorum. Onlara doyamıyorum. Onlara karşı açlık duyuyorum.

Her gün yer değiştirdiğini söyledin. Eğer tehlikeliyse ya da sana doğru gelmiyorsa cevap verme ama kendimi tutamıyorum, soramam lazım... Hangi yöne gidiyorsun?

Sevgiler,
R.

Sevgili R.,

Öyleyse sırrın olayım. Sözlerimi cebinde taşı. İzin ver sana zırh olsunlar.

Batıya gidiyorum.

Sevgiler,
E.

Roman, Elizabeth'in mektubunu ellerinin arasında tutmuş, canını acıtan tek kelimeye bakıyordu. *Batı*.

O hâlde diğer taraf için savaşıyordu. Enva için.

Tehlikeye doğru ilerliyordu.

Ona doğru.

E ve R Harf Çubukları

“Sence Helena’ya göndermeli miyim?” diye sordu Iris ertesi sabah. Attie’yle birlikte Lonnie Fielding’in mutfağındaki masada oturmuş, kahvaltının gelmesini bekliyorlardı. Tobias dışarıdaydı, Oath’a doğru yola çıkmak üzere roadsterin motorunu çalıştırıyordu ve Iris gecenin büyük bölümünü *Inkridden Tribune* için yazılar hazırlayarak geçirmişti.

Attie kâğıtları masaya geri koydu. Dudaklarını büzmüştü, sol kaşları havadaydı. Iris bunun, derin düşüncelere daldığı anlamına geldiğini biliyordu.

“Bence göndermelisin, Iris,” dedi sonunda, çay fincanını ikinci kez doldururken. Havaya bergamot ve lavanta kokulu buhar yükseldi. “Helena gazetede yayımlamasa bile en azından görmek ister.”

Iris başıyla onaylarken gözleri yazdığı sayfalardaydı. Roman’ın daha önce bulup ona gönderdiği o orijinal mit değilse de bir hayli yakındı. Dacre ve Enva’nın talihsiz aşk hikâyesi. Enva onunla aşağıda yaşamayı kabul edene kadar Dacre’in nasıl tazılarını ve eithrallarını yukarıdaki ölümlüleri korkutmak için kullandığını anlatıyordu.

“Tek takıldığım şey şu...” Iris cümlesini yarıda kesip yüzünü buruşturdu. “Enva’nın şarkısıyla onu önce ağlatıp, sonra güldürüp sonra da uyuttuğu ikinci kısmı eklemeli miyim?”

“Niye eklemeyesin ki?” diye sordu Attie.

“Bilmiyorum. Ama içimde bir... *his* var.”

“Ne hissi?”

“Bir uyarı gibi. Sanki bu bilgi gazetede yayımlanmasa daha iyi olur.”

“Enva’nın yeraltında müziğini çalarak Dacre’i kontrol etmesi mi?” Attie süt sürahisine uzandı. “Ama ya bu *herkes* tarafından bilinseydi? Belki o zaman insanların müziğe bakışı bu kadar sert olmazdı.”

“Ya da belki daha beter olurdu,” dedi Iris. “Belki de şansölye gibiler bu miti zaten biliyordu ve bu yüzden telli çalgıları yasakladı. *Bu yüzden* bu hikâye tanrılarla ilgili tüm kitaplardan koparılıp atıldı, okullarda hiç anlatılmadı. Çünkü tehlikeliydi.”

Attie’nin cevap verecek vakti olmadı. Arka kapı açıldı ve Tobias mutfığa girdi, trençkotu benek benek ıslanmıştı.

“Makaleleriniz hazır mı?” diye sordu.

“Sana da günaydın,” dedi Attie alaycı bir edayla. “Gitmeden önce kahvaltı etmeyecek misin?”

“Hayır. Batıdan fırtına yaklaşıyor. Gelmeden yola çıkmalıyım.”

“En azından Bay Fielding’den sana öğle yemeği hazırlamasını istesek?” dedi Iris. “Şu anda pişiriyor.”

Tobias ona hafifçe gülümsediğinde yanağında gamze belirdi. “Teklif için teşekkürler ama beni merak etmeyin.”

Attie makaleleri çoktan bir dosyaya yerleştirmişti. Dosyayı masanın üzerinden ona doğru itti, Tobias da hiç duraksamadan aldı.

“Ne zaman dönersin?” diye sordu Iris.

“Yarın akşam,” dedi Tobias. “Oath’ta otomobili servise sokmam gerek, o yüzden biraz gecikeceğim. Anlaşmamızı hatırlıyorsunuz, değil mi?”

Iris cevap vermedi ama Tobias’ın önceki gece söylediklerini hatırlıyordu. Yolda başına bir şey gelebileceğini pek düşünmüyordu, zira çevreleri öylesine normal, öylesine tanıdıktı ki sanki üçü daha önce de burada bulunmuştu. Gerçekten de Lonnie Fielding bitişikteki mutfakta ısıklık çalarak yemek yapıyordu. Tavada pastırma cızırdıyor, demlikte su fokurduyordu. Kirişli tavanı olan yemek odası, köşelerde üst üste yığılmış kitaplarla dağınık bir alandı. Iris burada kendini *güvende* hissediyordu ama Tobias’ın haklı olduğunu da biliyordu. Tıpkı Bluff’ta olduğu gibi her şey bir anda çığırından çıkabilirdi. Grupça en kötüsüne hazır olmaları gerekiyordu.

İçi ürperince tulumunun yenlerini ellerinin üstüne kadar çekip kollarını göğsünde kavuşturdu.

Sonunda Attie sessizliği bozarak, “Endişelenme, Bexley,” dedi. “Tahliye başlarsa seni beklemeyiz.”

Tobias bir an için ona baktıktan sonra başıyla onayladı. Ardından döndü ve Iris daha gözünü bile kırpamadan kapıdan çıktı. Iris yazdığı mitin hâlâ masanın üzerinde olduğunu fark etti ve o anda onu göndermeye karar verdi.

Tobias’ın peşinden gidip bahçedeki taş döşeli yolu aşarak sokağa koştu. Tobias vites kolunu tutmuş, tam gitmek üzereydi ki Iris ona el etti.

“Bekle! Bir makalem daha var,” dedi soluk soluğa, elindeki sayfaları havaya kaldırarak.

Tobias şaşırmış görünmüyordu. Sadece burnundan gülüp dosyayı Iris’e uzattı.

“Dikkatli olursun, değil mi?” dedi Iris, sayfaları aceleyle dosyaya yerleştirirken.

“Elbette,” diye karşılık verdi Tobias. “Yarın gece dönmüş olurum.”

Iris başıyla onaylayıp geri çekildi. Tobias sisin içinde gözden kaybolurken Iris parke taşlı sokakta öylece durup sabahı özümsedi.

Bitteryne'e daha önce hiç gelmemiştir ama burası Avalon Bluff ve River Down'a benziyordu. Küçük evler, dolambaçlı sokaklar, insanın içini huzurla dolduran kır manzarası. *Savaş bittiğinde*, diye düşündü, *böyle bir yerde yaşamak istiyorum.*

O huzurlu an, Iris'in ayaklarının altındaki titreşimi hissetmesiyle bozuldu. Şaşkınlıkla parke taşlarına baktı, sonra bir kamyon konvoyunun kasabaya girip girmediğini anlamak için yola göz attı. Fakat sokaklarda yaşam belirtisi yoktu.

Titreme yavaş yavaş kayboldu ama Iris yankısını hâlâ iliklerinde hissedebiliyordu.

Önceki geceyi hatırladı; zeminin altından gelen o şingirtiyi. Sanki yerin derinliklerinde baltalar taşa vuruyordu. Yutkundu, ardından hızla içeri döndü.

Lonnie hazırladığı kahvaltıyı masaya koyuyordu. Başını kaldırıp umutla baktı ve "Ah, geldiniz demek, Bayan Winnow. Dinlenmiş görünüyorsunuz. Bay Bexley de sizinle mi?" diye sordu.

"Siz de hissettiniz mi?" dedi Iris nefes nefese. "Yerdeki gümbürtüyü?"

Lonnie de Attie de donakaldı. Gergin bir sessizlik oldu ama hiçbir tuhaflık vuku bulmadı. Zemin bir daha sarsılmadı, o ritmik şingirtı tekrar duyulmadı.

"Üzgünüm," dedi Iris, burnunun köprüsünü sıkarak. "Herhâlde bana öyle geldi. Dün gece geç saate kadar yazı yazdım, o yüzden—"

"Hayır," diye usulca araya girdi Attie. "Ben de dün gece garip bir şey hissettim. Çok hafifti ama sanki yer titredi."

İki kız da Lonnie'ye döndü. Bütün hayatını Bitteryne'de geçirmiş yaşlı bir çiftçiydi. Eşi yıllar önce vefat etmişti, iki oğlu ve onların üç kızı şu an Enva'nın ordusunda savaşıyordu. Iris'le Attie torunlarının odalarında kalıyorlardı çünkü Lonnie,

birdenbire bomboş kalan evle yapabileceği en iyi şeyin, odalarını kiraya vererek davaya elinden geldiğince katkıda bulunmak olduğuna karar vermişti.

“Sana öyle gelmedi,” dedi Lonnie. “Yaklaşık bir haftadır bütün kasabada o sarsıntıları hissediyoruz.”

“Peki, sebebi ne olabilir?” diye sordu Iris.

Lonnie içini çekti. “Hiçbir fikrimiz yok. Burası sakın bir vadi. Daha önce yer sarsıntıları gibi şeyleri hiç yaşamadık. Bazı günler çok belirgin oluyor, bazı günlerse pek hissedilmiyor. Ama siz içinizi ferah tutun! Eminim büyütülecek bir şey değildir. Hadi bakalım, biraz pastırma ve çörek yiyin. Ne yazık ki bugün yumurtam yok. Hepsini Hawk Shire’a, orduya yolladım.”

“Teşekkür ederiz, Bay Fielding,” dedi Attie. “Bu kadarı yeter de artar bile.”

“Evet, teşekkürler,” diye ekledi Iris gülümseyerek ama masaya geçerken midesi allak bullaktı. Karşısında oturan Attie’yle göz göze geldi. Az önce Tobias’la gönderdiği miti düşünüyordu. Yerin çok altında, kıvrılarak ilerleyen tünellerle dolu miti.

Bu, E ve R harf tuşlarının düzgün çalıştığından emin olmak için bir denemedir.

ERERERER EEEEEEE RRRRRRRRRRRR
RERERERERE REEEEEEEE?

Deneme başarıyla tamamlandı. (Gerçi önce benim yazacağıma karar vermiştik, Elizabeth.) Her neyse, beni müsaitken yakaladığın için gerçekten şanslısın. Yağmur yüzünden bir sonraki istikamete hareketimiz gecikti.

—R.

SONSUZ YEMİNLER

Sevgili R.,

Tuhaf bir konuda fikrini almak için yazıyorum. Dün gece garip bir şey hissettim. Altımdaki zeminden bir şingırtı geldi, ardından gök gürültüsünü andıran sarsıntılar oldu. Ev sahibim bu olayın bir haftadır tüm kasabada yaşandığını ama kimsenin nedenini bilmediğini söyledi. İçimde bunun sıradan bir şey olmadığına dair kötü bir his var. Bütün bunları sana neden anlattığımı bile bilmiyorum ama tek umudum bir cevabının ya da bana verecek bir tavsiyenin olması.

Sevgiler,

E.

Sevgili E.,

Maalesef hazırda bir cevabım yok ama bana bir gün ver. Belki senin için bir cevap bulabilirim.

Bu sırada tetikte ol.

Yakında yazacağım.

Sevgiler,

R.

Ertesi gün yağmur hız kesmeden devam edince Bitteryne'in sokakları birer dere yatağına dönüştü. Iris ve Attie öğleden sonra kapı kapı dolaşıp kasaba halkından haberler ve öyküler topladılar. Ama öğrenecek pek fazla yeni bilgi yoktu. Dacre'in sonunda Avalon Bluff'tan ayrıldığına ve şu an Merrow adında bir kasabada konuşlandığına dair söylentiler dolaşıyordu. Neden doğuya bu kadar yavaş ilerliyordu? Ne bekliyordu?

Iris bilmiyordu ama Roman'ın bilebileceğini düşünüyordu. Endişe içinde cevabını bekliyordu ancak öğleden sonrası fırtınalı bir akşamüzerine yol verirken Roman hâlâ yazmamıştı.

Akşam yemeğinden sonra Attie'yle yemek odasında kılıp çalışmaya karar verdiler. Notlarını masaya yaymışlardı, taş

şöminede ateş çatırdarken soğuk elma şarabı içiyorlardı. Iris makalesini yarılarmıştı ki Attie'nin kıpırdamadığını fark etti, böylece arka kapıya bakıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu. "Yine yer mi sallanıyor?"

"Hayır, Bexley," dedi Attie. "Şimdiye dönmüş olması gerekirdi."

Iris sessiz kalıp şiddetle yağmaya devam eden yağmuru dinledi.

"Fırtına yüzünden gecikmiştir," dedi ama Tobias'ın böyle bir havada araba sürüyor olması onu da endişelendiriyordu. "Hem daha akşam. Belki geceye kadar gelir."

Attie iç çekip yazısına devam etti fakat parmakları artık daha yavaş hareket ediyor, gözleri tekrar tekrar arka kapıya kayıyordu. Sanki her an açılacaktı gibi.

Saatler geçti, fırtına daha da şiddetlendi.

Elektrikler gidip geldi, sonunda tamamen kesildi. Iris'le Attie ateşin ışığında çalışmayı sürdürdü. Lonnie Fielding bir şeye ihtiyaçlarının olup olmadığını sormak için uğradığında ona iyi geceler dilediler.

Nihayet saat gece yarısını vurduğunda daktilolarını ve notlarını toplayıp odalarına çekildiler.

Tobias Bexley hâlâ dönmemişti.

Dokuz Can

Iris gök gürültüsüne uyandı.

Gözlerini karanlığa açtığı anda ilkin nerede olduğunu kestiremedi. Doğrulurken kalbi hızla çarpıyordu, bu sırada şimşek sabırsız bir parlamayla etrafını aydınlattı.

Bitteryne'desin, diye hatırlattı kendine. Her şey yolunda. Fırtına yüzünden uyandın, o kadar.

Bir sonraki gök gürültüsünü beklediyse de ses gelmedi. Şimşek parlak fakat sessizdi, bu sessizlikte Iris evin temelinden gelen *tık tık tık* seslerini duyabiliyordu. Peşi sıra koridorun sonundan ürkütücü bir ses geldi. Sanki arka kapı patlatılmıştı.

Iris örtüyü üzerinden atıp nefes nefese yataktan kalktı.

Tetikte kal, demişti Roman ona.

Elektriğin kesik olduğunu hatırlayarak karanlıkta el yordamıyla ilerledi. Kapısını yavaşça aralayıp koridora göz attı. Zifiri karanlıktı ama birinin evin içinde yürüdüğünü duyabiliyordu. Ahşap döşemeler adımlarının altında gıcırıyordu.

“Bay Fielding?” dedi Iris, sesi incelmışti.

“Iris.”

Sağında Attie'nin varlığını hissederek o tarafa döndü.

"O sesi sen de duydun mu?" diye fısıldadı Attie.

"Evet. Sanırım eve biri girdi," dedi Iris.

Yan yana durup dinlediler. Bir kâse devrilmiş gibi bir şangırtı duyuldu. Tok bir ses küfretti. Bir sandalyenin ayakları zemine sürttü.

Attie korkusuzca koridorun sonuna ilerlemeye başladı. Iris de hemen peşinden gitti.

"Attie? Attie, *bekle.*"

Iris'in aklındaki tek düşünce toprağın altından bir şey çıktığıydı. Bahçede bir delik açılmıştı. Dacre'in yaratıklarından biri o delikten yukarı tırmanmıştı ve şimdi kana susamış hâlde evin içinde geziyordu.

Kızlar yemek odasına ulaştılar. Şöminede hâlâ köz vardı ama odanın geri kalanı zifiri karanlığa gömülmüştü. Iris, bölme pencerenin önünden uzun bir gölgenin geçtiğini gördü.

"Kimsin sen?" dedi Attie sertçe. "Ne istiyorsun?"

Gölge durdu fakat Iris, birinin onlara doğru baktığını hissedebiliyordu. Nabızı hızlanırken kollarındaki tüyler diken diken oldu. Ellerini yumruk yaptı, dövüşmeye hazırды.

Tok, neşeli bir ses karanlığı yardı. "Attie? Benim."

Attie keskin bir nefes aldı. "Bexley?"

"Evet, başka kim olacak?"

"Başka kim olacakmış! Seni hırsız sandık!"

"Gece döneceğimi *söylemiştim.*"

"Evet ama fark etmediysen saat şu an sabahın üçü. Gece yarısı olduğunda gecikeceğini anladık."

"Beni beklediniz yani?" dedi Tobias.

"*Çalışıyorduk,*" diye düzeltti Attie ama Tobias'ın sesinin geldiği yöne doğru birkaç adım atmıştı bile.

Tobias sessiz kalsa da solukları ağırdı. Iris duvara tutunarak şömine rafına doğru yürüdü; Lonnie kibrit ve mumları orada tutuyordu.

"Yaralı mısın?" diye sordu Attie.

“Hayır. Bana... dokunma. En azından şimdilik.”

Iris bir mum yaktı. Alevin ışığı, yuvarlak bir hüzmeye karanlığı aydınlatırken Iris nihayet Tobias'ı net biçimde gördü.

Yağmurdan sıırsıklam olan kıyafetleri üzerine yapışmıştı, kolları ve yüzü çamur içindeydi. Yorgun görünüyordu fakat gözleri sanki bir yarış kazanmış gibi parlıyordu.

Tobias, Iris'in yüzündeki ifadeyi görünce, “*O kadar* mı kötü görünüyorum, Bayan Winnow?” diye sordu.

“Bütün gece fırtınada araba kullanmış gibi görünüyorsun,” dedi Iris şaşkınlıkla.

“Görevlerimle arama hiçbir şeyin giremeyeceğini söylemiştim,” dedi Tobias, yeniden Attie'ye dönerek. “Aşılmaz yollar bile.”

Attie kollarını göğsünde kavuşturup çenesini kaldırdı. “Ya arabayı pert etseydin?”

“Her zaman öyle bir ihtimal var tabii.” Tobias valizini yere bıraktı. “Ama etmedim. En azından şimdilik. Üstelik ikinize de mektup getirdim.”

Iris biraz daha yaklaştı, Tobias'ın büyük bir özenle ıslak eldivenlerini çıkarıp valizden iki mektup almasını izledi. Onunki Forest'tandı; abisinin el yazısını hemen tanımış, onu görünce içi sıcacık olmuştu.

“Aslına bakarsan abin roadsterin bakımını yapmama yardım etti,” dedi Tobias. “Benim tamircide.”

Iris ona şaşkınlıkla baktı. “Aa, bunu duyduğuma sevindim.”

“İyi iş çıkardı,” dedi Tobias. “Ben de ona sonraki yarış için bilet sözü verdim. Savaş bittiğinde seni de götürmek istediğini söyledi.”

Iris gülümsedi ancak aniden içini memleket özlemi sardı. Elindeki mektuba baktı, gözyaşlarını tutmak için gözlerini kırptırırken ışığın loş olmasına sevindi.

“Bir fincan çay ister misin? Ya da sandviç?” diye sordu Attie. “Elektrikler kesik ama şömineye demlik koyabilirim.”

Tobias iç çekti. “Teşekkür ederim ama hiç zahmet etme. Saatlerdir ayaktayım. Su kaynamadan uyuyakalırım.”

“Hiç değilse sana bir havlu getireyim.”

“İşte o çok işime yarar.”

Iris odasına götürmek üzere ikinci bir mum yaktı. İki-sine de iyi geceler diledi fakat koridorda duraksayıp omzunun üzerinden arkasına baktı. Attie, Tobias’ın yüzündeki çamuru siliyordu; Tobias tebessüm eder Attie surat asarken alçak sesle konuşuyorlardı. Yine de sesleri koridora kadar geliyordu ve Iris bazı kelimeleri duyabildi.

“Sana benim için endişelenme demiştim,” dedi Tobias.

“Endişelenmedim.”

“Bu arada, dokuz.”

“Ne dokuz? Dokuz canlı mısınız?”

“Dokuz *yarış* kazandım. Belki bir dahaki sefere için daha rahat olur.”

Iris, Attie’nin cevabını beklemedi. Dudaklarında küçük bir gülümsemeyle odasına döndü.

Roman sessizce merdivenden indi. Ev boş gibiydi, etrafta yalnızca uzun, tozlu gölgeler vardı. Antrede ön kapıyı tutan kimse görünmüyordu, salonda da kimsecikler yoktu. Dacre bile. Şömine sönmeye yüz tutmuştu fakat altın rengi ışığı duvarlara vurmaya devam ediyordu.

Roman savaş masasına doğru ilerledi.

Cambria haritasına bakarak tanıdığı kasabaların –Oath, Avalon Bluff, Merrow– yanı sıra babasının denetimindeki demir yolu hattını ve hâlâ yabancı olduğu onlarca yeri inceledi. İlahların mezarları kırmızı mürekkeple işaretlenmişti; Alva’nın mezarı dikkatini güneye, Mir’inkiyse kuzeye çekti. Derken gözü Hawk Shire’a takıldı.

Biraz daha yaklaşıp haritaya dokundu. Hiç beklemediği biçimde kâğıdın üzerinde çizgiler belirdi. Kimisi koyu renkli, kimisi parlaktı. Şimşek gibi, ağaç kökleri gibi ilerliyorlardı. Birçoğu doğrudan Roman'a en yakın olan kasabalara doluştu. Orta ve Batı bölgelerindeki yerlere. Savaşın çoktan yeryüzünden sildiği yerlere. Derken Roman'ın dikkatini açık mavi bir ışık çekti. Merrow ve Hawk Shire'in da dâhil olduğu bazı kasabalar bu ışıkla küçük, gök mavisi kalpler misali atıyordu, diğer kasabalarsa hâlâ karanlıktaydı.

Altaki harita, diye hatırladı Roman, dikkatle elini geri çekti.

Çizgiler sanki hiç var olmamışlar gibi kayboldular. Ama Roman gözlerini yumduğunda onları hâlâ görebiliyordu; ışık ve karanlıktan örülü bir ağ gibiydiler. Cambria haritasının kenarını tutup usulca kaldırdığında aşağıdaki yeraltı diyarının çizimi ortaya çıktı. Neredeyse unutulmuş ve yalnızca yüzeye bakanların fark etmediği o diyar.

Roman gözlerini haritadan alamayarak gördüğü her şeyi aklına kazıdı. Dolambaçlı tüneller. Şehirler ve onların bağlandığı yaşam merkezleri. Daha önce kısacık bir anlığına dokunduğu bir dünyaydı bu.

“Anlaşılan yine gördüğün bir rüya seni uykundan etmiş.”

Dacre'ın sesi sükûneti bozdu. Roman haritayı elinden bıraktıkça harita masaya düştü. Nabzı hızlanmıştı fakat yüz ifadesini sakın tutarak doğruldu ve bakışlarını antreye çevirdi.

Dacre eşikte durmuş, Roman'ı izliyordu. Sanki karanlığın içinde birden belirmiş gibi hiç ses çıkarmamıştı.

“Tam tersine, efendim,” dedi Roman, ellerini arkasında birleştirerek. “Bugünlerde hiç uyuyamıyorum. Bizi neyin beklediğini bilmek istiyorum.”

“Eğer korkun ölmekse sana daha önce de söyledim.” Dacre oturma odasına girdi. Daha uzun boylu, daha yapılı görünüyordu ama bu gölgelerin oyunu da olabilirdi. “Yanımda kalırsan, bana sadık olursan asla ölmezsin. Acı da çekmezsin.”

Roman tanrının kararlı, masmavi bakışlarına karşılık verdi. Ama sırtından aşağı bir damla terin süzüldüğünü hissedebiliyordu. "Peki, Hawk Shire'da da yanınızda olacak mıyım?"

"Neden Hawk Shire seni bu kadar endişelendiriyor, Roman?"

"Kulağa önemli bir muharebe gibi geliyor."

"Peki, sen kendini askerlerimden biri olarak görüyor musun? Eski topraklarımı geri almak için savaşmaya hazır ve istekli misin?"

Roman Cambria haritasına tekrar baktı. "Ben asker değilim, efendim. Silah kullanmak, el bombası atmak ya da gölge gibi hareket etmek konusunda eğitim almadım. En azından hatırladığım kadarıyla. Ama kelimelerim var." Duraksadı, sesinin titremesi onu şaşırtmıştı. Sanki kendinden bir parça teslim ediyormuş gibi hissediyordu. "Yarısıyla değil, kalbimin tamamıyla savaşmak istiyorum."

Dacre uzun ve sancılı bir sessizliğe gömüldü. Fakat sonra Cambria haritasını kaldırıp kendi içine kıvrılmasına izin vererek altındaki dünyayı ortaya çıkardı.

"Söyle bakalım, Roman," dedi, yeraltındaki yollar yeniden parlamaya başladığında. "Ne görüyorsun?"

"Patikalar görüyorum. Yollar."

"Hepsi bu mu?"

Roman daha dikkatli baktı. Nabız gibi atan loş ışıklar ona çekici gelmişti. Bu ışıkların büyümlü geçitleri gösterip göstermediğini merak etti. "Şehirler görüyorum. Kasabalar. Kapılar."

"Evet," dedi Dacre. "Benim topraklarım. Benim ley hatlarım. Dünyalarımız birbirine bağlı olsa bile senin türünün çoğunun asla göremeyeceği, bilemeyeceği, tadamayacağı bir büyü âlemi."

"Orayı yeniden mi inşa ediyorsunuz, efendim?" diye sordu Roman. "Aşağıdaki yolları?"

Dacre sessiz kaldı. Roman çok ileri gittiğinden endişe ederek yutkundu.

“Haritada hâlâ karanlık kısımların olduğunu fark ettim, sanki sizin dönmenizi bekliyor gibiler,” diye açıkladı.

“Keskin bir gözlem,” dedi tanrı. “Ve evet. Ben uykudayken diyarım darmadağın olmuş. Yıkılmış. Birçok yol molozlarla kapanmış, geçitlerim unutulmuş, örümcek ağlarıyla kaplanmış. Halkım şu anda onları onarmakla uğraşıyor.”

Roman bir kez daha haritaya baktı, bakışları Hawk Shire’a kaydı. “Makalelerim *Oath Gazette*’e yeraltı yollarınızdan mı ulaşıyor?”

“Yazılarının yerine ulaşıp ulaşmadığını mı merak ediyorsun?”

“Ben sadece—”

“Evet, Roman,” dedi Dacre, sözünü keserek. “Val, yeraltı yolunu kullanarak makalelerini şehre ulaştırıyor.”

“Val kim?”

“En güvendiğim danışmanlarımdan biri. Böyle bir görevi başka kime emanet edebilirim?”

Roman bunun, Val’in de Dacre’in sözünü ettiği beş anahtardan birini taşıdığı anlamına gelip gelmediğini merak etti. Büyülü ateşlerle dövülmüş, sonsuz kapı açmaya muktedir anahtarlar. Roman’ın gözleri haritada Oath’a kaydı. Doğudaki geçitlerin açılması için hâlâ yapılacak işler vardı ancak yine de neredeyse kırılacak gibi görünen incecik bir ışık çizgisi büyük şehre kadar uzanmayı başarmıştı.

Bir geçit temizlenmişti. Oath’ta bir kapı aktifti. Val’in kapısı.

Harita üzerindeki işaretler kapının yerini tam olarak saptayamayacağı kadar küçüktü, hem Dacre’in şüphelenmesini de istemiyordu. Dikkatini yeniden tanrıya çevirdi. Dacre onu ilgiyle izliyordu.

Roman cesaretini toplayarak, “Yollarınızı sizin olanı geri almak için mi kullanacaksınız, efendim?” diye sordu. “Savaşı bitirmek için mi kullanacaksınız?”

“Diyarım bana avantaj sağlıyorsa öyle yapmam mantıklı olmaz mı?” Dacre yeraltı haritasını tekrar örtünce aydınlanan

yollar ve şehirler solmaya başladı; Roman gözlerini kırptırdığında geriye sadece bulanık lekeler kalmıştı. “Diyarım iyileşip kendini hatırladığında bu savaşı hızlıca, merhametle bitirebilirim. Aşağıdaki şehirler yeniden ateş ışığında parladığında, kahkahalar yükseldiğinde, yollar bir yeri diğerine bağladığında, kapılarım sıradan olanlara büyü aktardığında. Hawk Shire’i aldığında barışa bir adım daha yaklaşmış olacağız. Zafere.”

“Kız kardeşinizin mezarını bulacak mısınız, efendim?” diye sordu Roman. “Davanıza katılması için onu uyandıracak mısınız?”

Dacre gözlerini kıstı. “Neden öyle düşündün?”

“Harita,” dedi Roman, işaret ederek. “Alva’nın mezarı Güney Bölgesi’nde işaretli. Buradan çok da uzakta sayılmaz. Bir keresinde ondan sevgiyle söz ettiğinizi hatırlıyorum, ben de düşündüm ki...”

“Her gün bir kâbusun içinde yaşarken Alva’nın gücü bana ne fayda sağlar?” Dacre’in sesi buz gibiydi fakat gülümsediğinde tonu da ısındı. “Ama bir konuda haklısın, Roman. Cesaretini ispat etme vakti geldi. Yarın şafakta. Burada, oturma odasında buluşalım. Daktilonu da getir.”

Roman başıyla onayladı, Dacre’in onu odasına yollamak istediğini anlamıştı.

Sabah olacaklara hazır olup olmadığından emin değildi. Ama basamakları çıkarken yüreği ağzında atıyordu. Ve ne yapması gerektiğini biliyordu.

Kelimelerimi Yak

Sevgili E.,

Bu satırları sana karanlıkta yazıyorum, masamı yalnızca incecik bir ay ışığı aydınlatıyor. Uzun zamandır bir şey yemedim ama karanlık da açlık da bana iyi geliyor. Zihnimi keskinleştiriyor, bana kendi sınırlarımı hatırlatıyorlar. Bir zamanlar öyle olabileceğime inansam da ölümsüz değilim. Fakat her şeyden öte, bu hâlim beni çaresizleştiriyor. Bu yüzden senden bir ricam olacak:

Bu mektubu okuduktan sonra yakmanı istiyorum.

Birazdan anlatacağım şey zamana duyarlı ve hem senin hem benim hem de aramızda kurulan bu bağ için son derece tehlikeli. Yanlış ellere geçerse telafisi olmaz. Anladığım kadarıyla sen Enva için savaşıyorsun ama ben onun için savaşmıyorum, dolayısıyla sana bunları neden yazdığımı kendime defalarca sordum ve sonuç olarak şu iki yalın gerçeğe ulaştım:

1. Can kayıplarının yaşanması an meselesi ve ben olan bitene sessiz kalacak biri değilim.
2. Sana değer veriyorum. İsteyeceğim son şey yaklaşmakta olan felaketin ortasında kalman.

Yeraltından gelen garip şingırtılara ve sarsıntılara dair soruna gelince, Dacre diyarının son yüzyıllarda yıkılan geçitlerini onarıyor. Yukarı çıkmadan önce Oath'a yeraltından ulaşmayı planlıyor. Duyduğun sesler büyük ihtimalle ley hatlarındaki molozları temizleyen işçilerinin sesidir.

Fakat hepsinden acili şu ki... Dacre, Hawk Shire'ı almaya hazırlanıyor. Üç gün içinde o, büyülü kapılarını kullanarak içeriden saldırırken birlikleri de kasabayı dışarıdan kuşatacak. Eğer Hawk Shire'daysan yalvarırım kaç. Hemen oradan uzaklaş. Güneye ya da kuzeye git. Yeter ki Oath olmasın çünkü Hawk Shire düştüğünde sıradaki hedefi orası olacak.

Lütfen bu mektuba yanıt verme. Önümüzdeki günlerde cevap yazma fırsatım olmayacak, kaldı ki Hawk Shire'dan sonra nerede olacağımı bile bilmiyorum. Kelimelerimi yak. Kendine dikkat et. Kaderimizde varsa sana yine yazarım.

Sevgiler,
R.

Bunu yakamam.

Iris, Roman'ın mektubuna bakıyordu. Gün ortasıydı ve uyuyakalmıştı, gözlerini açtığında güneş ışığı yüzüne vuruyordu ve Roman'ın kelimeleri yerdeydi. Ne beklediğini tam olarak bilmiyordu ama bu sözleri beklemediği kesindi. *Ley hatlarını*

onarıyorlar. Dacre'in işçilerinin altında bir yerde molozları temizlediğini düşünmek içini ürpertti. Hawk Shire'in saldırıya uğrama ihtimali midesine kramplar girmesine neden oldu.

Odasının sessizliğinde mektubu bir daha okudu. Sonra bir daha. Bir daha. Ta ki içi hem buz kesip hem alev alana dek. Nefesi ciğerlerini acıtana dek. Ardından odasından fırlayıp Attie'yi bulmaya gitti.

Onu dışarıda, Tobias'la birlikte roadsterı temizlerken buldu. Lastiklerin üstündeki çamurun son izleri de yok olurken gülüşüyorlardı ve Iris neredeyse duracaktı. O ânı bozmak istemedi. Tuğla döşeli yolda adımlarını yavaşlatıp Roman'ın mektubunu arkasına sakladı.

Kelimelerimi yak. Kendine dikkat et.

"Bayan Winnow?" Tobias elinde bezle olduğu yerde durdu. Iris'in solgun hâlini görünce gözlerindeki parıltı sönüverdi. "Her şey yolunda mı?"

"Bana Iris diyebilirsin. Ve senden beni Hawk Shire'a götürmeni istesem... götürür müsün, Tobias?"

Attie elindeki fırçayı yere attı ve kaşlarını endişeyle çatarak ayağa kalktı.

Tobias bir süre sessiz kaldı. Fakat konuştuğunda sesi sertti. "Bayan Hammond sizi Winthrop'ın ötesine götürmemem konusunda bana kesin talimat verdi."

"O zaman Hawk Shire'in Winthrop'tan ne kadar uzakta olduğunu biliyor musun?" diye sordu Iris. "Çok uzakta değilse yürürüm ya da otostop çekerim. Ama bugün beni Winthrop'a götürmen gerek. Gerçekten çok acil."

"Ne oldu?" diye sordu Attie, Iris'le arasındaki mesafeyi kapayarak.

Iris bir an tereddüt ettikten sonra Roman'ın mektubunu ona verip okumasını izledi. Kahverengi gözleri kocaman açılan Attie, bakışlarını Iris'e çevirdi.

"Marisol, Keegan'ın Hawk Shire'da olduğunu söylemişti, değil mi?" diye fısıldadı.

Iris başıyla onaylamakla yetindi. Boğazına kıymık saplanmış gibi hissediyordu. Gözleri yanıyordu, ovuşturduğunda parmağının ucuna bir kirpik tanesi yapıştı.

"Neden Hawk Shire'a gitmen gerekiyor?" diye sordu Tobias, yanına yaklaşarak.

Attie, Iris'e bakıyordu. Iris kabul edercesine çenesini kaldırıncı mektubu Tobias'a uzattı.

Roman'ın kastettiği buydu işte, diye düşündü Iris. Mektupta yazanları sadece onun görmesi gerekiyordu ama Hawk Shire'a yapılması planlanan yıkımı engellemek istiyorsa başkalarına da göstermek zorundaydı. Üstelik mektubu *nasıl* aldığını da anlatması gerekecekti. Şimdiye dek avucunda mücevher saklar gibi sakladığı bütün sırları açığa çıkacaktı ve bu da kendini savunmasız hissetmesine neden oluyordu.

Tobias mektubu okumayı bitirince uzun uzun nefes verdi. "Bu mektubu nasıl aldın? R. kim?"

"Uzun hikâye," dedi Iris, yanakları utançtan kızarmıştı.

Tobias düşünceli görünüyordu, yüzündeki ifade neredeyse sertti. Fakat mektubu Iris'e geri verdi. "O hâlde yolda anlatmak için bolca vaktin olacak. Git eşyalarını topla. Seni Hawk Shire'a ben götüreceğim."

Sisten ve Anıdan İbaret

Roman, Merrow'un sabah güneşini ardında bırakarak Dacre'in peşi sıra oturma odasının eşliğinden geçip yontma taş merdivenden aşağı indi. Daktilosu ve Elizabeth'in mektupları yanındaydı, mektuplar katlanmış hâlde iç cebinde duruyordu. Dacre'in onu şafakta yeraltındaki diyara götüreceğini bilmesine rağmen odasının mahremiyetinden çıkmadan önce mektupları yok etmeye kıyamamıştı.

Meşalelerle aydınlatılmış dar bir koridora ulaştıklarında rahatladı. Oradan sonra, botlarının patırtısı ve kendi soluklarının sesi eşliğinde bir müddet yürüdüler. Fakat Roman, azıcık da olsa zeminin eğildiğini fark etti; sanki her adımda daha da aşağı iniyorlardı. Derken koridor birdenbire son buldu ve devasa bir odaya girdiler. *Gerçi oda doğru kelime olmayabilir,* diye düşündü Roman, durup boynunu uzatarak etrafı inceledi.

Çok geniş ve hareketli bir yerdi; öyle ki bir kent meydanını andırıyordu. Beyaz taş duvarların yüksek kısımlarına oyulmuş pencereler, kapılar ve balkonlar vardı. Burası sahiden de bambaşka bir *dünyaydı* ve Roman içeride bu kadar çok insan olmasına şaşırılmıştı. Çoğunluğu askerdi; üniformalarından kolayca ayırt

ediliyorlardı. Bu askerlerden bazıları, kıvılcımların havada dans ettiği ve ortama dalga dalga sıcak havanın yayıldığı bir demirci ocağının etrafında toplanmıştı, diğerleriyse ellerinde kaplarla yemek sırasındaydı. Bir başka grup eğitim yapıyor gibiydi; botları taş zemine mükemmel bir uyum içinde vuruyor, tüfekleri meşale ışığında parılıyordu.

Roman, gökyüzü ve gün ışığı olmaması dışında her şeyin ne kadar normal göründüğünü düşünüyordu ki başka şeyler de fark etti.

Az ileride kayaların arasından kıvrılarak geçen bir dere vardı. Yatağındaki küçük taşlar gümüş paraları andırıyor, akıntıdan duman yükseliyordu. Biraz sonra yanlarından bir sepet dolusu yeni yıkanmış üniforma taşıyan bir kadın geçti. İlk bakışta insan gibi görünüyordu, ta ki Roman gözlerini kırptırıp da ondaki başka âleme ait işaretleri görene kadar: tırnaklarının yerini pençeler almış, gümüş rengi saçlarının uçları kana bulanmıştı ve ağzından sipsivri köpek dişleri uzanıyordu. Kadının üzerinde insan gibi görünmek için bir çeşit yanılsama büyüsü vardı, bir kamuflajdı bu. Roman kadının kalabalığa karışmasını izlerken ürperdi. Son olarak, etrafta yiyecek arayan bir köpek geziniyordu. Fakat tam olarak köpek de değildi zira sırtında iki sarkık kanat, yüzünde üç göz vardı.

“Lorindella’ya hoş geldin,” dedi Dacre. Sesi eğlenmiş gibiydi ve Roman, tanrının deminden beri onun tepkilerini izlediğini fark etti. “Aç mısın?”

Roman başıyla onayladı. Midesi kazınıyordu. Çok açtı. Yemeğe, sığağa, yuvaya. Güvende olmaya.

Daktilosunu diğer eline alıp Dacre’in peşinden yemek kuyruğuna girdi. Izgara etin kokusu havayı öyle bir sarmıştı ki nefes almak bile müthiş lezzetliydi. Roman ellerinin titrediğini ancak ona içinde tavuk, ekmek ve yoğun kırmızı bir sos bulunan kâse verilince fark etti.

“Git dinlen ve karnını iyice doyur,” dedi Dacre, meydanı işaret ederek. Askerler orada oturmuş, yemeklerini yiyorlardı. “Harekete geçme vakti geldiğinde seni bulurum.”

“Peki, efendim,” dedi Roman ama sesi fısıltıdan ibaretti.

Oturacak bir yer bulup yemeğini afiyetle mideye indirdi. Üç tabak daha yiyebilirdi ama dikkatini açlığından uzaklaştırmak için şehri yeniden incelemeye koyuldu. *Lorindella*, demişti Dacre. Roman daha önce gördüğü yeraltı haritasında burayı hayal etmeye çalıştı. Gözlerini yumdu ve gördüğü bütün o aydınlatılmış yolları zihninde canlandırdı. Nehir gibi akıyor, ağaç kökleri gibi birbirine dolanıyorlardı.

Gözlerini açtığı anda Teğmen Shane’in birkaç adım ötede Dacre’la konuştuğunu gördü.

Roman bakışlarını yere indirdi ama birkaç saniye sonra önünde tertemiz iki bot belirdi.

“Benim müfrezeme katılacaksın, muhabir,” dedi Shane. “Bu senin.” Su matarası, küçük bir demir tava ve bir deri kese dolusu yiyeceklerle sımsıkı bağlanmış uyku tulumunu Roman’ın önüne bıraktı. “Bundan sonra bunu sen taşıyacaksın. Yola çıkmadan önce on dakikan var. Halletmen gereken başka işler varsa hemen hallet.”

Roman, şaşkınlıktan donakalmış vaziyette çantaya uzun uzun baktıktan sonra gözlerini Shane’e çevirdi. “Neden senin müfrezendeyim? Savaşacağımı sanmıyordum.”

“Dacre, hemşehri olduğumuz için benim emrim altında kalmanın daha iyi olacağına karar verdi.”

“Neden bahsediyorsun?”

“Oathlu olduğumu bilmiyor muydun?” dedi Shane, alaycı bir sırıtışla. Ama Roman cevap verme fırsatı bulamadan teğmen dönüp gitti.

Ne kadar zaman geçtiğini kestirmek imkânsızdı ama Shane müfrezesini nihayet durdurduğunda Roman'ın topukları su toplamış, midesi açlıktan kazınmaya başlamıştı. Doğuya giden bir güzergâhta ilerliyorlardı ve bu yol onları başka bir büyük odaya ulaştırmıştı fakat burası boştu, loştu, sisle kaplıydı. Demir ocağı ya da kent meydanı yoktu, duvara oyulmuş pencereler yahut balkonlar bulunmuyordu. Bir orman kadar sessiz ve huzurluydu ancak tek bir ağaç bile yoktu. Sadece kayaların arasındaki çatlaklardan fışkırmış cılız bitkiler vardı.

Roman, ortadan ikiye yarılmış bir taş gibi kuruduğunu hissetti. Hızla matarasını çözüp birkaç yudum içti, su öylesine soğuktu ki dişlerini sızlattı.

Çevresindeki erler gece için yerleşmeye başlamıştı bile. Roman da aynısını yaptı, bu sırada daktilosunu yanından hiç ayırmadı. Nitekim elindeki tek silah oydu. Uyku tulumu iki yün battaniden oluşuyordu, kaşındırıcıydı ama sıcaktı. Roman içini çekip uzandı. Kollarını göğsünde kavuşturup avuçlarını Elizabeth'in mektuplarının hemen üzerine koydu. Kâğıtların hışırdadığını duyana kadar onlara bastırmaktan kendini alamadı.

Sonra ürpererek uykuya daldı.

Rüyasında yine Iris Winnow'u gördü.

Gerçi tabii ki görecekti, bu ironinin tadı madeni para gibiydi. Iris hep en korkunç zamanlarda rüyasına giriyordu. Dünyanın en belirsiz, en yaralı olduğu zamanlarda.

Bu kez bir park bankında yan yana oturmuş, sandviç yiyorlardı. Hava soğuktu ve ağaçlar çıplaktı. Iris ona abisi Forest'tan bahsediyordu. Forest savaşta kaybolmuştu.

Sonra yine evini gördü. Kendi odasındaydı, geç saatte daktilosunun başında oturuyordu. Del'in boğulması ve gölge misali peşini hiç bırakmayan suçluluk duygusu hakkında yazıyordu.

Yazmayı bitirince sayfayı katlayıp gardırobunun kapısının altından içeri attı. Sonra yatağına oturup Iris'in ona yazdığı mektupları bir kez daha okudu.

Iris'i yeniden *Gazette*'te gördü. Kendi savaş alanlarında. Gidiyordu. *Pes ediyordu* ve Roman ne yapacağını, onu kalmaya nasıl ikna edeceğini ya da bunu neden önemseddiğini bilmiyordu. Tek bildiği, Iris yanındayken kendini canlı hissettiği idi. Kapının önünde durup Iris'in ona doğru yürüyüşünü izledi. Her mimiğini, aklından geçen her düşüncüyü okumaya çalıştı, sanki Iris sayfalarda yazılı bir hikâyeymiş gibi. Ne düşündüğünü, kalması için ona ne söylemesi gerektiğini delicesine merak ediyordu.

Kal, Iris. Benimle burada kal.

"Roman."

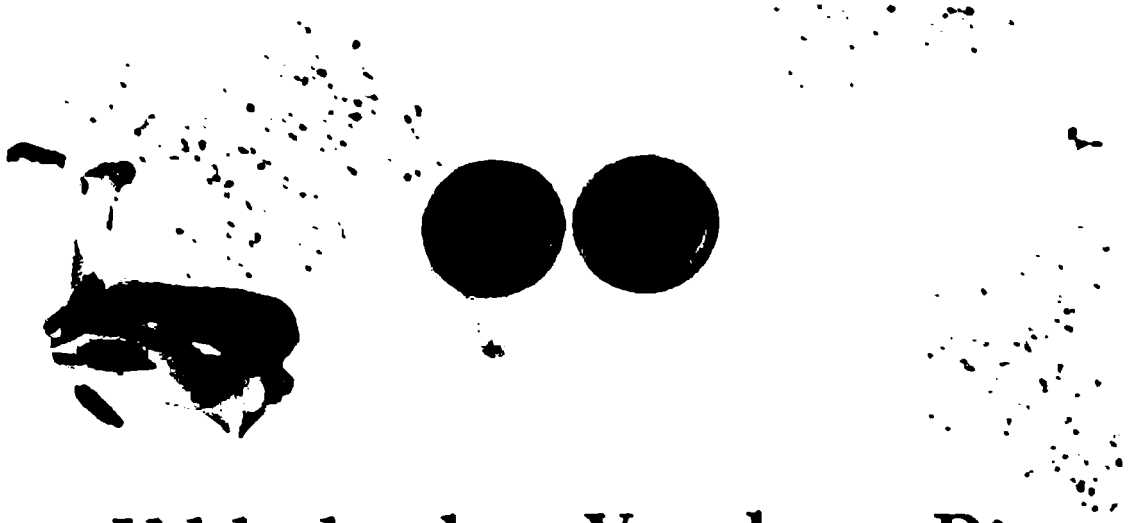
Dacre'in sesi onu uyandırdı. Tok tınısı şok dalgaları misali zihnine yayılarak rüyasında yankılandı. O çağrının ardından Iris Winnow, gökkuşağı renklerine bürünmüş bir yağmura dönüştü. Roman kendini şaşırtarak ona dokunmak için uzandı. Ama Iris artık sisten ve anıdan ibaretti. Parmaklarının arasından kayıp gitti. Ardında sadece içine limon sıkılmış, şekerli siyah çay tadı kaldı.

"Uyan, Roman," dedi Dacre, omzunu sımsıkı tutarak. "Zamanı geldi."

"Efendim?" dedi Roman istemsizce, sesi boğuktu. Gözlerini açtığı anda karşısında bir tanrının bulanık silüetini buldu.

Fakat ölümsüzlüğün o yoğun bakışları altında bile tek düşünebildiği *şuydu*: Şimdi Elizabeth'e yazdığı gibi Iris'e de yazmıştı. Daha önce de daktiloda yazılmış mektupları kapıların altından atmıştı. Savaşa bulaşmadan çok önce. Bunu fark etmesiyle kanı hızlandı, teni ateşte kızdırılmış altın gibi ısındı.

"Kalk," dedi Dacre. "Hawk Shire'ı almaya gidiyoruz."

Yıldızlardan Yapılmış Bir Tuğgeneral

Hawk Shire, Iris'in beklediği gibi çıkmadı. Gerçi dürüst
Holması gerekirse *nasıl* olmasını beklediğinden emin değildi.

Bütün gece süren yolculuk boyunca arkasına yaslanıp motorun uğultusunu iliklerinde hissederek gökyüzünü seyretmişti. Yıldızlar tepelerinde sadık muhafızlar misali parlarken batıdaki takımyıldızlar, bir yaya gerilmiş ok gibi onları ileriye yönlendirmişti. Heyecandan gözüne uyku girmeyen Iris onu neyin beklediğini hayal etmeye çalışmıştı; söyleyeceği sözleri hazırlamaya, bir yol haritası çizmeye. Roman'ın mektubu, Marisol'un kuş kitabıyla birlikte cebindeydi. Birkaç kez parmağının ucunu katlı kâğıdın keskin kenarında gezdirmişti, zira Roman'ın sözcükleri karanlıkta parlayan bir dikiş izi gibiydi.

Buna nasıl hazırlanacağımı bilmiyorum, anne, diye geçirdi içinden, yıldızları incelerken. Soğuk ateş parçacıkları gibi parlamaya devam ediyorlardı. *Ne yaptığımı bilmiyorum.*

Güneş ufukta kanlı yumurta sarısı gibi yükselirken Tobias arabayı yavaşlattı. Hawk Shire bir sis perdesinin ardında

göründü; ileride uzun gölgelerden oluşan bir kasabaydı. Yolda üstünkörü kurulmuş bir barikatın ardında bekleyen bir devriye ekibi vardı. Askerlerden biri elini kaldırıncı Tobias otomobili durdurdu.

Asker onları şüpheyle süzerek, “Bu kasaba sivillere kapalı,” dedi. “Nereden geldiyseniz geri dönün.”

Iris doğrulup koruyucu gözlüğünü çıkardı. Tanrılar bilir şu an ne hâldeydi; saçları rüzgârda dağılmış, yüzüne ve omuzlarına çamur sıçramıştı. Gözleri çaresizlikle parlıyordu.

“Komutan Keegan Torres’e iletmem gereken çok önemli bir mesaj var,” dedi. “Son derece acil. Lütfen geçmemize izin verin.”

Asker ona boş boş baktı ama sonra gözleri Iris’in tulumunun göğsüne dikilmiş beyaz armaya kaydı: INKRIDDEN TRIBUNE MUHABİRİ.

“Eğer haber yapmaya geldiyseniz üzgünüm ama yasak. Burası aktif bir savaş bölgesi, sivillere kapalı ve siz—”

“Haber yapmaya gelmedik,” diye sözünü kesti Iris, sesi niyetlendiğinden daha sert çıkmıştı. Güçlkle de olsa derin bir nefes alıp omuzlarını gevşetti. “Dediğim gibi, komutana iletilmesi gereken son derece önemli bir mesaj taşıyorum—”

“Evet, söylediniz. Neymiş bu mesaj?”

Iris tereddüt etti. Attie’yle Tobias’ın onu izlediğini hissedebiliyordu. Ortam birdenbire gerildi. Karanlıkta aklından pek çok şey geçmişti ama Hawk Shire’a alınmayacaklarını hiç düşünmemişti.

“Mesajı komutana bizzat iletmem gerek,” dedi kararlılıkla.

İlkinin yanına ikinci bir asker geldi, otomobil dikkatini çekmişti. Iris ikilinin alçak sesle konuşmasını izledi, kaşlarını kaldırmış vaziyette onlardan tarafa bakıp duruyorlardı. Beklerken Iris’in avuç içleri terledi; Roman’ın mektubuna dokunmak istese de kendini tuttu, bunun yerine alyansıyla oynadı. Derin derin nefesler alarak otomobilin egzozunu, kokulu pusu, bir kamp ateşinin dumanını içine çekti. Güneş yükselmeye de-

vam ederken sis ilkbahar karı misali hızla dağılıyordu. Hawk Shire karanlık ve kasvetliydi; bir kral tacının uçlarını andıran yuvarlak taş binalardan oluşuyordu.

“Pekâlâ,” dedi onlarla ilk konuşan er. “Yalnızca biriniz gelebilir. Sizi şimdi içeri götüreceğim.”

Iris’in kalbi göğsünden fırlayacak gibi oldu. Attie’ye baktığında arkadaşı yavaşça başıyla onaylayarak ona cesaret verdi. Ardından Tobias’a döndü, Tobias da motoru kapadı.

“Seni bekleyeceğiz,” dedi ve ses tonuna bakılırsa bu sözü ne olursa olsun tutacaktı.

Bu söz, Iris’e başı dik vaziyette otomobilden inme cesareti verdi. Saatlerdir oturmaktan bacakları uyuştıysa da askerin peşi sıra barikatı aşıp yola düştü. Yürürken bir çadır deryasının yanından geçtiler. Askerler grup grup kamp ateşlerinin etrafında toplanmış, döküm tavalarda sosis ve yumurta pişiriyorlardı. Çamurla kaplanmış bir sıra kamyon vardı, güneşin ilk ışıkları çatlamış ön camlarına ve kurşun delikleriyle dolu çamurluklarına vuruyordu. Enva’nın kuvvetleri yenilmiş gibi ortama ciddiyet, sessizlik ve durgunluk hâkimdi, bu da Iris’in tüylerini diken diken etti.

Sessizce eri takip ederken Hawk Shire’in yapılarını inceledi. Derken kasaba merkezinin tam ortasındaki bina gözüne çarptı. Çok yüksek ve genişti –birden fazla bacası olan dört katlı bir binaydı– ve kırmızı tuğlalardan, parıldayan camlardan inşa edilmişti. Iris bunun bir fabrika olduğunu fark etti, etrafını saran mütevazı evler örümcek ağı üzerindeki çiğ damlaları gibi görünüyordu.

Er onu geniş bir pazar yerinden geçirirken Iris birden durdu. Meydan, yan yana dizilmiş karyola ve derme çatma yataklarla doluydu, yırtık pırtık örtülerin üzerinde yaralı askerler yatıyordu. Sayıları doktor ve hemşirelerinkini katbekat aşıyordu, nitekim tıbbi görevliler sürekli hareket hâlindeydiler; ellerinde sürgüler, kanlı sargılar ve su bardaklarıyla bir yataktan diğerine

koşuyorlardı. Griye çalan güneş ışığı bile yüzlerine kazınmış yorgunluğu ve endişeyi gizleyemiyordu.

Yaralıların ürkütücü sayısı Iris'in nefesini kesti; aklına hemen Forest geldi. Roman. Kendini zorlayarak erin peşinden fabrikaya doğru ilerlemeye devam etse de aklında korkunç bir soru dönüp duruyordu: Dacre gelmeden önce Enva'nın kuvvetleri bunca yaralıyı nasıl tahliye edecekti?

Er, onu metal merdivenden en üst kata çıkardı. Yol boyunca birkaç asık suratlı askerin yanından geçtiler. Iris, ortamın ne kadar sessiz olduğunu görünce bir kez daha şaşırdı; sanki kimsenin konuşmaya mecali kalmamış gibiydi. Sanki herkes sadece Dacre'in gelip onları son kez hezimete uğratmasını bekliyordu.

"Buyurun," dedi er, gıcırdayan bir kapıyı aralayarak. "Tuğgeneral birazdan yanınıza gelecek."

Iris odaya girerken duyduğu kelimeyle irkildi. "*Tuğgeneral* mi? Ben Komutan Keegan Torres'le görüşmek istemiştim."

Er iç geçirip başını iki yana salladı. Kapıyı kapayarak Iris'i odada yalnız bıraktığında Iris etrafını incelemeye koyuldu. Uzun ve dar bir odaydı; ahşap zemini boydan boya havı dökülmüş bir halı kaplıyordu, üstü kâğıtlarla ve balmumuna bulanmış şamdanlarla dolu, lekeli bir masa vardı, duvarlardan biri pencerelerden ibaretti. Iris, kendini pencerelere doğru ilerlerken buldu zira camlar, Hawk Shire'in kuş bakışı görünümünü ve batıdaki koyu mavi ufku gözler önüne seriyordu.

Sisin çekilmeye devam etmesini izledi. Pazar yeri yeniden ortaya çıkmıştı, yan yana yatan yaralı askerlere baktıkça kalbi sızladı. Giysileri kana bulanmış bir doktor bir binadan diğerine koşuyordu. Hemşireler, üzeri beyaz çarşafla örtülü bir sedye taşıyordu.

Iris'in gözleri sonunda yakındaki bir çatıya tünemiş iki akbabaya takıldı.

Kuşların kanatlarını güneşlendirmesini izlerken River Down'dan beri onu takip edip etmediklerini düşündü. Ale-

lacele cebine uzanıp Marisol'ün kuş kitabını çıkardı. Sayfalar arasında gezinerek ayrıntılı çizimlere hayranlıkla bakarken bülbüllere ayrılmış sayfaya geldi. Gözleri orada takılı kalırken küçük puntıyla yazılmış açıklamayı okudu:

Minik ve gizemli bir kuş olan Bülbul, görüntü olarak son derece sıradandır, fark edilmesi zordur. Bitki örtüsünün sık olduğu yerlerde saklanmayı tercih eder. Tüyleri gösterişli olmasa da repertuvarında iki yüzden fazla melodi vardır.

Kapı gıcırdayarak açıldı.

Iris kitabı kapadı, ağzı aniden kurumuştı. Tekrar Keegan'ı sormak üzere pencereye sırtını dönerken zihnindeki bütün kelimeler sanki arkalarına bile bakmadan kaçiverdi. Tam konuşacakken nefesi boğazına takıldı.

Karşısındaki Keegan'dı. Marisol'ün eşi, yeşil üniformasının içinde dimdik ve gururlu duruyordu, göğsünde üç altın yıldız vardı. Sarı saçları geriye doğru taranmıştı, çenesi kaskatıydı; sanki o da bu buluşmaya önyargılarla gelmişti. Koyu gözleri keskin baksa da haftalardır doğru düzgün uyumamış gibi kıpkırmızıydı, yüzündeki ifade okunaksızdı. Dudaklarıysa taştan oyulmuş gibi dümdüz bir çizgi hâlini almıştı.

“Ko– Tuğgeneral Torres,” dedi Iris. “Muhtemelen beni hatırlamıyorsunuzdur ama ben–”

“Iris Winnow,” dedi Keegan, kapıyı ardından kapayarak. “Elbette seni hatırlıyorum. Bahçede nikâhını ben kıymadım mı? Karım seni ve Attie'yi çok sever. Senin Kitt'i de. Ama tanrılar aşkına, burada ne işin var?”

Iris derin bir nefes aldı. “Görmeniz gerektiğini düşündüğüm bir mesaj getirdim.”

“Mesaj mı?”

“Evet. Ben...” Ne kadarını söylemeliydi? Iris tekrar cebine uzanıp Roman'ın mektubunu çıkardı. “Lütfen bunu okuyun.”

Mektubu Keegan'a verdi ve tuğgeneral, Roman'ın sözcüklerini okurken yüzünü dikkatle inceledi. Fakat Keegan'ın ifadesi hiç

değişmedi; öyle ki Iris neredeyse tuğgeneralin ona inanmadığına ikna olacaktı. Ona inanmazsa ne yapacağını bilmiyordu. Derken Keegan derin bir nefes verip bakışlarını Iris'e çevirdi. Sanki uykudan yeni uyanmış gibi gözleri parlıyordu.

"Bunu nasıl ele geçirdin, Iris?"

"Daktilolarımız sayesinde Roman'la aramızda büyümlü bir bağ var," dedi. Ardından Oath'ta, gazetede birbirlerinin rakibi olmalarından başlayıp bu âna, Roman'ın şimdi Dacre'in esiri olmasına ve kendisinin adını bile hatırlamamasına rağmen ona yazmaya devam etmesine gelene kadar her şeyi Keegan'a anlattı.

"Kulağa imkânsız geldiğinin farkındayım ama Roman bana yalan söylemez," diye bitirdi, sesinin çatallanmasına şaşırarak. Boğazındaki yumruyu yutkundu ama bu sefer de göğsü sıkıştı ve Iris bunun, yaşamasına izin vermediği keder olduğunu anladı. Roman'ın esir düşmesine, zihninin Dacre'in büyümlüyle bulanmasına duyduğu kederdi. Bir zamanlar sahip oldukları şeyi asla geri kazanamayabilecek olmalarına duyduğu keder.

Iris bu tür şeyleri gömmekte çok iyiydi. Acısını, kederini ve hatta bazen karşılaştığı gerçekleri bile derinlere tikiştirebiliyordu. Ama onları, içindeki hayati parçaları yitirmeden salıvermeyi henüz öğrenememişti.

Keegan bakışlarını tekrar Roman'ın daktiloyle yazılmış mektubuna indirdi. "Bu mektubu ne zaman aldın?"

"Dün sabah. Okur okumaz yola düştüm. Bitteryne'den buraya gece boyunca hiç durmadan araba sürdük."

"O zaman Dacre saldırmadan önce yalnızca bir günümüz kaldı demektir, şayet Roman'ın söyledikleri doğruysa." Keegan dudaklarını birbirine bastırıyordu ama sonra Iris'e baktı. "*Sürdük* derken? Buraya kiminle geldin?"

"Attie ve Tobias Bexley."

"Şu an neredeler?"

"Barikatın oradalar, otomobilde dönmemi bekliyorlar."

“O zaman üçünüz de yorgun ve açsınızdır. Size kahvaltı göndereceğim, dinlenebileceğiniz sessiz bir oda da bulurum.” Keegan gidip kapıyı açtı ve koridorda bekleyen askere bir şeyler mırıldandı.

Iris tereddüt etti, gözleri Keegan’ın elinde duran Roman’ın mektubuna kaydı.

“Er Shepherd’la git. Seni alt kattaki bir odaya götürecektir. Orada biraz dinlenir, kahvaltını yaparsın,” dedi Keegan, omzunun üstünden Iris’e bakarak. Fakat Iris’in gözlerindeki hüznü görmüş olmalıydı. Sesini yumuşatarak, “Merak etme. Subaylarla konuşmam gerek ama birazdan seni bulacağım, o sırada biraz dinlen,” diye ekledi.

“Elbette,” diye fısıldadı Iris hafif bir gülümsemeyle. “Teşekkür ederim, Tuğgeneral Torres.”

Fakat haberi zamanında ulaştırabilmesine sevinse de odadan çıkmakta, bir yabancıнын peşinden giderek Roman’ın mektubunu *—kelimelerimi yak—* bilinmez bir kadere bırakmakta zorlandı.

Hiçbiri bir saatten fazla uyumayı planlamamıştı ama şekersiz, az kremalı hindiba kahvesinin eşlik ettiği yumurta ve tereyağlı kızarmış ekmekle hazırlanmış sıcak kahvaltıdan sonra Iris, Attie ve Tobias, Keegan’ın temin ettiği karyolalarda derin uykuya daldılar. Fabrikanın içinde, penceresiz bir odada kalıyorlardı ve karanlık ilaç gibi gelmişti, ta ki Iris uzaklardan gelen bir keman sesine uyanana kadar.

Keman dokunaklı, güzel bir ezgi çalıyordu, onu dinledikçe Iris’in içi özlemle doldu. Karyolasından kalkıp karanlık odadan çıkarak müziğin peşine düştü.

Koridorda ilerledikçe kemanın sesi yükseliyordu, sanki onu bulmasına ramak kalmıştı. Derken bir köşeyi döndüğünde annesiyle burun buruna geldi.

Aster üzerinde mor paltosu, parmaklarının arasında sigarasıyla duvara yaslanmıştı.

“İşte buradasın, canım,” dedi neşeyle. “Benimle birlikte müziğin tadını çıkarmaya mı geldin?”

Iris huzursuzluk içinde kaşlarını çattı. “Kemanı kim çalıyor?”

“Önemi var mı? Dinle, Iris. Notaları dinle. Tanıdık geliyor mu, söyle.”

Iris susup dikkat kesildi. Melodi onu güneşte ısınmış sarmaşıklar gibi sarıp sarmalasa da tanıdık değildi. Bu şarkıyı daha önce hiç işitmemişti.

“Tanıdık değil, anne,” dedi sonunda, Aster’in kaşlarının arasında oluşan çizgiye bakarken. “Hem senin burada ne işin var?”

Aster’in dudakları aralandı fakat renkler birbirine karışmaya başlayınca sesi bozuldu. Iris, annesinin yüz hatlarının bulanıklaşmaya başladığını görünce içine korku düştü ama sonra ellerini kaldırdığında kendi bedeninin de silikleşerek yüzlerce yıldıza dönüştüğünü gördü.

“Bu bir rüya,” dedi nefes nefese. “Neden rüyalarım girip duruyorsun, anne?”

Botlarının altındaki zemin sarsılıp çatladı. Iris gittikçe genişleyen yarığın içine düşecekken birden doğrulup oturdu, gözlerini kırpıştırarak sakın karanlığa baktı. Kendine gelmesi birkaç saniye sürdü ama sonra nerede olduğunu hatırladı. Yanındaki karyolada Attie’nin gördüğü rüyalarla ağır ağır nefes alıp verdiğini duyabiliyordu. Odanın diğer ucundan da Tobias’ın hafif horultuları geliyordu. Saati kestirmek mümkün değildi. Iris parmaklarını karışmış buklelerinin arasından geçirerek ayaklarını yere bastı. İşte o anda yine hissetti. Yer hafif hafif sallanıyordu.

Iris odadan çıkıp koridora yöneldi, ona neler olup bittiğini anlatacak birini arıyordu ki bir dizi pencerenin önünden geçerken cevabı kendi buldu. Durdu ve daha önce gördüğü doktorun,

bir grup yaralı askerin bir kamyonun arkasına yerleştirilmesine yardım etmesini izledi. Yoldan askerlerle dolu başka bir kamyon daha geçiyordu.

Iris onların Keegan'ın birlikleri olduğunu fark etti. Hawk Shire'dan çekiliyor olmalıydı.

Roman'ın sözlerine inandılar.

Iris, kehribar rengi gün ışığının aydınlattığı uzun koridorda koşmaya başladı. Gün ortasıydı fakat artık her dakikanın büyük önemi vardı. Fabrikadan çıktığı gibi pazar yerindeki hemşirelerden birinin yanına koştu.

"Ne yapabilirim?" diye sordu.

Yüzü kan ter içinde kalmış hemşire ona kısa bir bakış attı. "İstersen yaralıları şu kamyonu bindirmemize yardım edebilirsin."

Iris başıyla onaylayıp en yakın karyolaya koştu. Suratı sargılarla kaplı genç bir adam doğrulmaya çalışıyordu.

"Geldim," dedi Iris. "Elimi tut." Adamı ayağa kaldırıp dengede durmasına yardım etti ve birlikte kamyonu doğru yürüdüler. Araç neredeyse tamamen dolmuştu, yaralılar dip dibe oturuyorlardı. Iris, askeri rampadan yukarı çıkarıp kamyonun arkasına oturturken endişe tüm hücrelerine yayıldı.

Hiçbir yaralıyı arkada bırakamazlardı. Dacre'in eli kulağındayken olmazdı. Zira o, bu askerleri sırf kendi çıkarı için iyileştirirdi.

"Iris!"

Iris dönüp baktığında Attie'yle Tobias'ın karmaşanın arasında ona doğru koştuğunu gördü. Nabızı kulaklarında uğuldarken kalabalığı yararak onlara doğru ilerledi.

"Roman'ın uyarısına inandılar mı?" dedi Attie, alçak ama umutlu bir sesle.

"Evet." Iris saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı. O sırada ellerinin kan içinde olduğunu gördü. "Bütün yaralıları tahliye ediyorlar ama nereye götürdüklerinden emin

de-” Keegan’ın onlara doğru geldiğini görünce sustu. “Tuğ-general Torres.”

“Ben de sizi uyandırmaya geliyordum,” dedi Keegan. “Tahliye başladı. Üçünüz geldiğiniz hızla buradan gitmelisiniz.”

“Nereye tahliye ediyorsunuz?” diye sordu Attie.

“Oath’a,” diye yanıtladı Keegan. “Enva’nın kuvvetlerinden geriye kalan son birlik biziz. Son savunmamızı orada yapacağız.”

Bu sözler Iris’in içini delip geçerken Keegan’ın yüzünü inceledi. “Son birlik siz misiniz gerçekten?”

“Güney cephesini tutan taburlarımız düştü. Dacre askerlerimizin büyük kısmını ya öldürdü ya esir aldı. Ama ben son birliğimizi de yakalayıp dönüştürmesine izin vermeyeceğim.”

“O hâlde size yardım etmemize izin verin,” dedi Tobias. “Yaralıları kamyonlara bindirme işi tamamlanana kadar kalabiliriz.”

Keegan başını iki yana salladı. “Hemen gitmelisiniz. Üçünüzden birine bir şey olursa yaşayamam.”

“Biz de sizi ve yaralıları arkamızda bırakamayız,” diye üsteledi Iris. “*Lütfen*, Tuğgeneral.”

Keegan duraksadıysa da Iris’in bakışlarına karşılık vermeye devam etti. Belki de gözlerinde, geçmişi andıran bir parıltı görmüştü. Bluff’taki o mukadder günde ona bir mektup teslim edişini. Forest’in *ölü* değil, *yaralı* olduğunu söyleyen kelimelerin yazılı olduğu mektubu. O mesaj Iris’in, diğerleriyle birlikte kasabadan ayrılmak yerine geride kalıp yardım etmeye dair kararlılığını perçinlemişti.

“Kalıp yardım etmenize izin verirsem,” diye söze başladı Keegan, “o zaman yavaş ilerleyen kamyonların en arkasında olacaksınız. Dacre peşimize düşmeye karar verirse çok savunmasız bir durumda kalacaksınız.”

“Ben bir kestirme biliyorum,” dedi Tobias. “Postacılığa başladığım ilk zamanlar öğrenmiştim. Birlikleriniz Oath’a ana yoldan gidecek, öyle değil mi, Tuğgeneral?”

“Evet. Neden sordun?”

“Yanımızda roadsterım var. Dar ama daha hızlı olan Hawthorne Yolu’ndan gidebiliriz. Böylece kısa sürede River Down’da tugayınızla buluşuruz.”

Iris, Keegan’ın yanıtını heyecan içinde bekledi. Parmakları içgüdüsel olarak boynundaki madalyona uzandı.

“Tamam,” dedi sonunda Keegan. “Burada kalıp yardım edebilirsiniz. Ama gitme vaktinizin geldiğini söylediğimde Hawthorne Yolu’nu kullanarak arkanıza bakmadan gideceksiniz. Anlaştık mı?”

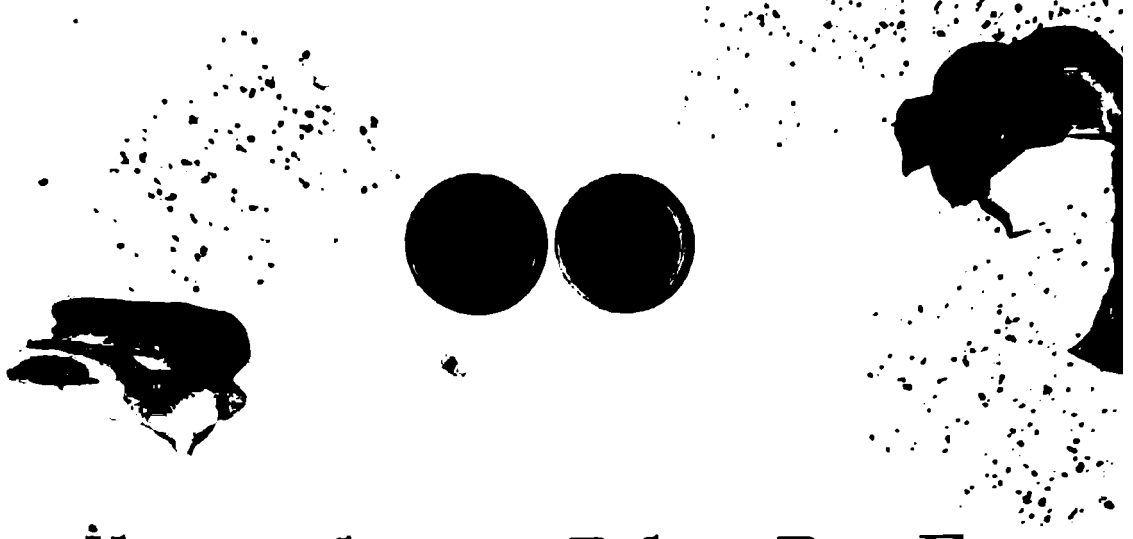
Iris, Tobias ve Attie’yle aynı anda, “Anlaştık,” diye yanıtladı.

Tuğgeneral cebinden buruşmuş bir kâğıt parçası çıkardı. Iris bunun Roman’ın mektubu olduğunu hemen anladı. Keegan ona geri uzattığında istemsizce içini çekti.

“Bu mesajı getirdiğiniz için hepinize teşekkür ederim,” dedi Keegan. “Bize zamanında ulaşmak için bütün geceyi yolda geçirdiniz. Üçünüze de minnettarım.”

Iris’in boğazı düğümlendi. Konuşacak hâlde olmadığından başını aşağı yukarı sallamakla yetinip mektubu cebine koydu. Fakat askerleri kamyonu yönlendirmeye başladığında yerin derinlerindeki Roman’ı düşünmeden edemedi. Ayaklarının hemen altında bir yerde, o karmaşık ley hatları üzerinden gitgide ona yaklaşıyordu.

İhtiyaçlarını Bilen Bir Ev

Öğleden sonrası masmavi bir gökyüzünün altında hızla akıp gitmişti. Iris, Attie ve Tobias, bütün yaralı askerler güvenle tahliye edilip Keegan onlara gitmelerini söyleyene kadar bir an olsun durmamışlardı.

Yola çıkmaları düşündüklerinden çok daha geç bir saati bulmuştu. Güneş batıya doğru alçalıyor, baharın serinliği gölgelere sızıyordu. Fakat Iris'in damarlarında tuhaf bir enerji dolaşıyordu; Attie'yle Tobias'ın peşinden roadstera giderken ona yorgunluğunu unutturan, korkusunu bastıran bir enerjidi bu. Otomobilin tanıdık deri koltuğuna oturduğunda kendini zafer kazanmış gibi hissediyordu.

Üçü birlikte Keegan'ın tugayını tam zamanında uyarmıştı. Dacre onları ele geçirip kendi safına çekmesin diye yaralıların güvenle kamyonlara bindirilip doğuya gönderilmelerine yardım etmişlerdi. Tatlı bir zaferdi bu, Tobias otomobili çalıştırırken Iris gülümseyerek arkasına yaslandı.

"İyi bir takım olduk," dedi Tobias, sanki o da aynı heyecanı yaşıyormuş gibi.

“Yarınki manşeti şimdiden görebiliyorum.” Attie dirseklerini Tobias’ın koltuğunun arkasına dayadı. “Oath’ta bin adet satacağımızdan şüphem yok.”

“*Enva’nın son tugayını iki cesur gazeteci kurtardı mı?*” diye tahminde bulundu Tobias, sokakları birer birer aşarken. Ordunun izini takip ederlerken motorun tanıdık *tık-tık-tık* sesleri havayı dolduruyordu.

“Bence birini unutuyorsun, Bexley,” dedi Attie alaycı bir edayla. “Hatırlarsan dokuz canı var.”

Tobias güldü ama Iris onun ne yanıt verdiğini duymadı bile. Dikkati, geride kalıp kasabanın dışındaki lentoları, tamirhaneleri ve binaların pencerelerini tahtalarla kapayan erlere kaymıştı. Iris, rüzgârda yüzüne savrulan saçlarıyla arkasına dönmüş onları izlerken iliklerine buz gibi bir korku sızmaya başladı.

Bunun, Keegan’ın son dakika verdiği bir emir olup olmadığı merak etti. Dacre’in kuvvetleri içeriye açılan kapılardan geldiğinde işleri zorlaştırmak için yapılmış bir manevra mıydı? Fakat Iris, daha ziyade kasaba yaklaşan bir fırtınaya hazırlanmış gibi hissettiğini inkâr edemezdi. Her binayı yerle bir edecek türden bir fırtınaya.

Roadster son barikatı da geçip açık ana yola çıktı. İleride, doğuya doğru yol alan kamyonlar ufukta gözden kayboluyordu. Otomobil yaklaşık yarım kilometre daha kamyonları takip ettikten sonra yol çatallandı.

“Hawthorne Yolu virajlarıyla meşhurdur,” dedi Tobias, kestirme yola saparken. “Sıkı tutunmanız gerekebilir.”

Koltukta kayarak Iris’e çarpan Attie, “*Gerekebilir mi?*” dedi kuru bir sesle. “Oysa bana sorunsuz bir yolculuk vadedilmişti.”

“Sana verecek güzel bir cevabım var aslında,” dedi Tobias, dikiz aynasından Attie’yle göz göze gelerek. “Ama tanrılar biliyor ya, o lafı etmemem gerekirdi.”

Attie önündeki ipten yapılmış sapa tutunarak Tobias’a biraz daha yanaştı. “Bu bir meydan okuma mı, Bexley?”

Deminden beri ikisini keyifle izleyen Iris, birden bakışlarını çevirme ihtiyacı duydu. Tam da bunu yaparak çamur lekeli ön camdan önlerinde kıvrılarak uzayan yola baktı. İlerideki gölgenin bambaşka bir şeye benzediğini fark edince gözleri kocaman oldu.

“*Tobias!*” diye haykırdı çukura girdikleri anda.

Tobias direksiyonu kırdı. Roadster mide bulandıran bir sarsıntıyla döndü. Kızlar tutunmaya çalışırken Tobias direksiyon hâkimiyetini geri kazandı.

“Ne sorunsuz bir yolculuk ama,” diye takıldı Attie, havayı yumuşatmak için. Fakat Tobias kaskatı kesilmişti. Iris onun otomobili yavaşlattığını hissetti, motor buna inleyerek cevap verdi.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu.

Tobias cevap vermeyip roadsterı yolun ortasında aniden durdurdu.

Kapının üzerinden atlayarak otomobilden indi ve aracın sol tarafını incelerken kaşları çatıldı. Iris’in sebebini görmesine gerek yoktu; roadsterın hafifçe yan yattığını hissedebiliyordu. Tobias diz çöktüğünde nefesini tuttu.

“Lastik patlamış,” dedi Tobias. “O çukura girmemem gerekirdi.”

“Özür dilerim,” dedi Attie. Dudağını kemirerek arabadan indi ve Tobias’ın yanına gidip hasarı inceledi. “Dikkatini dağıtmamam gerekirdi.”

Tobias ayağa kalkıp ellerini pantolonuna sildi. “Sorun değil. Bagajda yedek lastik var ama değiştirmem biraz zaman alacak.”

“Ben de sana yardım edeyim.”

Tobias ve Attie, stepneyle krikoyu bulmak için bagajda ne varsa boşaltırken Iris bavulları kenara koydu. Havada gittikçe yoğunlaşan bir gerginlik vardı. Gece hızla yaklaşıyordu, ilk yıldızlar gökyüzünde belirmeye başlamıştı ki Tobias’ın sövdüğünü duydu.

"Bijon anahtarını bulamıyorum," dedi siyah, asker tıraşlı saçlarını karıştırarak. "Iris, şu feneri yakar mısın?"

Iris hemen bavulun yanına koyduğu cam fenerle kibrit kutusuna uzandı. Bunlar, Tobias'ın gece acil bir durum olursa diye her zaman yanında taşıdığı eşyalardı. Şu an o durumlardan biri yaşanıyordu ve Iris'in kalbi hızla çarpmaya başlamıştı. Uyuşmuş parmaklarla kibriti çakıp fitili tutuşturdu ve Tobias rahat görebilsin diye feneri havaya kaldırdı.

Fakat Tobias'ın bakışları otomobilde değil, Attie'deydi. Attie hâlâ gerginlikle ellerini ovuşturarak özür diliyordu.

"Çok üzgünüm, benim yüzümden oldu, ben—"

Tobias uzanıp nazikçe kolunu tuttu. "Senin yüzünden değildi, Attie."

"Benim yüzümdendi. Dikkatini dağıttım!"

İkisi arasında garip bir sessizlik oldu. Iris hemen araya girip, "Bijon anahtarı yoksa ben bir koşu gidip kasabadan alayım mı?" dedi. "Son barikattan hemen önce bir tamirhane vardı." Dürüst olması gerekirse bir an evvel tekrar yola koyulmak istiyordu ama aynı zamanda onları biraz yalnız bırakmak da istiyordu.

"Kasabaya dönmek mi?" diye haykırdı Attie. "Tanrılar aşkına, Iris!"

"O kadar uzak değil," diye üsteledi Iris. "Bazı evlerin ikinci kat pencerelerini hâlâ görebiliyorum. Siz otomobili krikoyla kaldırın, ben de bijon anahtarını getireyim. Sonra hiçbir şey olmamış gibi yola devam ederiz."

Tobias bir müddet sessiz kaldıysa da sonunda başıyla onayladı. "Peki. Ama feneri yanına al. Herhangi bir sorun olursa üst kattaki pencerelerden birinde alevi söndürerek bize sinyal ver."

"Tamamdır. Birkaç dakikaya dönerim. Merak etmeyin." İki adım attıktan sonra durdu, yüzünü buruşturarak döndü. "Son bir soru. Bijon anahtarı tam olarak neye benziyor?"

Akşam vakti Hawk Shire terk edilmiş sokaklarıyla bambaşka bir kasabaya dönüşmüştü.

Iris ana yoldaki barikatı aşarken nefes nefeseydi, taş döşeli yolda adımlarını yavaşlattığında kasları âdeta yanıyordu. Gecenin, güneşin son ışınlarını da yuttuğu o ürkütücü saatti, gölgeler çarpık ve kötücül görünüyordu. Iris daha önce gördüğü tamirhaneyi ararken birkaç kez ürktü. Duraksayarak Enva'nın askerlerinden bir müfrezenin geride kalıp kalmadığını merak etti ancak gördüğünü sandığı şeyler karanlığın ve sokaklarda ısıklık çalan rüzgârın oyunlarından ibaretti.

Iris elinde fenerle sessiz kasabaya baktı.

Hayır, burada tamamen yalnızdı ve dilindeki zafer tadı birdenbire acılaştı.

Bijon anahtarını bul ve buradan çık, dedi kendine ve nihayet tamirhaneyi gördü.

Civardaki diğer pencereler ve kapılar gibi tahtayla kapatılmamıştı, böylece Iris fener ışığında bir alet dolabını karıştırmaya koyuldu. Fazla seçeneği yoktu ve bulduğu hiçbir şey de Tobias'ın tarif ettiğine tam olarak benzemiyordu. Oflayarak pes edip geldiği yoldan geri dönerken kasabanın en dışındaki sokak dikkatini çekti.

Yeni bir tamirhane aramak üzere oraya sapmaya karar verdi.

Tahtalarla kapatılmış evleri birbiri ardına geçiyordu ki askerlerin çekiçleriyle tahtalarını bıraktığı bir yere ulaştı. Buranın birkaç ev ilerisinde bir başka tamirhane vardı, bir canavarın ağzı gibi açık duruyordu. Iris oraya yaklaştığı sırada karanlığın içinden gelen bir ses duydu. Sanki raftan bir şey düşmüş gibi metalik bir şingirtiydi.

“Merhaba?” diye seslendi ama ani esintide sesi zayıf çıkmıştı. Fenerini önüne tutarak alevin ona yol göstermesine izin verdi ve tamirhaneye girdiğinde yerde parlayan bir cıvata anahtarı olduğunu gördü.

Bir müddet onu inceledikten sonra önündeki rafların boş olduğunu, bundan başka alet bulamayacağını fark etti. Sanki Iris'in dikkatini çekmek istemiş gibi tam da o tamirhaneye yaklaştığı anda yere düşmesi ne tuhaftı. Iris huzursuz olsa da eğilip anahtarı yerden aldı. Hayli ağırdı, paslıydı. Her nedense Iris'e Oath'taki bakkalı hatırlattı. O büyülü raflar, cüzdanındaki bozuk paranın miktarını bilir gibi alabileceği ürünleri öne çıkarmışlardı.

Bir ley hattının üstünde duruyorum.

Bunu fark edince içi ürperdi. Burası büyülü bir yerdi, büyülü olduğu kadar da tehlikeliydi. Bu düşünce zihninde belirlediği anda başka bir ses daha duydu. Sağ tarafındaki kapı gıcırdayarak aralandı, sanki onu bitişikteki eve çağırıyor gibiydi.

İç i korkuyla dolan Iris geri çekildi. *Kaç ya da savaş*, diye düşündü kalbi küt küt atarken. Kararsızlık göğsünü yakıyordu. Fakat kapıya bakmaya devam ederek ay ışığıyla aydınlanan boş evi incelerken başka bir sonuca ulaştı.

Bu ev büyüünün üzerine kurulu ve neye ihtiyacım olduğunu biliyor.

Alnı boncuk boncuk terle kaplansa da sessiz, terk edilmiş bir evin büyüüne güvenmeye karar verdi. Bir elinde cıvata anahtarı, diğerinde fenerle içeri girdi.

Zemindeki fayanslar maviydi, ilerledikçe yerlerini eskimiş parkelere bırakıyorlardı. Oturma odasının köşelerinde kuru yapraklar birikmişti. Tavandan bir avize sarkıyordu, sanki bir çatlağın arasından çıkmış gibiydi, kristalleri fener ışığında parlıyordu. Fakat Iris'in dikkatini asıl çeken, gösterişli trabzanı olan merdivendi. Basamaklar karanlık üst kata çıkıyordu ve o anda Iris'in aklına bir fikir geldi.

Iris merdiveni tırmanıp dar bir koridora çıktığında, bu fikrin sahiden kendisine mi ait olduğunu yoksa evin onu büyüyle mi yönlendirdiğini bilemedi. Arka taraftaki yatak odasına girdiğinde cevabın bir önemi kalmamıştı. Oda, kendi odasına benziyordu;

duvara yaslanmış bir yatak, üzeri kitap dolu bir masa ve açık kapısından içindeki metal askılar görünen bir gardırop. Ancak en çok dikkatini çeken, kasabaya geldiği yöne bakan pencereydi. Iris, fenerle birlikte cıvata anahtarını cama tuttu ve Attie'yle Tobias'tan bir işaret alıp alamayacağını görmek için bekledi.

“Bu alet işe yarar mı?” diye fısıldadı, Attie'nin onu daha iyi görebilmek için dürbününü kullanmasını umarak.

Bir an sonra uzakta belli belirsiz bir ateş ışığı gördü. Attie, karşılık olarak kibrit çakmıştı. Iris gözlerini kısarak bakınca roadsterın soluk silüetini bile seçebildi, yolda bir karaltı gibi duruyordu.

Attie minik alevini salladı. Iris bunun ne anlama geldiğini çıkaramamıştı ve ne yapacağına karar vermeye çalışıyordu ki birden yer sarsıldı. Başta ona öyle geldiğini sandı ama sonra duvarlar titredi ve yakınlardaki bir çerçeve çivisinden kurtulup yere düştü.

Iris nefesini tutup olduğu yerde kıpırdamadan durarak sessizliğin uğultusunu dinledi.

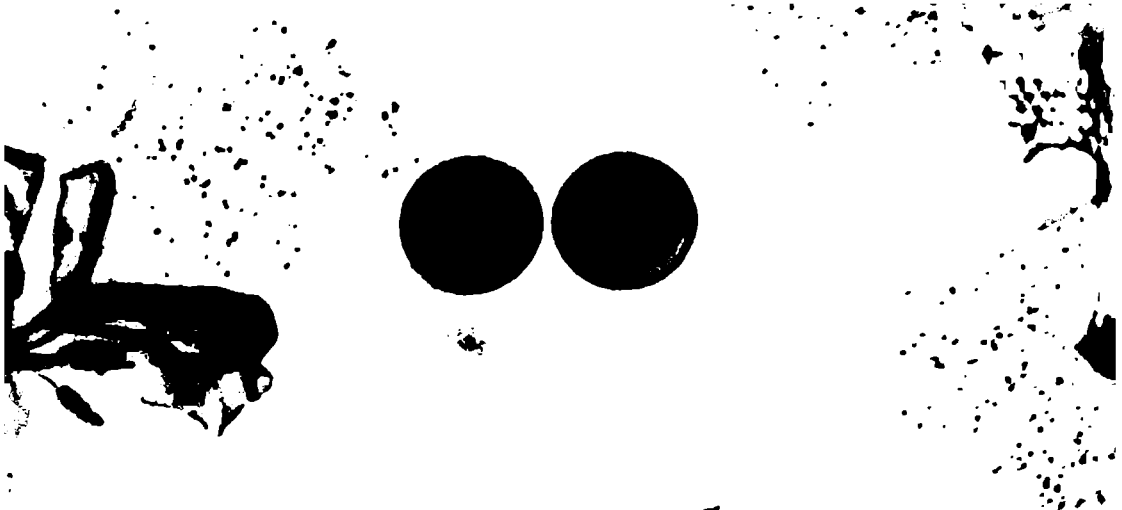
Aşağıda bir kapı açıldı. Botlar zemini dövmeye başladı. Sesler duman gibi yükseldi.

Kaç ya da savaş.

Üzerinde durduğu büyü şimdi ona hain gibi geliyordu. Uzuvarını saran bir ağ. Titreyen ellerle feneri açtı. Bakışlarını Attie'nin uzaktaki alevinden ayırmadan kendininkini söndürdü.

Düzenleme

Ny.ozlem

Bir Rüyayla Yüz Yüze Gelmek

Roman nefes alamıyordu.

Tek sıra hâlinde yürüyen askerlerin arasındaydı. Artığı her adımda daktilo çantası dizine çarpıyor, sırtına bağladığı çantaysa dengesini bozarak onu yavaşlatıyordu. İleri girmekten başka seçeneği yoktu, sanki bir nehirdeydi ve akıntı onu şelaleye doğru sürüklüyordu. Ölümüne doğru. Muharebenin eli kulağındaydı ve Roman bu muharebeye yalnızca daktilosuyla katılmak zorunda kalacaktı.

Nabzını yavaşlatmak için derin bir nefes almaya çalıştı ama gözlerinin köşelerinde yıldızlar dans ediyordu. Tabur, mağara odasından çıkıp zümrüt parçalarıyla bezeli, kıvrımlı bir koridora girdiğinde yavaşladılar. Tepelerindeki taşta mavi şimşekler çakarak yollarını aydınlatıyordu. Roman dilinde bunun tadını alabiliyordu; ozon ve nemli taşın tuhaf bir karışımıydı. Bu dilinde çatırdayan şeyin büyü olup olmadığını merak etti.

“Bakışlar ileride, silahlar hazır.” Teğmen Shane, taburun ters istikametinde yürüyerek her bir askere bu cümleyi söylü-

yordu. Omzu Roman'ın omzuna değdiği anda Roman telaşla uzanıp kolundan tuttu.

“*Lütfen,*” dedi soluk soluğa. “Ben burada olmamalıyım.”

Shane duraksadı. “Tam olarak olman gereken yerdesin, muhabir.”

“Silahım yok, eğitimim yok. Ben... Ne yapmam gerektiğini bile bilmiyorum!”

“Sen basındansın. Kimse sana ateş etmeyecek,” dedi teğmen, Roman'ın tulumundaki armayı işaret ederek. O arma, Roman'ın hiç de tarafsız olmadığını, bir YERYÜZÜ MUHA-BİRİ olduğunu gösteriyordu.

Roman cevap veremedi. Shane kolunu kurtardı ve aynı cümleyi tekrarlayarak yoluna devam etti.

Bakışlar ileride, silahlar hazır.

Roman uyuşmuş hâlde tekrar yürümeye başladı. Ama sonra kulağında bir fısıltı duydu, biri dikkatini çekmeye çalışıyordu.

“Pişt. Sen yeşillerlesin,” dedi arkasındaki asker. “Telaşlanma, bizi şehre dışarıdan, savaşın en çetin olduğu yerin uzağından sokacaklar. Kenardaki bir kapıdan gireceğiz.”

Bu bilgi Roman'ın korkusunu dindirmeye yardımcı olmamıştı, aksine dişlerini sıktı. Bir zamanlar burada olmak isteyeceğini sanıyordu. Kaderin şekillendiği âna tanıklık etmek isteyeceğini. Ama şimdi buna yalnızca saniyeler kalmışken ne kadar hazırlıksız olduğunu hissetmekten kendini alamıyordu.

Zemin yükselerek bir merdivene dönüştü. Roman basamakları teker teker tırmanırken kasları yorgunluktan yanıyordu. Soğuk soğuk terlemeye başladı. Midesi de bulanıyordu, ağzına safra dolunca yutkundu.

Buraya kadar, diye düşündü. Etrafındaki taşlarda parlayan mavi damarlara, ileride zümrüt kemerle işaretlenmiş kapıya bakıyordu. *Evimden uzakta öleceğim, söylemek istediğim fakat hiç söyleyemediğim kelimelerle birlikte.*

Nihayet merdivenin tepesine ulaştığında, yeraltı diyarının havasının yerini yukarıdaki dünyanın havasına bıraktığını fark etti. Temiz, serin ve biraz da tatlıydı. Roman derin derin nefesler aldı, sanki uzun süredir suyun altındaydı da yüzeye yeni çıkmıştı. Teni kızardı. Zayıflığı onu utandırmıştı, toparlanmak için kenara çekildi.

Elini uzatıp duvara dokundu. Askerler peşi sıra kapıdan geçmeye devam ediyordu ama Roman durup çevresini inceledi: eskimiş parkeler, şömine rafı üzerindeki lekeli ayna, kül dolu şömine.

Bir oturma odasıındaydı.

Dizlerinin dermanı kesildi ve tam yere yığılacakken Teğmen Shane yeniden belirip onu kolundan tutarak ayağa kaldırdı.

“Nefes al,” dedi sertçe. “İyi olacaksın, muhabir.”

Roman başıyla onayladı fakat terden sıırılsıklam olmuştu. Aniden kabaran mide bulantısını bastırmaya çalıştı.

“Bak, biraz dinlenip kendine gel,” dedi teğmen. “Sonra bu evin üst katını aramanı istiyorum. Önünü görmek için bu feneri kullan. Her yatağın altına, her gardıroba bak. İşin bitince tekrar buraya gelip bana rapor ver.” Roman’a mercekli ve ampullü küçük, dikdörtgen bir kutu uzattı. “Bu düğmeyle açılıyor.”

Düğmeye bastığında fenerin yumuşak ışığı oturma odasını ve odada toplanan askerleri aydınlattı.

Roman ampul kutusuna bakakaldı, sonra kutuyu eğerek ışığı yere çevirdi. “Yukarıda birini bulursam ne yapayım?”

“Esir al.”

Nasıl? diye sormak istedi. Elleri daktilosu ve fenerle doluydu ama Shane arkasını dönmüş, başka bir askere emirler yağdırmaya başlamıştı bile. O anda Roman teğmenin ona kolay bir görev verdiğini fark etti. Zira bu ev terk edilmişe benziyordu. Shane sadece bir asker olarak işe yaramaz olduğunu çoktan kanıtlayan Roman’ı ayak altından çekmek istemişti.

Roman oturma odasından çıkmadan önce boynunu küttetti. Kendini gergin ve tuhaf hissediyordu, sanki kemikleri bir demire dönüşmüş, onu aşağı çekiyordu. Ya da belki de korkusuydu bu. Buz misali yayılmaya devam ederek üşümesine, sakarlaşmasına neden oluyordu. Yine de merdivenin dibine ulaştı ve başını kaldırıp gölgelere baktı, fenerin ışığı karanlığı yarıyordu.

Roman ürpererek yukarıya doğru ilk adımı attı.

Iris söndürdüğü feneri ve cıvata anahtarını yere bıraktı.

Gözleri karanlığa alışırken nefes nefese Dacre'in askerlerinin evin giriş katında dolanmasını dinledi. Ön kapıdan çıkması artık mümkün değildi; kaçmak istiyorsa pencereyi kullanmak zorundaydı ve o da hemen camı yukarı itmeye koyuldu. Çerçeve bir el boyu kadar açıldığında içeriye gece havası doldu ama sonra takıldı ve yerinden kımıldamadı.

Iris dişlerini sıkarak biraz daha güç verdi.

"Hadi ama, *lanet olası* pencere!" diye fısıldadı duruşunu değiştirerek. Kasları yay gibi gerilirken bir kez daha yüklendi ve pencere bu sefer titreyerek hafifçe kalktı. Yine de yeterli değildi. O anda Iris cıvata anahtarını hatırladı; belki onu kaldıraç olarak kullanabilirdi.

Terli avucuyla aleti yerden aldı fakat kullanma fırsatı bulamadı. Göz ucuyla bir ışık hüzmesi gördü. Koridorda, elinde fenerle ona doğru gelen biri vardı. Ayak sesleri gitgide yaklaşıyordu.

Birkaç saniye içinde asker eşiğe ulaşacaktı. Işığı odanın içine dolarak onu aydınlatacaktı.

Saklan! diye haykırdı Iris'in zihni.

Ya yatağın altına ya da gardıroba saklanabilirdi.

Dövüşmek zorunda kalırsa gardırobun ona daha iyi bir saldırı pozisyonu sağlayacağını düşünerek oraya koştu. Elinde cıvata anahtarıyla küçük gardıroba girdi ve kapısını kapadı.

Fakat kapı yerine oturmuyarak aralık kaldı. Iris koluna tekrar uzanacak oldu ama tam da o sırada ışık hüzmeleri odayı doldurdu.

Olduğu yerde kaldı.

Davetsiz misafirin soluklarını duyabiliyordu, kendininki gibi düzensizdi. Zeminin gıcırdağını duyabiliyordu, gelen her kimse yatağın altına bakmaya gidiyordu.

Belli ki dövüşmek zorunda kalacaktı. Iris cıvata anahtarını kaldırdı, var gücüyle vuracaktı. Başını ve gözlerini hedef alacaktı. Ya bayılması gerekiyordu ya da öldürmesi. Sessizce ve hızlıca.

Daha önce hiç kimseyi öldürmedim, diye düşündü.

Iris bekledi, ışık hüzmelerinin odada dolaşarak gardıroba yaklaşmasını izledi. Işık kırılarak çatlaklardan içeri dolduysa da kendisi karanlıkta kalmaya devam etti. Askerin ayak sesleri gardıroba kadar geldi, sonra durdu. Artık aralarında sadece bir kapı vardı.

Hızlı vur, dedi kendine, kolu titremesine rağmen. Tereddüt etme.

Kapının açılmasını bekledi.

Roman gardırobun önünde dururken kolundaki tüyler diken diken oldu. Damarlarında kan yerine elektrik akımı dolaşıyordu sanki; nedenini tam olarak anlayamamıştı, ta ki daktilosunu yere bırakıp gardırobun kapısını açana, feneri içini aydınlatana kadar.

Önce ışıldayan cıvata anahtarını, sonra onu tutan ince kolu gördü. Buna rağmen o kadar şaşırmıştı ki öylece bakakaldı. O gergin anda Iris onu alt edebilirdi. Kafasını bir güzel yarabilirdi ki yüzündeki sert ifadeye bakılacak olursa tam da bunu yapmak istiyordu. Ama o da en az Roman kadar şaşırmıştı.

Roman rüya görüp görmediğini, uykuda olup olmadığını merak etti çünkü karşısındaki *oydu*. Buradaydı, o büyüleyici ela

SONSUZ YEMİNLER

gözleriyle ona bakıyordu, dudakları aralıktı ve uzun kahverengi saçları omuzlarına yayılmıştı.

Onu tanıdığı anda hissettikleri kurşun yemekten farksızdı. Roman, bir rüyayla yüz yüze olsa bile uyanık ve tamamen kendinde olduğunu biliyordu.

Iris Winnow'a bakıyordu.

Duman Olmak

Iris cıvata anahtarını indirdi.

Roman'a bakarken vücudu buz kesti. Nefes alamıyordu; tek yapabildiği Roman'ın hayal olup olmadığını merak etmekte. Gözlerini kapatırsa bir yabancıya dönüşür müydü? Dacre'ın zevkle izleyip keyif alacağı zalim bir büyüydü sanki bu; önce içini umutla dolduracak, sonra gerçekle onu paramparça edecekti.

Ter gözlerine süzülerek görüşünü bulanıklaştırdı.

Iris gözlerini kırptırdı fakat Roman hâlâ oradaydı, hatırladığı kadar gerçek ve canlıydı. Bedeninin gevşemesine izin verdi. Belki aptallık ediyordu ama onu doya doya görmek istiyordu. Vücudunun her hattını, her kıvrımını zihnine kazımak istiyordu.

Şaşkınlık içinde onun daha yaşlı, daha zayıf göründüğünü fark etti. Yüzünde daha önce orada olmayan bir çöküklük, bakışlarında donukluk vardı.

"*Kitt?*" diye fısıldadı.

Roman yerinden kıpırdamadı ama Iris onun yutkunduğunu gördü. Kendisini dikkatle incelerken mavi gözleri alev alev yanıyordu. Iris bu bakıştan ürkmüştü ki Roman'ın da onun her ayrıntısını ezberlemeye çalıştığını fark etti. Boynundan ayak

parmaklarına kadar. Saçının her bir telinden çillerine kadar. Iris'e baktıkça yüzündeki ifade değişerek yumuşadı ve Iris, Roman'ın da onu hatırlayıp hatırlamadığını merak etti. Onda Roman'ı kendine çeken bir şey olup olmadığını. Herhangi bir ilahi büyüden daha güçlü fâni bir bağ.

"Kitt," dedi yeniden. "Kitt, ben—"

Roman bir parmağını dudaklarına bastırdı. İkisi sessizliğe gömülerek alt kattaki öfkeli seslere kulak kesildiler. Iris'in bildiği kadarıyla yukarı çıkan tek kişi Roman'dı. Fakat evin sarsılmasına bakılacak olursa diğerleri pek uzakta olmayabilirlerdi.

Aşağıda devam eden kargaşanın durulmasını beklerlerken Roman gözlerini Iris'inkilerden hiç ayırmadı. Kapılar açılıp kapandı. Bir emir verildi ama kelimeler ayırt edilemiyordu.

Iris canı yanıncaya dek dudağını ısırды. Yakalanmak üzere olup olmadığını merak ediyordu. Roman'ın onunla birlikte sonuna sürüklenip sürüklenmeyeceğini. Bunu düşününce iliklerine kadar buz kesti.

"Gidecek bir yerin var mı?" diye fısıldadı Roman sonunda. "Bir kaçış yolun?"

Iris elindeki cıvata anahtarına baktı. Onu cebine koyup karıncalanan parmaklarını esnetti. "Evet. Beni bekleyen bir otomobil var. Camdan çıkmayı planlıyordum."

Roman tereddüt etti, siyah saçının bir teli alnına düşmüştü. "Şu an için en mantıklı seçim bu gibi görünüyor."

Iris başıyla onayladı, kollarına atlamamak için kendini zor tutuyordu. Ona sarılmak, kokusunu içine çekmek istiyordu. Sanki hiç ayrılmamışlar gibi geçmişe teslim olmak, eski günlerin onu girdap misali içine çekmesine izin vermek istiyordu. Fakat Roman'ın mesafeli tavrı ateşini söndürdü. Sözleri ve ifadesi öyle ihtiyatlıydı ki...

Beni hatırlamıyor.

Iris neredeyse acıdan iki büklüm olacaktı. Bunu yapmak yerine alyansını parmağında döndürdü, Roman da esrarlı ba-

kışlarla bu hareketini izledi. Yine de gözlerinde hiçbir tanıma emaresi yoktu.

Midesine taş oturmuş gibi hissederek Roman'ın pencereye doğru ilerlemesini izledi. Roman camı hiç zorlanmadan ardına kadar açtığında serin gece havası odaya akın etti.

Manzarayı inceledikten sonra, "Hemen altımızda veranda çatısı var," dedi. Dönüp Iris'e bakarak onu yanına çağırdı. "Dikkatli olursan kolayca inebilirsin. Aşağısı boşken hemen git."

Iris pencereye ulaştığında rüzgâr saçlarını savurdu. Roman'a o kadar yakındı ki teninin sıcaklığını hissedebiliyordu ama yine de ona dokunmadı.

"Neden bana yardım ediyorsun?" diye sordu fısıltıyla.

Roman gözlerini pencerenin ardındaki gece manzarasına dikerek kıpırtısız kaldı. Iris bir an için cevap vermeyeceğinden korktu. Ama belki de Roman'ın kelimelere ihtiyacı yoktu. Dönüp ona baktığında gözlerinde gördü. Evet, onu *tanımişti*. Her ne kadar bazı parçalar hâlâ eksik gibi görünse de.

"Seni rüyamda gördüm," dedi sonunda. "Ben savaş için yola düşmeden önce sanırım arkadaştık."

"Arkadaş mı?"

"Ya da düşman."

"Biz hiç düşman olmadık, Kitt. Tam olarak değil."

"Peki, daha fazlası mıydık?"

Iris sessiz kaldı. Söylemeyi arzuladığı ancak içinde tutması gerektiğini bildiği kelimeler boğazına dizilmiş, canını yakıyordu. Sonunda dayanamayıp söyledi fakat sesi o kadar boğuktu ki Roman onu duymak için eğildi.

"Evet. Ben senin karınım."

Roman sanki tokat yemiş gibi geriledi. Gözleri irileşip karardı, öte yandan yüzü bembeyaz kesildi ve Iris o anlık şüpheyi görmeye katlanamadı.

Dönüp pencereden çıktı, çıkarken de dizini çerçeveye çarptı. Duyduğu acı tüm benliğini sararken verandanın ça-

tırısına atlamaya hazırlandı, dünyanın dengesi şaşmıştı sanki, ciğerlerindeki hava fazla yakıcıydı. Tam atlamak üzereydi ki bir el onu kolundan yakaladı.

Roman'ın parmaklarının sıcaklığı, güneş ışığı misali kıyafetinden içeri sızdı. Iris, iki dünya arasında gidip geldiğini hissettiği o anda Roman'ın onu sabit tutan dokunuşuyla mest oldu.

O el bir zamanlar karanlığın koynunda, birlikte geçirdikleri tek gecede onu okşamıştı. O el bir zamanlar yeminlerinin sembolü olan yüzüğünü taşımıştı ve onu besleyen, umut aşılayan, teselli veren kelimelerle bezeli sayısız mektup yazmıştı. O el fazlasıyla tanıdıktı; gözleri kapalı olsaydı bile ona dokunanın Roman olduğunu anlardı.

Iris nefesini verdiğinde dudaklarında tuzun ve kanın metalik tadını hissetti.

Bakışları yavaşça Roman'a kaydı.

Roman ona bakarken gözleri hâlâ karanlıktı ama şimdi şüphenin zerresi kalmamıştı. İnanmazlığın emaresi yoktu. Iris Roman'ı uzun bir uykudan uyandırmış gibi açlıkla parlıyorlardı sadece.

Parmaklarını Iris'in kolundan aşağı kaydırды, dirseğinin kıvrımını takip ederek eline kadar indi ve başparmağıyla alıyansına dokundu. Acı çekiyormuş gibi soluğu kesildi fakat Iris cevap veremedi onu çekiştirdi. Iris yüzünü eğerken Roman kendininkini kaldırdı ve göz göze geldiler, şimdi dudaklarının arasında tek nefeslik mesafe kalmıştı.

"*Iris*," dedi Roman. "Iris, ben—"

Uzakta yankılanan silah sesleriyle lafı yarım kaldı.

Iris irkildi ve hemen pencerenin dibine çömeldi. Gözünün önüne Tobias'la Attie geldi, yolun diğer tarafında onu bekliyorlardı. Gitmesi gerekiyordu ama bunu yapmak, yüreğini yerinden söküp atmaktan farksızdı.

"Benimle gel, Kitt," diye fısıldadı elini daha sıkı kavrayarak. "*Benimle gel.*"

Roman gözlerini kaçırdı. Iris, içinde verdiği mücadeleyi görebiliyordu. Vücudu büyük bir baskı altındaymış gibi alnı boncuk boncuk ter olmuştu.

“Gelemem,” dedi Roman kısık sesle. “Burada kalmam gerek.”

İtirazı dilinin ucunda son bulan Iris başıyla onayladı. Gözlerinin yaşarmasıyla dünya bulanıklaştı. Gitmek için döndü fakat Roman ona öyle bir tutundu ki sanki Iris’i bıraktığı anda kendisi duman olup yitecekti.

“Bana bak.” Roman’ın sesi boğuktu. Kendinden emin ve etkileyiciydi. Savaş aralarına girmeden önceki hâli gibiydi. “Zamanı geldiğinde seni yeniden bulacağım. Söz veriyorum.”

“Bulsan iyi olur,” diye karşılık verdi Iris.

Roman’ın ağzının bir kenarı hafifçe kalktı. Gülümsüyordu ancak bu gülümseme kısa sürdü. “O zaman geldiğinde sana olan borcumu ödememi isteyebilirsin.”

Iris kaşlarını çatı. Ne borcuydu bu? Böyle bir şey konuştuklarını hatırlamıyordu. Roman, yüzündeki ifadeden şaşkınlığını anlamış olmalıydı. Cevap vermek üzereydi ki yabancı bir ses sözünü kesti. Merdivenden gelen keskin bir emirdi.

“Muhabir? Rapor ver.”

“Kaç, Iris,” diye yalvardı Roman, Iris’in elini bırakırken.

Roman’ın eli olmadan Iris’in avucu bomboş kaldı. Ta ki parmaklarını açıp kapayana kadar. O anda yüzüğünün, lambanın ışığında parladığını gördü.

Onu hiç çıkarmamıştı. O yüzük, Roman’ın bir akşam vakti bir bahçede, kendi elleriyle parmağına taktığından beri oradaydı. Fakat şimdi hiç düşünmeden çıkardı ve Roman’a uzattı.

“Sende kalsın,” dedi. “Baktıkça beni hatırlarsın.”

Roman tek kelime etmediyse de parmaklarını yüzüğün etrafına kapayıp onu avucunda bir sır gibi sakladı.

Iris arkasına döndü. Roman’ın gözlerini üzerinde hissedebiliyordu, karanlığın içine atlarken her adımında onu izliyordu.

Kor Gibi Yanan Kalpler

Iris verandanın çatısına sertçe indi. Sağ ayak bileği düşmenin etkisiyle acısa da takla atarak kendini toplamayı başardı ve kenardan aşağı düşmeden önce durdu. Sazlar avuç içini kesmişti ama acı, işaret fişeği gibiydi; saçağa tünemişken dikkatinin başka yöne kaymasına engel oluyordu.

Zira pencereye bakmak istiyordu. Roman'ı son bir kez görmek istiyordu.

Ama kendini tutup gözlerini ileriye dikti. Tam karşısında bir tarla vardı, uzun otlar rüzgârın etkisiyle eğiliyordu. Solunda, ay ışığında bir gölge gibi uzanan ana yolu görebiliyordu. Aynı zamanda çayırın içinden sinsi bir yılan gibi kıvrılarak geçen Hawthorne Yolu'nu da görebiliyordu.

Bir hayli uzaktaydı fakat Iris otların arasında gizlice ilerleyerek güvenlik noktasına ulaşabileceğine inanıyordu. Sonra da Tobias'la Attie'nin yanına geri dönebilirdi.

Bir an için gözlerini sımsıkı yumdu, ardından kendini çatının kenarından aşağı bıraktı.

Ayaklarının üzerine indi, çarpmanın etkisiyle bileği yeniden sızladı ama mesafe çok yüksek değildi. Birkaç adım sendeledik-

ten sonra dengesini buldu. Yakınında iki büyük yağmur varili vardı, onların arasına çömelip etrafını kolaçan etti.

Bir dakika geçti. Sonra bir dakika daha. Iris bekledi. Henüz fark etmediği bir devriye ekibi olabileceğinden korkuyordu ki bu düşünce zihnine yerleşir yerleşmez arkasında bir kapı açıldı. Taş döşeli avluda bot seslerinin yankılandığını duydu, birileri ona doğru geliyordu.

Iris varillere biraz daha yaklaştı, görünmemek için onları kendine siper etti. Göz ucuyla uzun bir gölgenin hızla yanından geçip gidişini izledi.

Yine bekledi. Asker geri döndü, sanki bu araziyi gözetlemesi için görevlendirilmiş gibiydi.

Bir dahaki geçişinde Iris onun adımlarını saydı, sırtı ona dönükken ne kadar süresi olduğunu hesaplamaya çalışıyordu. Sonra yutkundü ve harekete geçti. Bakışlarını yolun olduğunu bildiği yere kenetlemiş hâlde otların arasında olabildiğince hızlı ilerledi. Fakat daha on adım atmamıştı ki biri onu fark etti.

“Dur!”

Iris refleksle olduğu yerde durdu ama sonra Roman'ın sözlerini hatırladı. Aralık dudaklarına doğru fısıldadığı o son kelimeleri.

Kaç, Iris.

Birden koşmaya başladı.

“DUR dedim!”

Saklanmak için artık çok geçti. Iris daha hızlı, daha güçlü adımlarla koşmak için çabaladı. Otlar bacaklarına kırbaç gibi çarpıyor, gece havası nemli tenini donduruyordu. Omuz başlarından kanatlar çıkmış gibi hissediyordu, hiçbir şey onu durduramazdı. Derken peşinden kurşunlar yağmaya başladı.

Korkudan eli ayağı kesilen Iris tökezledi.

Her nasılsa ayakta kalmayı başarıp kurşunlardan kaçtı. Mermiler sol tarafında toprağa saplanıyordu. O kadar yakındılar ki delik deşik olan toprağın yaydığı kokuyu alabiliyordu. Panik, bir barajı yıkan nehir gibi içine doldu.

Hawthorne Yolu'na neredeyse varmıştı.

Bir kurşun yağmuru daha karanlığı yardı, ardından bağı-
rışlar yükseldi. Iris arkasına hiç bakmadı. Botları asfalta değ-
diğinde, Tobias'ın arabayı park ettiği yere ulaştığını anladı.
Anladı çünkü yoldaki çukurun yanından geçti ama roadster
ortalıkta görünmüyordu.

Gitmişler.

Iris elini göğsüne koydu. Rahatlamıştı. Yıkılmıştı. *Şimdi
nereye gideceğim?* diye düşündü. Ciğerleri şişip şişip inerken
kalbini yatıştırmaya çalıştı. Onu Dacre'in askerlerinden kur-
taracak yeni bir plana ihtiyacı vardı ama adımları ağırlaşmaya
başlamıştı. Düşünceleri cam parçaları gibi dağılmıştı.

Yorgunluktan bitkin düşerek koşmayı bıraktı ve yürümeye
başladı. Etrafını sis sarmış gibiydi, derken tanıdık bir motor
sesi duydu. Bir an sonra iki far karanlığı deldi.

Tobias'ın otomobili, yolun öbür tarafındaki seyrek otların
arasından çıkmış, ona doğru hızla yaklaşıyordu. Iris hemen
otomobile doğru koştu, parlak farları yüzüne vuruyordu. Ar-
kasında, Dacre'in askerleri hâlâ *Dur, dur!* diye bağırıyorlardı.

Iris durmadı. O emirler, şafakta kaybolan yıldızlar gibi
karanlığa karıştı. Tobias roadsteri yana kırarak arka kapıyı ona
doğru çevirdiğinde Iris tereddüt etmeden atladı.

Otomobilin yan tarafına çarpınca dizleri metal kapıda hafif
bir göçük bıraktı. Attie onu kollarından yakaladığı gibi oto-
mobile çekti ve Iris daha yüzünü bile buruşturamadan Tobias
gazı kökledi. Tekerlekler yolda cayırtıyla dönerken etrafa çamur
savruluyor, kurşunlar tampona çarpıp sekiyordu.

Arkalarından yeni bir kurşun yağmuru onları takip ederken
kızlar aracın zeminine kapanıp beklediler. Fakat çok geçmeden
tehlikenin sesi azaldı, altlarındaki motor daha da hızlandı.

"Iris?" dedi Attie, koltuğa oturmasına yardım ederken.
"Yaralandın mı? Yoksa..."

"İyiyim," dedi Iris boğuk bir sesle. "Peşimize düşerler mi?"

"Bilmiyorum," dedi Tobias, vites yükselterek. "Ama biz düşeceklermiş gibi davranalım."

Iris başıyla onaylayıp cebinden cıvata anahtarını çıkardı. Bunu yaparken ellerinin titrediğini fark etti. Adrenalinin etkisi geçmeye başlamış, ardında kemiklerinde yanan közler bırakmıştı. Aleti elinden bırakıp avuçlarını kollarına sürttü; üzerine çöken o boğucu korku dışında herhangi bir şey hissetmeye can atıyordu.

"Sıkı tutunun," dedi Tobias, keskin bir viraja girerken.

Iris, dikkatini dağıtacak bir şey bulduğuna sevindi. Rüzgârın yüzünü kırbaçlamasına, tekerleklerin altında kilometrelerin birer birer eriyip gitmesine teslim olmak istiyordu. Ona tehlikeden uzaklaştığını hissettirecek her şeye tutunmaya çalışıyordu.

"Lastiği değiştirmişsiniz," dedi.

Tobias burnundan güldü, Attie'ye sadece inledi.

"Bijon anahtarı başından beri bagajdaymış," dedi. "Bir örtünün altında kalmış. Özür dilerim, Iris. Seni kasabaya göndermemeliydik. Kibritle işaret vermeye çalıştım ama çok geçti."

"Olsun," dedi Iris. "İyi ki gitmişim."

Attie merakla başını yana eğdiyse de Iris nedenini açıklamadı. Daha sonra ona her şeyi anlatacaktı. Güneş doğduğunda ve kendini, Roman'ın hayal ürünü olmadığına ikna edebildiğinde. Çünkü bir parçası hâlâ onun dokunuşundan ve sözlerinden dolayı sıcacık hissediyordu, sanki yaşanan her şey yalnızca bir düştü.

Iris parmağına, alyansından kalan ize dokundu ve başını arkaya yaslayıp yıldızlara baktı. Takımyıldızların hiç bu kadar yakın ya da güzel görüldüğünü hatırlamıyordu.

"Şunu görüyor musunuz? Dikiz aynasında bir şey parlıyor."

Tobias'ın yumuşak ama telaşlı sözleri Iris'i uyandırdı.

Ne zamandır uyuduğunu bilmiyordu –belki iki dakika olmuştu, belki yarım saat– ama doğrulup boynunun tutulan

yerini ovuşturdu. Arkadaşları öne değil, arkaya bakıyordu; Iris de koltuğunda dönüp gözlerini kısarak karanlığa baktı.

“Şimdi gördüm,” dedi Attie, tam da Iris uzakta küçücük, kızılımsı bir ışık gördüğü anda. “Ama ne o?”

İkinci bir ışık küresi daha belirdi. Sonra üçüncü. Derken bu üçü sıraya girip giderek büyüdüler. *Kalpler*, diye düşündü Iris, onların ne olduğunu fark ederek. Kor gibi yanan kalplerdi; soluk, yarı saydam tenlerin altında çarpıyorlardı.

Midesi düğüm düğüm olurken, “Tazılar,” dedi. “Dacre tazılarını peşimize takmış.”

Attie önüne dönüp Tobias’a yaklaştı. “Şey, Bexley? Panik yapma ama biraz daha hızlı sürmen gerek.”

“*Biraz* daha hızlı mı süreyim?” diye bağırdı Tobias, motorun gürültüsü yüzünden sesini duyurmakta zorlanıyordu. “Zaten beşinci vitesteyim!”

“O zaman lütfen bana altıncı vitesin de olduğunu söyle. Hatta yedinci.”

Tobias omzunun üzerinden baktı, ay ışığı yüzünü gümüşe boyamıştı.

Iris onun eski efsaneleri bilip bilmediğini, o ışıkların sahte kalpler olduğunu anlayıp anlamadığını merak etti. Belki de gitgide netleşen uzun bacakları, keskin dişleri görmüştü. Tobias tekrar önüne dönüp vites yükseltti.

Otomobil isyan edercesine silkindi. Iris gözlerini yumdu, saçları rüzgârın yaktığı yüzüne savruluyordu. Aklında tek bir düşünce vardı: *N’olur, n’olur bozulma. N’olur şimdi bozulma.*

“Bize yetişiyorlar, Bexley,” dedi Attie. “Tanrı aşkına, nasıl bu kadar hızlı hareket edebiliyorlar?”

“Hız için yaratılmışlar ama dayanıklılık için değil.” Tobias yine vites değiştirdi. Motor homurdandıktan sonra aracın hızı hissedilir biçimde azaldı.

“Tobias, *yavaşlıyor muyuz?*” dedi Attie, sesi hayret doluydu.

“Evet, vites küçültüyorum.” Tobias dikiz aynasını ayarladı. Tazıların kalpleri gözlerinde parlıyordu ama kendisi sakin, sakinliydi. “Motoru fazlasıyla zorladım, tekrar güçlenmesi için biraz soğuması gerek.”

“Pekâlâ. Tazıların bize yetişmesine izin vereceğiz, peki sonra?”

“Bana güven,” dedi Tobias, öylesine usulcacık konuşmuştu ki neredeyse rüzgâr sözcüklerini alıp götürecekti.

Attie bir şey diyecek gibi oldu ama Tobias’ın emri üzerine susup iç çekti.

Iris o gergin fakat sessiz ânı fırsat bilerek arkasına baktı. Tazıları artık açıkça görebiliyordu. İri mi iri bir kurt kadar büyüklerdi, ağızlarında sipsivri dişler parlıyordu. Gözleri kor gibi yanıyor, patileri toprağa gök gürültüsü gibi çarpıyordu.

“Tobias,” dedi Iris. “Sanırım...”

Cümlesini tamamlayamadı.

Tobias sessizdi fakat gözleri, tazıların dikiz aynasındaki yansımasındaydı. Sanki adımlarını, kapanan mesafeyi, hızı, ivmeyi hesaplıyor gibiydi. Çarpışma ihtimalini.

Roadster tekrar vites küçülttü. Âdeta sürünerek ilerliyorlardı.

“Beni dinleyin,” dedi Tobias, karanlıkta sesi gürdü. Kırsalda tazılarla yarışmaya alışkınmış gibi özgüven doluydu. “Onları atlatacağım ama bana güvenmeniz gerek. Arabanın zeminine kapanıp orada kalın. Önünüzdeki tutacağa sıkıca tutunun. Ne olursa olsun bırakmayın.”

Kızlar tutacağa sarıldı. Tobias, Attie’nin başıyla onay vermesini bekledi, onayı alır almaz da frene bastı. Roadster lastiklerini bağırarak durduğunda tazılar üstlerinden uçtu.

Iris, başının hemen tepesinden geçen bacaklarının yaydığı buz gibi havayı hissetti. Pençeleri saçlarını havalandırdı, etlerinin geniz yakan çürük kokusu burnuna doldu. O âdeta aşağıdaki diyarı tadarken –hiç ışık görmemiş gölgeler, kanla kayganlaşmış taş zeminler– zaman ağır ağır ilerledi. Üç meteoru

andıran tazılar üstlerinden uçup roadster altlarında sarsılırken sanki aradan koskoca bir yıl geçti.

Fakat tazılar önlerinde yere indiklerinde dünya bir anda endişe verecek kadar netleşti. Dacre'in yaratıklarından ikisi şaşkın görünüyordu ancak biri hızla dönüp saldırıya geçti.

Tobias buna hazırды.

Vitesi önce bire, sonra ikiye takmasıyla roadster ileri atıldı. Tobias son anda direksiyonu keskin biçimde kırdı ve otomobil aniden daire çizerek döndü.

Iris'in göğsündeki gerginlik dayanılmazdı, sanki yerçekimi durmuştu. Biri ona havaya yükselme büyüsü yapmışçasına zeminden yükseliyor, annesinin madalyonu yüzünün önünde süzülüyordu. Bu altın parıltısı ona *tutunmasını, hiç bırakmamasını* hatırlattı.

Roadsterın yan tarafı, geri dönmekte olan tazının arka bacağına çarptı. Mide bulandırıcı bir çıtırtıyla birlikte acı dolu bir çığlık duyuldu.

Tobias arabayı sürmeye devam etti. Tekerlekler yoldaki çimenleri ezip geçerken yeniden doğuya döndüler. Roadster iki tazının arasından hızla geçti, yaratıklar yeniden peşlerine düşmek için yön değiştirirken zaman kaybetmişlerdi. Öfkeli hırlamaları toprağı gök gürültüsü gibi titretti.

Iris yavaşça dizlerinin üstüne kalktı, bir eli tutacağı, diğeri Attie'yi tutuyordu.

Cesaretini toplayıp arkasına baktı.

Şimdi onları sadece iki tazi kovalıyordu, üçüncüsü yolda sendelemekteydi. Fakat peşlerindeki ikili onlara tekrar yetişmişti. Sanki geniş alanlar ve düz yollar efsanevi hızlarını besliyordu.

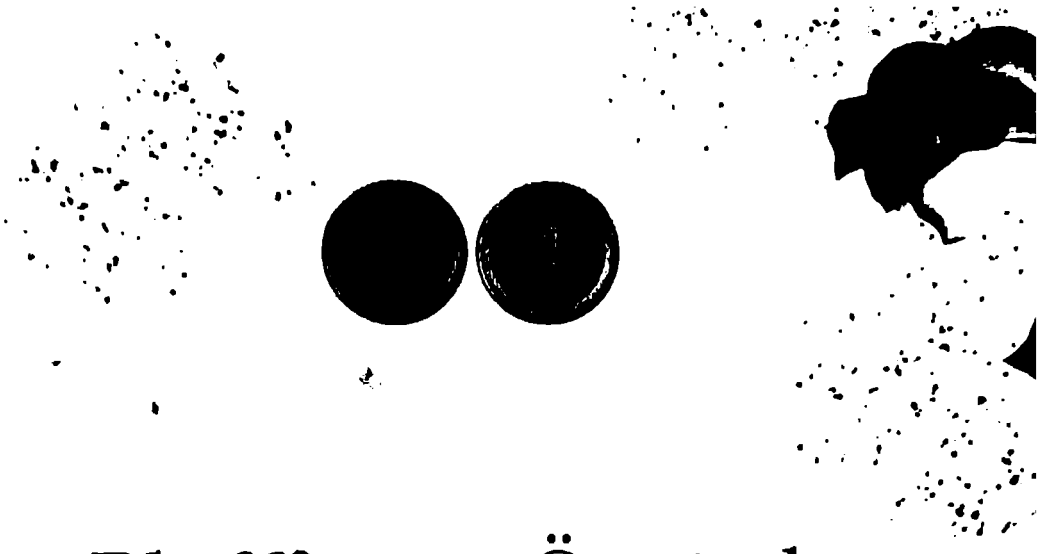
Iris bu kez başını çevirmedi. Aralarındaki mesafe gittikçe azalırken yaratıkları izlemeye devam etti. Tobias her vites değiştirdiğinde saydı ve sonunda en büyük vitesse geçtiğini anladı. Roadster en yüksek hızına ulaşmıştı; motorda onlara verecek

başka güç kalmamıştı. Yolda neredeyse uçuyorlardı ama tazılar hâlâ peşlerinden geliyordu.

Yaratıklar kokuşmuş ağızlarını açarak üzerlerine atıldığında Iris irkildi. Tazılar dalga misali yükselmişlerdi fakat Tobias keskin bir virajı dönünce yola düştüler. Nihayet tempoları bozuldu ve yavaşladılar. Ağızlarından salyalar akarken yenilgiyi kabullenen homurtular çıkardılar.

Yine de Iris inanmadı. Bu gece kendi gözlerine bile güvenemiyordu.

Bakışlarını lastiklerin lekelediği, fırtınaların aşındırdığı yoldan ayırmadı. Gittikçe küçülen tazılardan ayırmadı. Ta ki kalpleri, söndürülen mumlar misali teker teker sönüp yok olana kadar.

Bluff'ta ve Ötesinde Gerçekte Ne Oldu?

Haber geldiğinde Roman çalışma masasında oturuyordu. Fabrikanın üst katındaki bir odadaydı, Dacre'in boydan boya pencerelerin önünde volta atmasını izliyordu. Subaylardan birkaçı sol tarafta küme olmuş, sessizce dikiliyorlardı. Roman, Dacre'in emrini bekliyordu ama bu sırada aklının bambaşka bir yerde olduğunu inkâr edemezdi.

Başka bir küçük odadaydı; Marisol'ün pansiyonundaki sıcacık odaydı bu, bir dolu mum yanıyor, yumuşak ışıklarının gölgesi duvarlara yansıyor. Yerde battaniyelerden yapılma bir yatak vardı, yanında da Roman'ın sayısız kez okuduğu buruşmuş mektuplar duruyordu. Yalnız değildi ve hayatında hiç bu kadar canlı hissetmemiştii; *ona* baktığında, teninin o lavanta kokusunu içine çektiğinde kanı damarlarında âdeta şakıyordu...

Kapı gürültüyle açıldı.

Roman gözlerini kırıştırtarak anının zihninde tuzla buz olmasına izin verdi. Evinden kilometrelerce uzakta bir masanın

başında oturmuş, bir tanrının emrini bekleyen bedenine geri döndü.

Dacre, subaylar ve Roman, nefes nefese olmasına rağmen eşikte kusursuz biçimde selam duran Teğmen Shane'e döndüler.

"Durum nedir?" diye sordu tanrı. Sesi sakindi ama Roman buna kanmadı. Hawk Shire'da uğradığı hezimetten ötürü öfkeden kudurduğu su götürmezdi. Buz tutmuş bir göl gibiydi; görünüşte durgundu fakat dikkatli bakıldığında buzun üzerini kaplayan çatlaklar fark ediliyordu. Aralıklardan sızan karanlık ve soğuk su, birilerini boğmak için fırsat kolluyordu.

"Başkomutanım," diye başladı Shane kısık ve boğuk bir sesle. "Tazılar geri döndü. Biri ağır yaralı. Diğer ikisinde herhangi bir hasar yok."

"Yani Enva'nın gözcüleri kaçtı mı?"

"Öyle görünüyor, efendim."

"Öyle görünüyor demek." Dacre gülümsedi, bu gülümseme buzdan bir hilal gibiydi. "Söylesene, Teğmen, nasıl oluyor da biz oraya varmadan koskoca bir ordu tahliye edilmiş oluyor? Nasıl oluyor da ölümlü bir kız, açık arazide onlarca kurşundan kaçabiliyor? Bir otomobil en iyi üç tazımı atlatabiliyor, üstelik bunu yaparken içlerinden birini de yaralıyor?"

Roman, Shane'i tanıdığı kısa süre boyunca onu hep vakur ve cesur biri olarak görmüştü. Fakat şu anda yüzü ölü gibi solgundu; inanılmaz derecede genç ve kırılgan görünüyordu.

"Ben... Bilmiyorum, efendim," diye kekeleydi.

"Öyleyse ben söyleyeyim," dedi Dacre, döndü ve şimdi ip gibi sıralanmış subaylarına göz gezdirdi. "Buradaki biri bana ihanet etti."

"İzin verirseniz, lordum," dedi Komutan Landis başını eğerek. Hareketiyle birlikte boynundaki anahtar ışıldadı. Roman, komutanın onu herkese statüsünü hatırlatmak için sergilediğinden emindi. Dacre'ın, kapıları açma kudreti olan ayrıcalıklı çevresinden olduğunu. "Bu odadaki herkes size sadıktır. Bizim--"

Dacre elini kaldırdı. Komutan Landis sustu, yanakları kıpkırmızı oldu.

“Rütbeli askerlerimden biri bana sırt çevirdi,” dedi Dacre. “Uyandıgımdan beri siz beni yaralarınızı iyileştiren, acılarınızı dindiren bir tanrı olarak bildiniz. Siz ve sevgilileriniz için, siz ve çocuklarınız için, siz ve hayalleriniz için daha iyi bir dünya inşa etmeye çabalayan merhametli bir tanrı. Ancak ihaneti affetmem.” Durdu, kurduğu cümleler havada duman gibi asılı kaldı. “Hepiniz... çıkın. *Hemen.*”

Teğmen Shane geriledi. Subayların çoğu –akıllı olanlar– da kapıya doğru koşar adım ilerlediler fakat yüzü kızarmış, endişeye kapılmış birkaçı geride kaldı; görünüşe bakılırsa Dacre’in kendilerinden şüphelendiğinden korkuyorlardı.

Roman göz ucuyla Dacre’i izlemeye devam ederek yerinden kalktı. Çabucak daktilosunu topladı, sessizce ve dikkat çekmeden hareket ediyordu. Gölge olmak istiyordu. Fark edilmez. Duvardaki küçücük bir güve.

Daktilo çantası elinde, sırtı dimdik hâlde kapıya doğru yürüdü. Korkudan kaskatı olmuş vaziyette Dacre’in adını söyleyip onu geri çağırmasını bekliyordu. O tekinsiz mavi gözleriyle onu yere çivileyip gerçeği boğazından söküp çıkarmasını. Kıyafetlerinden ihanetin kokusunu almasını.

Fakat Dacre arkasına dönmüştü, pencerelere ve camların ardındaki geceye bakıyordu. Gözleri yıldızlarda, ayda ve boş gölgelerle dolu bir kasabadaydı.

Roman subaylarla birlikte sessizce odadan çıktı.

Metal merdivenin yarısına geldiğinde oradan tam zamanında çıktığını fark etti. Sağ bacağına ani bir sancı girdi. Başta bunun sadece korkusunun artçı sarsıntısı ve sayısız basamak çıkıp inmenin yorgunluğu olduğunu düşündü. Ama sonra bu sancıyı göğsünde de hissetti. Bir şey onu içten içe kemiriyordu sanki, ciğerlerini ağırlaştırıyordu.

Roman öksürüğünü bastırdı, aksamasını gizledi.

Sonunda ana kapıya ulaştı. Dışarı çıkıp تنها bir ara so-kağa varana kadar yürüdü. Ancak o zaman durup bir tuğla duvara yaslandı.

Elini ağzına götürüp öksürdü. Bunun üzerine şakakları zonkladı, ağzına safra doldu. Neden bu kadar kötü hissettiğini anlamadı, ta ki haftalar önce Avalon Bluff'ta maruz kaldığı o gazı hatırlayana dek. Ciğerlerini yakmıştı. Bütün vücuduna yayılıp başını ağrıtmış, midesini bulandırmış, bacaklarının dermanını kesmişti.

Bunlar olurken hissettiği paniği şimdi de hissediyordu. Gazın çevresini sardığı, tarlada sürünerek kaçmaya çalıştığı o anda hissettiği dehşeti.

O gün hayatta kaldın, dedi kendine. Bitti. Kurtuldun. Artık güvendesin.

Gözlerini yumdu, derin, yavaş nefesler aldı. İliklerini saran gerginlik azalsa da bacağındaki sızı, baş ağrısı ve mide bulantısı hâlâ devam ediyordu.

Roman elini Iris'in alyansını sakladığı cebinin üzerine koydu.

Seninle yaşayacağım günlerin uzun olması için dua ediyorum.

Iris'e dokunduğu anda her şeyi hatırlamaya başlamıştı.

Her arzunu yerine getirmeme ve tatmin etmeme izin ver.

Altın tarlada ona doğru koştuğu ânı hatırladı.

Gece gündüz elin elimde olsun.

Bahçede onunla ettiği yeminleri hatırladı.

Kemiklerimiz toza dönüşene kadar nefeslerimiz birbirine karışsın, kanımız bir aksın.

O hoş karanlıkta Iris'in onun adını nasıl fısıldadığını hatırladı.

Öldüğümüzde bile ruhun benimkine sadık kalsın.

Başını kaldırıp aya ve yıldızlara baktığında içinden bir ürperti geçti.

Her şeyi hatırlıyordu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kafesteki
Kanatlar

Bir Kere Daha Gölgede Bırakmak

River Down'a girdiklerinde benzinleri neredeyse bitmişti. İkinci vaktiydi ve güneş yakıyordu. Gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu. Tobias vites küçülterek roadsterı yavaşlatırken Iris elini gözlerine siper etti. Kasaba, askerler ve kamyonlarla dolup taşıyordu; öyle ki dolambaçlı yollarda ilerlemek neredeyse imkânsız hâle gelmişti. Enva'nın tugayı saatler önce buraya varmış olmalıydı. Boş buldukları her yere konuşlanmışlardı; sokak köşelerine, arka bahçelere, yosun tutmuş nehir kıyılarına, meydana. Kasabalıların hâliyse tam bir tezat oluşturuyordu; sıcak yemek ve kahve dağıtıyor, yeni yıkanmış çamaşırları kurumaları için iplere asıyorlardı.

Iris bütün bunları dalgınlıkla izliyordu. Zihni kilometrelerce ötedeydi, sanki o gardırobun içinde kalmıştı. Roman'la karşılaştığı o tuhaf, fener ışığıyla aydınlanmış odada.

Tobias nihayet Lucy'nin evinin önüne park ettiğinde Iris dalgınlığından sıyrıldı. Uzun zamandır ne deliksiz uyumuş ne de doğru düzgün bir şey yemişti. Üçü de aynı durumdaydı;

açlıklarının ve yorgunluklarının içlerinde diş gibi uzayıp sivrilmesine izin vermişlerdi. Dinlenmeye vakit yoktu, yemeye de öyle. Peşlerinde tazılar ve öfkeli bir tanrı varken bunları yapamazlardı. Tobias yalnızca Bitteryne'de benzin almak için durmuş, o sırada Iris'le Attie de Lonnie Fielding'den birkaç sandviç ve bir termos kahve alıvermişti. Sonra yeniden yola koyulmuşlardı.

Attie otomobilin arka kapısını açtı. Iris onun peşinden inip de taş döşeli yola ayak bastığında irkildi. Tekrar hareket edene dek vücudunun ne kadar uyuştuğunu fark etmemişti, şimdi bacaklarına hücum eden kan tenine iğne gibi batıyordu.

Şaşkınlık içinde Lucy'nin verandada heykel gibi durmuş, onlara baktığını gördü. Daha doğrusu kaşlarını çatıyordu ve Iris, Marisol'ün kız kardeşi basamakları inip onlara doğru gelirken kendini hazırladı. Siyah bluz, koyu kahverengi pantolon giymişti; ayaklarındaysa bağcıklarını sımsıkı bağladığı botlar vardı.

Iris azarlanmayı bekliyordu ancak Lucy'nin alnındaki sert çizgiler yumuşadı.

“Üçünüz de iyi misiniz?” diye sordu kısaca.

“Hayattayız,” dedi Attie.

Lucy cevap vermedi ama mavi gözleri aceleyle üzerlerinde gezindi, sanki yara arar gibiydi. Bakışları Iris'in yüzünde biraz fazla uzun kalınca Iris dağılan saçlarına, güneşte yanmış yanaklarına, çatlamış dudaklarına dokunmamak için kendini zor tuttu. Korkunç görünüyor olmalıydı ve tam özür dileyecekti ki Lucy konuştu.

“Gelin hadi,” dedi daha yumuşak bir sesle. “İçeride sizi bekleyen bir demlik çay, biraz da bisküvi var.”

İçeride onları asıl Marisol'le Keegan bekliyordu. Mutfak masasında yan yana oturuyorlardı, parmaklarını birbirine kenetlemiş, kafa kafaya vermiş, fısıldaşarak konuşuyorlardı.

Marisol, Lucy'nin aksine otomobilin evin önüne park ettiğini duymamış olmalıydı ki başını kaldırıp Tobias, Attie ve Iris'i görünce gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Yaralandınız mı?" diye sordu aceleyle ayağa fırlayarak. "Keegan bana Hawk Shire'da olduğunuzu söyledi, oysa siz bana Winthrop'tan ileri gitmeyeceğinizi söylemiştiniz!" Fakat sesinde öfkeden ziyade rahatlama vardı, üçünü birden kucaklayıp âdeta bir anne kuş edasıyla kanatlarının altına aldı.

"İyiyiz," dedi Iris, farkında olmadan Marisol'ün omzunun üzerinden Keegan'ın keskin bakışlarıyla karşı karşıya geldi.

Tuğgeneral yerinden kalktı ama bir şey demedi.

Marisol arkasına döndü, gözleri alev saçıyordu. "Bana alayda olduklarını söylemiştin, Keegan. *Güvende* olduklarını söylemiştin."

Lucy çaydanlığı ocağa koydu ama gözleri bir oraya bir buraya kayıyor, her detayı yakalamaya çalışıyordu.

"Bir anlaşma yaptık," dedi Keegan sakince. Marisol ateşse Keegan suydu. "Ne oldu?"

"Lastik patladı," diye cevapladı Tobias. "Zamanında tamir ettik ama Dacre'ın askerlerinden bazıları bizi gördü." Daha fazlasını söyleyip söylememesi gerektiğini bilmiyormuş gibi Iris'e kısa bir bakış attı.

Keegan bunu fark etti.

"Iris?" dedi tuğgeneral.

Iris parmaklarını çıtlattı. "Dacre tazılarını üstümüze saldı."

Mutfağa ölüm sessizliği çöktü. Arka bahçedeki kuşlar bile şakımayı bırakmıştı.

Marisol, hızla atan nabzını gizlemek ister gibi elini boğazına götürdü. "Tazılar mı? *Tazılar* peşinize mi düştü?"

"Bexley otomobiliyle onları atlatmayı başardı," dedi Attie. Omzu Tobias'inkine o kadar yakındı ki yan yana duran ellerinin arasında neredeyse hiç boşluk yoktu. "Çamurlu ve göçük dolu otomobil bunu ispatlayabilir."

"Ortada bunu ispatlayacak bir göçük ya da çamur *olmamalıydı*," dedi Marisol, yanakları kızarıyordu. "Tazılar, eithrallar ya da bombalar da olmamalıydı. Bütün bu... *korkunç* karmaşadan uzakta hayaller kurabilen, âşık olabilen, hayatını özgürce yaşayabilen çocuklar, gençler, yetişkinler olabilmeliydiniz."

Mutfak yeniden sessizliğe gömüldü. Açık pencereden içeri dolan hafif bir esinti perdeleri havalandırıyordu ve bu, değişmezliğin mülayim bir hatırlatıcısıydı. Güneş doğup batmaya devam edecek, ay hep küçülüp büyüyecek, mevsimler değişecek ve savaş, tanrılardan biri ya da ikisi birden mezara girene kadar bitmeyecekti.

Gergin sessizlik, çaydanlığın tıslamaya başlamasıyla bozuldu. Lucy altını kısmak üzere kalktı.

"Mari," dedi Keegan yumuşak bir sesle.

Marisol iç çekti ama ifadesine umutsuzluk yerleşmişti, sanki kemiklerine bir ok saplanmıştı da nasıl çıkaracağını bilmiyordu. Iris onu anlıyordu çünkü o ağır, tarifsiz kederi kendisi de hissediyordu fakat kelimeleri çıkarmak zordu, dişlerinin ardına takılıyorlardı. Hepsini geri yutup kendine onları daha sonra yazacağını söyledi. Hava karardığında. Tuşlarla ve kendisini mürekkeple doldurmasını bekleyen boş bir sayfayla baş başa kaldığında.

"Oturun hadi," dedi Marisol. "Sizi bu savaştan koruyamayacağımı biliyorum. Ama en azından şimdilik karnınızı doyurmama izin verin. Aç olduğunuza adım gibi eminim."

Lucy'nin tavşan kanı çayı ve Marisol'ün jambonlu hardallı sandviçinden sonra Iris daktilosunu alıp çamaşır odasına çekildi.

Yeniden burada olmak tuhaftı. Güneş batarken pencerenin camını kızıla boyuyor, ipte asılı çamaşırlar hayaletler gibi görünüyordu. Gardırop önünde diz çökmesini bekliyordu.

Iris daktilo çantasını yere koydu. Vücudunun moraran yerleri sızlarken dizlerinin üstüne oturdu. Birinci Alouette'i çantasından yavaşça çıkardı. Tuşları ışıktaki parlıyor, onu yazmaya davet ediyordu. Fakat Iris nereden başlayacağını bilmediğini fark etti. Birden içini saran kederle yüzünü ellerine gömdü; avuçlarında toprak, metal ve çavdar tadı vardı.

Nefesinin düzensiz ritmi arasında tanıdık bir ses duydu.

Iris gözyaşlarını sildi ve başını kaldırıp baktığında gardırobun önünde onu iki ayrı mektubun beklediğini gördü. O sayfalarda ne okuyacağını kestirmesi imkânsızdı. Harika bir şey de olabilirdi, kalbini iyice tuzla buz edecek bir şey de.

Nitekim kendini her şeye hazırlayıp en yakındaki sayfayı açtı:

1. Evcil salyangozunun adı Morgie'ydi.
(Merak ediyorsan söyleyeyim, "hüzünlü salyangoz hikâyelerini" dinlemekten asla sıkılmam.)
2. Göbek adın Elizabeth, anneanneninin adı.
(Merhaba, E.)
3. En sevdiğin mevsim sonbahar çünkü o zaman havada büyüüyü hissedebildiğine inanıyorsun. (Neredeyse beni de buna inandıracaktın.)

Iris, Roman'ın daktiloyle yazdığı kelimelere şok içinde bakakaldı. Günler önce gönderdiği üç sorunun cevabıydı bunlar.

Göğsünün sol yanına keskin bir sızı saplandı. Daha fazlasını istiyordu, hemen ikinci mektuba uzanıp açtı ve okudu:

SONSUZ YEMİNLER

Sana aynı şekilde karşılık vermemek bana yakışmazdı, o yüzden ben de sana kendi sorularımı sormak istiyorum. Sanki sarı bir tarlaya üç dilek ekiyormuşum ya da ancak sen üç soruya cevap verirsen tamamlanacak bir büyü yapıyormuşum gibi:

1. Çayımı nasıl içerim?
2. Benim göbek adım ne?
3. En sevdiğim mevsim hangisi?

Not: Sorularından ikisini çaldığım için kusura bakma. Çok özgün olmadığını biliyorum ama sanırım bu seni rahatsız etmez.

Iris gülümsedi. Yanıtını hiç zorlanmadan yazdı ve gönderdi:

Üç soru, üç cevap. İşte, istediğin büyüün ikinci yarısı:

1. Çay değil, kahve seversin. Gerçi Gazette'te seni çay içerken gördüm. Bir kaşık bal ya da şeker koyardın. Süt koymazdın.
2. Carver. (Yoksa daha samimi biçimde "C." mi demeliyim?)
3. Bahar çünkü beyzbol ligi o zaman başlıyor. (İtiraf: Bu spor hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Bana öğretmen gerekecek.)

Iris tereddüt etti. Daha fazlasını söylemek istiyordu ama kendini tuttu, hâlâ emin değildi. Roman ne kadarını hatırlıyordu? Fakat gözlerini yumup onu uzaktaki o yatak odasında oturmuş, mum ışığında yazarken hayal etti. Alyansı serçe parmağındaydı; Dacre'in unutmasını istediği anıları birer birer hatırlamasına yardım ediyordu.

Mektubunu gardıroptan yollayıp beklemeye başladı. Hava neredeyse kararmıştı ve çamaşır odasının ötesindeki ev ansızın konuşmalar, ayak sesleri ve tabak çanak tıkırtılarıyla canlanıverdi. Koridordan çoban kebabı ve biberiyeli ekmek kokusu geliyordu. Iris, müfrezelerden birinin akşam yemeği için Marisol'le Lucy'nin evine geldiğini anladı.

Parmaklarıyla dizlerinin üstünde tempo tutarak yerde oturmaya devam etti.

Ve nihayet Roman'dan yanıt geldi.

Sevgili Iris,

Sana ikinci kez âşık olmama şaşırmalı mıyım? Kelimelerinin beni burada, bu karanlıkta bile bulmasına şaşırmalı mıyım? E. adıyla gönderdiğin mektupları beni koruyacak bir kalkanmış gibi kalbimin üstünde taşıdığımı şaşırmalı mıyım?

Artık rakip olmadığımızı biliyorum ama eski günlerdeki gibi çetele tutacak olursak sen zekânla ve cesaretinle beni gölgede bıraktın*. Bu da bana son derece basit bir şeyi hatırlattı: Sana yenilmeye bayılıyorum. Kelimelerini okumaya, zihnini açan o düşünceleri duymaya bayılıyorum. Şu an önünde diz çöküyor olmak, sadece ve sadece sana teslim olmak isterdim.

Son birkaç haftadır seni rüyadan ibaret sanıyordum. Doğru düzgün hatırlayamadığım travmamı anlamlandırmak için zihnimin yarattığı bir yanılsama olduğunu düşünüyordum. Ama sana dokunduğum anda her şeyi hatırladım. Şimdi anlıyorum ki her gece rüyamda bütün parçaları bir araya getirmeye çalışıyordum. Sana geri dönmenin yolunu bulmaya uğraşıyordum.

Şu an nerede olduğunu bilmiyorum. Aramıza yine kaç kilometre girdiğini, önümüzdeki günlerde bizi neyin beklediğini bilmiyorum. Ama dikkatli olacağına söz verirsen sana elimden geldiğince çok bilgi veririm. Bunun kulağa tuhaf geldiğinin farkındayım, ülkemiz savaşın ortasında ve hiçbir yer güvenli değil. Hepimiz sevdiğimiz bir şeyden vazgeçmek, bir parçamızı feda etmek zorundayız. Ama benimle mektuplaşmak seni tehlikeye atarsa ya da sana kaldıramayacağın kadar ağır bir yük olursa buna dayanamam.

Şartımı kabul edersen bana yaz. Etmezsen de yaz. Düşüncelerini bilmek istiyorum. Kelimelerine hasret olduğumu itiraf ediyorum.

Sevgiler,
Kitt

Sevgili Kitt,

Kelimelerin beni derinden etkiledi. Ben de onlara hasretim, sana hasretim. Yazdığın her şeyi yalayıp yutsam bile asla doyamazmışım gibi hissediyorum. Bu mektuplar, seni yeniden görene dek açlığını bastıracaklar.

Çetele tutmuyoruz ama cesaretin ve zekân, seni kalplerin tekleyip son kez attığı bir yerde hayatta tutmaya yetti. Sen hayatımda tanıdığım en cesur insansın, Kitt.

Evet, şartını kabul ediyorum ama sırf lafı ağzımdan aldığın için. Senin durumun benimkinden çok daha tehlikeli; senden Dacre'ın planlarını ve taktiklerini vermeni istemek beni kahrediyor ama başka çarem yok. Fakat daktilolarımız ve bulunduğumuz yerler göz önüne alındığında,

bu yolda yürümek kaderimizde varmış gibi görünüyor. Ama her şeyden çok seni güvende tutmak istiyorum. Uzaktan seni elimden geldiğince korumak.

Paylaşmak istediğin tüm bilgileri bana gönderebilirsin fakat bunun karşılığında ben de senden dikkatli olmanı istiyorum. Mektuplarımı okur okumaz yok et ki kimse seni hedef alamasın. Belki sen ve ben bu savaşı kısaltabiliriz ya da en azından gidişatını değiştirebiliriz. Belki de bu fazla iyimser bir hayaldir. Ama son zamanlarda kendimi imkânsızlıklara daha yakın hissediyorum. Büyünün sınırlarına yaklaşıyorum.

Sevgiler,
Iris

Not: Bir önceki mektubunda "gölgede bırakmak" ifadesinin yanında yıldız olduğunu fark ettim. Yazım hatası mıydı?

Canım Iris,

Kabul ediyorum. Gel, birlikte gidişatı değiştirelim. Bana yaz ve boşluklarımı doldur.

Sevgiler,
Kitt

Not: Yazım hatası mı? Hayır, Winnow. Yalnızca dipnotu eklemeyi unuttum. Aslında şöyle yazmalıydı:

*gölgede bırakmak: deyim

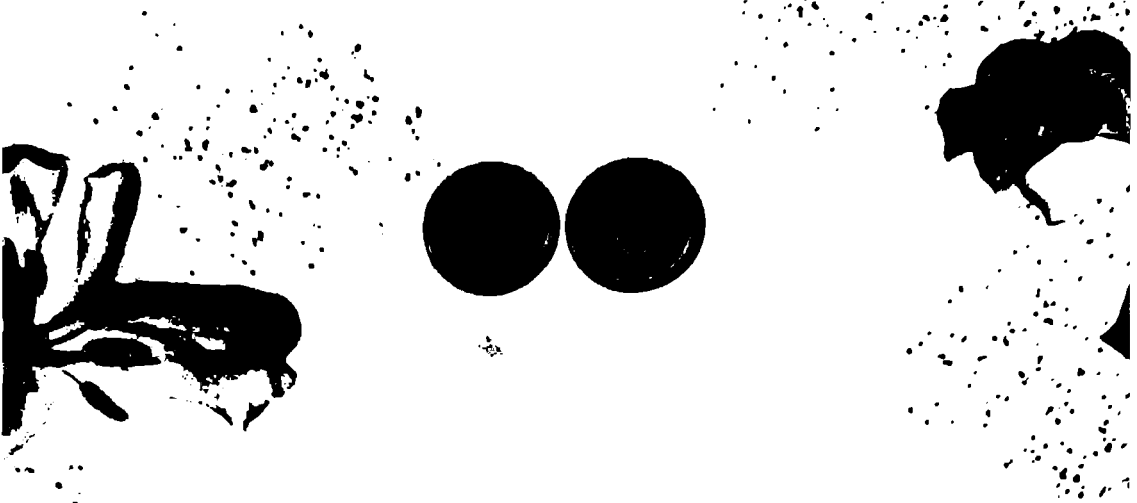
a. daha parlak olmak

b. İhtişam ya da gösteriş bakımından üstün gelmek

SONSUZ YEMİNLER

Siperden döndükten sonra revirde bana bu sözü söylediğini hatırlıyor musun? Bluff'a seni gölgede bırakmak için geldiğimi sanmıştın. Şimdi bu sözü sana iade ediyorum ama sırf seni ihtişamla parlarken görmek istediğim için.

Kelimelerinin benimkilerle birlikte yandığını görmek istiyorum.

Bana Iris E. Winnow'u Anlat

Roman'ın anılarıyla birlikte yaralarının sızısı da geri dönmüştü. Yatağında yatmış, nefes almakta zorlanarak karanlığa bakarken bunun ne anlama geldiğini düşünüyordu. Akşam yemeğinde subaylarla aynı masada oturmuş, midesi bulana bulana kendini yemeye zorlarken de düşünmüştü. Masasının başında, şakakları zonklaya zonklaya Dacre için propaganda yazıları yazarken de. Gece tek başına kaldığında, daktilosunun başına oturup yaşadıklarını anlamlandırmaya çalıştığında da.

Dacre, o gün Bluff'ta beni iyileştirdiğini iddia ediyor. Ona sadık kalırsam yanında sonsuza dek yaşayabileceğimi söylüyor. Fakat anılarım aksini iddia ediyor ve bedenimde hissettiğim şeyler hâlâ tam olarak iyileşmediğimi kanıtlıyor.

Beni sadece işine yarayabileceğim kadar iyileştirdi. Sanki yaralarımı sarıp geçmişti, beni geçici olarak bir arada tutuyordu. Uyuşuk kalmamı, buraya nasıl

geldiğimi unutmamı istiyordu. Ama artık kim olduğumu hatırladığıma göre... belli ki büyüü etkisinin bir kısmını yitirmiş.

Beni —ve daha nicelerini— kandırdı; bizi bütünle iyileştirmeye inandırırken aslında kasıtlı biçimde içimizde kırık parçalar bıraktı. Yanından ayrılmayalım, ne isterse yapan uysal köleler olalım diye.

Roman düşüncelerini yazıya döküyordu ama onların kâğıtta hayat bulmasına izin vermiyordu. Kâğıdı daktilodan alıp kibritle tutuşturuyor, kelimelerinin yanmasını izliyordu.

Fakat bu yeni gerçekliği hep aklının en ön saflarındaydı.

Bunun ilerideki günlerde, ilerideki *yıllarda* onun için ne anlama geleceğini merak etti. Bu savaşı sağ atlatırsa sonrasında ne kadar yaşayacaktı? Gaz ona ne kadar zarar vermişti ve doğru tıbbi müdahaleyle atlabileceği bir şey miydi?

Roman bu şüpheleri aklının bir köşesine itip elinde daktilo çantasıyla metal merdiveni tırmanmaya koyuldu. O günkü görevini yerine getirmek üzere Dacre'ın ofisine gidiyordu ve yine nefes nefese kalmıştı, şakakları zonkluyordu. Ne zaman merdiven çıksa böyle oluyordu. Aksayışını gizlemeye dikkat ederek ve fırsat buldukça derin nefesler alarak basamakları tırmanmaya devam etti.

Sonunda en üst kata vardı. Alnındaki teri sildi, ardından odaya girdi.

Dacre yalnızdı, pencereden dışarı bakıyordu. Ama Roman hemen bir *terslik* olduğunu anladı. İçeri adımını attığı anda basınçtan kulakları tıkanı, sanki fırtına yaklaşıyordu.

“Yeni makaleyi yazmak için geldim, efendim,” dedi masanın yanında durarak. “Ama isterseniz sonra da gelebilirim?”

Dacre sanki onu duymamış gibi sessiz kaldı. Dikkati tümüyle pencerenin ötesindeki bir şeyde olmalıydı. Roman tam

usulca odadan çıkmayı düşünüyordu ki tanrı konuştu. Sesi, suyun taşların üstünden akışı gibi pürüzsüzdü.

“Bana Iris E. Winnow’u anlat.”

Gözleri fal taşı gibi açılan Roman olduğu yerde donakaldı. Dacre’in hâlâ ona sırtı dönük olmasına şükretti; böylece tanrı ondan tarafa dönerken toparlanmak için üç kalp atımlık zamanı olmuştu. Zayıf güneş ışığında aralarında toz zerrecikleri uçuşuyordu.

“Anlayamadım, efendim?”

Dacre, “Iris E. Winnow,” diye tekrarlayınca Roman içten içe irkildi. “Artık onu hatırlıyor olmalısın, yanılıyor muyum?”

Bu bir tuzak mıydı? Test miydi?

Dacre mektuplaştıklarından haberdar mıydı? Hawk Shire’da görüştüklerinden? Cebinde saklamaya devam ettiği alyanstan?

Yoksa bu, sonun başlangıcı mıydı?

Dudaklarını yaladı. *Sakin ol*, dedi içinden, panikten kan akışı hızlanmasına rağmen. *Sakin kal*.

“Belli belirsiz hatırlıyorum. Çok da akılda kalıcı biri değildi ama sanırım ikimiz de aynı zamanlarda *Oath Gazette*’te çalıştık. Onu sormanızın özel bir sebebi var mı, efendim?”

“Kendin gör,” dedi Dacre, masayı işaret ederek.

Roman biraz yaklaştı. Odaya ilk girdiğinde gazeteyi fark etmemişti ama şimdi aşağı baktığında *Inkridden Tribune*’ün kalın manşetini gördü.

**AŞAĞIDAKİ MÜZİK: ENVA’YLA DACRE’İN
TALİHSİZ AŞK HİKÂYESİ
YAZAN: IRIS E. WINNOW**

Yazının ilk satırlarını okuduğunda nabızı hızlandı.

Bu miti biliyordu. Aylar önce kendisi daktiloya çekip Iris’e yollamıştı. O zamanlar zararsız olduğunu düşünüyordu, alt tarafı Iris’in hayal gücünü besleyecek bir ekmek kırıntısıydı.

Ama şimdi gazeteye basılmıştı; Dacre'in yaşadığı aşağılanmayı, yarılmış derinin altından görünen kanlı kemik misali gözler önüne seriyordu.

Bu, Dacre'in zaafı olduğunun kanıtıydı. O zaaf da Enva'ydı. Asla elde edemeyeceği aşktı. Kendi diyarında ona çalınan müzikti. Bir tanrının, insanların inanmasını istediği kadar yenilmez ve güçlü olmadığı gerçeği idi.

"Bu mite pek aşına değilim, efendim," diye yalan söyledi Roman, başını kaldırıp Dacre'in ona diktiği soğuk gözlerine bakarak. "Gerçekten bu kadar önemli mi?"

Yanlış bir şey söylemişti. Ya da belki de en doğru şeyi söylemişti. Dacre'in beyaz yüzü öfkeyle gerildi, dudakları kıvrıldı. Dişleri keskin görünüyor, gözleri tehditkâr biçimde parlıyordu. Fakat öfkesi belirlediği hızla yok oldu; yüzü yeniden ifadesiz, neredeyse bıkkın bir hâl aldı.

"İnsanların bir yalanı gerçek sanması önemli midir, Roman?"

"Evet, efendim." Fakat Roman'ın zihni başka bir şey fısıldıyordu: *O zaman bu gerçekten olmuş. Bir zamanlar sandığım gibi mitten ibaret değilmiş.*

"O hâlde bana ondan bahset," dedi Dacre, bir adım daha yaklaşarak. Şimdi gölgesi yerde daha uzun, daha tekinsiz görünüyordu. "Kim bu Iris denen gazeteci?"

"Gerçekten çok bir şey hatırlamıyorum. Alt tabakadan bir kızdı işte," dedi Roman omuz silkerek, asit boğazını yaksa da. Tıpkı babası gibi konuşmuştu ve bu yüzden kendinden nefret etti. "Bence ondan korkmanıza gerek yok, efendim."

"Ah, ben *ondan* korkmuyorum," dedi Dacre. "Ama bu yalanın bir karşılığı olmalı. Elbette sen yazacaksın. *Gazette* işin doğrusunu anlatacak. Sen bu hikâyenin diğer yüzünü yazıyorsun ve ben Oath halkının gerçeği öğrenmesini istiyorum."

"Emredersiniz, efendim."

"Öyleyse otur da hemen başlayalım. Val birazdan makaleyi almaya gelecek."

Roman, zihninde bir hayaletten ibaret olan Val'i hâlâ görmemişti ama masaya oturup daktilosunu çıkardı.

Daha üçüncü cümleye geçmemişlerdi ki kapı aniden açıldı ve Teğmen Shane yüzü kıpkırmızı olmuş hâlde içeri daldı.

"Mezarı bulduk, efendim," dedi nefes nefese. "Komutan Landis haberi size hemen iletmemi istedi."

"Mezar mı?" diye şaşkınlıkla tekrarladı Roman. "Kimin mezarı?" Ama hemen sonra anladı ve nefesi kesildi.

"Luz Skyward'ın," dedi Dacre, tepkisini ölçmüş gibi Roman'a yan yan bakarak. "Hasat ve yağmur tanrısı. Ne işe yaramaz bir büyü gücü, sence de öyle değil mi?"

Roman cevap vermedi. Ölümlülerin hayatta kalmak için hasada ve yağmura ihtiyacı vardı.

Dacre düşüncelere dalmış gibiydi ama sonra Roman'a kalkmasını işaret etti.

"Gel, bunu görmelisin. Daktilon burada kalsın. Döndüğümüzde makaleye devam edeceğiz."

Üçüncü Alouette'i ardında bırakmak Roman'ın doğasına aykırıydı. Fakat yine de masadan kalktı, yüreği korkudan titriyordu. Tek kelime etmeden Teğmen Shane ve Dacre'in peşi sıra kapıdan çıktı.

Mezar Başındaki Tanrılar

Dışarıda onları motoru çalışan bir kamyon bekliyordu. Egzozundan dumanlar çıkarken Roman, Teğmen Shane'le birlikte arkaya oturdu. Dacre'sa başka bir subayla birlikte öne geçti. Sarsıntılı bir yolculuk oluyor, Roman, rüzgârda savrulan brandanın arasından ara ara manzarayı görüyordu. Hawk Shire görüş alanından çıktığında içini kemiren sessizliğe daha fazla dayanamayarak Shane'e döndü.

"Merrow'da bana söylediğin şey aklımdan çıkmıyor," dedi. "*Dacre'in iyileştirdiği askerlerin hepsi anılarını kaybetmiyor. Anladığım kadarıyla senin gibiler –en başından beri onun adına savaşanlar– geçmişlerine tutunabiliyor ama benim gibiler tutunamıyor.*"

"Akıllıca bir tespit," dedi teğmen. "Ve önümüzdeki günlerde aklında tutman gereken bir tespit."

"Neden?"

Shane, kamyonun kirli dikiz aynasına göz attı; sanki Dacre'in onu duymasından korkuyormuş gibiydi. "Yaralarını tekrar iyileştirmek istedi mi?"

Roman kaşlarını çattı. "Evet. Bir kez."

“Hiç şüphesiz yine isteyecektir. Bu onun, zihninin ne kadar hızlı hatırladığını ölçme yöntemi. Ona sırt çevirme ihtimalinin olup olmadığını.”

“Anlamıyorum. Yaralarımı iyileştirdiğini sanıyordum. Neden bunu—”

“İyileşmeye her zaman acı da dâhildir,” diye sözünü kesti teğmen. “O acıyı tamamen önlemek imkânsızdır.”

Roman sessizliğe gömülse de düşüncelerine endişe sirayet etmeye başlamıştı.

Shane bunu hissetmiş olmalıydı ki, “Müfrezemde senin gibi birkaç er vardı,” dedi. “Anıları tamamen geri döndüğünde yaralarının acısı da döndü. Tiksintilerini saklayamadıklarından Başkumandan onları yeniden aşağı indirdi ve bir kere daha iyileştirdi.”

Roman yutkundu. “Yani anılarını yine sildi.”

Teğmen cevap vermediyse de gözlerini kıstı.

Kamyonun çukura girmesiyle ikisi birden savruldu. Bu yana savruluş aslında iyi olmuştu; Roman’a konumunu hatırlatmıştı. Zira Shane onunla dengi gibi konuşsa da aynı zeminde durmuyorlardı.

“Bu yüzden mi ilerlemedik?” diye sordu Roman, konuyu değiştirerek. “Bir mezar aradığı için mi?”

“Böyle bir şey soruyorsan cevabı bilmeyi hak etmiyorsun demektir.”

Bu laf canını sıktı ve Roman kötü bir şey söylememek için dilini ısırды. Shane’le bir daha konuşmamaya karar vermişti ki teğmen ona beklenmedik bir soru yöneltti:

“Hangi okulda okudun, muhabir?”

Roman ona göz ucuyla baktı. “Neden soruyorsun?”

“Oathlu olduğumu söylemiştim. Belki aynı çevrelerde bulunmuşuzdur.”

Pek sanmam, diye geçirdi içinden Roman, iç çekerek. “Devan Hall.”

“Zenginlerin okulu yani. Tahmin etmeliydim.”

Roman teğmenin daha fazla laf sokmasını bekliyordu fakat Shane ona biraz daha yaklaştı, güneş batarken yüzüne gölgeler düşüyordu.

“Devan Hall’de size tanrıları öğrettiler mi?” diye fısıldadı.

“Temel bilgileri,” dedi Roman. “Neden?”

“O hâlde bir insanın bir tanrıyı öldürmesiyle bir tanrının kendi türünden birini öldürmesi arasındaki farkı bilmiyorsundur.”

Roman’ın zihni hızla çalışmaya başladı. Büyükbabasından ona kalan mitoloji kitaplarını hatırladı. O eski kitapların bile bazı sayfaları eksikti, tıpkı şehir kütüphanesindekiler gibi. Bazı bilgiler yırtılıp atılmış, ortadan kaldırılmıştı.

“Bir insan bir tanrıyı öldürdüğünde,” dedi Roman, “tanrı ölür gider. Ölümsüzlüğü sona erer.”

“Büyüsü de öyle,” diye ekledi Shane. “Havaya karışır. Ölümlüyle birlikte gücü bizim âlemimizden tamamen silinir.”

Kimse Roman’a böyle bir şey öğretmemişti. Bir an için düşündü fakat cevap verme fırsatı bulamadan Shane aceleyle fısıldamaya devam etti.

“Sence Cambria Kralı yüzyıllar önce son beş tanrıyı öldürmek yerine neden toprağa gömdürdü? Hepsini öldürseydi büyü diyarımızdan tamamen silinirdi. Ama o bunu istemedi. Tanrıları uyutup toprağın altına gömmelerini emretti, böylece kutsal güçleri toprak aracılığıyla var olmaya devam etti. Böylece biz de işimize karışan, şiddet yanlısı tanrılar olmadan o güçlerden faydalanabildik.”

Şayet bu doğruysa son derece akıllıca bir hamleydi fakat çirkin bir katiyet barındırıyordu: Uyuyan her şey bir gün uyanırdı, hem de intikam arzusuyla yanıp tutuşur vaziyette.

Kamyon yavaşlamaya başladı. Roman, bu ânın avuçlarından kayıp gittiğini hissedebiliyordu.

“Peki bir tanrı, başka bir tanrıyı öldürdüğünde ne olur?” diye sorarken zihninde Dacre’in haftalar önce söylediği sözler

yankılandı: *Kendi büyüümüzle doğarız... ama bu, daha fazlasını istememize ve elde etmenin yollarını aramamıza engel olmaz.*

Kamyon gıcırdayarak durdu. Shane'in yüzü yeniden o soğuk, ilgisiz ifadesine büründü ama kalkarken şöyle dedi: "Sen yazarsın. Eminim hayal edebilirsin, muhabir."

Kamyonu park ettikleri yerden Luz'un mezarına yürümeleri fazla sürmedi. Mezar, çimenlik bir tepede yer alıyordu; çevresinde sadece höyükler, yıkılmaya yüz tutmuş bir Orta Çağ kulesi, karşıda da kuzey dağlarının mavi silüeti vardı. Rüzgâr küçük gruplarının üzerine sertçe vurduğunda Roman titredi. Tepeleğinde fırtına toplanıyordu; mora çalan bulutlar iyice alçalmıştı, Roman yağmurun tadını dilinde hissedebiliyordu.

Rüzgâr siyah saçlarını gözlerine savururken kenarda durmuş, Dacre'ın Komutan Landis'le konuşmasını izliyordu. Duyabildiği kadarıyla harita biraz hatalı çizilmişti fakat bu tepenin Luz'un mezarı olduğuna şüphe yoktu. Komutan konuşmaya devam ederken boynunda asılı duran anahtara uzanınca Roman mezarların da kendi başlarına birer kapı olduklarını fark etti.

Dacre komutana başıyla onay verdi, komutan da anahtarı elinde tutarak diz çöktü. Demirin ucuyla toprağa geniş bir çember çizmeye başladı. Roman kemiklerinin uğuldadığını, teninin karıncalandığını hissetti. Bu basit gibi görünen çizimin ona neden tanıdık geldiğine açıklama getiremiyordu fakat havadaki büyü uyanışını tanımıştı.

Roman birkaç adım geri çekiliyordu ki komutan çemberi tamamladığında olduğu yerde donakaldı. Çimenler ikiye ayrılıyor, toprak ölü deri gibi geriye doğru soyuluyordu. Derken bir kapı şekillenmeye başladı; kiler kapısını andırıyordu fakat bu, girift oymalarla kaplıydı.

Komutan Landis geri çekilirken Dacre öne çıktı.

O kapıyı açarken kimse kıpırdamadı. Kapı ağır, tarihi görünüyordu. Zemine sertçe çarptığında etrafa altın tozları yükseldi.

Mezarın içine bir merdiven iniyordu. Dacre bütünüyle oraya odaklanmıştı; onu izleyen iki komutanı, teğmeni ve muhabiri unutmışa benziyordu. Yağmur başladığı sırada karanlığa tek başına indi.

Roman endişeyle ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. Bakışlarını karşısında duran Shane'e çevirdi ama teğmen yüzünde garip bir ifadeyle mezarın kapısına bakıyordu.

Üçüncü bir tanrının uyanmasına hazır değiliz, diye düşündü Roman, titreyen ellerini ceplerine sokarken. *Dacre bunu neden yapıyor?*

Ama sonra gerçek kafasına dank etti:

Dacre üçüncü bir tanrıyı uyandırmıyordu. Luz'u uyurken öldürüyordu.

Bu düşünce aklına düştüğü anda Dacre dışarı çıktı. İçeride bir dakikadan az kalmıştı fakat yüzü bembeyazdı. Fırtına ışığında parlayan gözleriyle mezarın kapısını öyle sert kapadı ki gök gürültüsü yanında sönük kaldı.

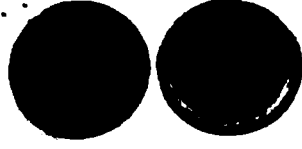
"Başkumandanım," dedi Komutan Landis. "Başarılı oldu mu?"

"Eşiği kapat," diye kestirip attı Dacre.

Roman, tanrının öfkesinin kabardığını görebiliyordu; ellerini yumruk yapmıştı, dili dişlerinin kenarlarında geziniyordu.

Komutan Landis alelacele diz çöküp çemberi tersine çizmeye başladı. Toprak hareketlendi, çimenler tekrar birleşti. Eşik gözden kaybolurken geriye yalnızca çemberin izleri kaldı, toprağın üzerinde belli belirsiz görünüyordu.

Yağmur iyiden iyiye bastırırken gergin bir sessizlik içinde kamyonun yolunu tuttular. Fakat Roman'ın kafasının içi allak bullaktı. Düşünebildiği yalnızca iki şey vardı: Ya Luz çoktan uyanmıştı ya da bir başkası tarafından öldürülmüştü.

Ev Artık Tanıdık Kokmuyor

Oath'a dönüş, Iris'in hayal ettiği gibi görkemli bir geçit töreni olmaktan çok uzaktı.

Kasvetli, gri bir öğleden sonraydı; insanın şömine başında sıcacık çay eşliğinde kalın bir kitap okumaktan başka hiçbir şey yapmak istemeyeceği türden bir gündü. İnce fakat ısrarcı bir yağmur yağıyordu, öyle ki çok geçmeden yollar bataklığa dönüşüverdi, motor yağının da karışmasıyla yanardöner renklerde parlıyorlardı. Birçok noktada kamyonlar çamura saplanmıştı. Bunun üzerine müfrezeler, araçlardan inip yürümeye başladılar, yol kenarındaki ıslak otları çiğneyerek ilerliyorlardı. Bir ara durup bir koyun sürüsüne yol vermek zorunda kaldılar.

Sonunda şehre girdiklerinde Şansölye Verlice onları bekliyordu. Bir otomobilin arkasındaydı; beyaz, çelimsiz elinde tuttuğu şemsiyeyle kendini yağmurdan koruyordu.

“Düşündüğüm kişi mi o?” diye homurdandı Attie, Tobias motoru kapatırken.

Iris iç çekmekle yetinip Keegan'ın en öndeki kamyonundan inerek ona doğru yürümesini izledi. Tobias'ın otomobili sadece birkaç araç geride olmasına rağmen şansölyenin ne söylediğini duyamıyorlardı. Iris fikrini değiştirmesine kalmadan arabadan indi.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu Attie.

“Biz basınız,” dedi Iris, botları çamura saplanıyordu. “Ne söylediğini duymamız gerek, değil mi?” Kaymamaya dikkat ederek hızlı hızlı yürümeye başladı. Birkaç saniye sonra Attie'nin de ona katıldığını duydu.

Kızlar mesafelerini korusalar da şansölyenin, Keegan ve Enva'nın ordusuna ne söylediğini duyabilecekleri kadar yaklaştılar.

“Bu yol açık ve geçilebilir kalmalı,” diyordu Verlice. “Ayrıca Oath hâlâ tarafsız bölge olarak biliniyor. Ordunuzun şehre sızmasına izin veremem.”

Şehre sızmak mı? Iris bu sözleri duyunca neredeyse ateş püskürecekti. Dişlerini sıkarak şansölyeye baktı. Enva'nın ordusunun şehre sığınmasına ve burada erzak tedarik etmesine izin vermeyecekti. Ordunun, halkı şehrin surları içinde korumasına izin vermeyecekti.

Keegan da şansölyenin şehre girişlerini engellemesine şaşırılmış gibi suskundu. Fakat konuştuğunda sesi kararlı çıktı. “Oath için aldığınız karar buysa öyle olsun. Biz de buraya, şehrin dışına kamp kurarız. Tek istediğim, yaralı askerlerimin hastaneye götürülmesi.”

Şansölye gözlerini kıstı. Keegan'ın, kamyonları ve birlikleri de yanına alarak geldiği yere dönmesini istediği belliydi. Fakat başıyla onaylamakla yetindi. “Peki. Yol açık kaldığı, askerleriniz Oath halkını rahatsız etmediği sürece burada kamp kurabilirsiniz.”

“Peki ya yaralıları?” diye üsteledi Keegan. “Günlerdir yoldalar, tıbbi yardıma ihtiyaçları var.”

“Bunu konseyimle görüşeceğim,” dedi şansölye. “Bu süreçte, şehre girişleri onaylanana dek sizinle birlikte burada beklemeleri gerekecek.”

Iris çenesini sıktı. Bu olanlara inanamıyordu, derken şansölye bakışlarını hissederek gözlerini ona çevirdi ve Attie'yle botları çamura gömülmüş hâlde yan yana durduklarını gördü. Öfkeden dudakları ince bir çizgi şeklini aldı, boncuk gözlerinin üstündeki kaşları çatıldı. Iris, adamın düşüncelerini neredeyse duyabiliyordu: Halkın bilmesini istemediği şeyleri haber yapan bu *Inkridden Tribune* gazetecileri ne kadar da sinir bozucuydu.

Aralarında sözsüz bir meydan okuma vuku buldu, ardından şansölye otomobilin arka koltuğuna bindi. Şoförü motoru çalıştırıp yola koyulurken Iris tenine yapışan ıslak giysileri yüzünden titredi.

Çisenti gittikçe artarak yerini sakın bir yağmura bıraktı. Fakat Iris, şansölyenin Oath'a doğru ilerleyişini izlerken ertesi gün gazetede hangi makalesinin yayımlanacağını çok iyi biliyordu.

“Emin misin, Marisol?” diye sordu üçüncü kez. “Sen ve Lucy, Forest ve benimle istediğiniz kadar kalabilirsiniz.”

Marisol elindeki sepeti yere bırakırken gülümsedi. Yağmurda parlayan siyah saçlarından birkaç tutam, uzun örgüsünden kurtulmuştu. “Ben burada iyiyim. Keegan'ın yanında kalmak istiyorum.”

Iris başıyla onaylasa da Marisol'ü, Keegan'ı ve askerleri burada, ıslak zemine kurulmuş çadırlarda uyumaya bırakıp gitme düşüncesi içini suçlulukla ve öfkeyle dolduruyordu. Ateş yakıp sıcak yemek pişirecek ya da bir demlik kahve yapacak imkânları bile yoktu ve Iris onlara yardım etmek için ne yapabileceğini düşünüyordu.

Marisol aklından geçenleri okudu.

“Unutma ki onlar yağmurdan çok daha beterini atlattılar, Iris,” dedi alçak sesle. Bu sırada çadırlar yerde mantar gibi bitmeye devam ediyordu. “Azıcık kötü hava bizi yıkamaz. Hem belki yarın güneş açar.”

Iris istemsizce suratını ekşitti. Cambria havası aksiliğiyle meşhurdu.

“Sana verdiğim kuş kitabı hâlâ yanında mı?” diye sordu Marisol birden.

“Evet. Trençkotumun cebinde.”

“Albatrosun anlatıldığı sayfayı okudun mu?”

“Birkaç satırını,” dedi Iris. “Uçarken uyuyabildiklerini hatırlıyorum.”

“Ayrıca diğer kuşlar gibi fırtınadan kaçıp kıyıya dönmek yerine doğruca içine uçarlar,” dedi Marisol, sepetten aldığı battaniyeyi silkeleyerek. “Her ne kadar mantığa aykırı gelse de onlar için fırtınaya doğru uçmak, ondan kaçmaktan daha güvenlidir. Yere hiç inmeden binlerce kilometre uçabilirler ve kendi güçlerinin farkındadırlar. Zor zamanlarda bu güce sığınır.”

Iris, Marisol’ün sözlerini uzun uzun düşündü.

“Benim de *mantığa aykırı* davranmam gerektiğini mi söylüyorsun?” diye sordu sonunda.

Marisol gülümsedi. “Çoktan büyük bir fırtınanın içinden geçtiğini unutmamamı istiyorum, buradaki çoğumuz geçtik. Şansölyenin yağdırdığı yağmur ya da buna benzer herhangi bir şey bizi sarsamaz artık.”

“Umarım haklısındır, Marisol.”

“Ne zaman yanıldım?” dedi Marisol. Iris’in çenesini sevgiyle okşadıktan sonra dönüp battaniyeyi bir askere verdi.

Ama Iris onun omuzlarındaki gerginliği fark etmişti; sanki dik durmaya çalışmaktan yorgun düşmüştü. Sanki bu uzun uçuşun daha yeni başladığını ve hepsinin fırtınanın kalbine doğru uçtuklarını biliyordu.

Tobias, kızları Oath'a götürdü. Çadır deryasını ve çamurlu yolları arkalarında bırakarak şehrin tuğla binaları ve parke taşlarıyla buluştular. Iris için buraya dönmek tuhaftı, Oath'u artık evi gibi görmemesiyse daha da tuhaftı.

Önce Iris'in dairesine gittiler. Iris otomobilden indiğinde dizlerinin kapıda bıraktığı göçüklere göz attı. Vücudundaki morluklar hâlâ duruyordu; Hawk Shire'daki o dehşet verici kaçışın gerçekten yaşandığını kanıtlıyorlardı.

"Yarın *Inkridden Tribune*'de görüşür müyüz?" diye sordu Attie.

"Evet," diye onayladı Iris. Günlerce hızlı bir arabayla diyarın altını üstüne getirip alışılmadık yerlerde uyuduktan, kana susamış tazılardan kaçtıktan sonra şimdi tekrar dört duvar arasına dönmenin ne kadar garip olacağını düşündü.

"Eşyalarını yukarı çıkarayım mı?" diye sordu Tobias, bir elinde Iris'in daktilo çantası, diğerinde bavulu vardı.

"Ah yok, ben hallederim. Ama teşekkür ederim, Tobias." Iris eşyalarını ondan aldı. "Umarım yine görüşürüz."

"Görüşeceğimizden eminim," dedi Tobias, belli belirsiz sırıtarak.

Iris, Tobias'ı duymamış gibi yapan Attie'ye şöyle bir baktı. Kendisiyse merdiveni hızla çıkarken karanlığa doğru tebessüm ediyordu. Yağmur akşamı erken getirdiyse de hava henüz tam kararmamıştı, nitekim Forest'in evde olmayacağını düşünüyordu.

Abisi onu gördüğünde çok şaşıracaktı. Iris, üst pervazdaki gevşek bir taşın arkasına gizledikleri yedek anahtarı aldı. Kapının kilidini açıp Tobias ve Attie'ye el sallayarak her şeyin yolunda olduğunu gösterdi. Roadster, etrafı egzoz dumanına boğarak Attie'nin üniversite civarındaki evine doğru yola koyuldu.

Iris loş dairesine girdi.

Tahmin ettiği gibiydi. Eve ilk gelen oydu ve botlarıyla trençkotunun üstündeki yağmur damlalarını silkip eşyalarını yere bıraktı. Lambalardan birkaçını yaktığında dairenin ne kadar temiz ve düzenli olduğunu görünce şaşırdı. Kokusu da farklıydı. Kötü değildi ama yine de bir an için odanın ortasında durup derin bir nefes aldı. Ev hep böyle tuhaf kokuyordu da Iris zamanla alışmış mıydı?

“Aman, ne önemi var?” diye mırıldanarak ıslak kıyafetlerini çıkarıp bir kazak ve kahverengi bir pantolon giydi, sonra da daktilosunu mutfak masasına yerleştirmeye koyuldu.

Ama o sırada gözüne vazoda duran papatyalar çarptı, odayı aydınlatıyorlardı. Büfede de Forest’a yazılmış iki şişe ilaç vardı. Abisinin sonunda doktora gittiğini görünce içi tarifsiz biçimde rahatladı.

Iris ocağı su koymuş, şansölyenin Enva’nın güçlerini şehre sokmamasıyla ilgili öfkeli bir yazı yazıyordu ki kapının topuzu gıcırdadı.

Iris durdu.

Abisi gelmiş olmalıydı ve onu yeniden göreceği için hem heyecanlı hem de gergindi. Ayağı kalktı, kazağının altına sakladığı madalyona uzandı ve kapı açılırken onu sımsıkı tuttu.

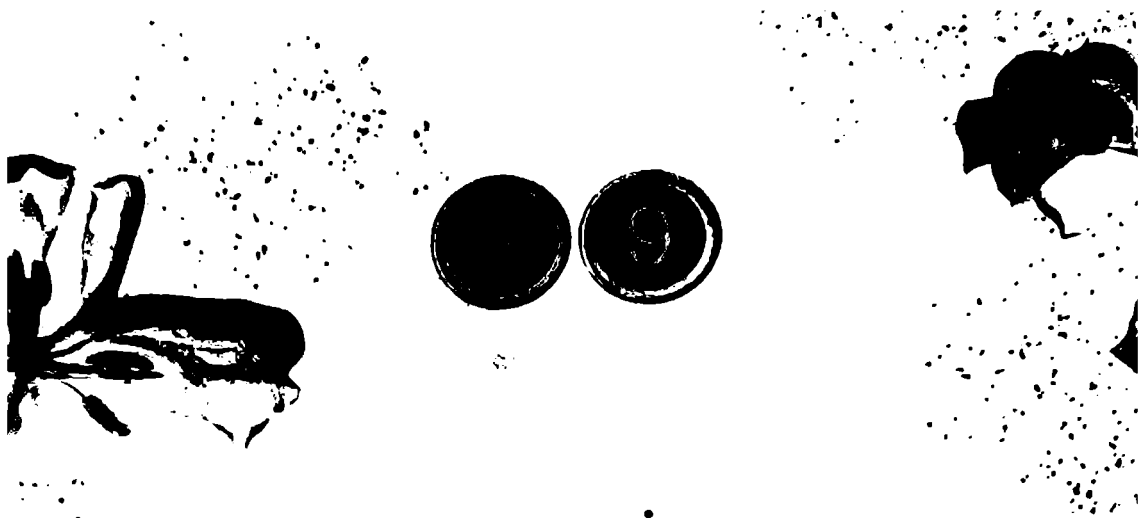
Bir hışırtı oldu, ardından alçak bir küfür yankılandı; biri tökezleyip fırın kâğıdına sarılmış bir baget ekmeği yere düşürmüştü.

Iris birkaç adım atarak kapıya yaklaştığında gözleri fal taşı gibi açıldı. Gelen kişi Forest olamayacak kadar kısa ve zayıftı; elindeki diğer torbaları düşürmemeye çalışarak yağmurluğunun başlığını indirdiğinde Iris onun yağmurda kabarmış açık renkli saçını ve burnunun ucundaki gözlüğün tatlı parıltısını gördü.

Olduğu yerde donakaldı.

Karşısındaki, evine girdiğini görmeyi beklediği son kişiydi.

“Prindle?”

Beşinci Kat İşaretleri

Sarah Prindle donakaldı. Ağzı şaşkınlıkla açılıverdi, ardından, “Winnow? Dönmüşsün! Seni bu kadar erken beklemiyorduk!” diye haykırdı.

Beklemiyorduk? diye düşündü Iris, sırtından aşağı bir şok dalgası yayılırken. Fakat şaşkınlığını gizleyerek hızla gidip Sarah’nın kollarındaki torbaları aldı. Torbalar sıcak ve ağırdı—mis gibi kokan akşam yemekleriyle doluydu—ve onları mutfak masasında daktilosunun yanına koydu, sonra tekrar gidip Sarah’nın yağmurdan ıslanmış montunu askıya astı.

“Forest’m ne zaman döneceğini biliyor musun?” diye sordu temkinli bir edayla. Kendi evinde yabancı gibi hissediyordu.

Sarah düşürdüğü baget ekmeği yerden aldıktan sonra bugulanmış gözlüğünü çıkarıp eteğinin ucuyla sildi. “Eli kulağındadır. Genelde benden önce gelir ve—” Cümlesini yarıda kesip yüzünü buruşturdu. “Özür dilerim, kafan çok karışmış olmalı.”

“Önemli değil, Prindle,” dedi Iris. “Gerçekten. Sanırım sen ve abim artık birliktesiniz.”

Sarah’nın yüzü kıpkırmızı kesildi. “Hayır! Yani... olabiliriz. Abin bana *teklif ederse*. Ama hayır. Doğrusunu istersen bunun olacağını hiç düşünmemiştim.”

Mutfakta çaydanlık ötmeye başladı.

“Gel otur, birlikte çay içelim,” dedi Iris, ocağı kapamaya giderken. “O sırada ben yokken neler olduğunu anlatırsın.”

Sarah başıyla onayladıysa da Iris’in ne düşüneceğinden endişeliymiş gibi rengi attı. Hâlbuki Iris ne düşüneceğini bilmiyordu. Yine de Sarah’nın anlatacaklarını merak ediyordu, çay tepsisini alıp karşısına oturdu.

“Şey,” diye başladı Sarah, parmaklarını ovuşturarak. “Seni böyle şaşkınlığa uğrattığım için özür dilerim, Winnow.”

“Özür dilemeni gerektirecek *hiçbir* şey yok,” dedi Iris hemen. “Gerçekten. Ben sadece... şaşırdım ama sırf abim cepheden döndüğünden beri içine kapanık biri olup çıktığı için.”

“Biliyorum,” dedi Sarah iç geçirerek. “Ama her şey bir akşam senden haber var mı diye sormak için buraya geldiğimde başladı. Kapıyı çaldığımda evde kimse yok sandım çünkü çok sessiz ve boş görünüyordu. Ama sonra Forest kapıyı açtı ve... çok üzgündü. O anda karanlıkta bir başına oturduğunu fark ettim.”

Iris’in boğazı düğümlendi. Forest’ı o hâlde hayal etmek *ölümden beterdi* ve sanki nefes aldıkça su yutuyormuş gibi göğsü pişmanlıkla doldu. *Onu yalnız bırakmamalıydım*, diye düşündü fakat sonra burada kalsaydı Hawk Shire’in düşeceğini fark etti. Roman’ın saldırıyla ilgili mesajını asla almayacaktı, hâl böyleyken Keegan ve Enva’nın geriye kalan son birlikleri bezimete uğrayacaktı.

Sessizce fincanları doldurdu. Sarah da o da çaylarına süt ve bal eklediler, ardından Sarah boğazını temizleyip devam etti:

“Forest benimle konuşmak istemedi. Senden henüz haber almadığını söyleyerek kestirip attı. Bunun üzerine abini bir daha rahatsız etmemeye karar verdim. Ama sonra savaştan yeni dönmüş birinin yalnız başına karanlıkta oturuşu aklımdan çıkmadı. Ben de... ertesi akşam onu yemeğe götürmeye karar verdim, hem belki o zamana kadar senden haber alır

diye düşündüm. Forest beni senin gönderdiğini sanıp, *Iris'e iyi olduğumu söyleyebilirsin*, dedi. Ama sonra beni içeri davet etti –sanırım kabalığından ötürü biraz mahcup olmuştu– ve birlikte yemek yedik. *Eh, buraya kadar*, dedim içimden. Fakat sonra abin senden haber gelip gelmediğini öğrenmem için ertesi gün de uğramamı ve bu sefer yemeği kendisinin yapacağını söyledi. Teşekkür mahiyetinde tabii.”

Sarah başını çevirip Iris'e baktığında yanakları al al olmuştu.

“İşte böyle başladı. Onunla konuşurken hiç zorlanmıyorum. Çok iyi bir dinleyici ama daha da önemlisi söylediğim her şeyi hatırlıyor. Açıkçası daha önce kimse söylediğim her şeyi hatırlamamıştı.”

Iris kendini gülümsemekten alamadı. Tam Sarah'ya ne kadar minnettar olduğunu dile getirecekti ki uzakta bir silah patladı.

“Neydi o?” dedi yerinden fırlayarak.

“Muhtemelen uyarı atışıdır,” dedi Sarah ama kendini korumaya çalışır gibi omuzlarını kaldırmıştı.

“Uyarı atışı mı?” dedi Iris hayretle. “Kim yapıyor bu uyarı atışını?”

“Mezarlık.”

“Mezarlık da ne?”

“Şehrin muhafızları,” dedi Sarah ama sanki duvarların kulakları varmış gibi fısıldayarak konuşuyordu.

“Şansölyenin işi mi bu?”

“Herkes öyle diyor ama bana sorarsan değil. Bence şansölye şehrin kontrolünü kaybediyor. Mezarlık hiçbir tanrıya bağlı değil ve şansölyenin onayı olmadan sokağa çıkma yasağı ilan ettiler. Geceleri yalnızca onlar dışarıda gezebiliyorlar. Enva'yı arıyorlar.”

Iris duydukları karşısında serseme döndü. Bu denli büyük bir şeyin yaşandığından tamamen bihaberdi ve o yokken başka nelerin değiştiğini merak etti. Derken kafasına dank etti: Şehir başka bir askeri yapılanma tarafından ele geçirilmişse tabii

ki Şansölye Verlice Enva'nın ordusunu şehre yanaştırmazdı. Keegan'la birliklerin içeri girmesine izin verseydi silahlı çatışma ve katliam kaçınılmaz olurdu.

"Kim bunlar?" diye sordu Iris. "Ve neden uyarı atışı yapıyorlar?"

"Çoğumuz gerçekte kim olduklarını bilmiyoruz," dedi Sarah. "Kimliklerini gizli tutuyorlar. Gündüz herkes olabilirler. Ama gece sokaklarda maske ve tüfeklerle devriye geziyor, biri sokağa çıkma yasağını ihlal ederse uyarı atışı yapıyorlar. Güya bizi korumak için nöbet tutuyorlar ama bence tamamen güç gösterisi."

Maske ve tüfekler.

Bu sözlerle birlikte zihninde bir anı canlanınca Iris ürperdi. Müzeye gizlice girdikleri geceyi hatırlamıştı. O halattan sarkarken altından dört maskeli kişi geçmiş, Iris de onları soyguna gelen başkaları sanmıştı. Fakat sonra binalara yazılan yazıları hatırladı –*tanrılar mezarlarına aittir*– ve bu ayaklanmanın aslında uzun zamandır yaklaşmakta olduğunu fark etti.

Perdelerin arasından içeriye karanlığın sızdığı pencereye gitti. Perdeyi hafifçe aralayarak yağmurlu alacakaranlığa baktı. Daha yarım dakika bile geçmemişti ki kapı çat diye açıldı. Gelen Forest'tı, sıırılsıklam olmuş, nefes nefese kalmıştı ama yüzü ışığa dönüktü. Masaya, Sarah'nın olduğu yere.

"Buradasın," dedi kapıyı arkasından kapayarak. "Silah sesi duydum. Aklım çık–"

Iris pencerenin önünde donakalmıştı. Abisinin sağ salim eve döndüğünü görmek içini rahatlatmıştı. Ancak bu his, buz gibi bir farkındalıkla yok oluverdi: Iris artık dışarıdaydı. Yörüngesinden kopmuş bir aydı.

"Merak etme, iyiyim," dedi Sarah ellerini göğsüne bastırarak. "Kardeşin de iyi."

Forest duraksadı. Ama Iris'in bakışlarını hissetmiş olmalıydı, belki de titreyen nefesini duymuştu. Arkasına döndü ve hâlâ pencerenin önünde duran Iris'i gördü.

"Merhaba," diye fısıldadı Iris.

Ağız açık kalan Forest'ın şaşkınlığı yağmur kadar somurttu. Fakat sonra aralarındaki mesafeyi kapadığı gibi kardeşini kollarına alıp ayaklarını yerden kesti.

Iris neden ağlamak istediğini anlayamıyordu, ta ki abisinden yayılan neşeyi hissedene dek. Buz gibi bir gecede harıl harıl yanan bir soba gibiydi. Sanki Forest, savaştan önceki eski günlere dönmüştü. Zira en sevdikleri yanında ve güvendedi. Iris de onun gibi hissetmek için her şeyini verirdi.

Hep birlikte masada akşam yemeğini yerlerken Iris, Forest'ın Sarah'ya nasıl baktığını fark etti.

Sık sık ona kayan gözlerindeki bakış şefkatli ve son derece dikkatliydi.

Bu Iris'e Roman'ın bir zamanlar ona nasıl baktığını hatırlatınca Iris hem mutlu oldu hem de üzüldü. Gözlerinin yaşarmasına neden olan tuhaf, acı tatlı bir his karmaşasıydı bu.

Gözlerini kırıpıştırarak yaşları savuştururken düşünceleri tekrar savaşa ve Roman'la arasına giren mesafeye kaydı. Roman'ın içinde olduğu tehlikeye.

Forest bulaşıkları lavaboya götürürken Iris Sarah'yı durdurup alçak sesle konuştu:

"Roman'ın makalelerini *Gazette*'e getiren kişi hakkında söylediklerini hatırlıyor musun?"

Sarah'nın gözleri irileşti. Sırtı onlara dönük hâlde bulaşıkları yıkayan Forest'a kısa bir bakış attı.

"Evet ama neden sordun?"

Iris ona biraz daha yaklaştı. “Ofise bir daha ne zaman gelecek? Saat kaçta?”

“Yarın sabah tam dokuzda,” dedi Sarah. “Onun karşısına çıkmayı düşünmüyorsun, değil mi? Lütfen yapma! O adamda uğursuz bir şeyler var.”

Iris başını iki yana salladı. “Hayır, beni görmeyecek. Ama bana bir işaret verebilir misin?”

“İşaret mi?”

“Evet.” Iris, Sarah’nın boynuna bağladığı mavi eşarbı fark etti. “Yarın sabah adam ofisten çıkar çıkmaz eşarbını pence-reye tutabilir misin? Böylece aşağıdan görüp adamın ne zaman binadan çıkacağını anlarım.”

“Evet, bunu yapabilirim,” dedi Sarah. Hırkasından sarkan bir ipliği kopardı. “Ama planın ne?”

Iris dudağını ısırdı. Forest gizli gizli fısıldaştıklarını hissetmiş olmalıydı; omzunun üzerinden onlara bakarak tek kaşını kaldırdı.

Iris, abisi tekrar bulaşıklara dönene kadar gülümsemekle yetindi. Ardından Sarah’nın kulağına eğilip, “Büyülü bir kapı bulmam gerek,” dedi.

Ertesi sabah dokuzda on kala Iris kendini daha önce çalıştığı binanın gölgesinde beklerken buldu. Ölüm, eleman ve reklam ilanları yazarak gazeteciliğe ilk adımını attığı yerdı burası. Roman’la ilk tanıştığı yer. *Oath Gazette*, binanın beşinci katında yer alıyordu ve Iris hangi pencereyi izleyeceğini çok iyi biliyordu.

Şu anda bakışlarını güneşte parlayan cama dikmiş, Sarah’nın işaretini bekliyordu. Önündeki cadde kalabalıktı; otomobiller, at arabaları ve yayalar durmaksızın bir yerden diğerine ilerliyordu.

Burası garip biçimde insanın hem yalnızlığı hem de doygunluğu hissedebileceği bir yerdı, etrafınız size selam verebile-

cek ya da görmezden gelebilecek insanlarla çevriliydi. Adınızı sanınızı bilmeyen ama yine de sizinle aynı havayı soluyan –aynı ânı paylaşan– insanlarla.

Saat dokuzu vurdu.

İki dakika geçti fakat Iris'e yıllar gibi gelmişti. Derken Sarah'nın eşarbını camda gördü.

Dacre'in adamı *Gazette*'ten çıkmıştı.

Iris bakışlarını binanın pirinç çerçeveli cam kapısına çevirdi; insanlar daimi bir akış içinde içeri girip çıktıkça pirinç çerçeve parılıyordu. Bu yoğunlukta binadan çıkan birini gözden kaçırmak son derece kolay olurdu fakat Iris asansörün ne kadar yavaş çalıştığını unutmamıştı ve dahası adamın binadan tam olarak ne zaman çıkacağını kestirebiliyordu.

Nitekim az sonra onu gördü. Pelerin giymiş, başlığını örtmüş, çevik biriydi.

Mermer basamakları kolayca inip kuzeybatıya yöneldi.

Iris de adamın peşine takıldı.

Mesafesini koruyarak yürüyordu fakat birkaç kez kalabalıkta onu kaybedecek gibi olunca yaklaşılabildiği kadar yaklaştı. Adam durduğunda Iris de durdu, korkudan kalbi hızla çarpmaya başladı ama adam sadece gazeteci çocuktan iki gazete almak için durmuştu. *Gazette* ve *Tribune*.

Sonra hızlı adımlarla yürümeye devam etti. Iris de onu takip etti.

Sonunda şehrin kuzey sırtının derinliklerine dalıp nehrin ötesindeki "Taç" diye bilinen bölgeye geçti. Burası Oathlu zenginlerin muhitiydi ve Iris bu sokaklara pek aşina değildi. Sis çökünce üşümeye başlayarak trençkotuna sıkıca sarındı.

En sonunda adam büyük bir demir kapının önünde durdu. Kapının bronz süsleri parlıyordu. Adam yaklaşıncaya açılan kapı metalik bir tangırtıyla yeniden kapandı.

Iris, tesadüfen oradan geçiyormuş gibi görünmek için geride kaldı. Fakat kapının ardındaki çakıl taşlı, uzun yolu görecekti.

kadar duraksadı. Yol, yemyeşil bir tepeye inşa edilmiş, bakımlı bir bahçeyle çevrili kocaman bir malikâneye çıkıyordu; malikâneyse etrafını saran sisin ardında kalmıştı.

Iris, elleri trençkotunun ceplerinde öylece donakaldı.

Bakışlarını yeniden kapıya, tuğla sütunlara çevirdi. Sağdaki sütunda bulunan düz taşın üzerine bir isim oyulmuştu. Iris o ismi gördüğü anda nefesi kesildi.

KITT MALİKÂNESİ.

Bu Özgürlük Seni Yanıltmasın

Bu, E & R harf çubuklarının düzgün çalıştığından emin olmak için yapılan bir testtir.

ERERRRRRRR EEEE RRRRR

R

E

E

??

*

Iris!

Ne oldu? İyi misin?

—Kitt

KITT!

EVİNDE YERALTI DÜNYASINA açılan bir KAPI var! Bunu biliyor muydun?!

xI

Not: Affedersin, seni korkutmak istemiştim.

Notun notu: Ve evet, bugün senden önce yazarak kuralımızı çiğnediğimi biliyorum. Beni sonra azarlarsın. (Mümkünse... yüz yüze.)

Tanrılar aşkına, Iris. Kalbim hâlâ deli gibi atıyor. Korkunç bir şey oldu sandım, aklım çıktı.

(Not: Seni sonra azarlayacağıma emin olabilirsin. Yüz yüze... arzu ettiğin gibi.)

Ayrıca hayır, ailemin malikânesinde aktif bir kapı olduğunu bilmiyordum ama tahmin etmeliydim. Hem şunu da belirtmeliyim ki gsrmyl-kusura bakma ama gitmem gerek. Beni çağırıyorlar. Ben sana tekrar yazma fırsatı bulana kadar dikkatli ol, kendine iyi bak.

Kitt

Teğmen Shane gelmiş, Roman'ın kapısını tıklatıyordu.

"Bekleniyorsun," dedi kısaca, ahşabın ardından.

"Hemen geliyorum," diye seslendi Roman. Parmaklarını tuşların üzerinde uçarcasına hareket ettirerek Iris'e yazdığı mektubu tamamladı. Kâğıdı daktilodan çekip aldı ve gardırobun kapısının altından içeri itti.

Daktilosunu toplayıp koridora çıktı, Shane'in onu orada beklediğini düşünüyordu ama loş koridor bomboştu. Roman, yağmur altında yalnız başına fabrikaya yürürken aklına yine önceki gün Luz'un mezarının başında düşündüğü sorular üşüştü. Teğmenle bir kez daha yalnız konuşmak istemiş ancak fırsat bulamamıştı ve şimdi fabrikanın en üst katına çıkarken yüzüncü kez aynı şeyleri düşünüyordu: Toprağa sokulan anahtar,

anahtarın bir kapı yaratması. Mezardan çıktığında Dacre'in yüzündeki ifade.

Ne gördü? Luz gerçekten öldü mü?

Roman, Dacre'in ofisinin önünde iki asker görünce şaşırıldı. Kapı kapalıydı.

"Başkumandan şu anda rahatsız edilmek istemiyor," dedi askerlerden biri.

"Ama beni çağırttı," dedi Roman, birden duraksayarak. "Sonra mı geleyim?"

Askerler birbirlerine baktılar. İster onu rahatsız ederek olsun ister gözde muhabirini geri çevirerek, Dacre'in gazabına uğramaktan korktukları belliydi.

"Peki, girin o zaman," dedi diğeri, kapıyı işaret ederek.

Roman başıyla onaylayıp aralarından geçerek ofise girdi.

İlk dikkatini çeken içerinin ne kadar karanlık olduğuydu. Yağmur damlalarıyla kaplı cam duvarlara rağmen öğleden sonra çıkan fırtına odanın köşelerini ve mobilyaların üzerini gölgelere boğmuştu. Masada yalnızca birkaç mum yanıyor, alevleri sanki içeride cereyan varmış gibi titreşiyordu.

Roman, tedirginlikten kaskatı olmuş hâlde gözlerini karanlıkta gezdirdi. Dacre yoktu, onu göremeyince tekrar Luz'un mezarına gidip gitmediğini merak etti. Tam odadan çıkmak üzere dönmüştü ki birinin nefes alıp verdiğini duydu. Derin ve ağır bir nefesti bu, rüyaların ritmindeydi.

Yutkunarak odanın ortasına yaklaştığında, bir divanın kol-çağının üzerinde parıldayan altın rengi saçlar gördü. Dacre'dı, minderlerin üzerine uzanmıştı. Ellerini göğsünün üstünde birleştirmiş, gözleri kapalı, ağzı gevşekti.

Dacre bir keresinde ona tanrıların uykuya pek ihtiyaç duymadığını söylemişti, o hâlde şimdi neden kendini bu kadar savunmasız bırakıyordu?

Kalbi küt küt atmaya başlayan Roman bir adım daha yaklaştı.

Onu öldürebilirim, diye düşündü Dacre'in huzurlu yüzüne bakarken. Onu şimdi burada öldürüp her şeye son verebilirim.

Elindeki tek silah çantasında duran daktilosuydu. Derken acı gerçeği fark etti: Bir ilahı öldürmenin en etkili yolunu bilmiyordu. Eline bir bıçak, bir silah ya da ölümsüz bedenlerini küle çevirecek bir kibrit verilse bile nasıl yapacağını bilemezdi.

Bu katıksız gerçeğe rağmen gölgelerde gizlenmiş bir silah bulma umuduyla odayı taradı. Hiçbir şey bulamadı ancak bakışları mumla aydınlatılmış masaya kaydı, ahşabın üzeri boydan boya haritalarla kaplıydı.

Roman uzun zamandır yeraltı dünyasının haritasını bir kez daha incelemek istiyor, çizimlerle yalnız kalabileceği ânı kolluyordu.

Masaya gidip elini Cambria'nın ayrıntılı çiziminin üzerine koydu ve haritanın aydınlanmasını izledi. Bakışlarıyla aktif güzergâhları takip ederek Oath'a kadar ulaştı. Bu kez neye bakması gerektiğini biliyordu ve yolların onarımı hâlâ devam ettiğinden şehir çoğunlukla sönük olsa da altından ilerleyerek tam kalbinden geçip kuzeye doğru uzanan parlak bir damar vardı.

Aktif güzergâhtı.

Yanıp sönen mavi bir daireyle son buluyor, bu daire de Kitt Malikâne'sini gösteriyordu. Tıpkı Iris'in dediği gibi. Roman, babasının bu işe dâhil olma ihtimalini daha önce düşünmediği için kendine kızdı. Büyüdüğü evin büyüğü garipliklerini hatırlamalı, aşağıdaki diyarın kapılarıyla bağlantılı olabileceğini tahmin etmeliydi.

Diğer eşikler nerede?

Şehri daha ayrıntılı incelemek üzere haritaya biraz daha yaklaştı. Aktif güzergâha bakarken maviyle parlamayan başka daireler de olduğunu gördü. Bunlar diğer büyüğü kapılar olmalıydı. Üstelik bunlar, Oath'un altından geçtiğini bildiği, hâlâ onarılmayı bekleyen ek güzergâhları kapsamıyordu bile. Yüzlerce daha kapı olabilirdi ve Roman, ışıklı güzergâhlarla daireleri

hafızasına kazımak için kendine üç nefeslik süre tanıdıktan sonra elini kaldırıp geri çekildi.

Ona ayrılan masaya gidip kâğıt yığınınından temiz bir sayfa aldı. Gözlerini yumduğunda o aydınlatılmış güzergâhı yeniden gördü. Zihnine kazınmıştı, dolma kalemle elinden geldiğince ayrıntılı biçimde sayfaya çizdi.

Derken oda birden soğudu.

Roman gözlerini açtı.

Dacre, divanın üzerinde kıpırdanmaya başlamıştı. Kâbus görüyormuş gibi nefesi hızlanmış, ellerini yumruk yapmıştı. Roman kapıya bakarak mesafeyi ölçtü. Dacre uyanmadan sıvı-sacak vakti olmayacaktı, dolayısıyla orada olmasını açıklayacak bir bahane bulmalıydı. O sırada *Inkridden Tribune*'ün hâlâ masasının üzerinde olduğunu fark etti. Iris'in, Dacre'in Enva'yla yaşadığı talihsiz aşkı konu alan manşeti, sanki biri gazeteyi hoyratça tutarak okumuş gibi buruş buruştu.

Roman elindeki kaba taslak çizilmiş haritada üç potansiyel kapı işaretledi; Oath'ta büyülü eşikler barındırıyor olabilecek binalardı bunlar. Sonra haritayı katlayıp cebine koydu. Sıradan bir öğleden sonra mesaisine başlıyormuş gibi daktilosunu çıkarıyordu ki Dacre'in öfkeyle yoğurulmuş sesi aniden sessizliği deldi.

“Enva.”

Bu tek kelime Roman'ın kanını dondurdu. Olduğu yerde donakalıp Dacre'in divanda doğruluşunu izledi. Tanrının sırtı ona dönüktü, dolayısıyla Roman'ı henüz görmemişti. Derken Dacre yüzünü ellerinin arasına aldı; bu öylesine insanca bir hareketti ki Roman'ın kalbi sızladı.

“Lordum,” dedi kısık sesle, orada olduğunu belli etmesinin daha iyi olacağını düşünerek. “Makalemizi tamamlamaya geldim.”

Dacre kımıldamadı. Âdeta taştan oyulmuş gibiydi; ne nefes alıyor ne de Roman'ın varlığına bir tepki veriyordu.

“İyi misiniz, efendim?”

“Çık dışarı,” dedi Dacre, alçak ve sert bir sesle.

Tekrar etmesine gerek yoktu. Tüyleri diken diken olan Roman daktilosunu aldığı gibi odadan çıktı.

Birkaç saat sonra, gün batmak üzereyken Dacre onu tekrar çağırttı.

Teğmen Shane bir kere daha onu almaya gelmişti, gözleri canı sıkılmış gibi kısıktı.

“Bu kez gerçekten beni bekliyor mu?” diye sordu Roman, biraz alaycı bir ifadeyle.

Shane ifadesiz bir yüzle bakışlarına karşılık verdi. “Neden sordun? Her öğleden sonra yaptığın gibi onun için yeni bir yazı yazmadın mı yoksa?”

Roman kaşlarını çattı. Tam Shane’e, Dacre’in uyuduğunu bilip bilmediğini ya da bundan şüphelenip de doğrulatmak mı istediğini soracakken Shane tekrar konuştu. “Daktiloyu bırak. Ona ihtiyacın olmayacak.”

Roman daktilo çantasına uzanmıştı ki duraksadı. Daktiloya ihtiyacı olmayacaksa Dacre ondan ne istiyordu? Daha önce tanık olduğu o özel an düşünülünce bu hiç de hayra alamet değildi.

Üçüncü Alouette’i odasında bırakıp tek kelime etmeden Shane’in peşine takıldı. Shane, Hawk Shire’in ıslak sokaklarında hızlı adımlarla ilerlerken Roman kaygılarıyla boğuşmakla meşguldü. Yanında yalnızca Iris’in yüzüğü ve Oath’un ley hatlarını gösteren kendi çizdiği harita vardı, ikisini de cebine saklamıştı. Fakat böylesi eşyaları üzerinde taşımak, yavaş yavaş onu huzursuz etmeye başlıyordu.

Onu neyin beklediğini bilmiyordu ama ofise vardıklarında sırtından terler akıyor, midesi deniz misali çalkalanıyordu.

Dacre yalnız değildi. Tanrının yanında siyah pelerin giymiş uzun boylu, açık tenli bir adam vardı. Yüzü kesilmiş kaya gibi

köşeliydi, gözleri kısık, bakışları soğuktu, Roman'ı incelerken hüküm verir gibi parlıyorlardı.

"Yazmayı planladığımız makale üzerine biraz düşündüm, Roman," dedi Dacre. Sesi son derece durgundu. Yüzünde kâbusuna ya da ondan ötürü kapıldığı öfkeye dair hiçbir iz yoktu. Oysa Roman, üzerinden saatler geçmiş olmasına rağmen tanrıçanın adının yankısını hâlâ hissedebiliyordu.

Enva.

Dacre onu rüyasında görmüştü.

Bu onlar açısından, savaş açısından ne anlama geliyordu? Sanki birden akıntının yönü değişmişti fakat Roman'ın tek hissedebildiği, ayağının altındaki kumun kaydığıydı; akıntının yeni yönünden emin olamıyordu.

Titreyişlerini gizlemek için ellerini arkasında birleştirdi. "Hangi makale, efendim?"

"Iris E. Winnow'a cevaben yazacağımız makale. *Tribune* için yazdığı, Enva'nın kurnazlığını, düzenbazlığını ve bana karşı kazandığı zaferi öven makaleye cevaben." Dacre birkaç adım yaklaşınca aralarındaki mesafe azaldı, gölgesi artık Roman'ın ayaklarına değiyordu.

"Peki, neye karar verdiniz, efendim?"

"Seni Oath'a gönderiyorum," dedi Dacre. "Şu Iris E. Winnow'la görüşmeni istiyorum. Bir zamanlar onunla çalıştığını, tanışıklığınızın olduğunu söylemiştin. Sence seninle konuşmayı kabul eder mi?"

"Şey... *evet*, sanırım eder, efendim. Ama neden—"

"O yalnızca yetenekli bir yazar değil, aynı zamanda günbegün daha fazla itibar kazanan *Tribune*'ün de gözdesi," diye sözünü kesti Dacre. "Ayrıca Enva için yazıyor. Tanrıçanın dokunuşunu onun üzerinde görebiliyorum; kelimelerini sahiplenmiş, onları bana karşı kullanıyor. Sırf bu yüzden onu karımdan çalmak istiyorum. Iris E. Winnow'un benim için yazmasını istiyorum."

Benim adıma gitmeyi kabul edersen bunu yanında götürmeli ve onunla halka açık bir yerde buluşmalısın.”

Dacre ona bir zarf uzattı. Rengi kızılgerdan yumurtası gibi açık maviydi, ikindi ışığında parlıyordu. Üzerine zarif bir el yazısıyla *Iris E. Winnow* yazılmıştı –adını görmek bile Roman’ın kalp atışlarını hızlandırdı– ve Roman zarfı almak için uzandı.

Eve dönecekti.

Iris’i yeniden görecekti.

“Ne zaman yola çıkayım, efendim?” diye sordu, Dacre’in sarsılmaz bakışlarına karışık vererek.

“Hemen.”

“*Hemen* mi?”

“Val sana şehre kadar eşlik edecek.” Dacre, odadaki o garip, pelerinli adamı işaret etti. Adam Roman’ı hâlâ bir şahinin fareyi izlediği gibi izliyordu. “Bu akşam yola çıkarsan sabaha karşı Oath’a varırsın.”

Oath hâlâ çok uzaktaydı ama bu, Val’in geliş gidiş yöntemini öğrenmesi için fırsat olacaktı. Ailesinin mülkünde kapının nerede olduğunu bulması ve aktif güzergâhı kendi gözleriyle görmesi için fırsat olacaktı.

Tek üzüntüsü, daktilosunun yanında olmamasıydı. Iris onun geldiğini bilemeyecekti. Roman onu gafil avlayacaktı ve Dacre’in dediği gibi, görüşmeleri halka açık bir yerde gerçekleşmek zorundaydı. Büyük ihtimalle Val, şüpheli bir durum yaşanmadığından emin olmak için onları uzaktan izleyebilsin diyeydi.

Iris’e haber vermeden onunla görüşmek Roman’a riskli geliyordu. Öte yandan altın bir kafesten salıverilmiş gibi kendini özgür hissediyordu.

Bu özgürlük seni yanıltmasın. Hatırladığı bu uyarıyla içi ürperdi ve derhâl ciddileşti.

“Hazırım, efendim,” dedi. “Ama kıyafetlerim... Şehre böyle mi gideceğim?” Onun bir YERALTI MUHABİRİ olduğunu açıkça sergileyen koyu kırmızı tulumuna baktı.

“Oraya varınca kıyafetini değiştirme fırsatın olacak.” Dacre Val’e göz attı, Val’s’e yalnızca tek kaşını kaldırarak karşılık verdi. “Bu arada, Oath’tayken benim için bir mesaj daha iletmeni istiyorum.”

“Tabii efendim. Nedir?”

Dacre, ilkiyle aynı renkte ikinci bir zarf uzattı. Alıcısı farklıydı ancak ilki kadar anlamlıydı ve Roman bir an için isme bakakaldı.

Bay Ronald M. Kitt.

“Babama mı?” diye sordu sesi titreyerek.

“Evet,” dedi Dacre, eğlenir gibi bir hâli vardı. “Onu da göreceksin.”

Roman başka bir şey söylemeden zarfı aldı. Babasını gördüğünü hayal edince vücudu buz tutmuş gibi kaskatı kesildi. Birbirlerine söyledikleri son sözler nazik olmaktan çok uzaktı. Roman onları hatırlamaktan, babasını öfkeye, annesini gözyaşlarına boğarak evden ayrıldığı günü tekrar yaşamaktan hiç hoşlanmamıştı. O gün Iris’in peşinden batıya gitmeye karar vermiş, *Gazette*’teki işinden istifa etmişti. Babasının, savaş ilerlerken Kitt ailesinin Dacre’ın gözündeki itibarını koruması amacıyla evlenmesini uygun gördüğü Elinor Little’la olan nişanını atmıştı.

Roman ardına hiç bakmadan her şeyi geride bırakmıştı.

şimdi Dacre’ın ona böylesine gönül rahatlığıyla güvenmesi tuhaf geliyordu. Tanrı, Roman’ın hafızasının son eksik parçalarının yerine oturacağını bile bile onu eve gönderiyordu. Bu güven şüphe uyandırıcıydı ve Roman bunun bir sınav olup olmadığını merak etti. Dacre, askerlerinden birinin ona ihanet ettiğini biliyordu. Belki de bu, Roman’ın masumiyetini kanıtlamanın ya da en kötüsü, hainin o olup olmadığını anlamasının yoluydu.

Eğer öyleyse Roman gerçeğın açığa çıkmasına izin veremezdi.

Yine de gözlerini Dacre’a çevirdi ve son bir istekte bulundu: “Ailemin yanında bir gece kalabilir miyim? Annemle babamı

görmeyeli çok uzun zaman oldu ve yanınıza dönmeden önce onlarla biraz vakit geçirmek istiyorum.”

Dacre sessiz kaldı. Müphem bir sessizlikti bu, yıldırım düşmenden evvel havanın çatırdayışını anımsatıyordu. Roman içten içe kendini gelecek darbeye hazırladı.

Sonunda Dacre gülümseyerek, “Olur,” dedi. “Neden olmasın. Geceyi ailenle geçir. Doğru olanı, yanlış olanı ve senin için yaptıklarımı unutma. Bir sonraki gün doğumunda Val seni bana geri getirmek için bekliyor olacak.”

Demek bu sahiden de sınavdı. Hafızası yerine geldikten sonra Dacre’a sadakatini ve bağlılığını kanıtlayamazsa Roman kendini başka bir soğuk odada uyanırken bulabilirdi. Adını hatırlamadan. Iris’i hatırlamadan.

Bu düşünce acı vericiydi. Sanki kaburgalarının arasına bir sancı saplanmıştı.

Güç bela, “Teşekkür ederim, efendim,” diyebildi.

Daktilosunu yanına almadan bile olsa gitmeye hazırdı fakat Dacre yanına yaklaşp şunları fısıldadı: “Her zaman az konuşmak iyidir, bırak nerede olduğunu, neler gördüğünü ve ne düşündüğünü merak etsinler. Bırak neler *olmuş olabileceğini* hayal etsinler. Gizemli olmak, güçlü olmak demektir. Kendi gücünü kaybetme.”

Roman’ın ciğerlerinde keskin bir cevap biriktiyse de boğazını temizlemekle yetindi. *Uysal ol. Onu sadık olduğuna inandır.* Göğsü sancısa da “Evet, efendim. Aklımda tutacağım,” dedi.

Val’in peşine takılıp bir heykel gibi sessizce durmuş, olan biteni dikkatle izleyen Teğmen Shane’in yanından geçti. Ofisten çıkıp uzun, sarmal merdiveni inmeye başladı.

Eve gidiyorum, diye düşündü ve bunun yarattığı heyecan bacaklarındaki ağrıya da nefesinin daralmasına da katlanmasını sağladı. *Iris, sana geliyorum.*

Fakat tam Val’le birlikte aşağıdaki diyara açılan kapıdan geçmek üzereyken o uyarı yeniden kulaklarında çınladı:

Bu özgürlük seni yanıltmasın.

Farklı Bir Dünyadaki Yerçekimi

Roman, Val'in peşinden aşağıdaki diyarın geçitlerinde ilerliyordu.

Hep aşağı doğru inen yollarda yürüyor, sanki daha da aşağıdaki başka bir dünyaya iniyorlardı. Daha karanlık, daha kadim bir dünyaya. Üzerine rünler kazınmış bir kapıya ulaştıklarında Val yakasının altından zincire takılı bir anahtar çıkardı. *Beş büyüğü anahtardan biri daha,* diye düşündü Roman, kapının açılmasını izlerken.

Yolculukları devam etti. Hava ağırdı, yoğun ve neredeyse kutsal bir sessizliği vardı fakat kısa süre sonra kükürt ve çürümüş et kokuları taşımaya başladı.

Roman, dengesini sağlamak için duvara tutunduğunda taşların arasında dikenli çalılar bittiğini fark etti. Öğürtüsünü güçlükle bastırırken Dacre'in izninin bir oyundan ibaret olup olmadığını düşündü. Belki de Val onu daha alt katmanlara indirip orada infaz edecekti.

Birine umut verdikten sonra onu öldürmek daha mı tatlıydı?

Roman ürperirken dikenli geçit sonunda geniş, uçsuz bucaksız bir manzaraya açıldı. Taş zemindeki sarı, fokurdayan havuzlar hem ışık yayıyor hem de buhar salıyordu ve tavan o kadar yüksekteydi ki görmek imkânsızdı. Roman kendini yıldızlardan arındırılmış bir gökyüzünün altında duruyormuş gibi hissetti ve yukarıya, o karanlığa baktığında hem küçücük olduğunu düşündü hem de tarifsiz bir ev özlemiyle doldu.

“Adımlarına dikkat et,” dedi Val, sarı havuzların etrafından dolaşarak yürümeye başladığında. Uzun adımları ve pelerininin savruluşu buharları dalgalandırıyordu.

Roman ona yetişmek için hızlandı. Havadaki iğrenç koku sonunda onu yenine doğru öksürmeye zorladı. Artık burnundan değil, ağzından nefes alıyordu, midesi korku ve bulantıyla kasılmıştı.

Temiz havaya ihtiyacı vardı. Bir fincan sıcak kahveye, göğsündeki ve boğazındaki rahatsızlığı yatıştıracak bir şeye.

“Sakin ani hareket yapma,” dedi Val, adımlarını yavaşlatarak.

“Tamam.” Roman tekrar boğazına dayanan öksürüğü bastırdı.

Yarım dakika sonra Val’in uyarısının nedenini anladı. Kü-kürt kokulu buharın arasında, yerde devasa bir wyvern gölgesi belirmişti; sanki onları bekliyordu. Roman onun bir eithral olduğunu fark ettiğinde nefesi kesildi. Sivri uçlu kanatlarını açmış, havuzlardan yükselen sıcaklıkla ısınıyordu. Beyaz pullarla kaplı bedeni sedefli bir ışıltıyla parlıyordu. Ağzı kapalı olmasına rağmen uzun, iğne benzeri dişleri dışarı taşmıştı, buz gibi parlıyorlardı. Tekinsiz kırmızı gözleri Roman’ın avucu büyüklüğündeydi. O gözlerden biri Roman’ı izliyordu, duraksadığı ânı kaçırmamıştı.

“Yürümeye devam et,” dedi Val kısık sesle. “Yavaş ve sakın. Beni takip ederek sol tarafına yaklaş.”

Yaklaşmak mı? Roman itiraz etmek istediye de Val’in dediğini yaptı. Yavaşça yürüyerek Val’in gölgesini takip etti ve işte o zaman eithralın sırtına bağlanmış eyeri gördü; kanatlarının arasındaki boynuzlu çıkıntıya yerleştirilmişti.

“Sen ciddi misin?” dedi Roman, vücudu ürperirken dişleri birbirine vurarak. “Onu nasıl kontrol edeceksin? Dizgini bile yok.”

Val tek hamlede eyere tırmandı, belli ki bunu daha önce de yapmıştı. “Oath’a yürüyerek mi gitmek istersin yoksa uçarak mı?”

Roman’ın itirazı dilinde son buldu. Kendini yukarı çekecek, yaralarının sebebi olan canavarın sırtına oturacak gücü olup olmadığını bilmiyordu. Ama bacakları tir tir titriyordu –*Oath’a yürüyemem*– ve kalbi göğsüne çekiç gibi vurup duruyordu. Hem tükenmişti hem de adrenalini yüklüydü. Sonunda bunun ilahi adalet olduğunu düşündü. Bir eithral şimdi onu ve haritasını Oath’a, Dacre’in kaybetmeye mahkûm olduğu şehre taşıyacaktı.

Bir eithral onu Iris’e uçuracaktı.

Roman, Val’in izinden giderek eithralın yan tarafına tırmandı ve eyere ulaştı. Üzerine oturduğu şey, imkânsızlığın vücut bulmuş hâli gibiydi.

“Sıkı tutun ve sakın bırakma,” dedi Val sertçe. “Kalkış her zaman sarsıntılı olur.”

Roman deri eyerin kenarına sımsıkı tutundu ve dizlerini acıyana dek canavarın bedenine bastırdı. Dacre’in güya efsanevi yaratıklarından birinin sırtında yerden *havalanmaya* hiç mi hiç hazır hissetmiyordu. Ölçülemeyecek kadar çok acıya, yıkıma ve ölüme sebep olan bir yaratığın sırtında.

Gözlerini sımsıkı yumdu. Son yemeğini midesinde tutmaya çalışırken zorlanıyordu. Soğuk soğuk terlemeye başlamıştı ama sonra kendine sertçe fısıldadı: *Aç gözlerini.*

Roman gözlerini açıp etrafını bir kez daha inceledi. Aylar önce, hatta *haftalar* önce bile burada, bu anda olacağı aklının ucundan geçmezdi. Bu yüzden şimdi bu ânı iliklerine kadar hissetmek istiyordu. Aşağıdaki diyarda, yerin katbekat altında, yıldızsız geceden ve ağır ağır hareket eden dumanlardan ibaret bir dünyada olacağına, bir eithrala bineceğine hayatta inanmazdı.

Uçuştan hemen önce, havanın sessizlik ve beklentiyle doluğu o anda, zihninde Iris'in sesini duydu:

Son zamanlarda kendimi imkânsızlıklara daha yakın hissediyorum. Büyünün sınırlarına yaklaşıyorum.

Bu sözler onu sakinleştirdi. Iris'i mum ışığında daktilosunda yazarken hayal etti; sanki o, Roman'ın şahsi yerçekimiydi.

Val, gömleğinin altından zincire asılı küçük bir flüt çıkardı. Üç uzun gümüş nota çaldı –havada yağmura yakalanmış gün ışığı gibi parladılar– ve eithral başını kaldırıp kanatlarını çırpmaya başladı.

Tabii ya. Roman neredeyse kahkaha atacaktı. Bir enstrümanla kontrol ediliyorlar. Müzikle.

Notalar karanlığa karıştıktan çok sonra bile eithral, flütten çıkan o üç notaya bağlı kaldı. Kanatları havaya buhar, ısı ve altın rengi ışık savurdu, öyle ki Roman kendini bir fırtınanın ortasında kalmış gibi hissetti; kükürt gözlerini yakıyor, tekrar öksürmesine neden oluyordu. Derken eithral yürümeye başladı ve tıslayan havuzların arasından ustalıkla geçti.

Sonra sanki bunu yüzlerce kez yapmış gibi havalandılar.

Kalkış sarsıntılıydı ama eithral tam anlamıyla uçmaya başladıktan sonra yolculuk rahat ilerledi.

Roman, aşağıdaki diyarı hiç terk etmediklerini fark edince ilkin şaşırdı. Yeraltındaki dünyanın bu kadar açık ve engin olduğunu fark etmemişti; fokurdayan kükürt havuzlarıyla dolu ve buharla örtülü sonsuz bir arazi israfıydı. Roman aşağı bakmaya cesaret ettiği birkaç seferde sisin içinde parlayan şeyler gördü. Bunların paslı zincirler ve iskeletler olduğunu fark edince gözleri fal taşı gibi açıldı. Kemikler, taş yolların üzerine yayılmıştı. Hayvan kemiklerine benziyorlardı fakat sonra Roman insana ait olduğu su götürmez bir kafatası gördü.

Başını çevirdi, boğazı yanıyordu. Ağzı kupkuruydu ve damağında garip bir tat vardı ancak sıcak, nemli havanın öksürüğünü yatıştırdığını fark edince rahatlardı. Artık paniği hafiflediğinden ciğerlerinde o korkunç batma hissi olmadan derin bir nefes alabildi.

Sonunda –yarım saat mi geçmişti yoksa üç saat mi, kestirmek imkânsızdı, gökyüzü, güneş ve ay olmayınca zamanın akışı ölçülemiyordu– Roman bazı yerlerde kükürt havuzlarından çıkan buharın diğerlerinden daha yükseğe ulaştığını fark etti; sanki cereyan buharı yukarı çekiyordu. Yedinci kez öyle bir yerden geçtiklerinde, Roman bu noktaların eithralların yeraltından yüzeye çıktıkları yerler olduğu kanısına vardı. Yaratıkların bir diyardan diğerine geçebilecekleri kadar geniş başka kapılar.

Val'e sormak istediye de sorularını kendine sakladı. Val sabırlı birine benzemiyordu ve Roman şansını zorlayacaksa bunu yere indiklerinde yapmanın daha mantıklı olacağını düşündü. Yine de bu uğultulu sessizlik, hayal gücünü ya da kafasındaki teorileri bastırmaya yetmedi.

Belli ki Val, eithrallarla çok yakındı. Onları eğitiyor olabilirdi. Yoksa bakıcıları mıydı? Dacre gibi o da giysilerinin altında bir flüt taşıyor ve bu yaratıkları kontrol eden tüm ezgileri çalabiliyordu. Eithrallar başka hangi komutları biliyorlardı? Yukarıdaki dünyada uçarken de müziksel emirlere itaat ediyorlar mıydı?

Roman, cephede geçirdiği zamanı hatırladı. Çınar Müfrezesi'nden Teğmen Lark ona eithralların, dostla düşmanı ayırt edemediklerinden siperin üzerinde neredeyse hiç görülmediklerini anlatmıştı. Dacre onları bombalarla kuşatıp serbest bıraksaydı bu bombaları Enva'nın askerlerine olduğu kadar kendi askerlerinin üstüne de yağdırırlardı. Bu yüzden eithralları cepheden hayli uzağa, sivil halkın yaşadığı kasabalara göndermişti.

Dacre'in taktiği eithralları yalnızca insanları korkutmak için kullanmak değildi; milleti önce *bombalıyor*, sonra *gazla zehirliyor*, ardından da yaralıları *topluyordu*. Onları tamamen

iyileştirmiş gibi yapıyor, ardından hafızalarını karıştırarak kendisine minnet ve sadakat duymalarını sağlıyordu. Bu, kendine ordu ve yandaş grubu yaratmanın zalimce, acımasızca bir yoluydu. Roman teninin altında sıcaklığın yükseldiğini hissetti.

Yine de şu düşünce aklında dönüp duruyordu: Eithrallar yukarıda uçarken de komut alabiliyor olmalıydı. Dacre yaratıklarını tamamen serbest bırakıyor olamazdı. Bir şekilde onları kontrol etmeyi sürdürüyor olmalıydı ki Avalon Bluff'ta yaşananlar bunu doğruluyordu. Eithrallar, her seferinde farklı materyaller taşıyarak kasabayı iki kez turlamışlardı.

Val önünde hafifçe kıpırdandı. Flütü çıkarmıştı, dudaklarına götürürken loş ışıktaki parlıyordu.

Roman inişe geçmeye hazırlandıklarını fark edince öfkesini ve zihnini kemiren soruları bir kenara bıraktı.

Val flütü yeniden çaldı. Bu kez iki uzun notayı üç kısa nota izledi. Müzik havayı ele geçirerek göz alıcı ışıltılı halkalar yaydı; gittikçe genişleyen halkalar görüş alanının ötesinde gözden kayboldular. Eithral çığlık attı ve emre karşı geliyormuş gibi başını sağa sola savurdu ancak sonunda yönünü aşağı çevirip kanatlarını kısa fakat güçlü darbelerle çırparak inişe geçti.

Korkudan kaskatı kesilen Roman eyere sımsıkı tutundu. Ne var ki iniş beklediği kadar korkunç olmadı, hatta o nefesini toparlayamadan eithral durmuştu bile –kanatlarını bir kez daha fokurdayan havuzların üzerinde açmıştı– ve Val sırtından iniyordu.

“Hadi,” dedi.

Roman kayarak yere yuvarlandı ve sağ dizi taş zemine çarpınca acı içinde irkildi. Neyse ki Val bunu fark etmemişti çünkü kükürt girdaplarının etrafından dolaşan yolda yürümeye başlamıştı bile.

Roman tereddüt ederek bir kez daha eithrala baktı. O da yakut gibi parlayan gözüyle yine onu izliyordu. Roman içi ezilerek onun da kendisi kadar tutsak olduğunu fark etti.

Val'in peşine düşüp bir iskeletin kalıntılarının ve kaynayan havuzlardan birine doğru uzanan zincirin üzerinden geçti. Çok geçmeden zemin dikenli çalılarla kaplandı ve Roman bitkilerin, onları kapının olduğu yere yönlendirdiğini fark etti. Üst kemeri kalın sarmaşıklarla, ametist kümeleriyle ve kanlı dikenlerle kaplıydı.

"Buradan," dedi Val, sabırsızlığı flütün notaları kadar net yankılanıyordu. Eşiği geçip gölgelerin içine girdiğinde Roman da onu izledi, gözleri karanlığa alışmakta zorlanıyordu.

Altındaki zeminin giderek yükseldiğini hissedebiliyordu. Yokuş çıkmak ciğerlerini yakmaya başlamıştı, buna cevaben şakakları zonkluyordu. Başka bir kapıdan geçip Dacre'in diyarının ana katına çıktılar fakat bu sefer burası ölüm sessizliğindeydi. Pazaryeri yoktu ve hava tozluysa, bayat kokuyordu. Karanlık boyunca yankılanan tek bir ses vardı.

Val bir kibrit çaktı. Cılız alev etrafı Roman'ın hiç ummadığı kadar aydınlattı ve çok geçmeden daracık bir geçitte ilerlemeye başladılar; geçit, ileride farklı yollara ayrılıyordu. Başlarının üstü örümcek ağıyla kaplıydı, köşelerde küçük kemik yığınları vardı. Duvarlarda, ateşin ışığında binlerce göz gibi parlayan ametist kümeleri bitmişti. Roman bu korkunç güzelliği büyülenmiş gibi izleyerek eğile eğile, sıyrıla sıyrıla ilerledi.

"Burası Oath'un altı mı?" diye sordu sonunda, geçtikleri yolu aklına kazımaya çalışırken.

"Evet. Kapıya yaklaşıyoruz."

"Eithrala ne zaman iniş emri vereceğini nasıl anladın? Nerede olduğumuzu gösteren hiçbir işaret yoktu," dedi Roman.

"Her zaman bir işaret vardır," diye yanıtladı Val. "Yeter ki bakmasını bil."

Roman bir an bunu düşündü. Sonra buhar menfezlerini hatırladı. Belki de Val, hangi sayının Oath'taki kapıya denk geldiğini biliyordu ve onları saymıştı. Tek mantıklı açıklaması

buydu fakat Val yeniden konuşmaya başlayınca Roman'ın bunun üzerine düşünecek vakti olmadı.

“Kapıdan geçer geçmez nerede olduğunu anlayacaksın. Şafak vakti olacak. Kıyafetlerini değiştirmeni ve ailenle görüşmeden önce *ilk olarak* Iris Winnow’la ne yapılması gerekiyorsa onu yapmanı tavsiye ederim. Gould’s Café’nin yerini biliyor musun?”

“Evet,” dedi Roman.

“Bayan Winnow’la orada buluşacaksın. Açıklamalarını kısa ve muğlak tut. Kapılardan ya da eithrallardan bahsetme. Aşağıya hiç inmemiş insanlar bizim yaşam şeklimizi anlamakta zorlanırlar.”

Roman devam etmesini bekledi ama Val sessiz kalınca, “Bunu aklımda tutacağım. Teşekkür ederim, efendim,” dedi.

Val aniden durdu, botları küçük bir iskeleti ezmişti. Roman ona çarpmamak için son anda durdu ama sonra yan yollardan birinin üstünde, ametistlerin ışıldayan bir kemer oluşturduğunu gördü.

“Bu yolu takip et. Seni kapıya götürecekt,” dedi Val. “Yarın şafakta seni burada bekliyor olacağım. Sakın gecikme.”

Roman başıyla onayladı. Kristal kemere bakarken hayranlığını gizlemekte zorlanıyordu. Koyu renklerde pırıldayan bu yüzeyler ona evine giden yolu gösterecekti.

Yürümeye başladığında ilk başta adımları dengesizdi. Ondan uzaklaştıkça Val’in ışığını ne kadar özlediğine ve bu karanlık geçitlerde tek başına ilerlemenin ne kadar ürkütücü olduğuna şaşırdı. Ama sonra bir diyar diğerine karışırken hava değişmeye başladı.

Roman hafif bir esinti hissetti.

Sanki ahşap döşemelere limonlu cila sürülmüş gibi kokuyordu. Serada büyümüş çiçekler, fırından yeni çıkmış pekmezli kurabiyeler gibi. Puro dumanı ve annesinin gül esanslı parfümü gibi.

Evi gibi kokuyordu ve Roman ona doğru koştı, nefesi karanlıkta sesli ve kesik kesikti.

Basamaklar dikti ve kaba saba yontulmuştu; sanki üzerlerine yıldız ışığı vuruyormuş gibi zar zor seçilebiliyorlardı. Roman basamakları ikişer ikişer çıkıyordu ki dizleri titremeye başladı. O zaman yavaşladı ve kendini yutkunmaya, *nefes almaya*, adımlarını dikkatli atmaya zorladı. Yukarı çıktıkça Dacre'ın diyarındaki gücün, bir palto misali sırtından aşağı kaydığını hissetti.

Kapıya ulaştı. Topuz –sanki onun sıcaklığını hissetmiş gibi– hoş geldin dercesine parladı.

Bir anahtarın çevrilmesiyle neye dönüşeceğini habersiz hâlde bu kapının önünden kaç kez geçtiğini merak etti. Kaç sıradan şey içinde büyü saklıyordu? Ya da belki de büyü'nün, sıradan olanla evli olmayı sevdiğini düşünmek daha doğrudu. Basitlikle, konforla ve gözden kaçan küçük ayrıntılarla.

Roman topuzu tutup çevirdi. Kapı açıldığında onu, *şafakla* birlikte maviye çalan incecik bir ışık hüzmeleri karşıladı.

Yüreği ağzında eşikten geçti.

Cızırtılı Hat

Burası oturma odasıydı.

Roman öylece durup o tanıdık mavi ve altın detayları inceledi: ayak seslerini yumuşatan süslü halıyı, duvardaki mermer şömineyi, brokar perdeleri olan yerden tavana pencereleri, köşede sessizce duran piyanoyu, yaldızlı lambrî kaplamaları ve nesillerdir ailesine ait olan yağlı boya tabloları.

Üstümü değiştirmem lazım, diye düşünürken girişteki sarkaçlı saat yediği vurdu. Babası çoktan uyanmış olmalıydı; çalışma odasında bolca viski kattığı kahve eşliğinde purosunu içiyordu. Büyükannesi köpekleri ve kitaplarıyla birlikte malikânenin batı kanadındaydı fakat annesi gün doğduktan sonra kalkmayı se-verdi, yani birazdan evin içinde dolaşmaya başlardı. Ayrıca o, babasına kıyasla her zaman hayaletlerin daha farkında olmuştu. Biri Roman'ın varlığını hissedecekse bu annesiydi.

Roman parmaklarını siyah saçlarının arasından geçirdi ve oturma odasından çıktı.

Büyük merdiveni tırmanıp koridor boyunca yürüdü, botları yumuşak yolluğun üstünde neredeyse hiç ses çıkarmıyordu. Sessizce eski odasına girerek kapıyı arkasından usulca kilitledi.

Her şey bıraktığı gibiydi. Çalışma masasının üstündeki çiçek dolu vazo hariç.

Roman kaşlarını çatarak masasına gidip küçük ama canlı mavi yapraklara dokundu. Unutmabeni çiçeğiymiş bunlar. Bahar gelince her yerde açar, bahçelerini ve mülklerine ait ağaçlık alanları renge boğarlardı.

Demek ki annesi buraya gelmişti. Acaba ne sıklıkla geliyordu?

Roman, haftalar önce ailesiyle vedalaşma biçimini düşününce midesine bir yumru oturdu. Babasıyla değil belki ama annesiyle vedalaşmasını unutamıyordu. Ona daha fazla acı çektiğini düşünmek Roman'ı kahrediyordu.

Bu meseleyi sonra halledersin, diye düşündü çiçeklerden uzaklaşırken. Dikkatini dağıtma.

Haritayı, Iris'in yüzüğünü, Dacre'in verdiği iki mektubu çıkardı. Aşağıdan yukarıya yanında getirebildiği tek şey bunlardı. Hızla bembeyaz bir gömlek ve siyah kumaş pantolon giydi, ardından deri pantolon askısını taktı. Yağmur yağacak gibi görüldüğünden trençkotunu da sırtına geçirdi, sonra ayaklarına yepyeni çoraplar giydi ve o anda yaşadığı rahatlamayla ayak parmaklarını oynattı. Son olarak en sevdiği rugan ayakkabılarını giydi.

Az önceki dört eşyayı tekrar iç cebine koydu fakat Iris'in yüzüğünü koymadan önce bir an elinde tutup sabah ışığında parıldayışını seyretti.

Val, Iris'le Gould's Café'de buluşmasını tembihlemişti. Roman, Val'in onu adım adım takip edeceğinden emindi; gittiği her yerde peşinde olacaktı. Ama hepsinden öte Dacre, gözünü Roman'ın üzerinden eksik etmek istemeyecekti.

Iris'i mümkün olduğunca güvende tutmak her şeyden önemliydi. Bu da Val'in onların evli olduklarını ya da aralarında herhangi bir yakınlık olduğunu bilmemesi gerektiği anlamına geliyordu. Kafede buluştuklarında dikkat çekmemek için eskiden oldukları gibi davranmaları gerekecekti.

Roman masasına oturdu. Hızlıca bir mesaj yazdı, sonra kâğıdı üçe katlayıp Dacre'in mektubunun arkasına sakladı. Daktilosu olmadan Iris'i önceden uyarmasının imkânı yoktu. Iris hazırlıksız yakalanacaktı ve Roman'ın tek umudu, Iris'in durumu anlayıp ona ayak uydurmasıydı.

Roman ayağa kalkıp son kez odasına göz gezdirdi. Yeraltı Muhabiri tulumunu ve çamur içindeki botlarını gardırobuna sakladı, sonra şehir merkezine inmeden evvel bir şeye daha ihtiyacı olduğunu fark etti.

Telefona.

Iris, Roman'dan bir günü aşkın süredir haber almamıştı.

Bu *tam olarak* alışılmadık bir durum değildi belki ama Hawk Shire'da anılarını hatırlamaya başladığından beri Roman, geceleri odasında güvende olduğu vakitlerde mutlaka ona yazardı. Iris endişesinin düşüncelerine sirayet etmesini istemiyordu ancak içten içe bir şeyin değiştiğini hissediyordu; sanki bir takımyıldızdan bir yıldız kaymış gibi kaderi yön değiştirmişti.

Bir şey olmuştu.

Odasında volta atmaya başladı, bir yandan da gardırobun kapısına yan yan bakıp duruyordu. Gittiği her yere daktilosunu götürdüğünden ve Dacre'in yanında saatler geçirdiğinden önce Roman'ın yazması her zaman daha iyiydi. Fakat yine de Iris'in aralarında konuşma başlatacak bir yolu vardı. Bu yolu daha önce birçok kez kullanmıştı, şimdi neden kullanmasındı?

Bir yanı *sabırlı* olmasını söylüyordu. Ama kömür gibi yanan diğer yanı *bir şey yapmasını* fısıldıyordu. *Öylece durup bekleme.*

Iris yere oturdu ve şunu yazdı:

Bu, R & E harf çubuklarının düzgün çalıştığından emin olmak için yapılan bir testtir.

ERERERRRRR

E

Bu sefer mektubunu kısa tuttu ve kâğıdı gardırobun altından içeri itti. Sonra bekledi fakat dakikalar geçip gece çökünce buz kesmiş elleriyle yatağının kenarına uzandı.

O gece pek uyuyamadı. Ne var ki sabah uyandığında kendini daha iyi hissetmiyordu. Yerde onu bekleyen bir mektup olmadığını görünce kalbi sızım sızım sızladı.

Roman'dan hâlâ ses yoktu ve artık işe gitme vakti gelmişti.

Yüzünü yıkayıp saçını taradı. Gardırobundan ona kendini cesur hissettiren açık pembe bir kazakla kahverengi pileli etek aldı. Diz üstü çoraplarını ve botlarını giydi, sonra *Inkridden Tribune*'ün yolunu tuttu.

Forest çoktan işe gitmişti ancak mutfak tezgâhına el yazısıyla yazılmış bir not bırakmıştı: *Sarah bu akşam yemeğe gelecek. Sence ne pişirsem? Zeytin ve mantar sevmiyor. Bir de lütfen karanlık çöktükten sonra dışarıda olma.*

Bu not, Iris'in sabahının tek olumlu yanıydı ve tramvayda giderken endişelerini biraz olsun hafifletmişti. Abisinin, hoşlandığı kadın için yemek yaptığını hayal etmek yüzünü güldürmüştü. Fakat *Tribune*'ün kapısından içeri girdiği anda tüm kaygısı katbekat artarak geri döndü. Roman'ın nerede olduğunu, neden sessizliğe gömüldüğünü düşününce midesine taş oturmuş gibi hissetti.

Attie çoktan gelmiş, notlarına göz gezdiriyordu. Iris sandalyesine çöktüğünde ona baktı.

"Erkencisin."

“Sen de öyle,” dedi Iris ancak başka bir şey söyleyemeden dikkati ofisinden çıkıp büfeden çay almaya giden Helena’ya kaydı.

Patronları, günlerdir doğru düzgün uyumamış gibi bitkin görünüyordu. Omuzları çökük, kestane rengi saçları sönüktü, gözlerinin altında mor halkalar vardı. Kaynar çaydan bir yudum aldı fakat yüzünü bile buruşturmadı. Kimseye tek kelime etmeden ofisine döndüğünde Iris’le Attie endişeyle bakıştılar.

“İki şey olmuş,” diye fısıldadı Attie. “Birincisi, Helena nihayet sigarayı bırakmış. İkincisi, Mezarlık, kendilerinden onay almadan savaşla ya da tanrılarla ilgili yazmasını istemiyormuş.”

“Sıraya girsinler o zaman,” dedi Iris ama geçen geceki silah seslerini hatırlayınca tüyleri ürperdi. Sarah yemekten sonra onlarda kalmıştı çünkü gece sokakta yürümesi son derece tehlikeliydi. “Gördüklerimizi yazamayacak, yerel haberleri paylaşamayacaksak basın ne anlamı var?”

Attie iç geçirip çay fincanını eline aldı. “Enva’nın askerlerinin ve yaralıların şehre alınmamasıyla ilgili haberimizi beğenmemişler.”

O makale daha dün sabah yayımlanmıştı. Iris alt dudağını ısırırdı. “Sen bunu nereden biliyorsun?”

“Buradan.” Attie masanın üstüne bir zarf attı. “Sabah Helena’nın masasında duruyordu.”

Iris, zarftan mektubu çıkarırken içinden dökülen çiçeklerle irkildi. Bunlar biri kırmızı diğer beyaz, iki kurutulmuş dağ lalesiydi. “Çiçek mi?”

“Liderlerinin imzası gibi bir şey sanırım,” dedi Attie. “Verdiği emirlerin önemini ifade etmek için kullandığı bir yöntemdir belki. Ama benim başka bir teorim var.”

“Neymiş o?”

“Bu çiçekler Dacre’la Enva’yı ve Mezarlık’ın onları sonsuza dek gömmek istemesini temsil ediyor.”

Iris çiçekleri uzun uzun inceledikten sonra mektubu açıp okudu:

Inkridden Tribune'den Sayın Bayan Hammond,

Bugünden itibaren, tanrılar ve askerlerle ilgili tüm yazılarınızı önce bize sunmanızı rica ediyoruz. Aksi takdirde gazeteniz adına hoş olmayan sonuçlar doğacaktır. Şunu hatırlatmak isteriz ki önceliğimiz her şeyden evvel halkın iyiliğidir ve tüm kolların bu ideale hizmet etmesi gerektiğine inanıyoruz. Bundan sonra yayımlayacağınız her makaleyi onay için şansölye aracılığıyla tarafımıza ulaştırabilirsiniz.

Saygılarımızla,
Mezarlık

"*Saçmalığa bak,*" dedi Iris, mektubu çiçeklerle birlikte zarfa tıktırtırken. "Helena'ya nasıl emir verebildiklerini anlamıyorum."

"Oath değişiyor, Iris," dedi Attie. "Annem üniversitede de durumun aynı olduğunu söyledi. Dekan ona, Mezarlık'ın kulağına gider korkusuyla nelere değinmemesi gerektiğine dair uzun bir liste vermiş."

"Lanet olası *Mezarlık*," diye mırıldandı Iris. "İki haftalığına şehirden ayrıldık, her yeri ele geçirmişler. Bir türlü anlamıyorum—"

"Affedersin, Winnow?"

Iris cümlesini yarıda kesip sola döndü. Asistanlardan biri, bir elinde kahve, diğer elinde not defteriyle Iris ve Attie'nin masasının yanında duruyordu.

"Bir şey mi oldu, Treanne?" diye sordu Iris ama sonra dilini ısırды. Dikkatli olmalıydı. Ofiste ya da diğer umumi alanlarda Mezarlık'la ilgili düşüncelerini dile getirmemeliydi. Sarah'nın da dediği gibi kimin o grubun parçası olduğu belli olmazdı.

"Sana telefon var."

"Ah." Iris kaşlarını çatarak ayağa kalktı. Telefon beklemiyordu ve Attie'ye bakmamak için kendini zor tutarak duvarda asılı duran tek telefona gitti.

Boğazını temizledi ve ahizeyi kaldırıp kulağına götürdü.

"Ben Iris Winnow."

Bir cızırtı yankılandı. Arayanın telefonu kapadığını düşündü ama sonra nefesini işitti. Yavaş, derin bir soluk verdiğini duydu.

"Alo?" dedi Iris. "Kimsiniz?"

Kısa bir sessizlik daha oldu, ardından tanıdık bir ses, "Iris E. Winnow?" dedi.

Iris'in nefesi ciğerlerinde donuverdi. Bülten panosundaki kupürlere bakarken gözleri fal taşı gibi açıldı, elinin kanı çekilene kadar ahizeyi sıktı.

Kitt.

Dilinin ucuna gelen ismi geri yuttuğunda boğazına oturdu. Bir sorun vardı. Dün gece hissetmişti zaten, şimdi de Roman'ın sesinden anlamıştı.

"Evet," dedi, sesinin yumuşamasını gizleyemeden. "Benim."

"Sana iletmem gereken bir mesaj var," dedi Roman. "Yüz yüze teslim etmeliyim. Gould's Café'yi biliyor musun?"

Iris sessiz kaldı, aklı karışmıştı. Neler olup bittiğini anlayabilmek için Roman'ın sözlerini didik didik ediyor, söylemediği—ya da *söyleyemediği*—kelimeleri ayıklamaya çalışıyordu.

"Winnow?" diye üsteledi Roman.

Uzun zamandır ona böyle seslenmemişti. Iris bir anda geçmişe gitti; sanki bir kitabın sayfalarını çevirerek *Gazette* bölümüne geri dönmüşlerdi.

Temkinli bir sesle, "Evet, Gould's'u biliyorum," dedi.

"Ne zaman buluşabiliriz?"

"Hemen gelebilirim."

"Güzel," dedi Roman ama daha ziyade iç çekmiş gibiydi. Iris buna sebep olanın özlem mi yoksa rahatlama mı olduğunu anlayamadı. "Yirmi dakikaya görüşürüz."

Roman telefonu kapadı.

Her şey o kadar ani olmuştu ki Iris bir an boşluğa bakarak öylece dikildi.

Ama ahizeyi kulağında tutmaya devam ederek boş cızırtıları dinlerken kalbi göğsünde gök gürültüsü misali gümbürdüyordu.

Derken soluğu kesilerek fark etti: Roman Oath'taydı. Birkaç dakika içinde onunla çay içecekti.

Iris ahizeyi gürültüyle yerine koydu.

Kapıya koştu ve arkasına bakmadan *Inkridden Tribune*'den çıktı.

Süt ve Bal

Roman kafede köşedeki küçük bir masada bekliyordu, trençkotunu sandalyenin arkasına asmıştı. Iris'i tren istasyonunun hemen dışındaki umumi telefonlardan birinden aramıştı çünkü ailesinin evindeki telefonu kullanma riskini göze alamamıştı. Malikânedен gizlice çıkmak bile başlı başına bütün kurnazlığını kullanmasını gerektirmişti. Kimseye görünmeden bahçe kapısından çıkması imkânsızdı, bu yüzden bahçenin en uç köşesine gidip çitteki boşluktan geçmişti; orası, evin arka pencerelerinden görünmeyecek kadar uzakta kalan bir yerdi.

Şu anda parmaklarıyla bacağının üstünde ritim tutuyor, gözünü kapıdan ayırmadan gelen gideni izliyordu. Hiçbiri Iris değildi ancak kafeye ilk varan olmak istemişti ve duvardaki saatin tik taklarına bakılacak olursa... Iris'in zamanında gelmesine hâlâ sekiz dakika vardı.

Garson çay tepsisini getirmişti ama Roman ona dokunmamıştı bile. Demlikten yükselen hoş kokulu buhar, ona yeraltı dünyasındaki kükürtlü havuzları hatırlatıyordu.

Kapının üzerindeki zil çaldı. Trençkotlu ve şapkalı genç bir kadın içeri girdi. Roman nefesini tuttu fakat gelen Iris değildi.

Val'in onu takip ettiğinden neredeyse emindi. Şehir merkezinde hızlı adımlarla yürüdüğü sırada Val'i görememişti ancak ensesinden aşağı soğuk bir ürperti süzölmüştü. Bu ürperti, birinin onu izlediğinin, gittiği her yerin ve söylediği her sözün çetelesini tuttuğunun işaretiydi.

Sakın tedbiri elden bırakma, dedi kendine o sabah onuncu kez. *Iris'i gördüğünde bile.*

İki dakika daha geçti ve sonunda Roman, kafenin camından Iris'i gördü.

Büyölenmiş gibi donakaldı. Karşıdan karşıya geçmesini izlerken nefes alamıyordu. Trençkotunun düğmelerini iliklemişti ve rüzgârda uçuşuyor, altındaki dar kazakla pileli eteği gözler önüne seriyordu. Iris taş döşeli yolda aceleyle yürürken bir anlığına dizleri göründü, yan tarafa bakarak bir aracın geçmesini beklerken saçları yüzüne savruldu.

Gazette günlerindeymişsiniz gibi davran, diye geçirdi içinden Roman, tam da o sırada Iris kapıya ulaşır burnunu sevimli bir biçimde kırıştırarak kapıyı açtı. Kafeye girdiğinde rüzgâr etrafında döndü, sanki onu buraya bizzat o getirmişti. Yanakları al al, gözleri ışıltı ışıltı. Kasanın yanında durup dudağını ısırarak kalabalığı süzdü. *Onu* arıyordu.

Roman nabzının kulaklarında attığını hissetti. İki kalp atımı kadar bir sürede özlemini bastırarak etrafına bir duvar ördü. İfadesi soğuk, kayıtsızdı. Bu rolü gayet iyi oynayabilirdi. Eski, çok giyilmiş bir gömlek kadar tanıdıktı. Yine de kalabalığın güröltüsü ve koşturmacası üzerinden göz göze geldiklerinde tüm dünya yok oldu.

Geriye yalnızca o ve Iris kalmıştı.

Aralarında sadece on adım vardı; hem baş döndüren hem de ezici bir mesafeydi bu. Hem çok uzak hem de tehlikeli biçimde yakındı. Roman ayağa kalktı, kalkarken de masaya çarptı. Fincanlar altlıklarının üzerinde titredti; tabaktaki çöreklerden biri devrildi.

Iris gülümsedi ve ona doğru yürümeye başladı.

Yapma. Kanının sıcaklık ve hızla aktığını hisseden Roman panikledi. *Bana öyle gülümseme.*

Bu, yanına koşup onu kollarının arasına almak, dudaklarını boynuna, sonra da kaburgalarının kıvrımına bastırmak istemesine neden oluyordu. Onun sesinden duymayı en çok sevdiği sözcükleri dudaklarından çekip almak istemesine. Ama en çok da adını söyleyişini duymak istiyordu.

Iris masaya ulaştığında Roman'ın soğuk tavrını, gözlerindeki buz gibi bakışı fark etti. Yaklaşan bir fırtına misali üzerine çöken o temkinli, nazik hâli.

Gülümsemesi solduysa da hüsrana uğramış gibi görünmüyordu. Hayır, Roman gözlerinde yalnızca kararlılık gördü ve bu onu rahatlattı. Omuzları azıcık da olsa gevşedi.

“Merhaba, Kitt,” dedi Iris temkinli bir sesle.

“Winnow,” dedi Roman, boğazını temizleyerek. “Geldiğin için teşekkür ederim. Otur lütfen.”

Iris trençkotunu çıkarıp oturdu. Roman da yeniden sandalyesine geçip demliğe uzandı. Sanki boş mideye fazla kahve içmiş gibi elleri titriyordu.

“En son ne zaman görüşmüştük?” dedi Iris, Roman çaylarını doldururken.

Evet, harika. Bir zaman çizelgesi oluştur. Roman cesaretini toplayıp başını kaldırdı ve fincanını uzatırken göz göze geldiler.

“Sanırım *Gazette*’teki son gününde,” dedi. “Köşe yazarlığı pozisyonunu kazandığımda.”

“Ah, doğru ya.” Iris tıpkı eski Iris gibi konuşuyordu. Kursesiz yazılarıyla onu deli eden Iris gibi.

Fakat Roman, avuç içini nasıl ovuşturduğunu fark etmişti. Sanki birdenbire nereye bakacağını bilemezmiş gibi kaşlarını çatarak çay tepsisini incelediğini. Iris sanki bir hayaletle konuşuyormuş gibi yüzünün rengi yavaş yavaş açılıyordu.

“Seni iyi gördüm,” dedi Roman. Sonra, tam bir Iris enayisi olduğundan, masanın altından ayağıyla onun ayağına vurdu.

Bu hareket Iris’in gözlerini yeniden Roman’a çevirmesini sağladı. Köz gibi sıcacık, keskin bakışlı, parlak gözlerini. “Daha önce kötü göründüğümü söylemeye mi çalışıyorsun?”

Roman neredeyse gülümseyecekti, Iris’in renginin yerine geldiğini görmek hoşuna gitti. Sebebi öfke de olabilirdi arzu da. Bu oyunu *Gazette*’te pek çok kez oynamışlardı, gerçi Roman geçmişe dönebilseydi...

Hayır. Bu düşünceyi hemen susturdu. Hiçbir şeyi değiştirmezdi. Çünkü değiştirirse ikisi yeminlerle, verdikleri sınavlarla ve duvara tırmanan sarmaşık misali yüreklerini saran aşkla birbirlerine bağlanmış hâlde şimdi burada olurlar mıydı?

“Tam da hatırladığım gibi görünüyorsun,” dedi.

Iris sözlerinin altındaki gizli anlamı yakalamış olmalıydı. İfadesi az da olsa yumuşadı.

Roman, anıları tekrar silindiğinden geçmişe dönmüşler gibi davranmıyordu. Bütün anıları hâlâ yerli yerindeydi, yeniden hizalanmış, birbirlerine bağlanmışlardı. Şu anda mesafeli davranmasının sebebi bambaşkaydı ve bunu ona daha sonra, güvenliğinden emin olduğunda açıklamayı umuyordu.

“Bana iletmen gereken bir mesaj olduğunu söylemiştin?” Iris süt sürahisine uzanırken Roman da bal kabına uzandı.

Parmakları birbirine değdi.

Roman az kalsın yine donakalacaktı, kalbi kaburgalarına kanat gibi çarpıyordu.

“Ah, unuttum,” dedi Iris, hiç etkilenmemişçesine elini sallayarak devam etti. “Sen çayına sadece bal koyarsın, tüm şairler gibi. Senin yüzünden ofiste bal kalmazdı.”

Roman bu hafif atışmayı memnuniyetle karşıladı. “Sense sütüne biraz çay eklersin.”

“Ah, hadi ama,” dedi Iris, sahiden de fincanına fazlasıyla süt doldurmuştu. “Böyle daha doyurucu oluyor.”

Bu söz üzerine Roman ciddileşti. Ofisteki günlerini, Iris'i hiç düzgün bir yemek yerken ya da doğru dürüst bir öğle molası verirken görmediğini hatırladı. O gidene kadar sadece çayla idare ettiğini fark etmemişti. Bu düşünce ciğerleri suyla doluymuş gibi hissetmesine neden oldu.

“Buyur,” dedi kısık sesle, bu anı yüzünden sesinde beliren titremeyi bastırmaya çalışarak. “Yiyecek bir şeyler ısmarlamıştım. İsteddiğini ye.”

“Yiyeceğim zaten, şu sandviçlerden birini alacağım,” dedi Iris, üçgen kesilmiş salatalıklı sandviçlerden birine uzanarak ama sonra elini ağzına götürdü. “Tanrılar aşkına!”

“Ne oldu?” Roman tedirginlikle öne eğildi, kaçmaya hazırdı. Iris Val'i mi görmüştü? Her şey batmış mıydı?

Iris içini çekti. “Cüzdanımı *Tribune*'de unuttum! Sen arayınca öyle acele çıktım ki—”

“Endişelenme, benden olsun,” diye nazikçe böldü Roman. “Seni işinden alıkoydum. En azından karnını doyurayım.”

Iris dudaklarını yana büktü. Roman bakışlarını çayına indirdi, midesinde bir sancı hissetmişti. Göğsünde. Kemiklerinde.

Iris iki sandviç ve bir çörek yiyene kadar bekledikten sonra konuştu.

“Buraya seninle buluşmak üzere özel olarak gönderildim.”

Iris kaşlarını çatı. “Kim istedi bunu?”

Roman, Dacre'in adını dilinin ucunda cam kırığı gibi hissetti. O adı sesli söylemenin akıllıca olmayacağını düşündü, özellikle de Iris'e çünkü onun Dacre'a nasıl tepki vereceğini çok iyi biliyordu. Bilhassa da Dacre'in yaptıklarından sonra. Abisine. Bu topraklara. Avalon Bluff'a. Orduya ve masum sivillere. İkisine ve hayalini kurdukları geleceğe.

Roman tereddüt etti. Burası onu en çok kaygılandıran kısımdı ama kendinden emin bir tavırla elini cebine atıp Dacre'ın mektubuyla birlikte sabah kendi yazdığı notu buldu. Dacre'ın

zarif mavi zarfını üstte tutup kendi yazdığı notu onun altında gizleyerek ikisini de çıkardı.

“Yalnızken oku,” dedi onları Iris’e uzatırken.

Iris zarfın üzerinde tanımadığı bir el yazısıyla yazılmış adını görünce kaşları biraz daha çatıldı. Yine de zarfı aldı ve alırken altındaki katlanmış kâğıdı fark etti. İkisini birlikte tuttu, mavi olana göz attıktan sonra hepsini topluca trençkotunun cebine koydu.

Val izliyorsa ona iki ayrı mesaj verildiğini asla anlayamazdı.

“Pekâlâ.” Iris çayının son yudumunu da içip fincanını kenara koydu. “Söylemek istediğin başka bir şey var mı?”

Roman, Iris’e baktı. Ona söylemek istediği *yüzlerce* şey vardı ama birini bile dile getiremezdi. Burada, herkesin içinde yapamazdı. Bunu delicesine istese bile sanki sıradan bir buluşmadarmış, çaydan sonra parka gidip el ele yürüyeceklermiş gibi davranamazdı.

Belki bir gün.

“Hayır,” dedi sonunda. “Seni fazlasıyla oyaladım zaten.” Ayağa kalktı, trençkotunu sırtına geçirip hesabı babasının adına yazdırdı.

Iris de kalktı fakat gözlerindeki endişe yeniden belirmişti. Dudaklarını birbirine bastırarak trençkotunu giydi ve bu kez düğmelerini ilikledi.

“Sanırım hepsi bu kadar, değil mi?” diye sordu.

Onunla göz teması kurmaktan kaçınmak Roman’ı kahrediyordu. Iris eski bir iş arkadaşından fazlası değilmiş gibi davranmak. Derin bir nefes alırken burnuna lavanta kokusu doldu. Roman bu kokunun Iris’in teninden geldiğini biliyordu, kullandığı sabunun kokusuydu.

“Evet, bu kadar,” dedi kendini bomboş hissederek. “İyi günler, Winnow.”

Arkasına dönüp hızlı adımlarla kapıya gitti ve kapıyı öyle sert açtı ki üstteki zil yerinden kopacak gibi çaldı.

Roman elleri cebinde yürüdü, ta ki şehir onu tamamen yutana dek.

Iris, Roman'ın gidişini izledi.

Sanki kalbi kaburgalarından birine saplanmıştı. Trençkotunun ve kazağının altına uzanıp yanına dokunsa parmakları kana bulanacakmış gibi hissediyordu.

Garsonun boşları toplamaya başlamasıyla o karanlık büyü bozuldu.

"Affedersiniz, hanımefendi," dedi garson.

"Ah, kusura bakmayın." Iris hafif bir tebessümle adamın önünden çekildi fakat zihni, arı kovanı misali düşüncelerle doluydu. Elini cebine atıp zarfın keskin köşesine tekrar dokundu. Sonra döndü ve eğimli koridordan geçip tuvalete girdi.

İçerisi boştu ve Iris bunu fırsat bilerek kapıyı arkasından kilitledi.

Yüzünü buruşturarak klozetin kapağını indirdi ve üzerine oturdu, loş ışıktaki mektupları cebinden çıkardı. Sanki iki farklı seçenek arasında sıkışıp kalmış gibi onlara uzun uzun baktı: Üzerine zarif bir el yazısıyla *Iris E. Winnow* yazılmış mavi zarf ile ön yüzüne Roman'ın o çok sevdiği kargacık burgacık el yazısıyla *Iris'im* yazdığı sade zarf.

Iris her zaman önce kötü haberi tercih ederdi, böylece mavi zarfı yırtarak açtı.

Sevgili Iris E. Winnow,

Adını daha önce hiç duymadığımı ya da gazeteciliğine yeterince ilgi göstermediğimi itiraf etmeliyim, ta ki Inkridden Tribune'de yayımlanan son yazını okuyana kadar. O yazın beni derinden etkiledi. Geçmişte seni fark etmediğim için beni affet. Bunca yıl içinde şunu

*öğrendim: En kıymetli şeyler çoğu zaman gözden kaçır ve hayatı öyle hızlı yaşarız ki bütünü oluşturan küçük detayların hepsini yakalayamayız. Sayısız fırsatı kaçı-
rır, yıllar sonra dönüp bakınca kendimize şunu sorarız:
“Acaba nasıl olurdu?”*

*Umarım senin sonun böyle olmaz –ölümlülerde gör-
düğüm sönmeyen bir alev bu– ve umarım bilgeliğimden
ders alırsın. Çünkü elini uzatıp alacak kadar cesur olursan
sana yeniden şekillendirilmiş bir dünya sunmak isterim.
Zira senin gibi bir yazar, kelimeleri demir ve tuz gibi
olan biri, doğru destekle zamanın akışını değiştirebilir.*

*Gel, benim için yaz. Gel, en önemli şeyleri yaz. Çoğu
zaman gözden kaçanları, gördüklerimizin altında yatan-
ları yaz. Yukarıda şifa ve yeniden doğuş üzerine daha
güçlü bir dünya kurarken bana ve orduma katıl. Bu
yeni dünyada eski yaralar için adalet yerini bulacak.
Düşüncelerini yüz yüze duymak isterim. Zihninde sana
özgü başka hangi kelimelerin saklı olduğunu, bunları
etrafımızdaki dünyayı keskinleştirmek ve bizi yeni, ilahi
bir çağın eşiğine taşımak için nasıl kullanabileceğimizi
görmek isterim.*

*Teklifimi düşün. Cevabını ne zaman vereceğini bi-
leceksin.*

*–Dacre Underling
Başkumandan*

Iris mektubu kucağına indirirken titrek bir nefes verdi.

Bir süre uyuşmuş vaziyette oturarak duvarda eğri duran tabloya baktı. Dacre’in kelimeleri zihnine doluşup her köşesine sızdı, öyle ki Iris kendini bir bataklığa gömülmek üzereymiş gibi hissediyordu.

“Sonra,” diye fısıldadı mektubu zarfa geri koyarken. “Bu-
nunla sonra ilgileneceğim.”

Oysa sanki onun kararsızlığından ve korkusundan beslenir gibi yalnızca daha güçlü bir canavara dönüşecek bir şeyi ertelemek kötü bir fikirdi.

Fakat Iris, Roman'ın notunu henüz okumamıştı. Kâğıdı eline alıp el yazısını hayranlıkla inceledikten sonra katını yavaşça açtı. Avuç içleri terlemişti, kalbi öyle hızlı atıyordu ki kemiklerini, kaslarını, damarlarını parçalayarak dışarı fırlayacak sandı.

Iris her zaman önce kötü haberi tercih ederdi ve Dacre'ın mektubu, bugüne kadar okuduğu şeyler arasında en korkunç olanlardan biriydi. Fakat Roman'la yaptığı tuhaf görüşmeden sonra bu mektup da kötü çıkabilirdi. Hazır olmadığı bir şey çıkabilirdi, tıpkı hattın diğer ucunda Roman'ın sesini duymaya hazır olmadığı gibi. Iris gözlerini yumdu, Roman'ın kelimelerini okumaya korkuyordu.

Tam da hatırladığım gibi görünüyorsun, demişti daha dakikalar önce.

Iris ciğerleri yanana dek derin bir nefes aldı. Sonra gözlerini açtı ve okumaya başladı:

Sevgili Iris,

Kafanda bir sürü soru olduğunu biliyorum. Neden seninle sadece çay içmek için buluştuğumu, neden Oath'ta olduğumu, neden gelmeden önce sana yazmadığımı merak ediyorsundur. Hepsinin bir cevabı var ancak bu cevapları sana sadece yüz yüze verebilirim. Kimse bizi izlemezken. Güvende ve yalnızken.

Görev yerime dönmeden önce burada sadece bir gece kalacağım. Tek bir gece ve o geceyi seninle geçirmek istiyorum.

Tabii ki seni evime gizlice sokmam gerekecek. Tırmanmaya hazır ol. Senden gecenin karanlığında gelmeni istemenin riskli olduğunu biliyorum. Ama eğer gelebilirsen... babamın arazisinin kuzeydoğu tarafındaki çitlerde

bir boşluk var. Derby Yolu'ndan gelersen –1345 ve 1347 numaralı evlerin arasından geçen patika– çitin zayıf noktasını göreceksin, bir meşe ağacının hemen altında. Çalıların arasında kalıyor ama dikkatli bakarsan görürsün. Seni saat on buçukta, ay yükseldiğinde orada bekliyor olacağım.

*Sevgiler,
Kitt*

Not: Gelecekteki hâlim tarafından yazılmış son bir cümle çünkü yanından ayrılırken böyle hissedeceğimi biliyorum: Tanrılar aşkına, kafede muhteşem görünüyordun. Seni şehirde en sevdiğin yerlere ve daha da ötesine götürmek istiyorum. Nerele olduklarını düşün. Bir liste yap. Nereye istersen gideriz. Savaş bittiğinde birlikte her yeri gezeriz.

Iris mektubun sonuna geldi. Gözlerini yakan yaşlar yüzünden artık kelimeleri net göremiyordu.

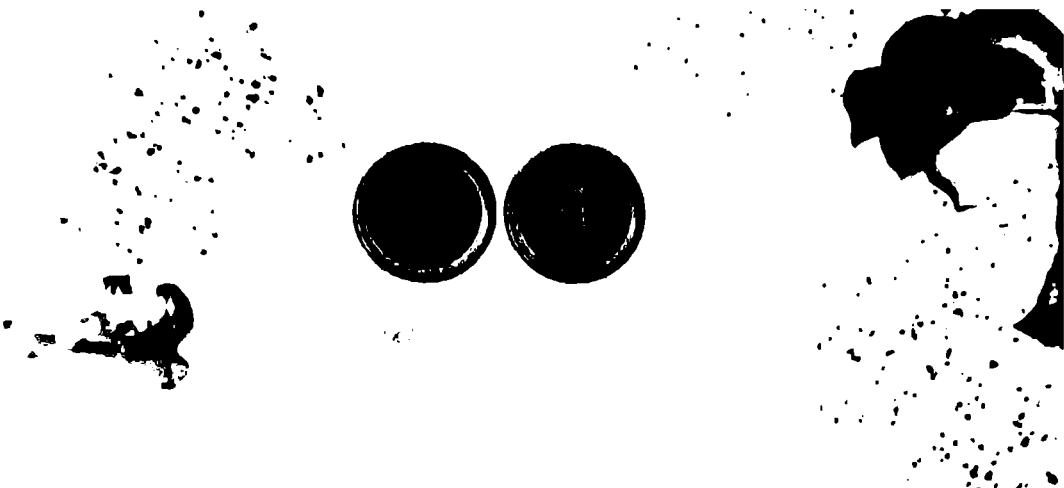
Biri kapıya sertçe vurdu. Bu ses Iris'i yeniden şimdiye döndürdü: Bir klozet kapağının üzerinde oturuyordu, duvarların ardındaki kafenin sesi boğuk uğultular hâlinde içeriye sızıyordu. Kendi sesi boğazında paslandığından sifonu çekerek dışarıda bekleyen kişiye çıkmak üzere olduğunu haber verdi.

Ayağa kalkıp mektupları yeniden cebine koydu ve lavaboda ellerini yıkadı, yıkarken de lekeli aynadaki yansımasına uzun uzun baktı.

Korku içinde yaşamayacaktı. Dacre'ın tatlı dille kaleme aldığı kehaneti asla gerçekleştirmeyecekti.

Kaç yıl geçtiği ya da ileride onu neyin beklediği önemli değildi. Savaşın ne getireceği ya da getirmeyeceği önemli değildi.

Iris hiçbir zaman kendini *ihtimallere* kaptırmayacaktı.

On Biri On İki Geçe

Roman, Oath'ta yeni bir bekçi birliği kurulduğundan ve gün batımında sokağa çıkma yasağının başladığından habersizdi. Bunu, ailesiyle yediği son derece gergin akşam yemeğinde öğrendi. Şimdi, saat on buçuğa birkaç dakika kala, meşe dallarının altında Iris'i beklerken endişesi yerde toplanan ay ışığı gibi büyüyor, zararsız çalıları korkunç gölgelere çeviriyordu.

Epey tuhaf bir gün olmuştu ve Roman, Iris'i kafede görmesinin üzerinden sadece birkaç saat değil, *haftalar* geçmiş gibi hissediyordu. Bu anı, hafızasında çoktan sepya tonlarına bürünmüştü. Fakat Iris'i Gould's'ta bıraktıktan sonra içindeki duygular köz olup yeniden net düşünebilir hâle gelene dek şehirde dolaşmıştı.

Alelacele çizdiği ley hattı haritasını ve büyülü kapılar barındırması muhtemel binaları hatırlamıştı. Dacre'in ordusunun şehri işgal etmek için kullanabileceği yerleri. Harita hâlâ cebindeydi –o gece Iris'e vermeyi planlıyordu– ve her ne kadar çıkarıp sokaklarla karşılaştırmak istediye de yapmamıştı çünkü Val'in arkasında olduğunu hissedebiliyordu. Bu yüzden şehrin sokaklarında öylesine yürüyormuş gibi davranmıştı. Oysa

gerçekte, babasının malikânesine varıncaya dek yol üzerindeki tüm binaları dikkatle incelemişti.

Büyükannesi ve annesiyle vakit geçirmek istiyordu, böylece daha birkaç saat önce orada değilmiş gibi eve bahçe kapısından girip parlak kırmızı kapıyı çalmıştı. Annesi onu görünce sevinçten havalara uçmuş, narin kollarını etrafına dolayıp ona sımsıkı sarılmış, siyah saçlarını okşamış, onu bahçeye ve Del'in küçük mezarına baktığı için evin en sevdiği yeri olan kış bahçesine götürmüştü. Fakat Roman'ı en çok şaşırtan, babasının onu gördüğünde rahatlamış gibi görünmesiydi.

"Ne kadar kalacaksın?" diye sormuştu Bay Kitt, purosunun dumanını üfleyerek.

Duman Roman'ın burnunu gıdıklamıştı. Ciğerlerinin büzüştüğünü hissederek fazla derin nefes almamaya çalışmıştı. "Yarın sabah erkenden gideceğim. Ama bu gece burada kalacağım. Eski odamda, sakıncası yoksa."

"Sakınca da neymiş, Roman?" diye atılmıştı Bayan Kitt, ellerini coşkuyla birleştirerek. "Hep birlikte güzel bir yemek yeriz. Tıpkı eskisi gibi, canım."

Fakat hiçbir şey eskisi gibi değildi. Ne kadar isteseler de, ne kadar kendilerini zamanı saat misali geri sarabileceklerine inandırsalar da o günlere dönmenin imkânı yoktu. Yine de Roman gülümsemekle yetinmiş, annesi çayla birlikte en sevdiği bisküvilerden getirince oturup yemişti. Sanki içi bomboşmuş gibi.

Yemekte beklediği fakat tamamen yanıtlayamayacağı sorular sorulmuştu elbette. *Neredeydin, neden bizimle hiç iletişime geçmedin, tam olarak ne iş yapıyorsun?* Roman tıpkı ondan istendiği gibi muğlak cevaplar vermişti ancak masada otururlarken iki garip şey olmuştu.

İlki büyükannesinin köpeğiydi. Köpeğin yemek odasında oturmasına izin verilmesi, babasının artık yola gelmeye başladığını gösteriyordu çünkü geçmişte büyükannesi evin bu kandanına hiçbir hayvanını sokamazdı. Fakat köpek, büyükannesinin

sandalyesinin arkasında uslu uslu oturuyordu. Ta ki yemek odasında tuhaf bir cereyan hissedilene dek.

Tepelerindeki avizeyi süsleyen kristaller birbirine çarpıp şingırdamıştı. Halının altındaki tahtalardan biri gıcırdamıştı. Roman, kadehindeki şarabın sanki içine görünmez bir taş düşmüş gibi dalgalanışını izlemişti.

Büyükannesinin köpeği havlamıştı.

“Henrietta, sustur şu köpeği,” diye çıkmıştı Bay Kitt, yüzü bir anda kıpkırmızı kesilerek.

Büyükannesi gözlerini devirmiş –yalnızca o, babasına böyle rahatça karşı gelebiliyordu– ve peçetesini masaya bırakmıştı. “Sakin ol, Theodore.”

Theodore havlamayı kesmişti fakat Roman, köpeğin burnunu doğu duvarına çevirdiğini fark etmişti. Yemek odasıyla oturma odasının ortak duvarına.

Roman dikkatini tekrar önündeki tabağa çevirmişti. Az önce biri kapıyı kullanmıştı. Acaba Val miydi? Roman’ın davranışlarından memnun kalarak gitmiş miydi?

“Bu evde bu aralar cereyan eksik olmuyor,” diye homurdanmıştı büyükannesi, köpeğe bir parça jambon atarak.

Bay Kitt yalnızca, “Hımm,” demekle yetinse de şamdanların üzerinden Roman’la göz göze gelmişti.

Birbirlerine anlam dolu bakmışlardı. Roman babasının hiç aşağıdaki diyara inip inmediğini merak etmişti. Yoksa sadece Val’in dilediği gibi gelip gitmesine izin vererek Dacre’a kibarlık mı ediyordu?

On dakika sonra, hizmetlilerin üçüncü yemeği getirdiği sırada ikinci garip şey olmuştu.

Roman’ın daha önce hiç görmediği bir adam yemek odasına girip babasına yaklaşmış ve eğilip kulağına bir şeyler fısıldamıştı. Adam kısa boylu, tıknaz yapılıydı; yakasını kaldırarak boynunu gizlediği koyu renk bir palto giyiyordu. Sol kulağı

kalıcı olarak şişkindi, boksör geçmişini ele veriyordu ve çenesinde bir yara izi vardı.

Roman tek kelime etmeden onları izlemiş, babasının, adamın yemeği bölmesine sinirlenmemesine şaşırmıştı. Adam her ne dediyse Bay Kitt'in hoşuna gitmişti çünkü yüzündeki somurtkan ifade hafifçe silinir gibi olmuş, başını onaylarcasına sallamıştı.

Adam geldiği gibi aniden gitmişti. Malikânenin ön kapısından çıkarak alacakaranlığa karışmıştı ve Roman, babası sonunda onunla göz göze gelmek zorunda kalana dek ona bakmıştı.

"Kimdi o?" diye sormuştu gergin bir sesle.

Babası hemen cevap vermeyip önce şarabından bir yudum almıştı. "Bir tanıdığım."

"Tanıdığın mı?"

"Evet. Senin için uygun mu, Roman?"

Roman dilini ısırılmıştı. O adam bir *tanıdıktan* çok daha fazlasıydı ve bu düşünce tüylerini diken diken etmeye yetmişti.

"Babanın, işlerin ticari kısmını idare etmesine yardımcı oluyor, Roman," demişti annesi o neşeli sesiyle. "Adı Bruce. Bazen beş çayına katılıyor."

"Bir çeşit güvenlik," diye mırıldanmıştı büyükannesi.

"Güvenlik mi?" diye tekrarlamıştı Roman. Babasının Dacre'in meselelerine fazla bulaştığını ve artık bir koruma tutma ihtiyacı duyabileceğini düşününce içinden buz gibi bir ürperti geçmişti. Ama sonra aklına Iris gelmişti, o gece onunla buluşmak üzere gizlice arka bahçeden gelecekti. "Evi mi koruyor?"

Bay Kitt gülmüştü. "Hayır ama seni neden ilgilendirdiğini anlamadım, oğlum. Aile meselelerine ya da bir gün miras alacağın bu eve pek ilgi gösterdiğin söylenemez."

Laf sokmuştu. Roman'ın yüzü kızarmıştı ama meseleyi uzatmamaya karar vermişti, ta ki annesi, Mezarlık'tan bahsedene ve Oath'u güvende tutmaya çabalayan o isimless vatandaşlara ne kadar minnet duyduğunu söyleyene dek. Mezarlık denen

bu güruh, katı bir sokağa çıkma yasağı uyguluyordu. Ve Iris, onunla buluşmak üzere gece vakti sokağa çıkmak üzereydi.

Roman yemeğin ardından mektubu babasına vermiş, odasına çıkmak üzere kalkarken midesi çalkalanmıştı.

Merdiveni yarılacağı sırada Bay Kitt antreden ona seslenmişti.

“Bir daha ne zaman geleceğini biliyor musun, oğlum?”

Roman duraksamıştı. “Hayır, efendim.”

Bay Kitt başıyla onayladıysa da gözleri kısılmıştı. “Bir büyü için eve gelmene izin verdiğine göre senden epey memnun olmalı,” demişti.

Roman dişlerini sıkmıştı. Doğru, Dacre için fazlasıyla şey yapmıştı. Onun adına onlarca kelime, onlarca propaganda metni yazmıştı.

Bu düşünce midesini bulandırmıştı.

“Böyle devam et,” demişti Bay Kitt alçak sesle. “En azından bir müddet daha.”

Bu ürkütücü cümle, merdivenin geri kalanı boyunca Roman’ın peşini bırakmamıştı. Ailesi bir tanrının entrikalarına dibine kadar batmıştı ve savaş bittiğinde ondan nasıl kurtulacaklarını bilmiyordu. Dacre kazanırsa... sonsuza dek ona borçlu olacaklardı. Şayet Enva kazanırsa... Kitt ailesi hain damgası yiyecekti.

Roman odasına girip kapısını kilitlemişti. Sırtını ahşap panele dayayıp saate bakmıştı.

Daha dokuz buçuktu.

Iris’in gelmesine bir saatten fazla vardı. Üzerini çıkarıp binişikteki banyoya girmiş ve duşu açmıştı.

Derisi yanmış gibi görününceye dek sıcak suyun göğsüne vurmasına izin vermişti. Çam kokulu bir sabunla vücudunu ovmuş, saçlarını yıkamıştı. Musluğu kapayıp kurulandığında parmak uçları buruş buruştu. Aynadaki buğuyu sildikten sonra siyah saçlarını tarayıp tıraş olmuştu. Ardından kendini uzun uzun incelemişti.

Çökmüş ve yaşından çok daha büyükmüş gibi görünüyordu. Bakışlarını kaçırıp tekrar saate baktığında kalbi hızlanmıştı. Neredeyse on olmuştu.

Banyodan çıkıp gardırobunu açmıştı. En iyi kıyafetlerini giyip beyaz gömleğinin kollarını dirseğine kadar kıvrımış, yakasını açık bırakmıştı. Altına başka bir pantolon geçirmiş, deri askısıyla sabitlemişti. Ses çıkarmadan yürüyebilmek için en eski ayakkabılarını seçmişti.

Sonra yatağının kenarına oturup bacaklarını sallayarak beklemişti.

Saat on yirmiyi vurduğunda kalkıp pencereyi açmıştı. Küçükken bunu birkaç kez yapmıştı; babasının katı kurallarını çiğnemenin verdiği heyecan şeker kadar tatlıydı. Fakat Del öldükten sonra Roman pek çok şeyden vazgeçmişti. Birçok bakımdan yaşamayı bırakmıştı. Zira vicdan azabı, boğucu bir hayaletten farksızdı.

Ancak şimdi çatıya kolayca çıkmıştı, kasları eski hareketleri hatırlıyordu. Çatının ucuna, çiçek açmaya başlamış sarmaşıklar sayesinde mis gibi kokan ahşap kafesin evin yan tarafına sabitlendiği noktaya gitmişti. Oradan aşağı inmeye başlamış ve ayakkabıları çimenle buluştuğunda derin bir nefes almıştı.

Sessizce ve eğilerek gölgeden gölgeye geçerken birkaç kez durup çevresini taramıştı. Val'e dair bir iz arıyordu. Ya da babasının yardımcısı Bruce'a dair bir işaret. Fakat yalnızca hafif bir esinti ve yeni açmış çiçekler vardı. Söğütler, alıçlar, kiraz ağaçları. Kusursuz biçimde budanmış çalılar ve birkaç kaçak otun dansı.

Roman yoluna devam ederek buluşma noktasına varmıştı. Ağaç köklerinin üzerinde volta atarak beklemişti. Gün içinde olanları tekrar tekrar zihninde canlandırarak oylanmıştı.

Ama şimdi ay ışığında kol saatine baktığında göğsü en-dişeyle sıkıştı.

Saat on kırk yediydi ve Iris'ten hâlâ iz yoktu.

Sonunda endişesi o kadar arttı ki oturmak zorunda kaldı. Acı keskinleşip gözleri yaşarana dek öksürdü, sonra gözlerini yumup nefesine odaklandı. Yavaş, derin, anlamlı nefesler aldı.

Dayanamayıp saate bir daha baktı. On elli sekizdi.

Pes edene dek daha ne kadar bekleyeceğim?

Sorun şuydu ki Roman pes etmeyi hiç sevmezdi ve Iris'i sabaha kadar beklerdi. Ay batıp güneş ufukta doğarak bütün yıldızları eritene kadar. Oturma odasındaki kapıya geri dönmekten başka çaresi kalmayana kadar.

Saat on biri on iki geçse sonunda bir dalın çatırtısını duydu.

Hemen ayağa kalktı. Gözlerini karanlığa dikerek görmeye çalıştı ve Iris'in silüetini tanıyınca kaygısı dağıldı; dikenli otların arasından geçiyordu.

"Hay ben böyle işe, Kitt!" diye fısıldadı Iris. "Dikenler konusunda şaka yapmıyormuşsun."

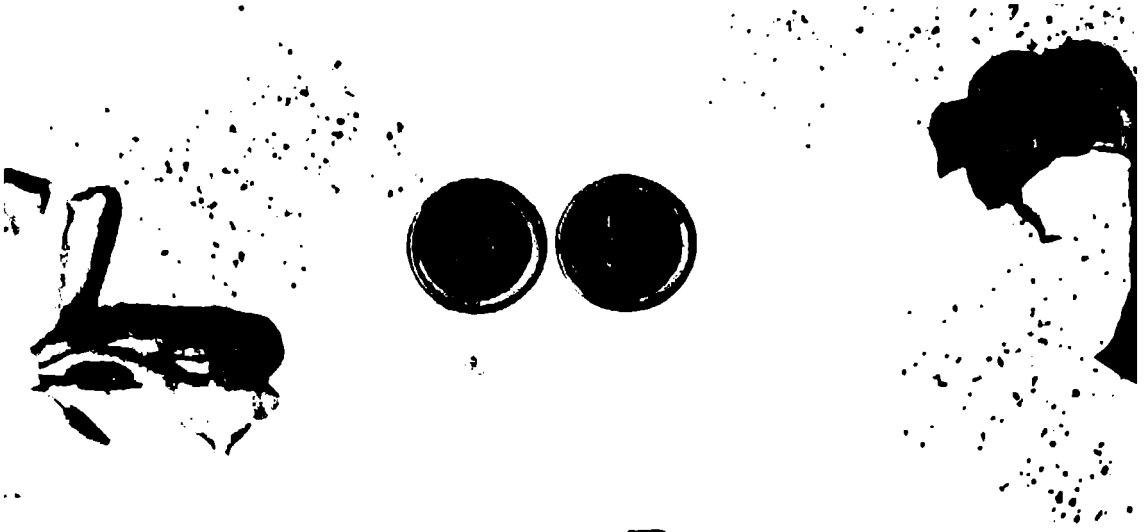
Roman karanlığa doğru gülümsedi. Iris'in elini tutup onu dikenlerin arasından kendine çekti. O kadar yakın duruyorlardı ki nefesini hissedebiliyordu. Ay ışığı Iris'in yüzüne vuruyor, gözlerinin içinde yıldızlar gibi parlıyordu.

"Ben de seni tekrar gördüğüme sevindim, Winnow," dedi, Iris'in dudaklarında beliren sırıtışı izleyerek. Bu, içinde tatlı bir sızı uyandırmıştı; masasının başında durup onu sinir ettiği eski günleri hatırlatan bir sızı. "Ayrıca şu anda aklından geçenleri öğrenmek için her şeyi verirdim, bana böyle bakmanı sağlayacak ne yaptığımı."

"Bana olan borcunu tahsil etmeye geldim," dedi Iris. "Buradan çok uzakta, bir pencerenin pervazında bana verdiğin sözü tutmanı istiyorum."

Roman başından beri bu ânı bekliyordu. Kaç kere karanlıkta yatağında öylece yatıp sabahlara kadar bu ânın hayalini kurmuştu?

Parmaklarını Iris'in saçlarına geçirdi ve dudaklarını onun dudaklarına bastırdı.

Unutma Beni

Iris'in tadı tam da hatırladığı gibiydi: Demli çaya atılmış şeker. Lavanta. Şafağın ilk ışıkları. Çayırın üstünden yeni kalkmış sis.

Roman, Iris'in yüzünü avuçlarının arasına aldı, başparmakları Iris'in kızarmış yanaklarını okşarken dudaklarını onun dudaklarına kapadı. Iris'in dili onunkine değdiğinde inledi. Iris tanıdık olan her şeydi, sevdiği her şeydi fakat bir yandan da onda yepyeni ve beklenmedik bir şeyler vardı. Bunu, alt dudağını ısırduğında hissetti. Onunla oynaşıyordu, ona meydan okuyordu. Roman'ın keşfetmek ve ezberlemek için yanıp tutuştuğu bir tarafıydı bu.

Iris onu gömleğinden tutup kendine çektiğinde içini özlem sardı. Iris'i yere yatırıp ağacın gövdesine yasladı, ikisinin de ayakları köklerin arasında kayboldu.

Nefes al, diye emretti kendine, dudaklarını Iris'inkilerden ayırmaya çalıştı. Bedenlerinin arasında hiç boşluk yoktu ve Roman eğilip dudaklarını Iris'in boynuna, köprücük kemiğinin çukuruna bastırdı.

"Roman," diye fısıldadı Iris. Sesi boğuktu. Zayıftı. Roman onu sanki birazdan ölümsüz olacaklarmış, bir mit misali dalla-

rın arasında birbirlerine karışacaklarmış gibi ağaca bastırırken doğru düzgün nefes alamadığını fark etti.

“Canını mı yakıyorum?” diye sordu, boğazı düğümlenmiş hâlde geri çekilerek.

Fakat Iris tırnaklarını sırtına geçirerek onu durdurdu. “Hayır. Şu ışığı görüyor musun? Orada, çalıların arasında.”

Roman korkudan kaskatı olmuş hâlde başını çevirip arkasına baktı. Sadece bir anlığına bulundukları yeri unutmamasına izin vermişti. Yaşadıkları dünyayı. Ve şimdi tam da Iris’in dediği gibi orada bir meşale ışığı vardı, çevreyi tarıyordu. Roman onun Bruce olup olmadığını merak etti ama öğrenmek istemiyordu.

Bakışlarını tekrar Iris’e çevirdi. Yüzünün yarısı gölgede kalmıştı ancak onu izlerken gözleri beklentiyle parlıyordu.

Burada güvende değiliz, diye düşündü, Iris’in elini eline alırken. Kanını saran şiddetli yangın sönmeye başlamıştı ancak sıcaklığını hâlâ iliklerinde hissedebiliyordu. Korlar yeniden tutuşmak için hazırda bekliyordu.

“Gel benimle,” dedi ve Iris’i oradan götürdü.

Başka bir zamanda, tanrıların hiç uyanmadığı bir dünyada, Roman Iris’i bahçede gezdirir, ona en sevdiği yerleri gösterir, güzel anılarını anlatırdı. Fakat o dünya yalnızca düşlerde var olabilirdi. Bu yüzden Roman, Iris’in sıcacık elini kendi buz gibi elinin arasına aldı ve gölgelerin arasından ilerleyerek onu malikânenin güvenli ışıklarına doğru götürdü.

Ahşap kafese tırmanıp çatıyı aşarak Roman’ın odasına girdiler. Roman’ın nefesi kesilmişti fakat Iris’in bunu fark etmesini istemiyordu. Kendine soluklanacak vakit tanımak için pencereyi kapayıp perdeyi çekti. Ancak o zaman, onları hiçbir tanrının bulamayacağı bir sığınağa kapandıklarında, Iris’in odasını incelemesini izledi.

Beklenildiği üzere Iris önce –ağız bir karış açık kalmış vaziyette– kitaplığına yöneldi. Yıldızlı ciltlere sevgiyle dokunduğunda Roman hepsini ona vermek istedi.

“Son derece etkileyici bir kütüphane,” dedi Iris, ona alaycı bir bakış atarak. “Bu raflarda kaç tane eş anlamlılar sözlüğü var?”

“Yalnızca altı tane.”

“*Yalnızca* mı?”

“Yarısı miras.”

“Ah, hatırladım. Bu kitaplardan bazıları büyükbabanıydı.”

Roman başıyla onayladı, Iris bu kez gardıroba doğru ilerlerken bakışlarıyla onu takip etti.

“Demek mektuplarımın sana ilk kez geldiği yer *burası*,” dedi Iris, oymalı kapıyı açarken.

“Hımm. Kâğıtlar odamın zemininde öyle bir dağınıklık yarattılar ki onları okumak zorunda kaldım.”

“Bütün o sivri kelimelerim. Dile getirmeye cesaret edemediğim bütün düşüncelerim.” Iris duraksayıp gardıropta asılı giysilerine baktı; hepsi kolalanmış, renklerine göre ayrılmıştı. “O zaman benden kaçmadığına şaşıyorum doğrusu.”

Belki ses tonuydu, belki de söylemediği ancak Roman’ın yine de duyabildiği, nefesinin ritminde gizlenmiş sözlerdi. Ya da belki de zırhından bir parça indirmiş gibi savunmasızlığının ortaya çıkmış olmasıydı.

“Tam tersi,” dedi Roman. “Sözlerin beni yalnızca sana daha çok çekti.”

Iris bir an sessiz kaldı, sonra, “Birini ödünç almam gerekebilir,” dedi.

“Neyin birini ödünç alman gerekebilir?”

“Gömlüklerinden birini. Yatarken giymek için. Gerçi yatağın epey dar görünüyor. Tek kişilik sanki.”

Roman ona doğru bir adım attı. Sonra bir adım daha. Burnundaki çilleri sayabileceği kadar yaklaşmıştı. “*Gazette*’te

geçirdiğimiz günlerde hakkımda bu bilgiyi öğrendiğini sanıyordum, Winnow.”

“O ofiste senin hakkında pek çok şey öğrendim,” dedi Iris kaşını kaldırarak. “Daha açık konuşmalısın.”

Roman eğilip dudaklarını onunkilere yaklaştırdı. Iris’in derin bir nefes alışını, dudaklarının aralanışını izledi. Ama sadece, “Meydan okumaları severim,” diye mırıldanmakla yetindi.

“O hâlde söyle bakalım.”

“Yatağım ikimize de yeter.”

“Sen öyle diyorsan, Kitt.”

Roman uzanıp ona dokunamadan Iris yanından sıyrılıp geçti. Fakat Roman, trençkotunun kolunun kendi koluna değdiğini hissetti ve tüyleri diken diken oldu. Arkasına dönüp Iris’in yatağın kenarına oturuşunu, yumuşaklığını ölçüşünü izledi.

“Hep bir bulutun üstünde uyumayı istemişimdir,” dedi Iris. Kendini geriye atmasıyla saçları yastığının üstüne dağıldı.

“Onayını aldı mı?” diye takıldı Roman.

“Aldı. Bu arada, henüz bilmiyorsun ama gece uyurken battaniyeyi tekeliime alırım.”

Roman gülümseyip Iris’in yanına gitti. “Aslında bunu bizzat yaşayarak öğrendim.”

Senin olduğum gece.

Roman o ânı hatırladı. Dünya altüst olmadan önceki geceyi. Birlikte olmuşlardı fakat zifiri karanlıkta. Çıplak tenlerinden ve ellerinden, dudaklarından ve isimlerinden başka hiçbir şey yoktu. Bir yığın battaniyenin üzerinde birbirlerini ağır ağır keşfetmişlerdi.

Roman şimdi Iris’e baktı. Üzerindeki kazak ve etekle, kemerini sıkıca bağladığı trençkotuyla tamamen giyinikti. Çorapları dizine kadardı. Botları toz içindeydi. O anda gerçek görünmedi ve Roman, daha önce defalarca yaptığı gibi onu hayal edip etmediğini merak etti. Yatağında nasıl göreceğini zihninde canlandırıyor olabilirdi.

"Yanıma gel," diye fısıldadı Iris.

Roman yatağa girdiğinde şilte ağırlığı altında hafifçe çöktü. Iris onu daha iyi görebilmek için yan döndü, bir bacağını onun bacaklarının arasına soktu, ayağını bileğine doladı. Roman birden kendini kelimelerden arınmış hissetti, sanki Iris'in vücudunun sıcaklığı hepsini eritmişti ama bu sessizlik rahatlatıcıydı. Iris'i dikkatle izleyerek tadını çıkardı.

Iris parmak uçlarını yüzünde gezdirmeye başladı. Kaşlarının kavisinde, çenesinin kenarında, dudaklarının köşesinde.

"Hatırladığın gibi görünüyor muyum?" diye sordu Roman. Aptalca bir soruydu; sadece birkaç hafta ayrı kalmışlardı, yıllarca değil. Fakat Iris'in, teninin altında gerçekleşen değişimleri hissedip hissedemeyeceğini merak ediyordu. Çatlakları ve yaraları. O kırık parçaları bağrına mı basacaktı yoksa onlardan sakınacak mıydı, görmek istiyordu.

"Evet," dedi Iris, boğaz çukuruna dokunarak ürpermesine neden oldu. "Peki ben?"

Roman da aynı şekilde karşılık vererek burnunu, dudaklarını okşadı. Dalgalı saçlarını. Kıvrımlı kirpiklerini. Ve Iris'in de değiştiğini fark etti. Birbirlerine yemin ederken oldukları kişiler değillerdi artık. Ama bu değişim, Roman'ın ona olan özlemini daha da artırdı ve Roman, Iris'in kaburgalarının kıvrımını hatırlayarak parmaklarını aşağılara indirdi.

"Evet," dedi Iris.

Roman'ın eli daha da aşağıya, kalçasına indi fakat parmakları trençkotunun cebindeki bir şeye değince durdu.

"Cebinde kitap mı var?"

"Kendin bak," dedi Iris.

Roman dediğini yaparak cebinden yeşil ciltli küçük bir kitap çıkardı. Kapağında kuş kabartması vardı fakat asıl dikkatini çeken, sayfalarının arasına sıkıştırılmış mavi zarf oldu. Onu tanıyınca yüzünü buruşturdu. Dacre'in mektubunu sayfaların arasından aldı ve kitabı ikisinin arasına koydu.

“Sana ne dedi?” diye sordu boğuk bir sesle.

Iris doğruldu. Yaşadıkları büyümlü an bozulmuştu. Sanki Dacre, onları gölge gibi takip ederek bir zamanlar güvenli olduğunu düşündükleri odaya sızmıştı.

“Okuyabilirsin,” dedi Iris usulca.

Endişesi ve öfkesi ağır basan Roman bu teklife hayır diyemedi.

O Dacre’in kelimelerine göz gezdirirken Iris yataktan kalktı. Botlarını ve trençkotunu çıkarırken Roman da mektubu okumayı bitirdi, öfkeden kuduruyordu.

“Yakalanıp kafese kapatılacak bir kuş olduğunu sanıyor,” dedi yataktan kalkarken. Avucunun içinde sıkıdığı kâğıt buruştu. “Sadece onun için ötecek bir kuş. Seni kendine çekmeye çalışmasından nefret ediyorum.”

“Kelimeleri ustalıkla kullandığını itiraf etmeliyim.” Iris, Roman’a baktı. Yüzünden hiçbir şey okunmuyordu. “Gerçek yüzünü bilmeseydim belki sözlerine kanardım. Ama ona verecek bir cevabım var. Bütün gün düşündüm.”

“Peki, neymiş bu cevap?”

Iris odayı arşınlayıp Roman’ın önünde durdu, dip dibeydiler şimdi, çenesini meydan okur gibi kaldırarak Roman’ın elinden Dacre’in mektubunu aldı.

“Beni *asla* elde edemeyecek,” dedi.

Iris Dacre’in mektubunu yırtarken Roman onu büyülenmiş gibi izledi.

Iris hiç vakit kaybetmeden banyoya gitti. Bir saniye sonra Roman sifonun sesini duydu. Dacre’in mürekkebinin suda dağıldığını, kanalizasyona doğru yok olduğunu hayal etti.

“Pekâlâ, Kitt,” dedi Iris, banyodan çıktığında. Kollarını göğsünde kavuşturup kapının çerçevesine yaslandı. “Konuşmamız gerek.”

“Ne hakkında?” diye sordu Roman, sesinin ne kadar boğuk çıktığına şaşırarak.

“Banyonun büyüklüğü hakkında!” diye bağırdı Iris. “Hayatım boyunca seninki gibi bir duş görmedim.”

“Denemek ister misin?”

“Aslına bakarsan isterim.”

Roman gülümsedi ve Iris’in yanından geçip banyoya girdi. Siyah beyaz fayanslar ışıldarken cam kapıyı açıp kolu çevirdi. Tavandan su akmaya başlayarak etraflarını sıcacık bir buğuyla sardı.

“Şu rafta sabunla şampuan var,” dedi Roman, sıcaklığı ayarlarken. “Ben sana havlu getire—”

Iris’in koluna dokunmasıyla sustu. Arkasına dönüp ona baktı, buğudan ötürü saçları parlıyordu. Iris yavaşça uzanıp deri askılarını tuttu, sonra omuzlarından indirdi. Roman nefes almadı; kalbi, göğsünün derinliklerindeki bir ipe bağlıymış gibi çekiliyordu. Sanki onun her hareketine, her kelimesine bağlıymış gibi.

Iris, Roman’ın gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı fakat yarısına gelince durup alt dudağını ısırıldı.

Roman gerildi. Solgun tenini görmek mi onu tereddüde düşürmüştü? Iris devam ederse sonunda bütün keskin köşelerini görecekti. Midesindeki çukuru. Kaburgalarının belirginliğini. Bacağını saran yara izlerini. Dacre’in kuvvetleri arasında hiçbir zaman yeterince yiyecek bulunmazdı ve açlık, Roman’ın en yakın arkadaşı oluvermişti. Yaraları? Yapayalnız kaldığı zamanlarda tekrar tekrar incelediği bir haritaydı.

Utanç boğazına yumru gibi oturdu. Adını koyamadığı başka bir duygu, teninin kızarmasına neden oldu. Roman tam Iris’in ellerini göğsünden indirecekken Iris, “Bir şey fark ettim. Sen bu gece zaten duş aldın, öyle değil mi?” dedi.

Roman derin bir oh çekti. Yaşadığı rahatlama kemiklerini yumuşatınca Iris’e biraz daha yaklaştı. “Aldım ama istersen sana katılabilirim.”

Iris gülümsedi. Gözleri parıldayarak düğmelerin kalanını çözmeye devam etti.

“Çok isterim, Kltt.”

Beş dakika sonra Roman'ın avuçları şampuan doluydu. Banyo sıcacıktı, bedenlerinden çağlayan misali akan su neredeyse kaynardı. Yine de Iris, sanki suyun ateş olmasını istercesine kolu sola çevirip duruyordu.

Roman'ın derisi güneşte yanmış gibi benek benek olduysa da Iris'in ne isterse yapmasına izin verirdi.

“Gözlerini kapa,” dedi.

Iris dediğini yaptı, su yüzüne vurunca burnunu hafifçe kırıştırdı. Roman saçlarını yıkamaya başladığında şaşkınlıkla iç çekti. Roman, şampuan köpürene kadar saç derisini ovdu. Parmaklarını defalarca saçlarının arasından geçirerek ıslakken ne kadar uzun ve koyu görüldüğüne hayran kaldı. Kır çiçeği balı misali kehribar ışıltıları olan koyu bir kahverengiydi.

“Ofiste neden o kadar güzel koktuğun şimdi anlaşıldı,” dedi Iris iç çekerek.

Roman şampuanı durulamaya başladı ve Iris'in inlediğini duyunca keyiflendi. “Güzel mi kokuyordum?”

“Kış gündönümünde elektrik kesilse bile *Gazette*'e girdiğin anı fark ederdim. Senden bu sebepten ötürü de nefret ediyordum.”

Roman sırtarak Iris'in sırtına sabunla daireler çizdi. Her dem yeşillerin ve çayırların kokusu omuzlarının çıkıntısına yayılıyordu. Omurgasının kıvrımına. “Bak, nefretin seni nerelere getirdi.”

“O zamanlar bana kaderimi söyleseydin kahkahalarla gülerdim,” dedi Iris.

“Biliyorum,” dedi Roman.

Iris sessizleşti. Su akmaya devam ediyor, odanın her yanını hipnotize edici bir uğultuyla dolduruyordu. Derken Iris, Roman'a döndü. Roman gözlerini vücudunda gezdirip bacaklarına gelince durdu.

Iris'in çoraplarını çıkarırken dizlerindeki morlukları ve kabuk bağlamış yaraları görmüştü. Iris'e hiç söylememişti ama o gün Iris Hawk Shire'daki çayırdaki koşarken onu ikinci kattaki pencereden izlemişti. Kurşunlardan nasıl kaçtığını kendi gözleriyle görmüştü. Bir otomobilin farlarının karanlığı yarıp onu uzaklara götürüşünü.

Kaç, Iris.

Roman, aralarına giren kilometreleri içini saran, kanından kemiğine, kemiğinden organlarına yayılan bir hastalık gibi hissetmişti. Ay gibi büyüyen mesafeyi. Iris'in nereye gittiğini ve onu bir daha görüp görmeyeceğini düşünürken zihnini ele geçiren endişeyi.

Roman sabunu kenara koydu.

Iris'in önünde dizlerinin üstüne çöküp tenindeki hassas izlere dokundu. Bu izler ona Iris'in hem güçlü hem de cesur olduğunu hatırlatıyordu ama aynı zamanda *ona* ait olduğunu da hatırlıyordu. Ruhları ayna değil, yan yana parlayan iki takımyıldızıydı.

Beni görmeni istiyorum, diye yazmıştı bir keresinde ona. *Beni tanımanı istiyorum.*

Roman yüzünü Iris'in bacaklarına bastırdı. Onun yaralarını kendi yaralarıymış gibi hissetti ve dudaklarını üzerlerinde gezdirirken tenindeki suyu içti. Kanı sıcacık, gümbür gümbür akıyordu. Sanki damarlarında bir yaz fırtınası çıkmıştı fakat Iris saçlarına dokunduğu anda zihni duruldu.

Başını kaldırıp Iris'in yüzüne baktı. Yanakları kızarmış, gözleri koyulaşmıştı.

"Çok korktum," diye fısıldadı Iris.

"Neden korktun?"

“Seninle bir daha böyle bir an yaşayamamaktan.”

Roman yutkundu. Söyleyebileceği yüzlerce şey vardı ama Iris’in titrediğini fark etti. Kendi de titriyordu.

“Titriyorsun,” dedi. “Su fazla mı soğuk? Durmamı ister misin?”

“Tanrılar aşkına, hayır. Sadece ne kadar tuhaf olduğunu düşünüyordum. İnsan hayatında binlerce kişiyle karşılaşırken benim gibi biri senin gibi birini nasıl bulabildi? O denemeyi yazıp *Gazette*’e göndermeseydim... yine de burada olur muyduk?”

“Bana felsefe mi yapıyorsun, Iris?”

“Elimde değil. En iyi yanlarımı da en kötü yanlarımı da ortaya çıkarıyorsun.”

“En iyi yanlarını çıkardığım kesin de... kötü?”

Iris yalnızca gözlerinin içine baktı, sular çenesinden gözyaşı gibi damlıyordu. Ama sonra Roman’ın saçlarını tekrar okşadı. Bu, Roman’ın ayak parmaklarına kadar hissettiği yumuşacık bir dokunuştı. Kalbini yararak açan ne güçtü ne korkuydu ne de büyüydü; sadece ve sadece bu sevgi dolu dokunuştı.

“Bu arada, cevap evet,” dedi, dizinin kıvrımına bir öpücük kondurarak. “O denemeyi hiç yazmasaydın bile ben seni bulurdum.”

Üç dakika sonra sıcak su kesildi.

Üzerlerine buz gibi su akarken Roman hemen kola uzanıp vanayı kapadı. Iris’in soluğu kesildi fakat Roman bunun soğuktan mı yoksa onu kucaklayıp duştan çıkarmasından mı kaynaklandığını anlayamadı.

Roman bu geceyi böyle hayal etmemişti fakat Iris bacaklarını beline dolayıp onu öptüğünde hayatında ilk kez ânı yaşamaya karar verdi.

Iris'i yatağa götürüp yatırdı. Nefesi düzensizdi, sırtından aşağı yağmur misali su akıyordu. Fakat Iris'in görüntüsü ona bütün soğuğu unutturdu.

Iris ona bakarken gözleri hilal kadar karanlıktı, Roman'ı metcezir gibi içine çekiyordu. Ona sarılmış, boğazına doğru adını fısıldıyordu. Hem ışıktaki hem karanlıkta onunla birlikte hareket ediyordu. Teni onunkine değişiyordu. Çırılçıplaklardı ama tamamlanmışlardı. Güvende ve bütünlerdi.

Roman onu görürken Iris de Roman'ı görüyordu. Gözleri açıkken de kapalıyken de.

Pencerenin ardında yıldızlar sadakatle yanarken Roman hiç olmadığı kadar emindi.

Dacre'in diyarının en alt katmanında, ayın ve güneşin erişemediği o karanlık köşede zincire vurulmuş hâlde uyanabilirdi. Uyanıp adını hatırlamayabilirdi, hayatı boyunca yazdığı bütün kelimeleri unutmuş olabilirdi. Fakat Iris'in teninin kokusunu, sesinin tınısını asla unutmazdı. Ona nasıl baktığını. Kendinden emin ellerini.

Ne yukarıda ne de aşağıda bunu benden tekrar çalabilecek bir büyü yok.

Süresiz Misafirler

Iris rüyasında Cümbüş Lokantası'nı gördü. Önünde bir kitap ve bir bardak limonatayla barda oturmuş, annesinin masalara servis yapmasını izliyordu. Sıradan bir günden farksızdı, sanki geçmişinden koparılmış bir sayfa gibiydi zira savaş başlamadan önce buraya sık sık gelirdi. Aster yarınlar yokmuşçasına içmeye başlamadan önce. Iris rüya gördüğünü de oradan anladı. Annesi eskisi gibi neşeli ve sağlıklıydı, rahatça gülümsüyor, kahkaha atıyordu, lokantada dolaşırken gözleri parlıyordu.

“Bir limonata daha ister misin, Iris?” diye sordu bara döndüğünde.

Iris cevap veremedi radyoda cızırtılı bir şarkı çalmaya başlayarak lokantayı kemanın hüznü sesine boğdu. Iris'in kollarındaki tüyler diken diken oldu. Ne zaman annesini rüyasında görse ona musallat olan melodi yine çalıyordu.

“Anne?” diye fısıldadı öne doğru eğilerek. “Neden rüyalarıda ne zaman buluşsak bu şarkı çalıyor?”

Aster buharı tüten kahve demliğini tezgâhın üstüne koydu. “Alzane'in kim olduğunu biliyor musun?”

Iris konunun aniden değişmesine şaşırdıysa da “Cambria’nın son krallarından biriydi. Monarşı yıkılıp şansölyeler atanmadan önce,” dedi.

“Evet ama dahası da var. O, ilahi mezarları denetleyen hükümdardı. Dacre’i, Mir’i, Alva’yı, Luz’u ve Enva’yı yüzyıllar önce o gömdü. Tarih kitaplarımızdan çıkarılmış bir efsaneye göre tanrıları uykuya yatıran ninniye o besteletmiş. O günden bu yana ninninin pek çok versiyonu yapılmış ama notaların gücü yerli yerinde kalmış, çoğunluk onları unutmuş olsa bile.”

Iris bu sözleri düşündü. Lokantanın ardında dünya karar-maya başlamıştı. Fırtına yaklaşıyordu. Yağmur cama vuruyor, ara sıra çakan şimşekler uzaktaki binaları aydınlatıyordu.

Iris cesaretini toplayıp, “Bence Enva hiç gömülmedi,” deyince Aster kırmızı dudaklarını büzüştürdü. “Bence Kral’la bir anlaşma yaptı. Şarkısıyla diğer dördünü uyuttu ama kendisi Oath’ta kaldı.”

“Çılgın bir teori, tatlım. Ama doğruluk payı olabilir.”

Iris müziği dinlemeye devam etti fakat radyonun cızırtısı yükselip rüyası dağılmaya başlayınca irkildi. Çaresizce Aster’i tutmaya çalıştı ancak annesi çoktan gölgelere karışmıştı. Lokanta dönmeye başladı, fırtınanın ağırlığı altında camlar çatladı, ta ki baskı dayanılmaz bir hâl alana kadar.

Iris birden uyandı.

Bir an sonra onu bir öksürüğün uyandırdığını fark etti. Altındaki yatak sarsıldı; Roman yan dönmüş, kalkıyordu. Iris karanlığa bakarken Roman’ın bir daha öksürdüğünü duydu. Sonra bir daha. Kulağa ıslak ve acı verici geliyordu, Iris hemen doğrulup ona döndü.

Perdelerin arasından içeri sızan ay ışığı Roman’ın silüetini aydınlatıyordu. Solgun omuzları çökmüştü, omurgasının çıkıntıları sayılıyordu. Öksürüğünün sesini bastırmak için yerden gömleğini alıp ağzına kapadı.

"Kitt," diye fısıldadı Iris, yatağın kenarına yaklaşarak. Çıplak ayaklarının altındaki zemin buz gibiydi, saçları duştan dolayı hâlâ ıslaktı. "İyi misin?"

Roman doğruldu ama gömleği bir süre daha ağzına tuttu. Sonra boğazını temizleyip, "İyiyim, Iris. Özür dilerim. Seni uyandırmak istememiştim," dedi.

Iris ayağa kalkıp yanına gitti. "Sana içecek bir şey getireyim mi?"

"Gizlice mutfağa inip bana bir demlik çay mı yapacaksın?"

Şaka yapıyordu ama sözleri, Iris'in bunun ne kadar imkânsız olduğunu fark etmesini sağladı. *Onların* ne kadar imkânsız olduğunu. Bay Kitt, Iris'in evinde olduğunu, oğluyla aynı yatağı paylaştığını fark ederse öfkeden deliye dönerdi. Onu koridorlarda dolaşırken görürse evden atardı ya da adamını çağırıp onu cezasını kesmeleri için Mezarlık'ın kapısına attırırdı.

"Çay istiyorsan," dedi Iris, sesi kısık ama kararlıydı, "o zaman gizlice aşağı inip sana çay yaparım. Sadece ne istediğini söyle. Tabii bir de mutfağın yerini."

Roman ona doğru döndü. Siyah saçlarının birkaç teli sağ gözüne düşmüştü. Güzelliği bazen Iris'i hâlâ şaşkına çeviriyor, dizlerinin bağının çözülmesine neden oluyordu. Gündüzki görünüşünü ne kadar seviyorsa geceki görünüşünü de o kadar sevdiğini fark etti. Karanlık onu bazı yönlerden daha keskin gösterirken bazı yönlerden de daha yumuşak gösteriyordu; sanki yıldız ışığı altında boyanmakta olan bir tabloydu.

"Harika çay yaptığını biliyorum ama iyiyim," dedi Roman. "Gerçekten."

Iris ona inanmadı. İtiraz etmek üzere ağzını açmıştı ki Roman devam etti:

"Bazı geceler nefes almakta zorlanıyorum. Boğazım daralıyor gibi hissediyorum. Anılarım geri geldiğinden beri öksürüyorum ama üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil."

"Gaz yüzünden," diye fısıldadı Iris.

Roman başıyla onayladı. “Bu iş bitince bunun bir tedavisi var mı, bakacağım. Belki Oath’ta bana yardımcı olabilecek bir doktor vardır.”

“Dacre bilmiyor mu?”

“Hayır. Bilmesini de istemiyorum. O zaman üzerimdeki etkisinin kalktığını anlar. Artık onun esiri olmadığımı. Beni sadece itaatkâr olmamı sağlayacak kadar iyileştirdiğini bildiğimi.”

Bir an susup elindeki gömleğe baktı. Iris, kumaşta kan olacağından korktu, öyle ki panik kemiklerine tırmanmaya başladı. Fakat gömlek, Roman’ın üzerinden çıkarıp yere attığında oluşan kırıışıklar dışında hâlâ kusursuz hâldeydi.

“Üşüyorsun,” dedi Roman, ay ışığında onu dikkatle süzerek.

“Biraz,” diye itiraf etti Iris. “Ama rahatsız etmiyor.”

“Sen yatağa gir, ben de birazdan yanına geleceğim. Ne de olsa iki kişiyi alabiliyormuş.”

Iris gülümseyerek kuş tüyü yatağa döndü. Yatak hâlâ bedenlerinin sıcaklığını taşıyordu fakat Iris’in yüreği hüznle dolmuştu. Roman’ın banyoya gidip musluktan bir bardak su içişini dinledi. Doktorları ve ona gizlice ilaç temin etmenin bir yolunu bulup bulamayacağını düşünüyordu ki Roman yorganın altına girdi.

“Sana söylemem gereken bir şey var, Iris,” dedi.

“O zaman söyle, Kitt.”

Roman iç çekerek yüzünü ona çevirirdi.

Iris’in içi huzursuzlukla doldu. “*O kadar* mı kötü?”

“Evet. Dacre beni Luz’un mezarına götürdü.”

Bu söz üzerine Iris donakaldı. Roman’ın Hawk Shire yakınlarındaki tepede geçen o fırtınalı öğleden sonrayı anlatışını sessizce dinledi.

“Yani sence Dacre, Luz’u öldürmeyi mi planlıyordu,” diye özetledi sonunda. “Ama bunu başaramadı çünkü...”

“Çünkü bir başkası onu çoktan öldürmüştü,” diye tamamladı Roman. “Bu da bana, Alva’yla Mir’in de çoktan mezarlarında

öldüğünü düşündürüyor. Yoksa şimdiye kadar Dacre'la birlikte onlar da uyanmış olmaz mıydı?"

"Peki, onları kim öldürmüş olabilir?"

Roman sessiz kaldı fakat elini uzatıp Iris'in yüzüne düşen ay ışığını parmaklarıyla takip etti.

"Bana kalırsa Enva."

Sonrasında uyumadılar.

Konuşmaya devam edip onları bu âna getiren olayları birbirlerine anlattılar. Roman, Iris'e anahtarlardan, kapılardan, kükürtlü havuzlardan, flütten ve eithralın sırtındaki yolculuğundan bahsetti. Iris her kelimesini dikkatle dinleyip kendi hikâyesinden parçalar paylaştı. Roman'ın merak ettiği tüm parçaları. Sonunda can sıkıcı konulardan uzaklaşıp daha hafif konulara geçtiler. Kolları ve bacakları birbirine dolanmıştı, parmakları birbirlerinin saçlarında geziniyordu, sanki yavaşça uyanmak için sonsuz zamanları vardı.

Roman, Iris'i saatlerce dinleyebilirdi. Karanlığın yavaşça dağıldığını fark ettiğinde sanki zamanı durdurabilirmiş gibi Iris'e daha sıkı sarıldı. Fakat şafağın sökmesi kaçınılmazdı ve odası aydınlanmaya başladığında birbirlerini bırakmak zorunda kalacaklardı.

Roman'ı yataktan kaldıran gün doğumu değil, alt katta hizmetçilerin mobilyaların yerini değiştirirken çıkardıkları sesler oldu.

"Ailende erkenciler mi var?" diye sordu Iris, gürültüleri duyunca.

"Evet ama babam genellikle çalışma odasına çekilir." Roman kaşlarını çatı. "Gitsek iyi olacak. Kimse fark etmeden seni bahçeden geçirmeliyim. Ama önce... sana vermek istediğim bir şey var."

Yataktan kalkıp masasının yanına diz çöktü. Çocukluk hazineleriyle birlikte Iris'in mektuplarını sakladığı gevşek tahta döşemeyi kaldırdı ve karısının alyansı ile kendisinin çizdiği haritayı çıkardı.

"Bana güzel arkadaşlık etti," dedi, yüzüğü Iris'in parmağına takarken. "Ama sende olmasını tercih ederim."

Iris gümüş yüzüğe baktı, sabah ışığında parlıyordu. "Buna ihtiyacın olmadığından emin misin?"

"Eminim. Bu da *çok* kötü çizilmiş bir harita." Roman, haritayı Iris'in avuçlarına koydu ve Iris'in kaşlarını çatarak ona anlam vermeye çalışmasını izledi.

"Bu harita?.."

"Oath'taki bir ley hattının haritası."

Iris'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Roman gördüklerini, bir anahtarla açılırlarsa büyümlü olabilecek kapıları anlatırken onu dikkatle dinledi.

"Kitt," dedi nefes nefese, parmağını onun çizdiği haritada gezdirirken. "Bu harika bir şey."

"Bunu söyleyeceğini umuyordum."

"Başka ley hatlarıyla karşılaşırısan onları da haber vermeni istersem fazla mı ileri gitmiş olurum?"

Roman başını iki yana salladı. "Savaş masasına erişimim var. Elimden geleni yaparım."

Iris başını kaldırıp ona baktı, gözleri parlıyordu. Roman neredeyse ona uzanacaktı, onu tekrar sıcak çarşafın üzerine yatıracaktı fakat aşağıdan gelen bir ses onu kendine getirdi.

Tekrar buluşacağız, dedi içinden, ikisi de kıyafetlerini hızla giyerken. *Bu bir son değil.*

Yine de Roman pencereyi açtığında sanki bu bir sonmuş gibi *hissetti*. Iris'i elinden tutup pencereden nazikçe çıkardı.

Çatıyı aşırp ahşap kafesten aşağı indiklerinde Roman onu geldikleri yoldan geri götürdü. Her saniye havanın biraz daha aydınlanmasıyla çimenlerin üzerindeki çiğ damlaları parlıyor,

çiçekler başlarını kaldırıyor, ağaçlar gölgelerden sıyrıldıkça daha da belirginleşiyordu.

Meşeye ve çalılığa ulaştıklarında Roman duraksayıp Iris'in elini daha sıkı tuttu.

"Yakında görüşürüz," diye fısıldadı Iris.

Roman başıyla onayladıysa da onu kendine çekip dudaklarına tutkulu bir öpücük kondurdu. Dilini dilinin üzerinde gezdirdi, ta ki kendini ondan ayrılmaya zorlayana kadar. Bir adım geri çekildi ama bakışları hâlâ Iris'in üzerindeydi.

"Kendine dikkat et, Iris," dedi. "Görev yerime döndüğümde sana yazarım."

"Sabırlı olmaya çalışacağım," diye karşılık verdi Iris.

Bu cevap üzerine Roman'ın dudaklarına küçük bir gülümseme yayıldı. "O konuda seni hiç azarlamadım. Benden yüz yüze yapmamı istediğin gibi."

Iris ona kurnaz bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Bir dahaki sefer azarlarsın artık. Ah, bu arada, sen haklıydın, Kitt."

"Hangi konuda, Winnow?"

Iris çalılarının arasından geçtikten sonra cevap verdi. Sesi Roman'a dalların ardından ulaştı. "Yatağın tam da ikimize göreymiş."

Roman, gömleğinin koluna öksürerek koştur koştur geri döndü. Huzursuzluk içinde sarmaşık kafesine tırmandı ve ancak odasına girip camı arkasından kapadıktan sonra rahat bir nefes aldı.

Yalnızca birkaç dakikası kalmıştı. Hızla odasını topladı. Yatağını düzelterek kendinden ve Iris'ten geriye kalan izleri sildi fakat yerdeki küçük, yeşil kitabı görünce eli havada kaldı.

Iris'in kuş kitabıydı.

Roman onu yerden alıp sararmış sayfalarını çevirdi. Nereyse diğerlerinin yanına rafa koyacaktı ki son anda vazgeçti.

Küçücük bir kitaptı. Yanında kolayca taşıyabileceği bir şeydi. Iris'ten kalan somut bir hatıraydı.

Kitabı cebine koydu.

Gardırobunu açmış, tulumunu bulmaya çalışıyordu ki evin sarsıldığını hissetti. Bu sarsıntı onu duraklatmaya yetecek, sırtından aşağı ürperti yayılmasına neden olacak kadar şiddetliydi.

Roman odasından çıkıp koridorlarda yankılanan seslere kulak kabarttı. Birkaç erkeğin konuştuğunu, yerinden oynatılan mobilyaların gürültüsünü, parke zemine vuran botların patırtısını duydu.

Gerginlikten kaskatı kesilmiş hâlde koridorun sonuna koştu.

Üst katın karanlığını ardında bırakıp aydınlık alt kata inerken ayak bilekleri çıtırdıyordu ve Roman son beş basamak kala olduğu yerde durup gözlerini oturma odasına dikti.

Gardırop kapısı ardına kadar açıktı, içeriyi soğutuyordu. Fakat mermer şöminede ateş yanıyordu. Subaylar ve askerler odada dolaşarak mobilyaları kenarlara çekiyorlardı, ortaya bir masa koyacaklardı. Roman onun savaş masası olduğunu fark etti.

Tırnakları avuçlarına batana dek ellerini yumruk yapıp sıkıyorsa da karşısındaki görüntü ne bulanıklaştı ne de dağıldı. Aksine, daha da netleşti ve hizmetçilerin içeri tepsi tepsi kahveyle çörek getirdiklerini gördü, subaylarla askerlerin yemesi için bırakıp çıktılar. Sonra babasını gördü, köşede durmuş, içinde konyak olan kahvesini yudumlayarak hareketliliği memnuniyetle izliyordu. Roman daha sonra Teğmen Shane'i gördü, elinde onun daktilosuyla aşağıdaki diyardan çıkıyordu.

Roman'ın bakışları o tanıdık siyah çantaya kilitlendi. Teğmenin daktiloyu taşıdığını görmek huzursuzluğunu iyice artırdı. Daktilosunu nasıl geri alacağını planlamaya başlamıştı ki görüş alanına başka bir figür girdi. Beyaz tenli, uzun boylu, geniş omuzlu biri idi bu, lepiska saçlıydı, gözleri gökyüzü kadar maviydi.

Dacre antrede durmuş, merdivendeki Roman'a bakıyordu.

Göz göre geldiler. Roman birden kendini küçüklük ve çaresiz hissetti. Fakat zihni harıl harıl işliyordu; aralarındaki sessizlik uzadıkça daha da güçlenen düşüncelerle doluydu.

Yine hafızamı mı silecek? Benden şüpheleniyor mu? Iris'in varlığını benimde hissedebilir mi?

"Merhaba, Roman," dedi Dacre. "Anlaşılan mektubum babana ulaşmış."

O Gizli Ağlar

Iris tramvaya binmişti fakat üniversite durağında inmeye karar verdi. Eğri büğrü kökleri parke taşlarını yerinden oynatan çınar ağaçlarının altında yürümeye başladı. Derse yetişmek için koşturan öğrenciler omuzlarına çarparken güneş tepede yükselmeye devam ediyor, ışığı kaldırımı benek benek aydınlatıyordu.

Iris köşeyi döndüğünde Attie'nin evi görüldü.

Kırmızı tuğladan yapılmış üç katlı bir binaydı; lacivert panjurları ve üzerine ayın evreleri oyulmuş meşe bir kapısı vardı. Kapının kenarlarından ince sarmaşıklar sarkıyor, uzun saksılar pencereleri süslüyordu. Iris taş döşeli patikayı geçip zile basmak üzere verandaya çıktığında küçük bahçede birkaç bisiklet ve kuyruğu düğümlenmiş bir uçurtma gördü.

İçeriden biri, "Ben açarım!" diye bağırdı. Iris önce ayak seslerini, sonra kilidin döndüğünü duydu.

Açılan kapının ardında Attie'nin küçük kız kardeşlerinden birini görünce gülümsedi. Kız pötikare desenli mavi bir elbise giymiş, siyah saçlarına kurdeleler takmıştı.

"Merhaba," dedi. "Sen Thea'nın arkadaşısın, değil mi?"

"Evet," diye yanıtladı Iris. "Evde mi?"

"Thea! *Thea!* Gazeteden arkadaşın geldi!"

Tabak çanak sesleri eşliğinde heyecanlı birkaç mırıltı duyuldu.

"İçeri alsana, Ainsley!" diye bağırdı Attie.

Ainsley kapıyı ardına kadar açtı. "İçeri buyur."

"Teşekkür ederim." Iris içeri girdi ama koridorun sonuna doğru ilerlemeden önce Ainsley'nin kapıyı kapamasını bekledi.

Attie'nin ailesi kahvaltı masasındaydı. Yemek odasının duvarları koyu maviye boyanmış, bu mavi rengin üzerine de gümüş rengi takımyıldızları çizilmişti ve çizimler tavana kadar uzanıyordu. Duvarlarda haritalar ve fotoğrafların yanı sıra birkaç renkli çizim asılıydı. İçinde çay fincanları ve birkaç da dürbün olan porselen dolabının arka kısmına üst üste kitaplar yığılmıştı.

Buranın sıcacık bir ortamı vardı ve Iris etrafını doyasıya incelemeye dalmıştı. Bir an sonra Attie'nin beş kardeşinin ve anne babasının ona beklentiyle baktıklarını fark etti. Yalnızca Attie çayını içip kızarmış ekmeğinin son lokmasıyla tabağındaki tereyağını sıyrarak yemeğine devam ediyordu.

"Bize katılmak ister misin, Iris?" diye sordu annesi. Üzerinde ekose desenli bir elbise vardı, kıvrıkcık siyah saçları omuzlarına değiyordu.

"Çok özür dilerim, rahatsız etmek istememiştim," dedi Iris. "Buradan geçiyordum da uğrayıp Attie işe beraber yürümek ister mi diye sormak istedim."

Attie'nin küçük erkek kardeşlerinden biri –ikiziyle yan yana oturuyordu– kıkırdadı ama Attie ona ters ters bakınca sustu. Hatta masanın altından tekme yemiş bile olabilirdi. Iris bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu, üzerine düşünecek vakti de olmadı çünkü bu kez Attie'nin babası konuştu:

"Rahatsız falan etmedin, Iris!" dedi Bay Attwood, gözlüğünü burnunun ucundan yukarı iterek. Zengin, tok bir sesi, kibar bir gülümsemesi vardı. Çaydanlığa uzanırken, "Karnın açsa fazlasıyla yiyeceğimiz var," dedi.

“Teşekkür ederim, Bay Attwood. Ama gerçekten aç değilim,” dedi Iris.

Attie boş tabağını alarak sandalyeden kalktı. “İyi ki geldin. İşe gitmeden önce sana bir şey göstermek istiyorum. Gel benimle.”

Iris aileye el salladıktan sonra Attie’nin peşinden mutfağa gitti.

Attie kirli tabağını tezgâha bıraktı. “İyi misin?” diye fısıldadı.

Iris şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. “İyiyim. Neden sordun?”

“Dünkü giysilerini giyiyorsun.”

Iris tam cevap verecekken Ainsley elinde tabağıyla mutfağa daldı. Aheste aheste hareket ederek eviyeye yanaşırken onlara kaçamak bakışlar atıp duruyordu. Sanki söyledikleri her şeyi duymak ister gibiydi. Iris bu küçük dikkat dağınıklığına minnettar olsa da Attie kardeşine tek kaşını kaldırarak baktı.

“Bana bir şey gösterecektin?” diye hatırlattı Iris.

“Hımm.” Attie onu bodruma götürdü. Burası daha serin olsa da en az üst kat kadar hoştu: konforlu mobilyalar, minderlerden birinin üstüne kıvrılmış mırıldayan bir kedi –Iris onun, Attie’nin Avalon Bluff’tan kurtardığı Lilac olduğunu hemen anladı– duvarı kaplayan resimler. Tavandan birkaç kâğıt yıldız sarkıyordu, Iris onlara bakarken Attie duvardaki çerçevelerden birini indirdi.

“Haftalar önce Marisol’ün çatısında sana anlattığım hikâyeyi hatırlıyor musun?” diye sordu, yağlı boya okyanus tablosunu dikkatlice kenara koyarken.

Iris her kelimesini hatırlıyordu. “Evet, bana kemanından bahsetmiştin.”

“Görmek ister misin?”

Iris bir şey söylemeden Attie’ye yaklaşp duvara gömülü metal bir kasayı açmasını izledi. Şu anda yaptıkları şeyin artık Oath’ta yasa dışı sayıldığına inanmak güçtü: Bir telli çalgıyla aynı ortamda bulunmak. Attie’nin kemanını aralarındaki boşlukta

tuttuğunu görünce sırtından aşağı bir ürperti indi. Kemanın kestane rengi ahşabı lambanın ışığında parlıyordu.

“Çok güzel,” diye fısıldadı Iris, soğuk tellere dokunarak. “Bir gün çaldığını duymak isterim.”

Attie’nin yüzüne hüznü bir ifade yayıldıysa da kemanını şefkatle okşayıp kutusuna geri koydu, ardından kasanın kapağını kapadı. Tablo yerine geri asıldığında orada bir keman olduğu, dalgalı deniz manzarasının ardında gizlendiği Iris’in aklından bile geçmezdi.

“Yerini sadece annenle baban mı biliyor?” diye sordu.

Attie başıyla onayladı. “Kardeşlerim okuldayken burada çalardım. Evde sadece babam olurdu. Bazen de annem. Açıkçası cepheye gittiğimden beri hiç çalmadım.” Gözleri yine hüznle parladı ama sonra Iris’e baktı ve çelik gibi bir kararlılıkla, “Dün gece rüyamda *Alzane’in Ninnisi*’ni duydum,” dedi.

Iris’in nabızı hızlandı. “Ben de. Bu nasıl oluyor? Neden rüyamızda aynı şarkıyı duyuyoruz?”

Attie alaycı bir gülümsemeyle cevap verdi. “Büyü sayesinde tabii ki.”

“Sence bir tanrı rüyalar aracılığıyla bize mesaj göndermeye mi çalışıyor?”

“Evet. Bu bana gazetede yayımladığın miti hatırlattı. Hani Dacre’ın kendi diyarında müzikle kontrol edildiği mit.” Attie, mırıldayan Lilac’ı kucağına alıp kulaklarının arkasını okşadı. “Enva’nın arpi *Alzane’in Ninnisi*’yle onu uykuya daldırabiliyorsa... neden bir keman da aynı şeyi yapamasın? Ya da bir çello? Ya da telli herhangi bir enstrüman? Belki de şansölyenin tüm telli çalgıları yasaklamasının asıl sebebi *budur*. Enva’nın bizi kendi tarafına çekmesinden değil, aşağıdaki diyara ulaşmanın yolunu bulursak bizim bir tanrıyı evcilleştirecek gücü elimizde tuttuğumuzdan korkuyordur.”

Iris sessizdi ama zihni harıl harıl çalışıyordu. Aktif kapının nerede olduğunu biliyordu: Kittlerin oturma odasındaydı. En

yakın arkadaşının kemani vardı. *Alzane'in Ninnisi'nin* gücünü biliyorlardı. Bilmedikleri tek şey Dacre'in tam olarak nerede olduğuydu, bir de onu yeraltından çıkmaya nasıl ikna edecekleri. Gerçi Roman bu konuda onlara yardımcı olabilirdi ve Iris birden içinin ürperdiğini hissetti.

"Eğer Dacre'i uyutursak..." diye başladı.

"O zaman onu öldürebiliriz," diye tamamladı Attie.

Lilac onay verircesine miyavladı. Iris uzanıp kedinin tüylerini okşadı.

"Rüyamızda duyduğumuz ninni... Onu kemanınla çalabilir misin?"

"Çalabilirim ama tam besteye ihtiyacım var." Attie kediye kanepenin üzerine bıraktı. "Üniversitedeyken bir müzik profesörüm vardı. Onunla bir görüşeyim, belki bulmama yardımcı olabilir. Yıllar içinde ninninin farklı farklı versiyonları yapılmış, dolayısıyla doğru olanı çaldığımdan emin olmalıyım. Rüyalamızda duyduğumuz ninni olduğundan."

"Thea?" diye seslendi babası bodruma doğru. "Araba geldi."

"Geliyorum, baba!" diye seslendi Attie. Iris'i merdivenden yukarı çıkardı. "Akşam yemeğe gidip bunu etraflıca konuşsak mı? Unutma ki hâlâ bana ve Prindle'a ziyafet borçlusun."

Yukarı vardıkları sırada Iris güldü. "Doğru. Haneye tecavüz için."

"Hangi haneye?" dedi Ainsley birden belirerek. Bir elinde beslenme çantası, diğerinde yazı tahtası vardı.

"Yok bir şey," dedi Attie aceleyle. "Okula gitmeye hazır mısın, Ains?"

Ainsley başıyla onayladığında mavi kurdeleleri sallandı.

"Güzel. Seni dışarıda bekliyor." Attie, Ainsley'nin peşinden Iris'i kapıya yönlendirdi ve çıkmadan önce portmantodan ceketiyile çantasını aldı. "Bak, sakın yanlış bir fikre kapılma."

Iris ona şaşkın şaşkın baktı. "Hangi konuda?"

Attie açık kapıyı işaret etti. Iris dışarı baktığında Tobias Bexley'yi ve evin önüne park ettiği roadsterını gördü. Attie'nin kardeşleri aracın arka koltuğuna doluşurken Tobias ezik kapının yanında durmuş, erkek kardeşlerden birinin söylediği bir şeye gülüyordu.

"Okul beş dakikalık mesafede olmasına rağmen hepsini okula götürüyor. Sonra da beni işe bırakıyor."

"Ne zamandan beri?" diye sordu Iris gülümseyerek.

"Dünden beri." Attie yol kenarına doğru yürürken Tobias başını çevirip ona baktı. "Ama kardeşlerime ne kadar dayanabileceğini göreceğiz."

"Üçünüz de yiyecek bir şey istemediğinizden emin misiniz?" diye sordu Marisol üçüncü kez. Siyah saçlarını ensesinde toplamıştı ve kamp ateşinin üzerinde koca bir tencere lapa pişiriyordu. Yanında Lucy vardı; tulum giymişti ve her zamanki soğukkanlı ifadesiyle askerlerin metal bardaklarına kahve dolduruyordu.

"Az önce yedim ama teşekkür ederim," dedi Attie.

Iris ve Tobias da nazıkçe reddettiler, gerçi Iris midesinin guruldadığını hissedebiliyordu. Tobias, Attie'nin kardeşlerini okula bıraktıktan sonra Iris ondan kendisini Oath'un hemen dışındaki Talim Meydanı diye anılan yere –Iris buraya kendince Şansölye'nin Enva'nın Ordusunun Şehre Girişini Yasakladığı Yer diyordu– bırakmasını rica etmişti.

"Buralarda durum nasıl?" diye sordu.

"İyi," dedi Marisol neşeyle. "Nihayet yağmur dindi, gördüğün gibi toprak da kurudu. Hâlâ çamurlu yerler var ama eskisinden çok daha iyi. Bu arada, yayımladığınız yazının çok faydasını gördük. Şehirden buraya bize yiyecek ve diğer ihtiyaçlarımızı getirmeye o kadar çok insan geliyor ki inanamazsınız. Bu destek herkese moral oldu. Yazı için teşekkür ederim."

Mezarlık'ı tedirgin eden makaleden bahsediyordu. Yaralıları hâlâ Oath'a alınmamıştı ama şehir kapılarından az da olsa destek gelmeye başlamıştı. Vatandaşlar yiyecek, temiz su, battaniye, tıbbi malzeme, çamaşır, hatta birkaç çift çorap gibi basit şeyler bile göndermişti. Hastanenin doktorları ve hemşireleri ilaçlar ve sedyeler getirmiş, savaş doktorlarına ellerinden geldigince yardım etmişlerdi.

"Ne demek," dedi Attie, arka cebinden küçük bir not defteri çıkararak. "Bugün yazabileceğim başka güncellemeler ya da ihtiyaçlar var mı?"

Marisol'le Lucy askerlerin taleplerini listelerken sonunda Keegan göründü, çadırların arasındaki aşınmış yoldan onlara doğru geliyordu.

"Günaydın, Tuğgeneral," diye selam verdi Iris. "Sizinle biraz konuşabilir miyim?"

"Iris." Keegan başıyla selam verdi. "Tabii, içeri gel." Büyük çadırlardan birine girdi, Iris de hemen onu takip etti.

İçerisi şaşırtıcı biçimde ev ortamına benziyordu: Yere kilimler serilmişti, tepeden lambalar sarkıyordu, birkaç parça da mobilya vardı. Bunlardan biri masaydı; üzerine şehrin haritası serilmiş, harita geri kıvrılmasın diye kenarlarına küçük taşlar konmuştu. Iris haritanın önünde durup bakışlarını ayrıntılı biçimde çizilmiş caddelerde gezdirdi, ta ki şehrin kuzey bölgesinde Kitt ailesinin mülkünü bulana kadar.

"Nasıl yardımcı olabilirim, Iris?" diye sordu Keegan.

"Size bir şey getirdim. Roman'dan." Çizimi çıkarıp masaya serdi.

Keegan kaşlarını çatarak masaya eğildi, çizimin ne olduğunu anlamayınca Iris, haritada ilgili caddeyi işaret ederek durumu anlattı.

"Bu son derece faydalı bir bilgi," dedi Keegan, büyülu kapılar barındırdıklarından şüphelendikleri binaların üzerine birkaç madeni para koyarak. "Ama bu konuda yapabileceğim

hiçbir şey yok. Kuvvetlerimin şehre girmesi yasak. Bir saldırı olursa şansölyenin yasası yürürlükte olduğu müddetçe ancak dışarıdan destek verebilirim. Lucy bizi Mezarlık konusunda bilgilendirdi. O grubun amacı, hiçbir tanrı için savaşılmamasını sağlamak gibi görünüyor. Sırf halkı korumak için bile olsa Enva'nın sancağı altında Oath'a girersek neler olacağını tahmin dahi edemiyordum."

Iris dudağını ısırdı. Söylemek istediği çok şey vardı ama çenesini tutup Roman'ın çizimini tekrar katladı. "Anladım, Tuğgeneral."

Keegan, yaşadığı hayal kırıklığını sezmiş olmalıydı. Masaya eğilip sesini alçalttı. "Dacre'in Bluff'ı bombalayışını hatırlıyor musun? Bazı evler yıkılırken diğerleri nasıl ayakta kalmıştı?"

Iris sessiz kaldıysa da o günü bütün ayrıntılarıyla hatırlıyordu. Tepede, baktığı her yerde gördüğü acı ve yıkım karşısında nasıl kahrolduğunu. Dönüp kasabaya baktığında, bazı yerlerin nasıl üzerine ağ atılmış gibi göründüğünü. Bunlar yıkımın arasında korunmuş yerlerdi.

"Evet," diye fısıldadı Iris. "Hatırlıyorum." Marisol'ün pansiyonu da o yerlerden biriydi. Camları kırılmış, kapıları yamulmuşsa da duvarları çökmemişti.

Keegan, Roman'ın çizdiği Oath caddesini gösterdi. O cadde aynı zamanda aşağıdaki diyara giden yoldu. Ley hattıydı.

"Bu geçitlerin üzerine inşa edilmiş evlerin, Dacre'in bombalarına dayanabileceğini düşünüyorum. Kendi büyüğü ona karşı. Başka saldırı olursa bu evler en güvenli sığınaklar olacaktır."

Iris'in vücudu ürperdi. "Bunlar bombalardan korunmak için sığınaklar ama aşağıdaki diyara açılan kapılar ne olacak?"

Keegan yüzünü buruşturdu. "Evet, tam bir ikilem. Bir şey için en güvenli yer, başka bir şey için en tehlikelisi olabilir. Ama bu kapılar nasıl değişti?"

"Roman, eşiklerin yer değiştirmesini sağlayan anahtarlardan söz etti," dedi Iris.

"O zaman bu anahtarları daha iyi öğrenmeye çalış," dedi Keegan. "Nasıl işliyorlar? Kaç taneler? Ayrıca senin Kitt, key hatları hakkında daha fazla bilgi verebilirse... o zaman kendi haritamızı çıkarabiliriz. İşler kötüye giderse şehirde sığınak olarak kullanacağımız yerlerin haritasını."

Iris başıyla onayladı ama bu düşünce kalbinin delicesine çarpmasına neden olmuştu.

Attie ve Tobias'la birlikte roadstera dönerken bir şey fark etti.

"Sanırım işe geç kalacağız," diyordu Attie.

"Sizi hâlâ tam vaktinde yetiştirebilirim," diye karşılık verdi Tobias.

Iris çimenlikte aniden durdu. Yerde hafif bir titreşim vardı; botlarının tabanında hissedebiliyordu.

"Bir dakika..." Sarsıntıyı Attie de hissedip durmuştu. "Düşündüğüm şey mi bu?"

Iris konuşmadı. Zaman birden hızla akmaya başlamıştı sanki; bir saatin çarklarından biri düşmüştü de her saat başı dakika kaybediyor gibiydi.

Ama bu, tam olarak Attie'nin düşündüğü şeydi.

Dacre'in kuvvetleri aşağıdan Oath'a ulaşmak üzereydi.

Uzun, gerçeküstü bir gün olmuştu. Roman bütün günü âdeta ev hapsinde geçirirken Dacre, seçkin subayları ve en iyi askerleriyle evin odalarında gezinip durmuş, daha önce kendini güvende hissettiği tüm alanları istila etmişti.

Daktilosu, oturma odasının ortasına yerleştirilen savaş masasının üzerinde durmaya devam ediyordu, sanki Dacre artık onun kendisine ait olduğuna karar vermişti. Esasında malikânenin tamamı artık *onunmuş* gibiydi ve Roman'ın babası bu durumu hiç itiraz etmeden kabullenmişti. Dacre, Roman'ın kitaplarına bile el koyup sayfalarını karıştırmıştı.

Roman, bütün sabah Dacre'in bazı sayfaları yırtıp ateşe atışını izlemişti. Artık kurtarılması imkânsız mıclerdi bunlar. Dacre'in, gerçek doğasını gözler önüne serdiği için sevmediği mîcler.

Dacre'i izlemek Roman'ın başını ağrıtmıştı. Onca sayfa... hepsi küle dönmüştü. Büyükbabasının kitapları mahvolmuştu.

Dacre ancak camları siyah perdelerle örtülmüş kapalı bir otomobil Kitt ailesinin garaj yoluna girdiğinde duraksamıştı. Gelen şansölyeydi; Dacre'in Oath'taki varlığı sıkı korunan bir sır olduğundan toplantıya gizlice gelmişti. Sonrasında Roman'ı odadan gönderip annesi ve büyükannesiyile birlikte malikânenin batı kanadında oturmasını istemişlerdi. Orası, babasının iki kadını tanrıdan ve savaştan en uzak tutabileceği yerdi.

Ama akşam olduğunda Roman daktilosunu geri almanın akıllıca bir yolunu hâlâ bulamamıştı.

Sonunda yorgun düşerek odasına çekildi.

Pencereden içeri dolan ay ışığı haricinde oda karanlıktı. Roman, Iris'le birlikte tırmandıkları pencereye baktı –bu daha sabah mı olmuştu gerçekten?– sonra iç çekip odanın ortasına doğru yürüdü.

Göz ucuyla yerde, gardırobun hemen önünde beyaz bir şey olduğunu gördü.

Bu şey dikkatini çekti; ne olduğunu anlayınca dişlerinin arasından bir tıslama çıktı. Iris'ten bir mektuptu. Hızla ona koştu, dizleri parkeye çarparken kâğıdı ellerinin arasına aldı.

“Lambayı yak,” diye fısıldadı boğuk bir sesle ve ev onu dinledi. Masasının lambası titreyerek yanıp odayı altın rengi ışığa boğdu.

Roman kâğıdı açarken titriyordu. Kâğıt buruşuktu, yıpranmıştı. Üzerinde lekeler vardı ama Roman o kadar rahatlamıştı ki doğru düzgün düşünemiyordu bile. Daktilosu hâlâ oturma odasındaiken böylesine imkânsız bir şeyin nasıl gerçekleşti-

ğini merak etmedi. Mektubun neden bu kadar hırpalanmış görüldüğüne takılmadı. Sadece sözcüklere aç biri gibi okudu:

Büyük ihtimalle savaş bittiğinde döneceğim.

Seni görmek istiyorum. Sesini duymak istiyorum.

Not: Resinlikle kanatlarım yok.

Roman donakaldı.

Kelimeleri hemen tanımişti çünkü onları defalarca okumuştur. Cebinde taşıyordu; yanında sipere götürmüştü. Iris bu kelimeleri revirde fırlatıp atmış, düğün gecelerinde onlara tekrar hayat üflemişti. Mürekkebe kendi sesini vermişti.

Eski bir mektuptu bu. Iris'in ona haftalar önce yazdığı ve Roman'ın kaybolduğunu sandığı mektuptu.

"Nasıl?" diye hayretle fısıldayarak topuklarının üzerine oturdu. Dizleri itiraz edencesine sızladı fakat ayak sesleri duyduğunda acı, yerini çatırdayan bir sessizliğe bıraktı. Hemen sonra banyodan birinin çıktığını gördü.

Teğmen Shane'e bakarken gözleri fal taşı gibi açıldı. Nefes alamıyordu. Iris'in mektubunu kalkan misali göğsüne bastırmıştı.

Shane bir tomar kâğıdı havaya kaldırdı. Yıpranmış, buruşuk ve daktiloyla yazılmış kelimelerle dolu mektuplar. Sonra o mektupları yere fırlattı ve mektuplar halının üzerine saçıldı. Elma çiçekleri kadar, kemik kadar, yılın ilk karı kadar beyazlardı.

Shane'in sesi alçak olsa da suçlaması havayı âdeta yarıp geçti.

"Köstebeğin sen olduğunu biliyorum, muhabir."

Davetlilere Özel

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Roman.

Sesinin hırıltılı çıktığının farkındaydı fakat nefes almakta zorlanıyordu. Bu beklenmedik karşılaşmadan sağlam çıkmanın bir yolunu düşünmekte. Bu işin sonunda ya işkence görüp babasının mülkünün kapısına asılacaktı ya da o gece hiç ummadığı bir müttefik kazanacaktı.

Shane bir adım daha yaklaştı, botları halıya dağılmış mektupları çiğniyordu. Roman yüzünü ekşittiyse de bakışlarını kaçırmadı. Teğmen cebine uzandığında geri çekilmedi ya da irkilmedi, zaten Shane de sadece başka bir katlanmış kâğıt parçası çıkardı.

Kâğıdı Roman’a uzatıp almasını bekledi.

Roman yutkunarak kâğıdı aldı.

Bu kâğıt kırıksızdı, yeniydi. Yine de içinde yazan kelimeleri seçebiliyordu. Açıp okudu:

Bu, E ve R harf tuşlarının düzgün çalıştığından emin olmak için bir denemedir.

EREEERRRRR

E

“Bunu suç delili mi sayıyorsun?” dedi Roman ama midesi buz tutmuş gibi hissediyordu. “Bazen işe başlamadan önce bu tür mesajlar yazarım. Çünkü E ve R harf çubukları tutukluk yapabiliyor. Bir harfte takılıp kalmak iste–”

“Bana yalan söyleme, muhabir,” dedi Shane, sesi keskin bir bıçak gibiydi. “Beni aptal yerine koymaya da çalışma. Büyülü daktilolar ve büyülü gardıroplar aracılığıyla mektuplaştığını biliyorum. E. diye hitap ettiğin biriyle. Ve o kişi şu Iris *Elizabeth Winnow* gibi görünüyor. Enva’nın davasını savunan gazeteci.”

Iris’in adını duymak, Roman’ın korkusunu buz tutmuş bir göle inen balta misali tuzla buz etti. Öfke kanını kaynattı, tenine ateş bastı. Shane eski mektuplar gibi yeni mektupları da ele geçirdiyse o zaman Roman’ın ondan gizlemeyi tercih ettiği epeyce bir bilgiye de ulaşmış demektir. En önemlisi de Iris’i teşhis etmiş olmasıydı, bu da Roman’ın artık başka bir rol oynaması gerektiği anlamına geliyordu.

Salağa yatmayı bıraktı.

“Ne istiyorsun?”

“Yazılı itiraf.”

“Neyi itiraf edeceğim? Dacre beni bulmadan önce birine âşık olduğumu mu?”

“Elizabeth’e yazdığın her şeyi bilmek istiyorum... hayır, düzeltiyorum. *Iris E. Winnow*’a. Ona Hawk Shire saldırısıyla ilgili ne yazdıysan öğrenmek istiyorum.”

“Ona haber uçuranın ben olduğuma dair kanıtın yok.”

“Kendinden o kadar eminsin demek?”

Roman sustu, Shane’in neden bu kadar emin konuştuğuna anlam veremiyordu. Onda bulmacanın sadece yarısı vardı. Sadece Iris’in mektupları. Bir de Roman’ın, Hawk Shire hakkında bilgileri yazdığı mektup mu vardı? Iris’e o mektubu yakmasını söylemişti.

Shane cebinden bir mektup daha çıkardı.

Roman kendini duyacaklarına hazırlarken teğmen yüksek sesle okudu. “*Şartını kabul ediyorum ama sırf lafı ağzımdan*

aldığın için. Senin durumun benimkinden çok daha tehlikeli; senden Dacre'in planlarını ve taktiklerini vermeni istemek beni tahrediyor ama başka çarem yok." Shane duraksayıp Roman'a pis pis sıırttı. "Bu kadarı hafızanı tazelemeye yeter mi?"

Roman soğuk soğuk terlemeye başladı.

Shane'in eline böylesine suçlayıcı bir mektup geçmesinin rek sorumlusu oydu. Mektupları okuduktan sonra yok etmeli, Iris'le olan yazışmalarının izlerini tamamen silmeliydi. Denemişti, *tanrılar* şahitti ya, çok çabalamıştı. Bir kibrit yakıp mektuplardan birinin ucuna tutmuştu fakat kâğıdın alev almasını izleyememişti. Bu yüzden hepsini gevşek bir döşeme rahtasının altına saklamıştı.

"Sen, muhabir," dedi Shane, başını iki yana sallayarak, "övgüye layık biçimde cesur ancak son derece aptalsın. Iris'in söylediği gibi mektuplarını yok etmeliydin."

"Eğer bu itirafı yazarsam," dedi Roman, sesi boğuktu. "Sonra ne olacak? Beni Dacre'a teslim mi edeceksin?"

Shane seçeneklerini gözden geçiriyormuş gibi sessiz kaldı. O kısa sessizlikte gece, anlaşılması güç bir nedenle yeniden dengesini buldu. Yine de Roman beklemeye devam etti. Iris'in mektupları hâlâ Shane'in ellerindeydi.

"Hayır," dedi Shane. "Tabii bunu gerektirecek bir şey yapmadığın sürece."

"Ne gibi?"

"Beni satman gibi."

"Seni neden satayım, Teğmen?"

Shane üçüncü kez cebine uzandı. Bu sefer çıkardığı mektup Roman'a tanıdık gelmedi. Zarfı mühürlü, gerçek bir mektuptu bu. Üzerinde isim yazmıyordu ve Roman isteksizce kabul ettiğinde tüy kadar hafifti.

"Yarın sabah şansölye ani bir basın toplantısı düzenleyeceğini duyuracak," dedi Shane alçak sesle. "Bu basın toplantısı, Promontoryum Binası'nda küçük bir bahçe olan Yeşil Avlu'da

yapılacak. Yalnızca davetliler katılabilecek. İşte o sırada şansaölye sahneyi Dacre'a bırakmayı planlıyor. Böylece Dacre, Oath'un en nüfuzlu kişilerine hitap edecek. Amacı, şehri ele geçirme planında kan dökülmesini engelleyip engelleyemeyeceğini görmek. Sen onun muhabiri olduğundan senden onunla gitmeni isteyecek. O sahneye çıkmadan önce bu mesajı çok önemli birine iletmeni istiyorum."

"Neymiş bu mesaj?" diye sordu Roman.

"Orası seni ilgilendirmez," dedi Shane. "Ama Dacre ya da subayları fark etmeden çabucak halletmen gerek. Kalabalığın arasında yakasına kırmızı dağ lalesi takmış bir adam olacak. Bu zarfı ona ver. Verdikten sonra da... avludan hemen uzaklaş."

"Neden?"

"Bana güven. Orada olmak istemezsin."

Roman sessizdi. Shane'e güvenmiyordu ama uyarısı havayı duman gibi sarmıştı.

"Kabul ediyor musun?" diye sordu teğmen sabırsızca. "Yoksa Iris'in mektuplarını hemen şimdi Dacre'a mı vereyim?"

Roman elindeki zarfı inceledi. Bu durum hakkında ne düşüneceğini bilmiyordu; Dacre adına yazdığı mesajlardan çok daha korkunç bir mesaj taşıyacak olabilirdi. Fakat haftalarca korku ve bilinmezlik içinde yaşadıkdan sonra artık gerçekler gün yüzüne çıkıyordu. Roman, Dacre'a ne kadar sadık değilse Shane de o kadar değildi. Şayet rütbesini sırf sözde hizmet ettiği tanrıya ihanet etmek için yükselttiyse asıl köstebek oydu.

Amacı ne? diye düşündü Roman ama sonra Shane'in, Mezarlık'la bağlantılı olabileceğini fark etti.

"Kabul ediyorum," dedi. "Ama Iris'in mektuplarını geri istiyorum."

"Yerdeki mektupları alabilirsin," dedi Shane.

Eski mektuplar. Roman ondan koparılmadan önce Iris'in ona yazdığı mektuplar. Shane'in koz olarak kullanamayacağı mektuplar.

“Onları nerede buldun?” diye sormadan edemedi.

“Avalon Bluff’ı aldıktan hemen sonra pansiyonda,” dedi Shane. “Dacre’in gelişi için orayı boşaltırken üst kattaki bir odada buldum. Okudum ve son derece... etkileyiciydiler diyelim. Böylece ilerisi için saklamaya karar verdim.”

Roman, Shane’in doğruyu mu söylediğini yoksa onunla alay mı ettiğini anlayamadı.

Gerçi bunun bir önemi yoktu. İkisinin de elinde birbirlerine karşı kullanabilecekleri kozlar vardı ve Roman’ın bu yeni duruma ayak uydurması gerekiyordu. Bu yeni valsın adımlarını öğrenmeliydi.

“Daktilom,” dedi yavaşça ayağa kalkarak. Ayaklarına onlarca iğne batıyormuş gibi hissetti. “İtirafı yazmak için ona ihtiyacım var.”

“Kalemle de yazabilirsin,” dedi Shane. “Hem yerinde olsam o daktilo üstünde hak iddia etmeye kalkışmazdım. Dacre’in şüpheleri her geçen saat artıyor. Senden şüphelenmesine neden olacak bir şey yapma. Seni en başa döndürmesine neden olacak bir şey yapma.”

Roman’ın buna verecek bir yanıtı yoktu. Gidip masasına oturdu, bu hareketi yüzlerce kez yapmıştı ama bu sefer farklıydı. Çekmecedan kâğıt ve dolma kalem alırken elleri aşınmış gibi hissediyordu.

Kalbi çılgınca atıyordu. Endişe ve tiksinti damarlarında dolaşıyor, dilini kurutuyordu.

Yakında, diye söz vermişti Iris’e. Yakında her şey bitecekti ve Roman onu gitmek istediği yerlere götürecekti, sanki hayat hiç sekteye uğramamış gibi.

Yakında.

Bu söz artık kırılğan, ulaşılamaz geliyordu. Açık denize sürüklenen bir gemi gibi.

Yine de Roman itirafını yazdı.

Sessizce ve ciddi bir tavırla Shane’e teslim etti.

Iris, havayı saran sigara dumanının ardından daktilosuna boş boş bakıyordu. Saat dokuz buçuktu ve şu anda *Inkridden Tribune*'deydi, bir sonraki makalesini yazmaya çalışıyordu.

Fakat kelimeler bir türlü çıkmıyordu.

Roman'dan hâlâ haber almamış olmasına üzülmüyordu ki Helena masasına geldi.

"Attie bugün izinli mi?" diye sordu, boş sandalyeyi fark ederek.

"Eski bir profesörüyle buluşacak," dedi Iris. "Ama öğle yemeğinden önce döner. Neden, bir şey mi oldu?"

"Hayır," dedi Helena. Ağzında yanmayan bir sigara vardı fakat gözleri daha parlak bakıyordu, sanki sonunda biraz olsun uyumuştı. "Bugünkü postayla sana bir mektup geldi."

Iris zarfı aldığı anda kadife gibi bir dokusu olmasına şaşırdı. İsmi kalın harflerle yazılmıştı ve arkasına mor balmumu dökülüp üzerine şehrin mührü basılmıştı.

"Bu ne ki?" diye sordu çekinerek.

"Emin değilim," dedi Helena. "Ama odama teslim edildiğinden ben de görmek isterim."

Iris zarfı açtı, kenarı parmağını kesince yüzünü buruşturdu. İçinden kenarları tırtıklı bir kâğıt çıkarıp okudu:

Sayın Iris Winnow,

Şansölye'nin bizzat kendisi tarafından bugünkü basın toplantısına davet edildiniz. Toplantı, bu akşam saat beş buçukta, prestijli Promontoryum Binası'nda yer alan Yeşil Avlu'da düzenlenecektir. Bu özel davetiyeyi giriş kartı olarak kullanabilirsiniz. Lütfen en şık kıyafetlerinizi giyin zira kutlama yapılacaktır. Bu şehrin iyiliği adına şabaladığınız, Oath'un önde gelen zihinlerinden ve yenilikçilerinden biri olduğunuz için teşekkür ederim.

*Saygılarımla,
Edward L. Verlice
Doğu Bölgesi'nin Elli Üçüncü Şansölyesi ve
Oath'un Koruyucusu*

Iris davetiyeyi Helena'ya uzattı. Helena bütün yazıyı yüzünü buruşturarak okudu.

"Gitmek istiyor musun, evlat?" diye sordu.

"Gitmemeli miyim?" Iris, zarfın kestiği parmağına basıyordu. "Önemli bir şey gibi görünüyor, gerçi neden *beni* davet ettiklerini anlamadım."

"Çünkü sen savaş hakkında yazıyorsun. Ve bu da" –Helena parmağını davetiyeye vurdu– "büyük ihtimalle Dacre'ın yaklaşan gelişiyile ilgili olacak."

Iris dudağını ısırarak şansölyenin mektubunu tekrar okudu. Ama sonra aklına, ona yazılmış başka cümleler geldi. Sessiz, karanlık anlarda hâlâ o cümleleri düşünüyordu.

Teklifimi düşün. Cevabını ne zaman vereceğini bileceksin.

Dacre bundan mı bahsediyordu? Ona yanıtını orada mı verecekti?

"Iris?" dedi Helena.

"Gideceğim," dedi Iris. "Ama giyecek *şık* bir şeyim yok."

"Öyleyse günün kalanını hazırlanmaya ayır," dedi Helena. Tam gidecekken geri döndü ve sigarayı ağzından çıkardı. "Ama dikkatli ol, Iris. Toplantı beş buçukta. Neredeyse hava kararmış olacak ve bu zamanlar çok tehlikeli. Sokağa çıkma yasağını unutma. Bir şeye ihtiyacın olursa beni *Tribune*'den ara."

Iris başıyla onaylayıp Helena'nın ofisine dönmesini izledi.

Diğer editörlerin ve asistanların meraklı bakışlarını görmezden gelerek masa lambasını kapadı ve davetiyeyi tekrar eline aldı.

Zamanı geldi, diye düşündü içi ürpererek.

Dacre'a cevabını vermeye hazırdı.

Yeşil Üzerindeki Gümüş

Roman, Dacre ve iki subayıyla aynı araçta Promontoryum'a gidiyordu. Aracın arka camları, ışığı ve şehrin manzarasını engelleyecek şekilde koyu kadife perdelerle örtülmüştü. Roman perdeleri aralayıp Oath'un geride kalışını izlemeyi ne kadar istese de kıpırdamaya bile cesaret edemiyordu. Shane'in verdiği mektup ceketinin iç cebindeydi ve Dacre ne zaman ondan tarafa baksa Roman kalbinin teklediğini hissediyordu.

Bir zamanlar Dacre'in zihin okuyabildiğine inanırdı. Sonraları bunun doğru olmadığını öğrenmişti fakat bu, Dacre'in insanları okuma konusunda olağanüstü bir yeteneği olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

Neyse ki şehir merkezine yaptıkları yolculuk sakin geçiyordu. Yine de havada fark edilir bir serinlik vardı, sanki aşağıdaki diyarın izleri Dacre'in altın, kırmızı ve siyah renkteki gösterişli kıyafetlerine sinmişti.

Bu gece bir şey olacaktı. Dünyayı ikiye bölecek bir şey.

Roman derin bir nefes verdi. Neredeyse buharını görebiliyordu.

Sonunda Promontoryum'a ulaşılar. Burası, başka bir çağda kale olan eski bir binaydı. Son yıllarda yeniden tasarlanarak nostaljiyle modernlik arasında sıkışıp kalmış bir yapı hâline gelmişti. Nereye ait olduğunu bilmeyen bir yer.

Roman otomobilden sessizce indi ve binanın arka kapısına yönelen Dacre'in peşine takıldı. Kimse Dacre'in şehirde olduğunu, bu gece şansölyenin konuşmasının ardından Oath'un en nüfuzlu isimlerine hitap etmek üzere kürsüye çıkacağını bilmemeliydi. Yanındaki subayları –bunlardan biri Komutan Landis'ti– hemen arkalarından geliyor, Dacre'in seçkin askerlerinden dördü de onları izliyordu. İkiisi üniformalıydı, diğer ikisiyse etkinliğe göre hazırlanarak siyah takım elbise ve kolalı beyaz gömlek giymiş, kol düğmeleri takmışlardı. Shane tabii ki aralarında değildi; o hâlâ malikânedeydi. Dacre, etkinlik öncesi dinlenmesi için bir odaya alınınca Roman da hızlıca etrafı gözden geçirdi.

Oda genişti ama yalnızca bir kapısı vardı, penceresi yoktu. Şöminede ateş çıtırdıyordu, duvarda devasa bir goblen asılıydı. Kenarda ikramlıkların bulunduğu bir masa vardı ancak kimse soğuk şaraba, meyveye ve peynire dokunmuyordu. Odada yalnızca Dacre'in en çok güvendiği kişiler bulunmasına rağmen şöminenin karşısındaki sandalyeye oturan tanrının kendisi hariç kimse rahat değildi.

Roman köşede durmuş, olabildiğince göze çarpmamaya çalışıyordu. Fakat sinirleri o kadar gergindi ki elleri titriyordu. Bu odadan çıkması gerekiyordu. Avluya gidip mesajı iletmesi gerekiyordu ancak kapıya yöneldiğinde Dacre onu gördü.

"Gel, Roman," dedi onu yanına çağırarak. "Otur."

Roman'ın yapmak istediği son şey oturmaktı. Ama Dacre'in dediğini yaparak yanındaki yüksek arkalıklı deri sandalyeye oturdu.

"Bu gece hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu Dacre, yüzünü dikkatle inceleyerek.

“Bence önemli bir gece olacak, efendim. Bizim için bir dönüm noktası.”

“Sence onları bana katılmaya ikna edebilecek miyim?”

Roman duraksadı. *Onlar* dediği, şansölyenin toplumun güçlü kesimi olarak gördüğü kişilerdi. Fakat bu görüş şöyle bir sorun barındırıyordu: Oath, asillerden, zenginlerden, nüfuzlu isimlerden çok daha fazlasıydı. İşçi sınıfı ve orta sınıf vardı. Sanatçılar, yazarlar, öğretmenler, hayalperestler. Taş ustaları, tesisatçılar, terziler, fırıncılar, inşaat işçileri. Metanet, azim ve cesaretle yoğrulmuş insanlar; şehri ayakta tutan, ileriye taşıyan insanlar. Bazıları Dacre’i destekliyor olabilirdi fakat Roman, Enva için savaşmaya gönüllü olanların çoğunun, toplumun dünyanın gerçek hâlini görebilen sınıflarından geldiğini biliyordu. Onlar adaletsizliği bilen ve ona karşı durmaya cesaret eden kimselerdi.

Dacre’in arzu ettiği gibi Oath’u “barış içinde” alması, onların desteği olmadan mümkün olmayacaktı. Onlar da Dacre’a asla destek vermezlerdi.

“Umarım ikna edersiniz, efendim,” dedi Roman.

“Bana Iris E. Winnow’la olan görüşmeni anlatmadın,” dedi Dacre. Konuyu öyle ani değiştirmişti ki Roman kaskatı kesildi. “Nasıl geçti?”

“İyi geçti, efendim.”

“Sence açık fikirli biri mi?”

“Belki. Bazen onu kestirmek zor oluyor.”

“Neden?”

“Epey inatçıdır, efendim.”

Dacre güldü, sanki bu düşünce hoşuna gitmişti. Roman öyle söylediğine hemen pişman oldu.

Fakat sonra kendini tutamayıp, “Ondan ne zaman cevap bekliyorsunuz?” diye sordu.

Dacre sessizdi, gözleri ateşe dalmıştı. “Yakında.”

Kapı bir anda açıldı ve Şansölye Verlice içeri girdi.

Dücre ayağa kalkınca Roman da kalktı, şansölye selamlaşmak üzere gelirken kenara çekildi. Liderler kısa sürede kendi aralarında alçak sesle konuşmaya başladılar. Fakat saat beş buçuğa yaklaşırken havadaki gerilim hissedilir düzeyde arttı. Etkinlik başlamak üzereydi.

Roman, etkinlik için giyinmiş iki askerin kapıdan sessizce çıktığını görünce hemen peşlerine takıldı.

Yeşil Avlu, Promontoryum'un ortasında bulunan bir iç avluydu. Yıllar yıllar önce, Orta Çağ'da, pazaryeri olarak işlev görürdü. Fakat o günlerden geriye yalnızca sağdaki eski demirci atölyesi kalmıştı, o da sonraları açık hava kafesine dönüştürülmüştü. Hatta o kadar değişmişti ki Roman, geride kalan örs olmasa oranın bir zamanlar silahların dövüldüğü yer olduğunu tahmin bile edemezdi.

Avluda köşeye çekilmiş, garsonların şampanya kadehleri ve küçük ikramlıklarla donatılmış tepsileri kalabalığın arasında dolaştırmasını izliyordu. Gitgide bastıran akşamın karanlığına karşı avizeler yakılmıştı. Birazdan hava tamamen kararacak, yıldızlar ve şişkin ay tepede parlayacaktı. *Ama sokağa çıkma yasağı var*, diye düşündü Roman, gözleri kalabalığın arasında yakasına kırmızı dağ lalesi takmış kişiyi ararken. Bütün davetliler ya burada mahsur kalacaktı ya da eve dönmek için tehlikeli sokaklarda dolaşma riskini göze alacaklardı.

Cebindeki zarf taş gibi ağırdı. Kalabalığa karışmaya çalıştığı anda ayaklarının altında dama desenli çimenleri ve taşları hissetti. Shane'in sözleri bir an olsun aklından çıkmıyordu: *Yakasına kırmızı dağ lalesi takmış bir adam olacak. Bu zarfı ona ver. Verdikten sonra da... avludan hemen uzaklaş.*

Roman birinin omzuna çarptı, hemen özür diledi. Umut-suzluğu artarken alnından terler süzölmeye başlamıştı. Nefesinin

hırıltılı çıktığını duyabiliyor, öksürüğü kabarıyordu. Bir kadeh şampanya aldı, köpüklü içeceği tek seferde içerken boğazından aşağı ateş gibi aktığını hissetti.

Davetlilerden bazılarını tanıyordu. Çoğu yaşlıydı, soylu ve zengin ailelerden geliyorlardı. Babasının onaylarını kazanmak için can attığı insanlardı bunlar ve Roman kalabalığın arasında gezinmeye devam ederken teninde örümcekler dolaşıyormuş gibi hissediyordu. Bir yandan da kendine, Dacre'ın davetli kılığındaki iki askere karşı dikkatli olması gerektiğini hatırlatıp duruyordu. Roman'ı birine mektup verirken görürlerse onun bir hain olduğunu anlardı.

Roman iç çekti ve tekrar köşeye çekildi. Kılık değiştirmiş o iki askere bakınırken yakışıklı, uzun boylu olanın gümüş elbiseli bir kadınla konuştuğunu gördü.

Asker hafifçe yana kaydıığında kadının yüzü görüş alanına girdi.

Iris'ti.

Roman olduğu yerde donakaldı. Gözlerini ondan alamıyor, her ayrıntısını hafızasına kazıyordu. Kırmızı dudakları, nefes aldığı anda pırıldayan elbisesi, teninin mum ışığında görünüşü... Saçlarını kestirmişti; dalgalı tutamları çıplak omuzlarına değişiyordu.

Askere kibarca gülümsediğinde içinin sızladığını hissetti. Iris adamı dikkatle dinliyordu fakat asker ona biraz daha yaklaşılmaya kalkınca hafifçe geri çekildi.

Roman iki adım attı, sonra durdu. Yanlarına gidemezdi. Bunun için yanıp tutuşsa da elini Iris'in beline saramazdı. Parmaklarını onunkilere geçirip kulağına onu gülümseten, sonra da utandıran kelimeler fısıldayamazdı. Onu karısı olarak tanıtamazdı. Bunu şimdi yapamazdı. Şayet Dacre'ın planı tutarsa belki hiçbir zaman yapamayacaktı.

Ama yine de Roman, ona baktıkça içinin büzüştüğünü hissediyordu.

Bana bak, Iris.

Bana bak.

Asker konuşmaya devam ediyordu ancak Iris'in bakışları avlunun önüne kurulmuş sahneye kaydı. Kalabalıktaki herkes oraya döndü çünkü şansölye konuşmaya başlamıştı, sesi alacakaranlıkta yankılanıyordu. Herkes dikkat kesilmişti. Roman hariç herkes, zira o gözlerini Iris'ten alamıyordu.

Bir nefes.

İki.

Üç.

Soğukkanlılığını yitirmeye başladığını hissetti.

Şansölyenin ne dediğini duymamıştı –kelimeleri birbirine karışmıştı– ancak ortam sessizleşip soğuyunca nihayet bakışlarını Iris'ten ayırabildi. Birkaç tedirgin iç çekişi bastıran hafif bir alkış duyulurken Roman, Dacre'in sahneye çıktığını gördü.

Mesajı teslim edememişti.

Shane'in verdiği emri yerine getirememişti ve bir an sonra içinde bulunduğu durumun gerçekliğini, kaburgalarına bıçak saplanmış gibi fark etti.

Avludan hemen çık.

Roman nedenini öğrenmek zorundaydı. Tehlikenin ne olduğunu öğrenmeliydi çünkü Iris buradaydı, Dacre'in tatlı dilli yalanlarını dinlerken yüzünün rengi atmış, dudakları aralanmıştı.

Roman içi ürpererek cebinden zarfı çıkardı. Etrafındaki kimse fark etmedi. Herkes ya hayranlıkla ya da dehşet içinde Dacre'a bakıyordu. Oath'ta, ortalık yerde bir tanrı vardı.

Roman mührü kırdı ve zarftan küçük bir kâğıt parçası çıkardı.

Patlama yetmez. Kafasını da kesmen gerek.

Mektubu ikinci kez okurken kelimeler gözlerinin önünde bulanıklaştı. Sonra bir kez daha okudu. Ardından kâğıdı zar-

fına yerleştirip sakince cebine geri koydu. Gözleriyle kalabalığı taradı. Sanki avludaki tek kişi oymuş gibi Iris'i tekrar buldu. Karanlıkta parlayan tek ışık.

Roman, insanları iterek ona doğru yürümeye başladı. Dikkat çekmeyi umursamıyordu. Dacre'in, Iris'e doğru yürüdüğünü görmesini bile umursamıyordu. Iris E. Winnow'a, Roman'ın yalnızca eski bir iş arkadaşı olması gereken kadına.

Korkunç bir şey olmak üzereydi fakat ne Roman ne de Iris buna şahit olacaktı. Roman Iris'i elinden tuttuğu gibi onunla birlikte buradan kaçacaktı. Bu şehirden, bu savaştan. Bu savaş onları yeterince yaralamıştı. Artık *umurunda değildi*—

Güçlü bir el onu kolundan tutunca Roman olduğu yerde durdu.

“Benimle gel,” dedi yabancı bir ses kulağına. “Dikkatleri üzerimize  ekme.”

Roman yutkundu. Bakışlarını Iris'ten ayırmadan, “Seninle hiçbir yere gelmiyorum,” dedi. Fakat sonra kaburgalarında bir silahın namlusunu hissetti ve omuzları düştü.

“Evet, geliyorsun,” dedi adam. “*Hemen.*”

Roman adamın onu kalabalığın arasından sürüklemesine izin verdi; adam silahın namlusunu hâlâ kaburgalarına bastırıyordu. Promontoryum'un boş koridorlarına vardıklarında Roman bir anda geri çekilip döndü ve Iris'le arasına giren adama öfkeyle baktı.

Tanıdık bir yüzle karşılaşınca şok oldu.

şık bir takım elbise giymiş, şapka takmış olmasına rağmen babasının yardımcısı iri c ssesini tam olarak gizleyememişti. *Bruce*, diye hitap etmişti Bayan Kitt ona; ailelerini nasıl koruduğunu övgüyle anlatırken.

“Burada ne işin var?” diye sordu Roman sertçe.

Bruce silahını hâlâ ona doğrultuyordu fakat Roman adamın bunu sırf itaat etmesini sağlamak için yaptığını fark etti. Patronunun oğlunu vurma niyeti yoktu.

“Yolda anlatırım.” Bruce yeniden Roman’ın kolunu tuttu, onu önüne döndürüp ileri itti. “Baban evde seni bekliyor. Hem burası güvenli değil.”

“Anlamıyorsun,” dedi Roman ayak direyerek. Cilalı mermer zeminde kayınca ayakları gıcırdadı. “Avluya dönmem gerek.”

“Sonra bana teşekkür edersin.”

“*Karım!*” diye bağırdı Roman. “Karım o kalabalığın arasında!”

Bu sözler Bruce’u bir anlığına duraksattı. Fakat her ne yapmayı planladıysa –Iris için geri mi dönecekti yoksa Roman’ı sürüklemeye devam mı edecekti?– Roman bunu asla öğrenemedi.

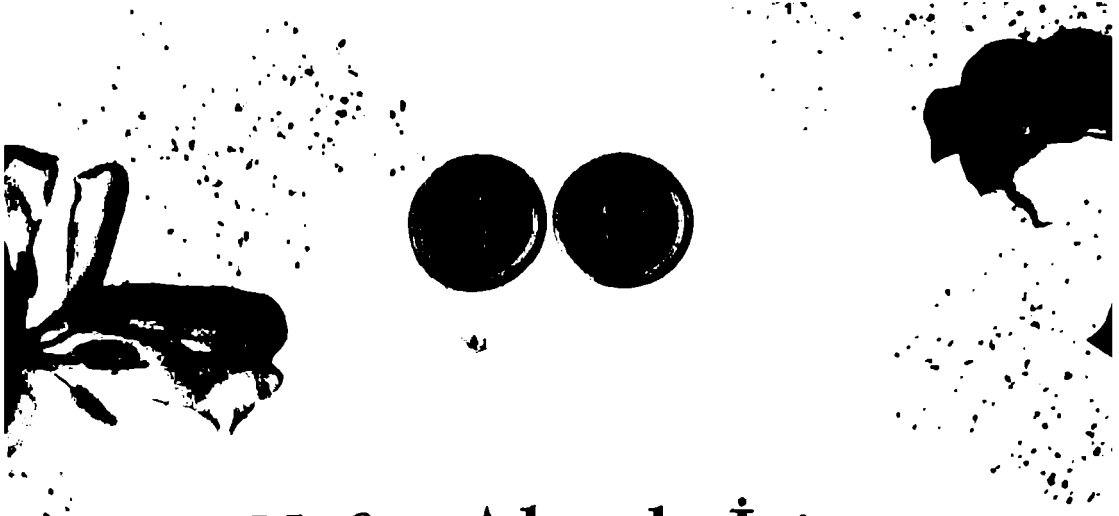
Pencerelerin ardında bir ışık parladı, sonra kulakları sağır eden bir patlama oldu. Roman bu patlamayı kalbi yerinden sökülüp alınmışçasına göğsünde hissetti.

Patlamayla birlikte geriye savruldu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Hayaller İçin
Bir Kreşendo

Nefes Almak İçin Yüzeye Çık

Sersemlemiş hâldeki Roman, Bruce'un onu ayağa kaldırmasına Sizin verdi. Kırılmış camlardan içeriye duman doluyordu. Yerdeki cam parçaları takımyıldızları misali parılıyordu.

"Kalk ve *yürü*," diye emretti Bruce. Roman'ı koridorun sonuna doğru sürükleyerek onu avludan yükselen çığlıklardan uzaklaştırdı.

Roman öksürdü, başı dönüyordu.

"Iris," diye fısıldadı kırmızı dudaklarını, gümüş elbisesini hatırlayarak. Kalabalığın ortasında duruşunu.

Roman Bruce'un elinden kurtulmak için debelenerek arkasına baktı. Duman ve çığlıklar birbirine karışmaya devam ediyordu. Derken silahlar patladı. Roman'ın yüreği ağzına geldi.

"*Iris!*"

Başka bir şey söylemeye fırsatı olmadı zira Bruce tabancasının kabzasını şakağına sertçe indirmişti. Roman gözlerinin önünde yıldızların süzüldüğünü gördü. Fakat zihninde Iris vardı; beyaz eli ona uzanıyordu.

Her şey karanlığa gömülürken Iris'in sis misali dağılmasını izledi.

Uyandığında kendini bir aracın arka koltuğunda yatarken buldu. Araç keskin bir dönüş yaparken tekerlekleri taş döşeli yolda cayırtıyla kaydı. Roman deri koltukta yan dönüp hem kendi üzerine hem de aracın zeminine kustu.

Dünya ters yüz olmuş gibiydi.

Yine midesi bulandı, öğürdü, görüşü bulanıklaştı. Ya da yanlarından hızla geçtikleri sokak lambalarının camlara vuran altın rengi ışığı gözünü alıyordu.

Araç keskin bir dönüş daha yaptı. Roman tutunmaya çalıştı. Kusmuğunun gömleğine yayıldığını hissedebiliyordu.

"Az kaldı," dedi boğuk bir ses.

Bruce.

Roman gözlerini kıstı, başı zonkluyordu. Bir şey yüzünü kaşındırıyordu. Şakağına dokunduğunda parmakları yapış yapış kana bulandı.

"Son viraj," dedi Bruce. "Bu kez kusmamaya çalış."

Araç sarsıldı.

Roman gözlerini yumdu. Ağzına safra dolarken saniyeleri saydı. Sonunda araba kayarak durdu.

Koltukta yatmaya devam ederek hızlı hızlı soluyordu ki Bruce kapıyı açtı.

"Kalk hadi. Hızlı olmamız gerek," dedi.

"Neredeyiz?" diye sordu Roman, hırıltı bir sesle.

Bruce cevap vermedi. Roman'ı tutup arabadan çıkardı.

Hava kararmıştı, tek ışığın ufukta gözden kaybolmak üzere olan güneşin ardında bıraktığı pembe dalgalar olduğu akşam saatleriydi. Fakat dolunay vardı, yıldızlar bulutsuz gökyüzünde

ışıldıyordu. Roman nereye geldiklerini hemen anladı: 1345 ile 1347 numaralı evlerin arasındaki Derby Yolu.

İleride çit görüldüğü sırada, “Ne oldu?” diye sordu. “Senin bu olanlarla ne ilgin var?”

“Sorularını babana sor,” dedi Bruce, meşe ağacını ve çalıların arasında gizli kırık çiti bularak. “Acele et.”

Roman dişlerini sıkarak homurdandı, sorularına yanıt alamamak canını sıkıyordu. Bu adamın elinden kurtulup Iris’in yanına geri dönecek kadar güçlü olmaması canını sıkıyordu.

Saçına ve ceketine takılan dikenlerin arasında çalılığın içinden geçerken, “Plan, avludaki herkesin öldürülmesi miydi?” diye sordu.

“*Babana* sor dedim ya,” diye homurdandı Bruce arkasından, Roman’ı hızlanması için iterek. Sanki saat gece yarısını vurduğunda büyü bozulacakmış da taşa dönüşeceklermiş gibi davranıyordu. “Ama karın orada olduğundan şu kadarını söyleyebilirim ki... hayır. Sadece *onun* ölmesi gerekiyordu.”

O dediği Dacre’dı.

Roman istemsizce ürperdi. Elleri buz gibi olmasına rağmen göğsü yanıyordu. Rahatlama ve dehşet, öfke ve umut arasında sıkışıp kalmıştı. Bahçeye çıktığında saçından bir avuç çalı çırpı topladı.

Nefes nefese kalmış hâlde bir an duraksadı. Bruce soluklanmaya ihtiyaç duyduğunu hissetmiş olmalıydı ki onu hareket etmeye zorlamadı.

“Bomba onu öldürmeye yetmez,” dedi sonunda Roman, ceketinin iç cebinde duran mesajı hatırlayarak.

Bruce kaşlarını çatı. “Ne demek bu? Sahnenin hemen altındaydı.”

Roman, patlamayla birlikte havaya saçılan tahta parçalarının kalabalığın üzerine yağışını gözünde canlandırdı. Masum insanlara saplanışını. Yutkunmakta zorlanarak, “Bir tanrıyı öldürmek için bundan fazlası gerekir,” dedi.

“Umarım yanılıyorsunuzdur. Çünkü eğer haklıysan...” Bruce cümlesini tamamlayamadı.

Roman bile o cümleyi nasıl tamamlayacağını bilmiyordu.

Mülkün arka tarafından aceleyle ilerlediler; burası şimdi bile savaşın ve Oath’un uzağında bambaşka bir dünya gibi geliyordu. Fakat malikâne görüş alanlarına girmeden önce Bruce, bir alıç ağacının gölgesinde durdu.

“Buradan öteye geçersen askerler beni görür,” dedi. “Doğruca babana git.”

“Sen Mezarlık’tan mısın?”

Bruce bu açık soruya yanıt vermeyince Roman sessizliğini evet olarak kabul etti.

“Onun için geri dönecek misin?” diye sordu bu sefer, sesinin titremesine engel olamadan. “Karım için geri dönecek misin?”

“Bayan Winnow için endişelenme, o akıllı bir kız.”

“Yani isteğimi yerine getirecek misin? Ben—” Roman cümlesini yarıda kesip gözlerini kıstı. “Sana soyadının Winnow olduğunu söylememiştim. Bunu nereden biliyorsun?”

Bruce yine sessiz kaldı fakat çenesini sıkarak Roman’a bakmaya devam etti.

Derken taşlar yerine oturmaya başladı. Roman, Bruce’a yaklaştı ve ondan uzun olmasını fırsat bilerek üzerine eğildi.

“Onu daha önce de gördün. Ne zaman?”

“Şimdi bunun sırası değil.”

“*Ne zaman?*”

“Birkaç hafta evvel cepheye gitmeden önce. Baban ona bir mesaj iletmemi istemişti. Şimdi dikkatin dağılmasın, hiç zamanı de—”

“Mesaj neydi?” Roman’ın sesi buz gibiydi.

“Paraydı.”

“Para mı?”

“Evliliğinizi iptal ederse ömrü boyunca rahat yaşayabileceği kadar para. Görüldüğü üzere etmemiş, o yüzden şimdi ortalık karışmadan önce git çabuk.”

Roman elini yumruk yaptı.

Ama istediği cevapları almıştı.

Arkasına döndü ve kararlı adımlarla oradan uzaklaştı.

Roman malikânenin arka kapısına vardığında kanı hâlâ kaynıyordu.

Benliğini saran öfke sisinin ardında iki şey fark etti: Çardağa, üstlerinde DİKKAT yazan onlarca kasa yığılmıştı ve Dacre’ın askerleri, sanki artık komşuların onları görmesinden çekinmiyorlarmış gibi arka bahçede devriye geziyorlardı. Roman doğrudan onların arasından geçti ve o an bir zamanlar inandığından çok daha güçlü olduğunu fark etti. Ona durmasını, ellerini kaldırmasını emrettilerse de Roman itaat etmeyince *hiçbir şey* yapmadılar. Roman da onlar yokmuş gibi davranarak arka kapıdan içeri girdi.

Ayakkabıları ışıldayan zeminde tak tak sesler çıkarıyordu. Düşüncelere boğulmuş hâlde babasının çalışma odasının yolunu tuttu.

Iris’e ulaşamamıştı. Kendisine en çok ihtiyaç duyduğu anda onu koruyamamıştı. Babasından da Dacre’dan da. Başına ne geldiğini bile bilmiyordu. Yaralanmış mıydı? Yoksa ölmüş müydü?

Hayır, ölmedi, dedi içinden, dişlerini sıkarak. *Ölseydi bilirdim.*

Babasının çalışma odasının kapısı aralıktı. Roman tekmesiyle ardına kadar açınca içeride elinde puroyla volta atan Bay Kitt yerinden sıçradı.

“Kapıyı kapat,” dedi telaşlı bir sesle. Roman’ın hâlini görünce mavi gözleri kocaman açıldı. Kusmuk, kan izleri, çalı çizikleri. “Ne oldu sana böyle?”

Roman sessiz kalarak bakışlarını Bay Kitt'e dikti. Kendini sahiden de taştan oyulmuş gibi hissediyordu. Yıllardır yaşadığı pişmanlık, korku ve asla peşine düşemediği arzular onu yıldır-mıştı. Fakat artık bu duyguların kölesi olmayı reddediyordu. Son birkaç hafta onu yontmuş, çatlatmıştı; sonunda kabuğundan çıkmış, eski iplerini kesmişti. Şimdi gözlerini babasından ayır-mıyor, onu itaat etmeye zorluyordu, nitekim Bay Kitt purosunu masaya bastırarak söndürdü.

"Çardakta neden kasalar var?" diye sordu Roman sert bir sesle. "Sakin bana onların kimya profesörüne yaptırdığın o lanet gazlardan olduğunu söyleme."

Bay Kitt, Roman'ın bu ani çıkışı karşısında afallamıştı. Fakat çabucak toparlandı ve Roman'a yaklaşp, "Hayır, değil. Ama mesele halledildi mi?" diye sordu.

"Neden bahsediyorsun, baba?"

Bay Kitt Roman'ın arkasına, hâlâ açık duran kapıya göz attı. Roman, hayatında ilk kez babasının bir şeyden korktu-ğunu görüyordu.

Bay Kitt sesini daha da alçaltarak fısıldadı. "Öldü mü?"

Roman, babasının ikili oynadığını –hem Dacre'ı hem de Mezarlık'ı idare ettiğini– uzun zamandır tahmin ediyordu. Elbette öyle yapacaktı çünkü sonucu ne olursa olsun, bu iş bit-tiğinde kazanan tarafta yer almak istiyordu. Fakat artık Roman kesin olarak biliyordu.

Bay Kitt boyundan büyük işlere kalkışmıştı. Ne yeral-tındaki tanrılardan haberdardı ne cephedeki hayattan ne de savaşın açtığı yaralardan. Mezarlık'sa –ne kadar azimli olursa olsun– son derece düzensiz bir gruptu. Bu suikast girişimini ellerine yüzlerine bulaştırmışlardı ve şimdi bedelini bütün şehir ödeyecekti.

"Bilmiyorum," dedi Roman.

"Ne demek *bilmiyorum*? Bomba patladı mı patlamadı mı?"

"Patladı ama daha fazlasını göremeden adamın beni oradan uzaklaştırdı."

Bay Kitt yeniden volta atmaya başladı. Fakat şimdi kendinden emin görünüyordu, sanki patlamanın gerçekleşmiş olması bir sonraki adıma geçebileceği anlamına geliyormuş gibi.

"Yapmamız gereken—"

Odaya dolan soğuk esinti sözünü yarıda kesti. Duvarlar titredi. Tavandaki avize sallandı. Parkeler, ağır adımların altında gıcırdadı.

Roman bu sesi, bu *hissi* tanıyordu. Babasının da durumu fark ederek kaskatı kesilmesini izledi. Dehşet içinde oturma odasının kapısının çarpmasını dinlediler.

"Masanın arkasına geç," diye fısıldadı Bay Kitt, Roman'ın kolunu acıtacak kadar sertçe kavrayarak. "Oraya saklan. Ben söyleyene kadar da çıkma."

Roman kolunu çekip kurtardı ama babasının korkusu bulaşıcıydı. Boğazının arkasını kaşındırıldığını hissedebiliyordu. "Burada saklanamam. Bunun için artık çok geç."

"Ne diyorsam onu yap, evlat. Bu iş yüzünden senden olmayacağım." Bay Kitt hızla çalışma odasından çıktı, arkasından kapıyı kapayarak Roman'ı dumanlı, boğucu odada yalnız bıraktı.

Roman ağzından derin bir nefes aldı ama yerinden kıımılamadı. Odanın tam ortasında durup dinledi...

"Efendim!" diye haykırdı babası. "Neler oldu böyle?"

Rahatsız edici bir sessizlik oldu. Fakat Dacre nihayet konuştuğunda ev sanki sesinin gücünü artırdı.

"Buradaki tüm subaylarım ve askerlerim derhâl koridorda toplansın."

Roman, Dacre'ın emri üzerine harekete geçen askerlerin botlarının patırtısını işitti. O subaylar arasında muhtemelen Teğmen Shane de vardı; Roman'ın itirafını elinde bomba gibi tutan adam. Dacre'ın başı hâlâ omuzlarına bağlı olduğundan hiç şüphesiz ihanete uğradığını düşünen adam.

Roman dişlerini sıktı, kalbi yerinden fırlayacak gibi atıyordu. Yine de babasının masasına koştu, öksürüğünü bastırarak bir kibrit çaktı. Cebinden o suçlayıcı mektubu çıkarıp tutuşturdu.

Kâğıdın kıvrılarak yanmasını izledikten sonra son kısmını halının üstüne atıp ayağıyla söndürdü. Baş hâlâ çatlıyordu fakat simsiyah olan kibriti küllüğe, babasının yaktığı diğer kibritlerin yanına atmayı ihmal etmedi.

Bunun üzerine çalışma odasından çıkıp koridora yöneldi.

Nefes al. Yavaş ve derin.

Askerler ve subaylar koridorda sıralanmışlardı. Bakışları ilerideydi, Dacre önlerinde bir aşağı bir yukarı yürüyüp her birinin yüzünü incelerken bile kıpırdamıyorlardı.

Roman durdu. Dacre'in sadece sırtını görebiliyordu ancak tanrının giysileri yırtılmış, kana bulanmıştı. Uzun sarı saçları karmakarışık.

"İçinizden biri bana ihanet etti," dedi Dacre. Sesi pürüzsüzdü, suyun içindeki yağ gibi yoğun. "Çıkıp itiraf etmek için tek şansınız bu."

Kimse kıpırdamadı, kimseden ses çıkmadı.

Roman, Teğmen Shane'i sıranın arasında gördü. Dışarıdan bakıldığında Shane kusursuzdu. Yüzü ifadesiz, üniforması sanki bununla iftihar ediyormuş gibi tertemizdi. En küçük bir korku ya da huzursuzluk belirtisi göstermiyordu. Sanki ihanet düşüncesi aklının ucundan bile geçmemiş gibi tamamen kendinden emin görünüyordu.

"Sen," dedi Dacre, bir eri işaret ederek. "Öne çık, diz çök."

Asker emre itaat etti.

"Sağ kolunu uzat."

Asker yeniden denileni yaptı fakat Roman adamın elinin titrediğini gördü.

"Suçunu itiraf etmezsen ya da bana ihanet eden silah arkadaşlarının adını vermezsen kolunu kırarım," dedi Dacre, adamın bileğini kavrayarak.

“Ba-başkumandanım,” diye kekeledi asker. “Yemin ederim bilmiyorum. Ben tüm kalbimle size bağlıyım.”

“Sana bir şans daha veriyorum. Ya itiraf et ya da bana bir isim ver.”

Asker sessiz kaldı fakat altına işemesiyle pantolonunun önü ıslandı.

Gördükleri Roman’a yetmişti. İçini sessiz bir öfke bürümüş, ölümlülerin korkusundan beslenen bir tanrıya boyun eğmekten usanmıştı. Yaralar açıp sonra da kendi çıkarları doğrultusunda o yaraları yarı iyileştirmeyi seven bir tanrıya.

Roman koridorun sonuna doğru yürümeye devam etti. Yürürken elini cebine soktu ve Iris odasında bıraktığından beri üzerinde taşıdığı o küçük kitabın kenarlarına dokundu.

“Başkumandanım?” diye seslendi.

Dacre başını hızla ona çevirdi, Roman’ın hâline bakarken gözleri parlıyordu. Roman, üzerindeki kusmuğa ve kana şükretti. Toz toprağa, kırışiklara ve diken sıyrıklarına. Aynı zamanda Dacre’in neredeyse hiç yara almamış olduğunu görmek onu şaşkına çevirdi. Kıyafetini lekeleyen kan ona ait değildi, zira ne yüzünde ne de ellerinde tek bir çizik vardı.

“Roman,” dedi Dacre, askerin kolunu bırakırken. “Öldüğünü sandım.”

“Hayır, efendim.” Roman, Shane’in yanından geçerken teğmenin soğuk bakışlarını üzerinde hissetti; kısa fakat içini ürperten bir bakıştı bu, Dacre’in önünde durduğu âna dek sürmüştü.

“Neden buradasın?” diye sordu tanrı. “Nasıl hayatta kaldın?”

“Avlunun dışındaydım. Patlama olduğunda... Ne yapacağımı bilemedim. Buraya döneceğinizi bildiğimden eve geldim, efendim.”

Dacre sessiz kalarak Roman’ın cevabını düşündü.

Dacre’in ne tepki vereceğini beklediği o gergin anda Roman, Yeşil Avlu’da yanında olan diğer subayların –buna Komutan

Landis de dâhildi- ve askerlerin patlamada ölmüş olmaları gerektiğini fark etti. Tanrının yüzündeki, giysisindeki kan onların kanıydı. Ve o adamlardan biri Iris'in yanında duruyordu.

Roman'ın yüreği burkuldu. İçini kemiren endişenin ağırlığı altında omuzları çöktü. Neredeyse iki büklüm olacaktı. Neredeyse yere yığılacaktı.

Topla kendini.

Bu kelimeleri içinden tekrar tekrar söyledi; zihnini ve bedenini ayakta tutan bir direk misali onlara sıkıca tutunarak yavaş yavaş iç kısmını ısırdı. Ellerini arkasında kenetledi. Fakat göğsünde bir çığlık yükseliyor, ciğerlerini yırtarak kendine yol açıyordu.

Öleydi bilirdim.

"Sağ kolunu uzat, Roman," dedi Dacre.

Bu bir sınavsa Roman bunu geçmek zorundaydı. Yok eğer değilse o zaman bir tanrının elinde gerçekten kırılmanın ne demek olduğunu öğrenecekti.

Roman tereddüt etmeden kolunu uzattı. Fakat zihni karanlık, derin bir girdaptı. Sürekli dönüp duruyordu. *Kemiklerimi kırdığına pişman olacaksın. Iris'i aklımdan sildiğine pişman olacaksın. İliklerimden öyle bir şey sızacak ki bana hiç dokunmamış olmayı dileyeceksin.*

Dacre, Roman'ı kolundan tuttu ve nefesleri birbirine karışacak kadar kendine çekti.

"Bana kimin ihanet ettiğini biliyor musun?" diye sordu.

"Bilmiyorum, efendim."

Dacre Roman'ın kolunu sıktı. Roman elinin karıncalanmaya başladığını hissetti. Göz ucuyla babasını gördü; dehşetle yüzünü buruşturmuş hâlde ona yaklaşıyordu.

"Hayır, kim olduğunu bilmiyorum," dedi Roman, bu kez sesi daha toktu. "Ve buradaki kimsenin hain olduğunu sanmıyorum."

"O zaman beni ikna et."

“Uzun zamandır sizinleyiz, lordum. Yukarıda da aşağıda da size hizmet ettik. Gerçek doğanızı, gücünüzü, büyüünüzü biliyoruz. İçimizden biri sizi öldürmeye kalkışsaydı bomba kullanacak kadar aptal olur muydu?”

Dacre, Roman'ın kolunu bıraktı. Fakat sinirli bir edayla parmaklarını dağınık saçlarının arasından geçirdi ve bu hareketi öylesine insaniydi ki Roman neredeyse gülecekti.

Bir tanrı öldürülebilirdi. Ancak bir dahaki sefere bunu akıllıca yapmaları gerekiyordu.

Dacre'in tereddüdünden cesaret alan Roman sözlerine devam etti. “Efendim, şu an çok hassas bir dönemden geçiyoruz. Bizden şüphe etmek yerine izin verin birlikte bir sonraki adımımızı planlayalım.”

Dacre onu yine süzdü. Sonra sıkılmış gibi içini çekti. “Git üstünü değiştir. On dakika içinde savaş odasında ol.” Subaylarına ve askerlerine döndü. “Herkes yerine dönsün.”

Roman koridorda öylece dikildi; etraf birden yeniden canlanmıştı. Askerlerden kimisi nöbet yerine, kimisi de karnını doyurmak üzere yemek odasına gitti. Bir kısmı da kışlaya çevrilmiş kütüphaneye döndü. Dacre gelip geceyi mahvetmeden önce ne yapıyorlarsa ona.

Shane, Roman'ın omzuna hafifçe çarptı.

Bu bir teşekkür müydü yoksa uyarı mıydı Roman anlayamadı, buna kafa yoramayacak kadar da yorgundu. Basamakları tırmanarak odasına çekildi. Sonunda yalnız kalmıştı, ceketini yırtarcasına çıkardı, dizlerinin üstüne çöktü, ellerini boğazına sardı.

Nihayet denizin yüzeyine çıkmış gibi güçlkle soludu.

Dokuz dakika sonra temiz kıyafetler içinde oturma odasına döndü. Üzerindeki kan ve kusmuğu temizlemiş, simsiyah saçla-

nını geriye taramıştı. Dimdik duruyordu, aslında biraz da sopa vutmuş gibiydi ama o zaten hep öyleydi, değil mi?

Dışarıdan bakıldığında tamamen normaldi. İyi görünüyordu. Derli topluydu, özenliydi. Bir bombadan kıl payı kurtulmuşken bile.

Ama içi... içi paramparçaydı.

Dacre bunu fark edemeyecek kadar dalgındı. Şöminenin önünde dururken sanki az önce bir patlamadan kurtulan o değilmiş gibi dinçti. O da üstünü değiştirmiş, bedenindeki rüm ölümlü kanını yıkamıştı, ateşin ışığı köşeli yüzünü aydınlatıyordu. Fakat ne kadar içine çekilmiş gibi görünse de Roman'ın odaya girdiğini duydu. Arkasına dönmeden, "Benim için yazmanı istediğim önemli bir mektup var," dedi.

Roman daktilosunun başına oturdu ve ona yeniden kavuşmanın yaşatacağı rahatlamayı bekledi. Üçüncü Alouette. Iris'le olan bağı. E ve R harf çubuklarına bakarken kendini bomboş hissetti.

Fakat sonra başka bir şey dikkatini çekti. Masanın üstünde duruyordu. Zincire geçirilmiş, kan lekeli bir anahtar.

Komutan Landis'in boynunda gördüğü anahtardı bu.

"Hazır olduğunda söyle," dedi Dacre.

Roman dikkatini tekrar işine verip daktiloya bir kâğıt yerleştirdi. Fakat sadece bir kol boyu mesafede duran anahtarı tekrar incelemekten edemedi. Kapıları açma gücü hemen elinin altındaydı.

"Hazırım, efendim," dedi.

Oysa Dacre'ın ağzından çıkan kelimelere hiç de hazır değildi. Bu mektubun yazıldığı kişiye. Roman dinledi fakat ismi daktiloya yazamadı.

Dacre sessizliği fark etti. Konuşmayı kesip Roman'a baktı.

"Bir sorun mu var, Roman?"

"Hayır, efendim."

"O hâlde neden yazmıyorsun?"

“Affedersiniz, efendim.” Roman parmaklarını esnetti, iki boğumu çıtladı. “Devam edin, lütfen.”

Ölseydi bilirdim.

Dacre sözlerini tekrar etti ve bu kez Roman kelimelerini kâğıda döktü. Ne var ki gözleri o ilk satırdan hiç ayrılmadı:

Sevgili Iris E. Winnow

Bir Hayalle Sohbetler

Iris karanlık bir ara sokakta koşuyordu.

Koşarken bir ara topuklu ayakkabılarından birini kaybetmişti ve şimdi her dengesiz adımda çıplak ayağı sızlıyordu. Elbisesi yırtılmış, dizleri soyulmuştu. Ne kadar kötü yaralandığını anlayamıyordu çünkü bedeni uyuşmuştu.

Hissedebildiği tek şey kalbiydi; nabızı kulaklarında, kıvrımlı damarlarında çılgınca atıyordu.

Durma! Henüz güvende değilsin.

Yorgunluk iliklerine kadar işlemişti, onu ağırlaştırıyor, sakarlılaştırıyordu. Terli derisinin altında kasları gerilmişti, yanıyordu. Daha hızlı koşamıyordu fakat durursa da düşüp bayılacağından korkuyordu.

Neredeyim ben?

Yönünü tamamen şaşırmıştı. Karanlık bir labirentte kaybolmuş gibi hissediyordu. Uyanmak için can attığı bir kâbusa hapsolmuştu. Bir sonraki kavşağa ulaştığında istemeye istemeye durdu.

Birkaç otomobil yanından hızla geçerken lastikleri yerde birikmiş suları sıçrattı. Sokak lambaları birer birer yanmaya

başladı; kehribar sarısı ışıkları güveleri çekiyordu. Parke taşlarının üstünde bir gazete kâğıdı erimeye başlamıştı.

Akşam olmuştu ve sokağa çıkma yasağının başladığı saat hızla yaklaşıyordu. Bu kasvetli karanlıkta Oath ürkütücü görünüyordu, sanki güneş batınca şehrin dişleri ve pençeleri çıkıyordu. Iris, geceyi geçirecek güvenli bir yer bulmalıydı ama o yerin neresi olduğunu bilmiyordu, ta ki hangi sokakta olduğunu fark edene kadar.

Tereddütle bir adım attı.

İleride beyaz sütunları, titrek fenerleri ve kan kırmızısı kapısıyla müze görünüyordu. O kapı gece çökünce kilitlenirdi; bu sayede arkasından kimse içeri giremeyecekti. Orada Mezarlık'tan saklanabilirdi.

Sanki zihninden geçenleri duymuşlar gibi yakında bir yerde silahlar patladı, ardından bağırışlar ve kan donduran bir çığlık duyuldu.

Iris dehşet içinde eğildi. Ama durmadı. Kaldırımında hızla yürüyerek müzenin merdivenine kadar yaklaştı, sonra var gücüyle koşmaya başladı. Diğer ayakkabısını da çıkarıp attı; şimdi çıplak ayaklarını mermer zemine vura vura koşuyordu.

Büyülü kapının gece için kilitlenmesine saniyeler kala kapıyı açarak kendini içeri attı. Yaprak gibi titreyerek –*güvendesin, güvendesin*– daha beş adım atmıştı ki dizlerinin bağı çözüldü.

“Güvendesin,” diye fısıldadı kendine, sanki bu sözleri sesli söylemek onları gerçek kılacakmış gibi. Ama kendi sesine inanmadı.

Artık kendi kelimelerine bile inanmıyordu.

Patlamadan hemen önceki anlarda Iris, Dacre'ın konuşmasını kibirli, abartılı ve dilbaz bulmuştu. Söylediği tek bir söze bile inanmamıştı –Dacre camdanmışçasına içini görebiliyordu– fa-

kat çevresine baktığında... insanlar onu hayranlık ve dikkatle dinliyordu. Oath için yaptığı çağrıya kapılmışlardı.

Kan dökülmeyecek. Kimsenin ölmesi gerekmeyecek.

Buraya eski yaralarınızı iyileştirmek ve bu şehri ihtişamına geri kavuşturmak için geldim.

Iris bunun, sonun başlangıcı olup olmadığını merak etmişti. Oath'un teslim olmak üzere olup olmadığını. Dacre'in yönetimi altında nasıl bir hayat süreceğini.

İşte tam da o sırada o garip tıkırtıyı duymuştu.

Başta ne olduğunu anlayamamıştı ama sonra Roman'la birlikte sipere gittiği zamanı hatırlayınca vücudu taş kesilmişti. Orada bir el bombası patlamadan hemen önce buna benzer bir ses çıkmıştı. Yanındaki uzun boylu adam da o sesin ne olduğunu biliyor gibiydi. Bir şaşkınlık nidası koyvererek sahneye fırlayacakmış gibi ileriye atılmıştı.

Fakat buna fırsatı olmamıştı çünkü tam da o anda bir patlama tüm avluyu sarsmıştı.

Kör edici bir ışık, ahşabın çatırdayışı, gök gürültüsünün ezici ağırlığı. Dolu tanelerinin insanı dövercesine yağışı, havada yankılanan metal sesi. Yerçekiminin yok olması, kemiklerin parçalanışı. Kanın ve dumanın tadı, ölümün yankısı.

Iris yere nasıl savrulduğunu hatırlamıyordu. Fakat gözlerine dolan tozdan kurtulduğunda önündeki adamın, patlamanın en şiddetli kısmını üstlendiğini fark etmişti. *Adını bile bilmediği* bir adam –isteyerek ya da istemeyerek– ona kalkan olurken can vermişti. Bacaklarının üzerinde yatıyordu, tahta parçaları onu delik deşik etmiş, kanı elbisesine bulaşmıştı. Ölmüştü ve Iris, adamın ağırlığını üzerinden itmek zorundaydı; az önce ne olduğunu fark ettiğinde nefes nefese kalmıştı.

Titreyen bacaklarıyla ayağa kalkmıştı.

Dumanın arasında öksürerek yerde sürünen birkaç kişi görbiliyordu ancak etrafındakilerin çoğu ölmüştü. Iris elbisesinin önünü sımsıkı kavrayarak başını kaldırmıştı.

Ve Dacre'in ateş saçan gözleriyle karşı karşıya gelmişti. Yıkımın ortasında dimdik ve sapasağlam duruyordu, yüzünden kanlar süzülüyordu, güçlü bedenini saran kıyafetleri lime lime olmuştu.

Dacre ileriye doğru bir adım attığında Iris paniğe kapılıp geri çekilmiş, arkasındaki cesetlere takılarak yere düşmüştü.

Kaç.

Zihnindeki tek berrak düşünce buydu.

Kaç.

Silah sesleri dumanı delip geçtiğinde Iris ayağa fırlayıp koşmuştu.

Şimdi ayağa kalkamaması tuhaftı.

Yanağı mermer zemine dayalı hâlde müzenin giriş salonunda yatıyordu. Buraya son gelişinde Attie ve Sarah'yla birlikte Birinci Alouette'i çalmıştı. O gecenin üzerinden yüzyıllar geçmiş gibi hissediyordu.

Kalbini yatıştırmasını umarak o anıyı gözünde canlandırdı. Canlandırırken de geceleri müzede devriye gezen bir bekçi olduğunu hatırladı. Yalnız değildi ve yakalanmak istemiyordu.

İnleyerek dizlerinin üzerinde doğruldu, sonra ayağa kalktı. Adrenalin vücudundan çekildiğinden şimdi sağ ayağının tabanında zonklayan acıyı hissedebiliyordu. Ayağının altına baktığında derisine birkaç cam parçası battığını gördü.

Yere kanı damlamıştı fakat temizleyecek hiçbir şeyi yoktu.

"Sonra," dedi kendine, topallayarak koridorda ilerlerken.

Sadece birkaç lamba yanıyor, onlar da soluk bir ışık yayıyordu. Müzenin büyük kısmı karanlıktı, su altı gibi sessiz ve soğuktu. Iris tam Alouette'in bir zamanlar sergilendiği odaya varmıştı ki bir kapının kapandığını duydu.

Olduğu yerde durup kulak kesildi.

Biri öbür koridorda giriş salonuna doğru yürüyordu.

Gece bekçisi olmalıydı. Iris hemen arka odalardan birine girdi, elleri ve dizleri üzerinde sürünerek bir heykelin arkasına saklandı. Dizlerini göğsüne çekti. Nefesi düzensizdi, yaralı ayağı küt küt atan kalbiyle aynı ritimde zonkluyordu.

Ayak sesleri yaklaşıncı gözlerini kapadı.

Çok yorgundu; bir tehlikeden daha kaçacak, odadan odaya koşacak, saklanacak yeni bir delik arayacak takati kalmamıştı.

Gözlerini yumdu ve yutkundu.

Birkaç saniye sonra bir ışık hüzmesi göz kapaklarını aydınlattı. Iris gerginlik içinde bekledi. Işık nihayet üzerine vurduğunda artık saklanamayacağını biliyordu. Artık kaçış yoktu.

Gözlerini açıp karşısında duran bekçiye baktı. Orta yaşlı bir kadındı; uzun saçları gece kadar karaydı ama aralarında birkaç gümüş tel parlıyordu. Teninin rengi soluk olsa da ısıltı ışıltı ve yüzü, Iris'in defalarca görse bile unutacağı türden bir yüzdü. Gözleri hariç. Yeşilin çarpıcı bir tonundaydı. Uzun ince bedenine lacivert bekçi üniforması geçirmişti fakat elinde silah yoktu. Ne cop taşıyordu ne de başka bir şey. Sadece metal bir feneri vardı ve onu da kibarca yere çevirmişti.

Iris titreyerek kadının söyleyeceklerini bekledi. Aklında aynı cümleler tekrar edip duruyordu: *Sen de kimsin? Burada olman yasak. Derhâl git buradan. Defol.*

Ama bu cümleleri hiç duymadı.

“Yaralanmışsın,” dedi kadın. “Sana yardım edeyim.”

Elini uzattığında Iris tereddüt etmedi.

Yardıma kabul etti, kadın da onu yerden kaldırdı.

“Özür dilerim,” dedi Iris. Müzenin bürosunda yıpranmış bir deri koltukta oturuyordu, kadın da –yaka kartı yoktu– önünde

diz çökmüş, bir cımbızla ayağındaki cam parçalarını çıkarmaya hazırlanıyordu.

“Ne için özür diliyorsun?”

“Kapanış saatinden sonra müzeye girdiğim için.”

Kadın sessizce Iris’in ayağını inceledi. Elleri soğuk ve yumuşaktı ama boğumları şişmişti. Iris, kadının da acı içinde olup olmadığını merak ediyordu ki kadın, “Müze yalnızca sanat eserlerinin evi değildir,” dedi. “Çoğu bakımdan sığınaktır. Yardıma ihtiyacın varsa buraya gelmekle doğru olanı yaptın.”

Iris başıyla onayladı. Cımbıza bakarken gözleri kararmaya başladı.

Kadın bunu fark etti. “Gözlerini yum ve başını arkaya yasla. Bir çırpıda halledeceğim.”

Iris kadının dediğini yapıp derin bir nefes aldı. Fakat sessizlik, zihnindeki endişeleri daha da harlayınca tekrar konuştu. “Ne zamandır burada çalışıyorsunuz?”

“Çok olmadı.”

“Oathlu musunuz?”

Bir cam parçası metal bir kabın içine düştü. Iris camın çıktığını bile fark etmemişti.

“Aslen değilim. Ama burası artık evim oldu. Yıllardır hiç ayrılmadım.”

“Aileniz de burada mı?” diye sordu Iris.

“Hayır, yalnız yaşıyorum. Tek eşlikçim müzik.”

“Herhangi bir enstrüman çalabiliyor musunuz?”

Uzun bir sessizlik oldu, ardından Iris hafif bir çekiş hissetti. Camın çıkarken sebep olduğu acıyla yüzünü buruşturdu.

“Eskiden çalardım,” dedi kadın. “Ama artık çalmıyorum.”

“Şansölyenin kararı yüzünden mi?”

“Hem evet hem de hayır. Ben çalmak istedikten sonra onun gibi biri beni müzikten alıkoyamaz.”

Bu söz Iris'in yüzünde bir tebessüm oluşturdu. Aklına Attie geldi; bodrumda kemanını çalışı. Yetkililer gelip tüm telli çalgılara el koymak istediğinde onu teslim etmeyişi.

Bir başka cam parçası daha çıktı. Bu sefer canı çok yandı ve Iris acı içinde dişlerini sıktı.

"Neredeyse bitti," dedi kadın. "Sadece birkaç tane kaldı."

Iris bu kez sessiz kaldı, gözlerini sımsıkı yumup başını geriye yasladı. Ama gecenin sessizliğinde müzede olup bitenleri duyabiliyordu: odadaki küçük ocakta kaynayan demliğin fokurtusunu, bir başka cam parçasının daha metal kaba düşüşünü, kadının düzenli nefesini. Ve tüm bu seslerin arasındaki huşu dolu sessizliği.

"Bitti," dedi kadın. "Şimdi bir güzel saralım."

Iris gözlerini açtı. Ayağından akan kan kadının pantolonuna bulaşmıştı ama o buna hiç aldırmış etmeden Iris'in ayağını keten bir bezle sarmaya başladı.

"Şimdi de biraz çay içelim," deyip kaşla göz arasında cımbızı ve cam parçalarıyla dolu tepsiyi bir kenara koyup ocağın başına gitti.

Iris, kadının lavaboda ellerini yıkadığını duydu, hemen ardından odayı lavantalı çay ve sıcak bal kokusu sardı.

"Buyur." Kadın Iris'in ellerinin arasına bir fincan koydu. "İç bakalım. Uyumana yardım eder."

"Teşekkür ederim," dedi Iris. "Ama uyanık kalmam gerek."

"Bir müzede uyuyakalsan rüyada ne göreceğini hiç düşündün mü?"

Iris gülümsedi. "Hayır, düşünmedim."

"O zaman düşün. Burada güvendesin. Rüya görmene izin ver, sırf zihninin seni nereye götüreceğini görmek için bile olsa."

Iris çaydan bir yudum içti. İçer içmez de zihni puslandı ve içine tatlı bir huzur doldu, sanki sıcacık bir yaz günü çimlerin üzerinde uzanıyordu. Gerçekten de o kadar bitkin mi düşmüştü yoksa bunda çayın etkisi mi vardı bilemiyordu.

Kadın, Iris'in bacaklarına bir battaniye örttü.
Iris ne olduğunu anlamadan uykuya daldı.

"Iris."

Adını duymasıyla irkildi. Rüzgârda salınan sazlar gibi bir sestti bu. Bir gardırop kapısının altından süzülen büyü gibi.

Iris gözlerini açtı. Müzedeydi.

Giriş salonuna doğru bir adım attığında yalnız olmadığını gördü. Gece bekçisi de oradaydı fakat bu kez üzerinde sade, gündelik bir elbise vardı ve ayakları çıplaktı.

"Benimle gel," dedi Iris'i odalardan birine doğru çağırarak. "Sana göstermek istediğim bir şey var."

Iris kadının peşinden gitti ancak kadın, içinde kılıç sergilenen cam bir vitrinin önünde durunca şaşırdı.

"Bunu daha önce görmüştüm," dedi, tavlı çeliğin parıltısını ve altın kabzasına yerleştirilmiş küçük mücevherleri hayranlıkla inceleyerek. "Sanırım müzeye son gelişimde bu kılıca bakmıştım."

"Doğru," dedi kadın neşeyle. "Birinci Alouette'i çalmak için müzeye gizlice girdiğinde."

Bekçinin suçundan haberdar olması Iris'i korkutmalıydı. Ne var ki bu kadın insanda hiç korku uyandırmıyordu, nitekim Iris gülümsedi. "Evet, haklısınız. Peki, bunu bana şimdi neden gösteriyorsunuz?"

Kadın bakışlarını tekrar kılıca çevirdi. "Bu, büyülü bir silah. Yüzyıllar önce bir yeraltı tanrısı tarafından dövüldü ve dünyanın tek bir adam tarafından yönetildiği dönemde Kral Draven'a verildi, Kral da bu kılıcı kullanarak tanrılarla savaştı. Bu kılıç, unutulmaya yüz tutmuş bir çağda birçok tanrının canını aldı."

"Ama levhada yalnızca şu amaçla kullanıldığı yazıyor—"

“Yalan.” Kadının sesi sertti ama kaba değildi. Iris’in gözlerinin içine baktı; o büyüleyici yeşil gözleri hem öfkeli hem de hüzünlüydü. “Geçmişin pek çok parçası ya yeniden yazıldı ya da kayboldu. Unutuldu. Kütüphanedeki sayfaları koparılmış onlarca kitabı hatırla.”

Iris sessiz kaldıysa da bu sözlerin ağırlığını hissedebiliyordu. Kılıcı bir kez daha baktıktan sonra, “Peki, büyüsü ne?” diye sordu.

“Kemiği ve eti tereyağını keser gibi kesebiliyor, tabii onu kullanan kişi bıçağına ve kabzasına önce kendi kanını sunarsa. Kılıcı savurmadan evvel kendini zayıflatıp elini yaralayarak fedakârlık yaparsa.” Kadın arkasına dönüp yürümeye devam etti. “Gel, görmem gereken daha çok şey var.”

Iris müze boyunca kadını takip etti ve ansızın duvarlar daralıp taşlaşınca şaşırdı. Hava nemlenip soğudu; yosun ve çürük kokusuyla doldu. Demir apliklerde meşaleler titriyordu.

“Müzedede böyle bir yer olduğunu bilmiyordum,” dedi Iris, bir örümcek ağının altından eğilerek geçerken.

“Yok zaten,” dedi kadın. “Burası kocamın mülkü.”

“Onunla mı tanışacağız?”

“Hayır. Sana bir kapı göstermek istiyorum. Ama öncelikle zemine dikkat et. Nasıl eğimlendiğine. Bu eğim seni birçok geçitten geçirip diyarın daha derinlerine götürecektir.”

“Daha derinlerine mi?” Iris adımlarını yavaşlattı.

Derken duvarlar titremeye başladı. Renkler birbirine karışıyordu.

“Fazla düşünme, Iris,” dedi kadın, kuzguni saçları ışıқта mavi mavi parlıyordu. “Yoksa her şey yıkılır.”

Iris başıyla onaylayıp sakinleşmeye çalıştı. Sonunda kapıya ulaştılar. Yüksek ve kemerliydi, üst pervazında rünler vardı.

Kadın demir tokmağı tuttu, sonra anılara dalmış gibi duraksadı. “Ben bu diyarda yaşarken hiçbir kapı kilitli değildi. İstedğim yere gidip gelirdim, tabii yukarıdaki hayatıma dön-

medikçe. Kocam bunun özgürlük olduğunu sanıyordu ama aslında beni kafese tıkmıştı.”

Iris'in içini bir huzursuzluk kapladı. “Kocanız kimdi?”

Kadın Iris'e baktı ama yalnızca şunu söyledi: “Bu kapının ardında yeraltı diyarının kalbi var. Vahşi fakat kırılgan bir yer. Belki de tehlikesinden ötürü müziğimin en güçlü olduğu yer burası. Ama bu kapıyı açmak için bir anahtara ihtiyacın olacak.”

“Peki, o anahtarı nereden bulacağım?” diye sordu Iris, başı zonklamaya başlamıştı.

Kadın yanıt vermedi fakat ittiği kapı açıldı. Iris kadının peşinden içeri girdi ve tünelin o nemli havası ansızın tekrar ısınıp aydınlanınca şaşırdı.

Çimen kaplı bir yamaçta duruyorlardı. Çevrelerinde çiçeklerin açtığı vadiler ve uzaktaki dağlara kadar uzanan inişli çıkışlı tepeler vardı. Çam ağaçları ve bir vadinin içinden kıvrılarak geçen bir dere.

“Burada durup manzaranın tadını çıkarmayalı uzun zaman oldu,” dedi kadın, özlem dolu sesi yumuşacıktı. Rüzgâr iç çekerek ona dokundu, uzun siyah saçlarını şefkatli bir el misali topladı. “Bana Oathlu olup olmadığımı sormuştun. Değilim. Bir zamanlar ailemle birlikte bu tepelerde dolaşırdım. Gök yüzünü görebildiğim her yerde, kovalayabildiğim her ufukta. Yeni kazılmış mezarlıklarda. Burası benim diyarımdı fakat sırf gücümden korktuğu için bir yemin karşılığında Alzane'e teslim etmek zorunda kaldım. O günden beri Oath'a bağlıyım. Şehri terk edemem yoksa uyandığında onunla batıda buluşurdum.”

“Kiminle?” diye fısıldadı Iris.

“Dacre'la,” dedi kadın. “O kırdığını tamir eder ama ben müzik ve bilgiyim, yağmur ve hasadım. Kâbusum, rüyayım, hayalim. Arzu ettiği gibi beni öldürürse bütün büyümü kendine alır. O zaman gücü sınırsız olur ve ölümlülerin korkularını, sadakatini sonuna kadar sömürür. Bu diyarı ele geçirmek istiyor. Yalnızca ona tapmanızı istiyor.”

"Ama bu kadar engin bir gücünüz varsa," diye söze başladı Iris, "onu alt edebiliyor olmanız gerekmez mi? Madem hayal-siniz, kábussunuz--"

"Ah, bedeli bu işte," diye sözünü kesti kadın, yüzünde hüznü bir ifadeyle. "Diğer üç tanrının gücünü açgözlülükten değil, uyanınca o büyülerini *onun* toplamasını istemediğim için aldım. Fakat bunun, kendi gücümü zayıflatacağını bilmiyordum." Ellerinden birini kaldırdığında Iris şişmiş boğumlarını gördü. "Hâlâ arp çalabiliyorum ama artık bunu canım acımadan yapamıyorum."

Gökyüzü kararıp kasvetli bir hâl aldı. Uzaklarda bir yerlerde gök gürledi, rüzgâr eserken beraberinde yağmur kokusu getirdi.

"Lütfen onu yenmemize yardım edin," diye fısıldadı Iris.

Kadının yüzü şefkatle yumuşadı. Elini uzatıp Iris'in yanağına dokundu; parmakları kış ortasında bir nehir kadar soğuktu.

"Sana onu yok etmen için gereken her şeyi verdim," dedi. "Onun karşısına ben çıkarsam elim kıpırdamaz. Aramızdaki düşmanlığa rağmen kılıcı boynuna saplayamam. O beni lime lime eder, sonra da tüm gücümü kendine alır. İşte o zaman bu diyarda kalan tek tanrı o olur ve bir gün, belki sizin neslinizden, belki sonraki nesillerden bir ölümlü çıkıp onu öldürür, kellesini uçurarak mezara gömer. Bununla birlikte büyü de son bulur çünkü artık aranızda dolaşan ya da toprağın altında uyuyan bir tanrı kalmamış olur. Biz öldüğümüzde her şey silinecek."

Iris'in göğsü sıkıştı. Nefes almak bile canını yakıyordu. Kadının tarif ettiği dünyayı düşünmek. Kafese kapatılmış bir dünya. Özgürlükten ve büyüden arındırılmış bir dünya. Ondan geriye sadece silik bir hatıra kalacaktı.

Bunu düşünürken aklına daktilosu geldi. Küçük, sıradan şeylerdeki büyüler. Gardırobunun kapısının altından Roman'a gönderdiği mektupları düşündü. Kilometreleri ve mesafeyi, hüznü ve neşeyi, acıyı ve sevgiyi aşan kelimeleri. Yıllarca sımsıkı tuttuğu zırhını bırakmasını sağlayan kelimeleri.

Kitt.

Birden nefesi kesildi. Kim olduğunu hatırladığı anda hafızası keskinleşti ve etrafındaki dünya crimeye başladı. Dağlar ve gökyüzü, vadiler ve kır çiçekleri. Daha önce varlığından bile haberdar olmadığı yıldızlar. Hepsi küvetten boşaltılan su misali akıp gidiyordu. Ne var ki önündeki kadın olduğu gibi duruyor, siyah saçında çiçekler açıyordu.

O bir kadın değildi. Tanrıçaydı.

“Ölmeni istemiyorum. Büyünün kaybolmasını istemiyorum ama senin kadar güçlü değilim,” dedi Iris. “O beni kesinlikle alt eder.”

“Sandığından çok daha beceriklisin. Sence neden şu anda sana hayranlıkla bakıyorum? Neden sizin türünüze çekilip duruyorum? Birçoğunuzu ölümünden sonra sonsuz uykusuna kendi şarkımla yatırdım ve bir ölümlü hayatının müziğinin, benim şarkımın yaratacağı herhangi bir büyüden çok daha güçlü olduğunu öğrendim.”

Eğilip Iris’in alnına bir öpücük kondurdu. Bir an için tıpkı Aster’a benzedi; kestane rengi uzun saçları, dudaklarının büzüşüklüğü, burnunun üzerindeki minicik çiller... Iris, bunca zamandır rüyasında annesini değil, bu tanrıçayı gördüğünü fark edince gözleri doldu.

Bu rüyanın bitmesine henüz hazır değilken sıçrayarak uyandı.

Şafağın ilk ışıklarının vurduğu müze bürosunda, deri koltukta oturuyordu. Yanında bir fincan soğumuş çay, dizlerinin üstünde bir battaniye vardı. Sağ ayağı sargılıydı ve bir an durup soluklandı, gördüğü rüyadan ötürü hâlâ sersem gibiydi.

Derken yerde duran bir çift botu fark etti, bağcıkları çözülmüş ve boyanmışlardı. Diz hizasında bir etekle inci düğmeli, orman yeşili bir gömlekten oluşan kıyafetler yanındaki sandalyede katlı duruyordu. Bir demlik sıcak çay fincanına doldurulmayı bekliyordu.

Iris battaniyeyi üzerinden atıp doğruldu. Ayacağına dikkat ederek kalktı fakat yere bastığında yalnızca hafif bir sızı hissetti.

“Enva?” diye seslendi.

Yanıt gelmedi. Hava ağır ve sessizdi.

“Enva!”

Bütün bunların, bombadan sağ kurtulduktan sonra zihninin dünyayı anlamlandırmak adına yarattığı hezeyanlar olup olmadığını merak ediyordu ki gözüne altın rengi bir parıltı ilişti. Başını çevirip baktığında kabzası mücevherlerle bezeli bir kılıcın duvara yaslanmış olduğunu gördü, çeliği bir kının içinde gizliydi. Rüyasında Enva’nın ona gösterdiği kılıcın ta kendisiydi bu. Draven’in kılıcı. Zamanında birçok tanrıyı öldüren kılıç.

Iris yanına gitti. Sonra duraksayıp Enva’nın ona söylediği ve gösterdiği her şeyi aklından geçirdi. Kılıç, kapı, kelimeler.

Neden seni ilk gördüğüm anda sen olduğunu anlamadım? diye geçirdi içinden. Bir tanrıçanın onun önünde diz çöküp ayacağındaki camları çıkarışını, yaralarını sarışını düşününce yüreği sızladı. Ona çay demleyen, onunla rüyasında gezen bir tanrıça.

Sandığından çok daha beceriklisin.

Yakın zamana kadar Iris bu sözlere asla inanmazdı. Ama şimdi, sanki kan kırmızısı bir ayın altında duruyormuş gibi, ayaklarının altında gelgiti hissetti.

Kabzayı eline aldı.

Ellerimi Teslim Ediyorum

Iris kılıcı masasının üzerine koydu. Loş lamba ışığında bıçağı *Ineredeyse* daktilosunun yanına aitmiş gibi görünüyordu. Fakat onlara bakarken sanki iki dünya ve iki bambaşka zaman çarpışmış gibi hissetti.

Dalgın bir hâlde rüyasını yeniden gözünde canlandırdı.

Inkridden Tribune sessiz ve boştu. Sadece birkaç masa lambası yanıyor, bu da gün doğmuş olmasına rağmen içerinin gecenin körüymüş gibi görünmesine neden oluyordu. Müzenin kapıları açılır açılmaz elinde kılıç, üzerinde Enva'nın onun için bıraktığı kıyafetlerle doğruca *Tribune*'e gelmişti. Burası müzeden sadece bir blok ötedeydi ve muhtemelen Oath'un hazinesindeki altınların tamamından daha kıymetli bir kılıçla sabah kalabalığında eve dönmeye çalışmak istememişti.

"Kim var orada?" Helena'nın yorgun ve aksi sesi ofisinden geldi.

"Benim," diye karşılık verdi Iris. "Bir kez olsun erken geldim."

Bir an sonra Helena kapıda belirdi, etrafı dumanla çevriliydi. Masaların arasından dolaşarak Iris'in yanına gelirken sigarasından uzun bir nefes çekti.

“İyi misin, evlat? Dün gece Yeşil Avlu’da bomba patlamış dediler.”

Ağzı kuruyan Iris anılarını bastırmaya çalıştı. Bu anılar, Jerisinin altında hâlâ cam kırıkları varmış gibi hissetmesine neden oluyordu. “Yaralanmadım.”

Helena durup onu dikkatle süzdü. “Emin misin? Seni hemen hastaneye götürebilirim—”

“İyiyim.” Iris gülümsese de yüzü hâlâ kaskatıydı. “Gerçekten.”

“Dün gece bir paket sigara içtim desem yeridir. Öldüğünü sandım, o toplantıya tek başına gitmene izin verdiğim için kendime çok kızdım.” Sigarasını yakındaki bir küllüğe bastırarak söndürdü. “Ne olduğunu biliyor musun?”

Iris derin bir nefes verdi. “Dacre oradaydı. Sanırım ona suikast girişiminde bulundular.”

“Muhbirim de öyle söyledi. Elli üç kişi ölmüş, yirmi kişi de yaralanmış. Hâlâ ulaşılamayan on bir kişi var. Şansölye hastanede, durumu ağır. Kurtulacağını sanmıyorlar. Öte yandan Dacre ortadan kaybolmuş. Kimse nerede olduğunu bilmiyor ama kurtulanlardan biri, patlamadan sapsağlam çıktığını söyledi. Ona mermiler bile işlememiş.” Helena, Iris’in yüzündeki ifadeyi görünce duraksadı. “Gel, otur biraz. Solgun görünüyorsun. Sana kahve yapayım,” dedi. Fakat tam da o sırada Iris’in masasındaki kılıcı gördü. “Ve *bu* da Kral Draven’in kılıcı. Tanrılar aşkına, bu kılıcın benim haber merkezimde ne işi var?”

“Bana verildi,” dedi Iris. “Bir süreliğine ofisinde saklamam gerek.”

“*Saklamak mı?* Iris, yoksa sen—” Yukarıdan ayak sesleri geldiğini duyduklarında Helena sustu. Saat henüz altıyı çeyrek geçiyordu, normalde mesai sekizde başlardı ancak biri *Tribune*’e geliyordu.

“Lütfen, Helena,” diye fısıldadı Iris.

Helena içini çekti. “Pekâlâ. Kimse görmeden sakla hemen. Oath halkına ait paha biçilmez bir yadigârı çaldığıma dair dedikodular çıksın istemiyorum.”

Iris kılıcı alıp Helena'nın peşi sıra ofisine koştı. Büyük bir oda değildi, nitekim kılıcı Helena'nın masasının altına saklamak zorunda kaldılar.

"Bayan Hammond?"

Iris, Tobias'ın sesini duyunca olduğu yerde donakaldı. Başını çevirip baktığında masaların arasından geçerek ofise doğru geldiğini gördü. Tobias da Iris'i bu kadar erken bir vakitte ofiste gördüğüne şaşırılmış gibiydi, birden durup kaşlarını kaldırdı.

"Tobias," dedi Helena. "Bir sorun mu var?"

"Acil posta getirdim."

"*Tribune*'e mi?"

"Iris'e. Gün doğar doğmaz teslim etmem istendi," dedi ve bir zarf uzattı.

Iris zarfa baktı. O zarif el yazısını tanıır tanımaz korkudan buz kesti. Yine de Tobias'tan zarfı aldı. Mührü kırarken tırnağı yamuldu ve sonra daktiloyla yazılmış kısa mesajı okudu:

Sevgili Iris E. Winnow,

Bugün saat dört buçukta sizi evimde çaya bekliyorum. Henüz sonuca vardıramadığımız bazı önemli meseleler var. Lütfen yalnız gelin. Burada güvende olacaksınız.

Saygılarımla,
Bay Ronald M. Kitt

"Ne oldu, Iris?" Helena'nın endişeli sesi sessizliği bozdu.

Iris mektubu katladı. O âna dek hiç aklına gelmemişti ve şimdi kendini aptal gibi hissediyordu. Oysa Dacre'ın Yeşil Avlu'da kürsüye çıktığını gördüğü anda anlamalıydı. Tanrının nerede saklandığı kafasına dank etmeliydi. Oath'a içeriden ulaşmak için hangi kapıyı kullandığı.

"Kayınpederimden çay daveti," dedi Iris.

"Yanında birini göndermemi ister misin?" diye sordu Helena. "Attie de seninle gelsin mi?"

Iris, Attie'nin o gün izinli olduğunu biliyordu. Müzik profesörüyle görüşmesi başarılı geçmişti ve Attie evinin bodrumunda *Aleanne'in Ninnisi*'ni defalarca çalmayı planlıyordu, ki nerede olursa olsun notaları kusursuz biçimde çalabilecek kıvama gelene dek. Karanlıkta, aydınlıkta, ayakta dururken ya da durmaksızın hareket ederken.

Fakat Attie müsait olsaydı bile Iris ondan kendisiyle Kitt Malikânesi'ne gelmesini istemezdi. Her köşede tehlike kol gezirken bunu hayatta yapmazdı.

"İstersen seni ben bırakayım," dedi Tobias. "Yolda beklerim, işin bitince de seni buraya geri getiririm."

Iris başıyla onaylarken omuzları da gevşedi. "Çok minnettar olurum, Tobias. Ve hayır, Helena, yalnız gideceğim. Endişelenecek bir şey yok."

Helena ikna olmuşa benzemiyordu. Tobias da öyle.

Lütfen yalnız gelin. Burada güvende olacaksınız.

Iris, Bay Kitt'in -*Dacre'in*- mektubunun avucunun içinde buruştuğunu hissetti.

Artık bu şehirde hiçbir yer güvenli değildi.

Öğleden sonra saat dört yirmi sekizde Iris, Kitt Malikânesi'nin demir bahçe kapısına bakıyordu. Roadstera kapıyı açmamışlardı, bu da Iris'e, Dacre'in ön kapıya yayan gelmesini istediğini düşündürdü.

"Bir şeye ihtiyacın olursa burada olacağım," dedi Tobias, yol kenarına park ederken.

Iris başıyla onaylayıp otomobilden indi. Tam da tahmin ettiği gibi o yaklaşınca kapı gıcırdayarak açıldı.

Kolunda eskimiş goblen çantasıyla uzun garaj yolunda bir başına yürürken bahçenin ne kadar sessiz ve hareketsiz olduğuna şaşırı. Kusursuz biçimde budanmış ağaçların arasında kuşlar

uçuşmuyordu. Hiçbir yusufçuk ya da arı bir çiçekten diğerine konmuyordu. Ne ağaçların dallarını okşayan rüzgâr vardı ne de bulutların arasından süzülen bir güneş ışığı. Sanki mülkün üzerine gölge düşmüştü ve Iris ön kapıya çıkan merdiveni tırmanırken ürperdi.

Zile basmak üzere elini kaldırdığında avuç içlerinin terlediğini gördü.

Fakat buna hiç fırsatı olmadı. Kapının açılmasıyla birlikte Bay Kitt karşısında belirdi. Öylesine perişan görünüyordu ki Iris neye uğradığını şaşırды. Siyah saçları yağlanmıştı, gözleri kıpkırmızıydı ve üzerinden buram buram puro kokusu yayılıyordu.

Iris, ona nasıl selam vereceğini düşünmemişti. Kendi misafirini kendinin karşılamasına şaşırды. Kâhyası neredeydi? Burayı çekip çevirdiklerine emin olduğu hizmetkârlar? Birkaç saniye sonra cevabını aldı.

“Buyurun, Bayan Winnow,” dedi Bay Kitt, onu içeri davet ederek.

“Teşekkür ederim,” dedi Iris fakat sesi cılızды, malikânenin devasa antresinde neredeyse duyulmadan yok oldu. Kapı arkasından kapanır kapanmaz gölgelerde dikilen askerleri gördü. Sadece bu girişte yedi tane vardı, ellerinde tüfeklerle hazır olda bekliyorlardı. Bay Kitt’in arkasından ilerlerken koridorda beş tanesini daha saydı.

Malikâne âdeta gizli bir askeri üsse dönüşmüştü.

“Çay oturma odasında servis edilecek,” dedi Bay Kitt.

Iris dudaklarını araladı. Tam Roman’ın nerede olduğunu soracaktı ki sustu. Roman’ın, tıpkı söylediği gibi görev yerine döndüğünü varsaymıştı ama Dacre buradaysa bu varsayımın artık bir önemi kalmamıştı.

Belki de bu yüzden hâlâ ona mektup yazmamıştı.

Belki de başına bir şey gelmişti.

Oturma odasının kapısına yaklaşıırken nefesi boğazında düğümlendi. Sanki ayağının altındaki zemin engebeliymiş

gibi bedeni sarsılıyordu. Iris gömleğinin altındaki altın kol-
yeye uzandı. Bu kolye, ona Forest'ı ve annesini hatırlatan bir
cıpaydı. Çoktan aşığı zorlukları.

Oturma odasının kapısı açıldı.

Iris, Dacre'in uzun bir çay masasının başında oturduğunu
gördü. Göz göze geldiler ve sanki o anda bir büyü yapılmış gibi
birbirlerine kenetlendiler. Dacre zamansızdı, yaşsızdı, keskin,
korkunç bir güzelliği vardı. İnsan gözünü ondan alamıyordu.
Hem son derece hoş hem de inanılmaz ürkütücüydü; ona bakmak,
güneşe uzun süre bakmak gibiydi. Iris gözlerini kapasa bile onu
görürdü, görüntüsü âdeta göz kapaklarının içine kazınmıştı.

"Iris Winnow," dedi Dacre dostane bir tebessümle. O anda
neredeyse insana benzemişti. "Gel, birlikte çay içelim."

Iris içeriye doğru bir adım attı. Bay Kitt arkasından kapıyı
kapayarak onu Dacre'la yalnız bıraktığında irkildi.

"Otur," dedi tanrı, ilk fincanı doldururken.

Iris çekinerek sandalyeye oturdu. Bir müddet buharın yükse-
lişini izledi, çayı içmenin güvenli olup olmayacağını düşünürken
Dacre düşüncelerini böldü.

"Eski iş arkadaşını hatırlıyor musun?"

Iris şaşırdı fakat o sırada birinin ona baktığını hissetti; zifiri
karanlık bir gecede yıldız görmüş gibi hissetti hem de. Daha
önce üzerinde onlarca kez dolaşmış bir bakıştı bu.

Omzunun üzerinden baktığında soluğu kesildi.

Roman duvara yaslanmış, onu izliyordu. Yüzü solgundu
ve incelmışti; önceki gece onun yatağında uyuduğu zaman-
kinden bile daha ince görünüyordu. Yemek yemiyor muydu?
Uyumuyor muydu? Yüzündeki ifade duygusuz, gözlerindeki
bakış kış denizi kadar soğuktu. Tıpkı *Gazette* zamanlarındaki
gibi görünüyordu; kolalı kıyafetleri ve geriye taranmış saçıyla
dışarıdan bakıldığında kusursuz görüldüğü zamanlardaki gibi.
Ama Iris çenesindeki bir kasın seğirdiğini görebiliyordu. Ellerini
ceplerine sokmuş, yumruklarını gizliyordu.

“Evet,” dedi Iris, bakışlarını tekrar Dacre’a çevirerek. “Kitt’i hatırlıyorum.”

“Kafede sana mektubumu o verdi, değil mi?”

Iris, Dacre’ın uzattığı fincanı aldı. Ellerinin nasıl titrediğini görünce utanca gömüldü. İlahi kıyasla ne kadar da küçük ve güçsüzdü.

“Evet,” dedi Roman’a bakmamak için kendini zor tutarak.

Yine ondan nefret ediyormuşsun gibi davran. Ona tiksintiyle bak. Sanki diğer yarın değilmiş gibi.

Iris kaçınılmaz olanı geciktirmeye çalışır gibi fincanına süt ve bal eklerken Dacre onu izledi.

“Dün gece seni Yeşil Avlu’da gördüm,” dedi.

Iris kaşığını bıraktı. “Evet, oradaydım.”

“Seni davetli listesine ben yazdırdım. Seninle tanışmak istedim.” Dacre hafifçe öne eğildi, konuştuğunda sesi boğuk bir uğultu gibiydi. “Neden benden kaçtın, Iris?” diye sordu.

“Efendim?”

“Dumanların arasında seni gördüm. Seni iyileştirmeye, sana yardım etmeye geliyordum. Ama sen kaçtın.”

“Orada kendimi güvende hissetmedim.”

“Benden korkuyor musun?”

Evet, demek istedi. Ondan korkuyordu. Fakat gözlerine bakmaya devam ederek dilini dişlerine bastırdı.

“Konuşmamı nasıl buldun?” dedi Dacre. “Bölünmeden önce?”

“Doğruyu söyleyeyim mi? O insanların duymak istediği her şeyi söylediniz. Onlara bir hayal sattınız, gerçeği değil.”

“Yani beğenmedin mi?”

“Hakkınızda duyduklarımın pek örtüşmedi diyelim.”

“Peki, Iris Winnow, hakkımda ne duydun? Nereden duydun?”

Iris duraksadı. Ne cevap vereceğini bilmiyordu. Onunla, kazanma ihtimalinin olmadığı bir satranç oyunu oynuyormuş gibi hissediyordu.

“Bir sürü hikâye duydum,” dedi, fincanın porselen kulpunu okşayarak. “Cepheye haber yapmaya gittiğim zaman.”

Dacre düşünceli görünse de Iris’in imasını anladığı belliydi. Iris, onun sebep olduğu yıkımı kendi gözleriyle görmemiş miydi? Bazı geceler sırf o anları yeniden yaşamaktan korktuğu için uyuyamazdı. Kurşunların altında siperi saran paniği, kanı. Bombardımanın ardından yerle bir olan Avalon Bluff’ı.

Sessizlik uzayarak rahatsız edici bir hâl aldı. Iris çaydan bir yudum içmek için kendini zorladı; ılımtı ve fazla tatlıydı. Arkasında Roman’ın nefes alıp verdiğini duyabiliyordu.

Burada sıkışıp kaldık, diye geçirdi içinden, midesi burkularak. Onun ağına takıldık ve bizi nasıl kurtaracağımı bilmiyorum, Kitt.

“Beni neden çağırdınız?” diye sordu.

“Nedenini biliyorsun, Iris.” Dacre’in bu kayıtsız hâli son derece sinir bozucuydu. Fakat yine de aralarındaki gerilim kopma noktasına gelmiş bir ip misali giderek artıyordu.

“Önceki sorunuzun cevabını istiyorsanız,” dedi Iris, “o zaman cevabım hayır.”

“Hayır mı?..”

“Sizin için yazmam.”

“Ama Enva için yazarsın, öyle mi? Bu tam da şey değil mi... Ah, siz ölümlüler buna ne diyordunuz? Roman, neydi o kelime?”

Roman bir an için sessiz kaldı. Konuştuğunda sesi fısıltıdan farksızdı. “İkiyüzlülük, efendim.”

“İkiyüzlülük,” diye tekrarladı Dacre, kurnaz bir gülümsemeyle.

“Ben öyle düşünmüyorum,” dedi Iris. “Biz ölümlülerin kime veya neye inanacağını seçme hakkı var. Ya da hiç inanmamaya.”

“Demek ona inanıyorsun?” Dacre gözlerini kısarak Iris’in kıyafetlerini inceledi. Koyu yeşil gömleği, inci düğmelerini. Enva’nın ona bıraktığı kıyafetlerdi bunlar.

Iris kıpırdamadı. Dacre bunu sezmiş olabilir miydi? Bütün geceyi Enva'yla geçirdiğini?

“İlahlar hakkında ne biliyorsun?” diye sordu Dacre, bakışlarını yeniden Iris'in yüzüne çevirerek. Yine de Iris rahatlamamıştı. “Bizler, ki buna Enva'nın o burnu havada soyu Skywardlar da dâhil, kendi çıkarlarımızı gözetiriz. Doğamız gereği benciliz. Hayatta kalmak için her şeyi yaparız. Hatta bunun için çocuklarımızı, kardeşlerimizi, eşlerimizi bile öldürebiliriz. Sence neden bir zamanlar bizden yukarıda ve aşağıda yüzlercesi varken şimdi bu kadar az kaldık?”

Dacre, Iris'in zihninde birbirini kovalayan düşüncelerin farkında olmadan konuşmaya devam etti.

“Sizin gibileri umursadığımız yok, ister bir muhafız olarak hizmet edin, ister şanlı bir ölümle can verin, yalnızca bizim için ne yapabileceğinize bakarız. O saçma şarkılarınızla ve yeteneklerinizle bizi eğlendirmenizi bekleriz. Hatta canımız isterse yatağımızı ısıtmanızı. Savaş bana şunu gösterdi ki... sizler kendinizden güçlü bir şeye tapmak için yanıp tutuşuyorsunuz. Gerekirse onun uğruna ölmeye hazırsınız. Kırılgansınız ama dayanıklısiniz. Umut edecek hiçbir şey yokken bile umut edebiliyorsunuz.”

Duraksayıp Iris'in yüzünü inceledi. Iris'in akli karmakarışıklı ve Dacre da gözlerindeki şaşkın bakışı izlemekten keyif alıyor gibiydi.

“Ama hepsinden önemlisi, korkak bir tanrıça için savaşıyorsunuz. Burada ama size görünmüyor bile. Şayet Oath sokaklarında savaş çıkarsa gölgelerde saklanmaya devam edecek. Size asla yardım teklif etmeyecek. Senin ve halkının kendi yerine ölmesine seve seve göz yumacak. Şimdi söyle bana, Iris. Büyüsünü kullanarak beni buraya çeken, bunu yaparken de diyarınızı yerle bir eden bir tanrıça için mi yazmak istersin, yoksa sizinle omuz omuza yürüyen benim için mi? Bir tanrının acımasız olabildiği kadar merhametli de olabileceğini kanıtlamış benim için mi?”

Iris bakışlarını kaçırdı. Kemikleri uğulduyordu, şüphe sel misali içini sarmıştı.

Önceki geceyi düşündü. Enva ona nazik ve şefkatli davranmıştı. Ona yardım etmiş, onu korumuş, ileriki günlerde ayakta kalabilmesi için ona bilgi kırıntıları vermişti. Fakat Enva hâlâ bir ilahtı. İnsan değildi ve ölümlülüğün ne anlama geldiğini tam olarak kavrayamıyordu.

“Ben hiçbir zaman dindar biri olmadım,” dedi Iris, Dacre’ın bakışlarına karşılık vererek. “Ve kendim dışında kimse için yazmam.”

“Boş bir dağı sahiplenmişsin,” dedi Dacre, hafifçe alay ederek.

“Öyle mi? Türünüz hakkında hiçbir şey bilmediğimi söylüyorsunuz ama bunca zamandır aramızda yürümenize rağmen siz de bizi tam anlayamamışsınız, efendim.”

“Bana meydan okuma, Iris,” dedi Dacre. “Kazanacağından emin olmadığın sürece bunu yapma.”

Uyarısı Iris’in içini ürpertti.

“Roman?” Dacre başını çevirip ona baktı. “Iris’e daktiloyu getirir misin?”

Iris, Roman’ın yaklaştığını hissedince yutkundu. Parfümünün kokusunu alabiliyordu; bu koku ona kelimelerle ve görevlerle dövuştükleri o eski günleri hatırlatınca neredeyse ağlayacaktı. O zamanlar ne kadar genç göründüklerini düşündü, oysa şimdi ne hâle gelmişlerdi.

Fincanı kenara çeken Roman’ın eli solgun ve zarifti. Daha önce Iris’e dokunmuş, her çizgisini, her kıvrımını keşfetmiş bir eldi bu. Iris soluk soluğa kaldığında dudaklarını okşayan parmaklardı. Derken Roman daktiloyu getirip dikkatle önüne yerleştirdi. Üçüncü Alouette’ti.

Iris ona bakarken gözlerine biriken yaşları bastırmaya çalıştı. Bu daktiloyla kaç kelime yazmıştı? Bu daktilo kaç gece ona yarenlik etmişti? Kaç düşüncesini alıp kâğıt üzerinde sonsuz

mürekkebe dönüştürmüştü? Büyükannesi, o doğmadan yıllar önce bu daktiloyla kaç şiir, kaç mektup yazmıştı? Esaretinin en karanlık günlerinde kaç saat Roman'a tutunacak dal olmuştu?

Bu daktilo sonsuzdu. Ebediydi. Büyü hâlâ onda toplanıyordu ve şimdi Iris'i çağırıyordu.

Fakat Iris tuşlara dokunmayı reddetti.

Dacre ona dik dik bakarak bekledi. Sabrı bahar aylarındaki buz gibiydi, hızla eriyordu. Bakışlarında karanlık bir ifade belirdi.

"Kâğıt, Roman?"

Iris dudağını ısırırken Roman hiç itiraz etmeden temiz bir sayfa aldı. Sayfayı daktiloya yerleştirmek için Iris'in arkasına geçip omuzlarının üzerinden eğilmesi gerekmişti. Iris onun sıcaklığını hissedebiliyordu. Nefesinin saçlarına değdiğini hissedebiliyordu. Fakat Roman ona dokunmamaya dikkat ediyordu, ellerini çekip doğrulurken bile dokunmamıştı. Kendi sınırlarını bildiği kadar onun sınırlarını da biliyormuş gibi özenliydi.

Şimdi birbirlerine dokunurlarsa hayatta kalmak için yazdıkları hikâyeye dağılırdı.

"Artık seni buraya neden çağırdığımı konuşabilir miyiz?" diye sordu Dacre. "Yazmanı istediğim önemli bir makale var—"

"Sizin için yazmayacağım," diye sözünü kesti Iris.

Dacre tek kaşını kaldırdı. Önce Iris'in bu dik duruşu beklenmedik bir yağmurmuş gibi şaşırmıştı. Fakat sonra sinirle dudaklarını birbirine bastırdı.

"Daha hangi kelimeleri yazmanı isteyeceğimi bile bilmeden hayır mı diyorsun?" diye sordu Dacre. "Ne biçim gazetecisin sen? Sana sunulan bilgiyi dinlemeyi reddediyorsun. Hem de bu bilgi, kendi türünden binlercesini kurtarabilecekken?"

Iris dişlerini sıktı ama artık titriyordu. Sanki bir kar fırtınasının ortasına bırakılmıştı ve artık hiçbir ateş, hiçbir güneş kemiklerini ısıramazdı. Çok korkuyordu, korktukça mide bulantısı artıyor, o gün yediği azıcık kızarmış ekmekle birkaç kaşık çorbayı çıkaracak gibi oluyordu.

Dacre parmaklarını şıklattı. "Roman? Ellerini tuşlara yerleştir, belli ki Iris yazmayı unutmuş."

"Başkumandanım," dedi Roman fakat sesi çatallıydı, sanki konuşmak bile canını yakıyordu. "Ben—"

"Yoksa sen de mi aklını yitirdin?"

"Hayır, efendim." Roman onun sözünü dinleyip tekrar öne çıktı. Iris, Roman'ın kucağında kenetlediği parmaklarına baktığını hissedebiliyordu. Alyansının ışıltısına.

Roman tereddüt etti.

Eğer bana dokunursa ikiye bölünürüm, diye düşündü Iris, kanı alev alev yanıyordu. *Eğer bana dokunursa paramparça olurum.*

Roman kucağına uzanamadan Iris ellerini daktilonun tuşlarına yerleştirdi. Yine de Roman'ı hâlâ orada, arkasında hissedebiliyordu. Göğsünden kopan boşuk iç çekişi duymuştu.

"İşte böyle," dedi Dacre. "O kadar da zor değilmiş, değil mi Iris?"

Iris cevap veremedi. Dacre'in onu bir şekilde ikna ettiğini fark edince başı zonkladı. Onun için yazmaya razı gelmişti. Asla yapmak istemediği bir şeyi kabullenmişti.

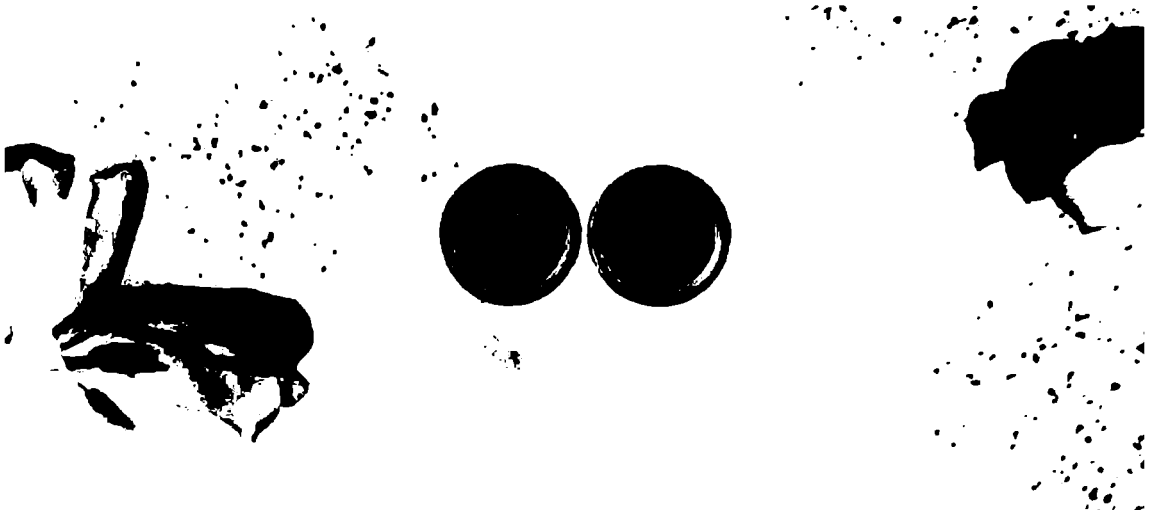
"Hazır olduğunda söyle," dedi Dacre, gözlerinde zafer parıltısıyla.

Iris birkaç dakika daha orada öylece oturdu; elleri tuşların üzerinde donmuş, bakışları harf çubuklarına kilitlenmişti. İçinde büyük bir hayal kırıklığıyla boğuşuyordu. Korkusunun o sinsi hayaletiyle, öfkesiyle, özlemiyle, göğsünde birikip acı verici bir baraj oluşturan sözcüklerle.

Fakat hâlâ hayattayken gerçekten teslim olmuş sayılır mıydı? Ona sadece ellerini verirse buna teslim olmak denir miydi?

Iris başını kaldırdı. Dacre'in boynuna, çayının son yudumunu içerken hareket eden damarlarına baktı.

"Hazırım," dedi.

Inkridden Iris'in İkramı

Tobias, Iris'i Kitt Malikânesi'nden uzaklaştırırken ikinci yerini serin bir akşama bırakıyordu. Fakat şehir, normalde en kalabalık saatler olmasına rağmen alışılmadık biçimde sakindi.

Iris caddelerin çoğunun boş olduğunu fark etti; kaldırımların üzerinde, nehri kaplayan yosunlar misali çöpler birikmişti. Mağazalar çoktan kepenk indirmişti. Hastanede yaşam savaşı veren şansölye için pencere pervazlarına çiçekler bırakılmıştı. Ne bahçelerde ne de parklarda koşturan çocuklar vardı, büyüklerse paltolarının kuşaklarını sımsıkı bağlamış, kaygılı gözlerle kaldırımlarda yürüyorlardı. Kapılar dünyaya kilitlenmişti; sanki savaş, bir eşiği izinsiz geçemezmiş gibi.

Fakat Iris öyle olmadığını biliyordu. Dacre'ın gelişinin ve ona yapılan suikast girişiminin ardından yaşananların Oath'u sarstığını da biliyordu. Masumlar ölmüştü, mezarlıkta yeni mezarlar kazılıyordu. Üstelik bunlar sonuncu da olmayacaktı. Şehir, bir bıçağın üzerinde dengede duruyor gibiydi; tüm halk nefesini tutmuş, hangi yöne devrileceğini bekliyordu.

Yarın öğlen cevaplarını alacaklardı. Iris cebindeki kâğıda uzandı. Dacre'ın kelimeleriyle dolu sayfaya.

Güneş binaların ardına çekilip gökyüzündeki bulutları altına boyarken Tobias, baskı fabrikasının önünde otomobili durdurdu. Burası asla uyumayan bir yerdi, şafak söker sökmez dağıtımına çıkan gazete satıcılarına hazır olsun diye bütün gece durmaksızın gazete basardı. Iris, *Inkridden Tribune* için geç kalmadığını umuyordu.

Titreyen bacaklarıyla arka koltuktan indi. “Teşekkür ederim, Tobias. Bugün bana ne kadar yardımcı olduğunu tahmin bile edemezsin.”

Tobias kolunu koltuğun arkasına atıp başıyla onayladı. “Seni bekleyeyim mi?”

Iris duraksadı. Sokağa çıkma yasağının başlayacağı saate az kalmıştı ancak günün bitmesine daha çok vardı. “Bana bir iyilik daha yapabilir misin?” diye sordu.

“Elbette.”

“*Inkridden Tribune*’e gidip Helena’yı buraya getirebilir misin? Ona çok önemli olduğunu söyle.”

“Tamamdır.” Tobias roadsteri vitese takmıştı bile. “Hemen dönerim.”

Iris, burnunda egzoz kokusuyla Tobias’ın uzaklaşmasını izledi.

Ardından sağ ayağındaki acıya rağmen fabrikanın girişindeki merdiveni koşarak çıktı. Yaralarının açılıp açılmadığını merak etti fakat bunun için endişelenecek vakti yoktu, ağır kapıdan içeri daldı.

“Affedersiniz?” dedi, lobideki masada oturan yaşlı kadına yaklaşıp. “Matbaa şefi Bay Lawrence’la görüşmem lazım.”

Kadın, kalın camlı gözlüğünün ardından Iris’i süzdü. Kırışmaya başlamış sarı saçlarını sıkı bir topuz yapmıştı. Kuralları asla çiğnemeyen katı birine benziyordu.

“Şu an dizgi odasında, linotipleri denetliyor. Ama isterseniz size yarın için randevu verebilirim. Öğlen on ikiyle bir arasında müsait, öğleden sonra da—”

“Maalesef son derece acil bir mesele,” dedi Iris zoraki bir gülümsemeyle. *Kibar olmaya çalış*, dedi kendine, esasında bağışlamak istemesine rağmen. “Ben *Inkridden Tribune*’ün muhabiriyim ve yarınki baskı için bir düzeltme vermem gerekiyor.”

“Bu kadar geç saatte düzeltme alınmaz.”

“*Biliyorum*, hanımefendi. Ama bu istisnai bir durum. Lütfen, onunla konuşmam gerek.”

“*Randevusuz* olmaz, küçük hanım.”

Iris ne yapacağını bilemedi. Yenilgiyle iç çekerek solundaki cam duvara baktı; oradan fabrikanın dizgi odasını görebiliyordu. İçeride çalışan sayısız linotip makinesi vardı; sabit uğultularını zeminde hissedebiliyordu. Linotip makineleri, ikinci kattaki baskı makinesi için sıcak kurşun damgaları hazırlarken daimi olarak tıkırtılar ve tangırtılar yükseliyordu. Bunu uzaktan izlemek bile büyüleyiciydi ve Iris, işçilerden birinin şu anda *Inkridden Tribune*’ün satırlarını yazmakta olup olmadığını merak etti. Zira öyleyse Bay Lawrence’ı o satırları silip yeniden yazmaya ikna etmek zorunda kalacaktı.

Ne yapacağını bilemez hâlde ellerine bakınca Dacre’in sözcüklerini hâlâ sımsıkı tuttuğunu gördü. Tanrı, yazısının yarın *Tribune*’ün ön sayfasında yayımlanması için direktmişti. Bütün yazıyı dişlerini sıkarak yazan Iris, bu emri yerine getirmekten başka seçeneği olmadığını çok iyi biliyordu. Gazetenin çoktan baskıya gitmiş olabileceğini söylediğinde Dacre hiç umursamamıştı.

O zaman acele etsen iyi olur, Iris E. Winnow, demişti ukala bir edayla. Sanki Iris’in telaş içinde şehrin bir ucundan öbür ucuna koşturmak zorunda kalacağını biliyormuş gibi. Sanki bu düzeltmeyi yetiştirmek için dişyle tırnağıyla çabalayacağını biliyormuş gibi.

Iris kâğıdı açtı ve Dacre’in girişini –insanları kandırmak için kullandığı süslü kelimeleri– atlayıp doğrudan yazının en can alıcı noktasını okudu. Hâlâ yan tarafına bıçak saplanmış

gibi hissetmesine, irkilmesine neden olması çok tuhaftı. Bu kelimeleri henüz bir saat önce kendi parmaklarıyla yazmıştı fakat yine de ilk kez okuyormuşçasına nefesini kesmeyi başardılar.

Merhametli biri olarak sizlere bir seçenek sunuyorum. Bu yeni adalet ve restorasyon döneminde bana katılmak isteyenler, güvenliğe gelin. Bugün öğle saatinden önce şehrin benim bulunduğum tarafına geçin. Oath'un kuzey yakasındaki nehri aştığınızda askerlerim sizi bekliyor olacaklar. Öğle vaktinden önce gelerseniz ne siz ne de yakınlarınız zarar görür. Ancak teklifimi kabul etmeyip nehrin güneyinde kalanlara koruma sağlayamam. Adaleti gözeten bir tanrı olarak Yeşil Avlu'da bana yapılanı unutmadım. Eylemlerinizin bedelini ödemeye hazır olun.

Lobinin kapısı açıldı.

Iris dönüp baktığında Helena'yla Tobias'ın hızla kendisine doğru geldiğini gördü.

"Ne oldu?" diye sordu Helena, soluk soluğaydı.

Iris rahatlayarak omuzlarını gevşetti. "Yarınki baskının manşetini bununla değiştirmemiz lazım," dedi ve Dacre'in metnini Helena'ya uzattı.

Helena cümleleri hızlıca gözden geçirirken kaşları çatıldı. Fakat kimin kelimelerini okuduğunu fark ettiğinde benzi kül gibi soldu.

"Tanrılar aşkına," diye fısıldayarak gözlerini Iris'e çevirdi. "Yarın Oath'un güneyini bombalamayı mı planlıyor?"

Iris başıyla onayladı, midesi düğüm düğümdü. "Onun tek kelimesini yayımlamak istemediğini biliyorum, Helena ama—"

"Hayır, bu istisnai bir durum. Bize başka seçenek bırakmadı." Helena cam bölmeye baktı, linotip makineleri hâlâ hummalı hummalı çalışıyordu. "Lawrence nerede?"

"Bay Lawrence *meşgul*," dedi resepsiyonist kadın yüksek sesle. "Yarın öğlene randevu verebilirim—"

"Evet ama yarından sonra bu binayı ayakta bulamayabilirsin, Greta," diye çıkıştı Helena. "Lawrence'ı lobiye çağır. *Hemen*."

Yüzü kıpkırmızı kesilen Greta öfkeyle ofladı. Yine de ahizeyi kaldırıp dizgi odasını aradı. Beş dakika sonra Digby Lawrence geldi, çelik grisi saçlarını geriye taramış, kollarını dirseklerine kadar sıvamıştı. Parmak uçları mürekkep lekesiyle kaplıydı, yüzünde somurtkan bir ifade vardı. Gerçi Iris matbaaya geldiği nadir zamanlarda onu *gülerken* hiç görmemişti.

"Son dakika düzeltmelerini kabul etmediğimi biliyorsun, Hammond," dedi.

Helena onu duymazdan geldi. "*Tribune*'ü bastın mı?"

Lawrence, Helena'nın sesine sirayet eden aciliyeti, korkuyu duymuş olmalıydı. "Hayır," dedi daha yumuşak bir tonda. "Ama bir saat içinde dizgiye girecek. Neden sordun?"

"Ön sayfada bir düzeltme yapmam gerek. Üzgünüm, Lawrence ama başka çarem yok." Kâğıdı ona uzattı.

Lawrence metni gözden geçirirken Iris parmaklarını çıtlattı. Lawrence'ın kaşları çatıldığında tehdit kısmına geldiğini anladı.

"Pekâlâ," dedi sonunda Lawrence. "Basımı durduracağım. Sonra gelip linotip makinelerinden birinde bana yardım edersen, birlikte düzeltmeyi yaparız."

"Bir dakika," dedi Iris nefes nefese. "*Gazette* baskıya girdi mi?"

"Henüz değil. Onu her zaman *Tribune*'den sonra basarım."

"O hâlde bizimkiyle birlikte onu da durdurur musunuz?"

"Iris," dedi Helena uyarıcı bir sesle. "Başka bir gazetenin basımına müdahale edemem."

"Biliyorum," dedi Iris. "Ama aklıma bir fikir geldi ve bunu uygulamak için *Gazette*'e ihtiyacım olacak."

Helena tereddüt etti, Lawrence da öyle. Fakat Tobias bir adım öne çıkıp Iris'ın yanında durdu.

"Ne fark eder ki?" dedi elini kaldırarak. "Yarın olduğunda bunları önemsemeyeceğiz bile."

"Haklısın." Helena cebinden bir sigara alıp parmaklarının arasında çevirdi. "Lawrence?"

Adam uzunca bir süre hiçbir şey demeden öylece durdu. Ama sonra başıyla onayladı.

"Pekâlâ. İkisini de durduracağım. Bu da gün doğana kadar gazete basacağımız anlamına geliyor." Lawrence gözlerini kısarak Iris'e baktı. "*Gazette* için her ne planlıyorsanız umarım buna değer, Bayan Winnow."

Iris kollarını göğsünde kavuşturdu. Kelimeleri *Gazette*'te yayımlanmayalı uzun zaman olmuştu. Çoğunlukla o günleri özlemiyordu ama kendine arada sırada eskiyi hatırlama izni verirdi. Gözlerinde umut kıvılcımlarıyla oraya ilk adım atışını, Oath'un en prestijli gazetesinde köşe yazarı olacağını sanışını.

Gazette'e el koyup son bir kez onun için yazacak olması hayli manidardı.

"Tabii ki, Bay Lawrence," dedi. "Gazeteyi, insanlara bombardıman sırasında nerelere sığınabileceklerini anlatmak için kullanacağım."

Helena, *Inkridden Tribune* için yeni kurşun damgalar hazırlamak üzere Lawrence'la beraber dizgi odasına giderken Iris ve Tobias lobide oturmuş, ellerinde kâğıt kalemlerle nehrin güneyinde yer alan bütün büyümlü caddeleri ve binaları listelemeye çalışıyorlardı.

Bu iş Iris'in başta düşündüğü kadar kolay ilerlemiyordu çünkü aşağıdaki ley hatları yukarıdaki caddelerle bire bir örtüş-

müyordu. Bir apartmanın ya da binanın bir tarafı güvenliken diğer tarafı olmayabilirdi.

Iris elindeki kurşun kalemi çevirerek Tobias'la birlikte yazdıkları adreslere ve cadde isimlerine göz attı. Bazı yerlerden emindi, Roman'ın onun için çizdiği haritadan hatırlıyordu. Bazılarını kendi deneyimlerinden biliyordu. Mesela *Gazette*'ten eve dönerken sık sık uğradığı köşe başındaki bakkal gibi. Oranın, temeli bir ley hattının üzerine kurulmuş büyümlü bir yapı olduğuna şüphe yoktu, dolayısıyla duvarları ve çatısı bombaya dayanıklıydı. Saldırı sırasında insanlar için güvenli bir sığınak olacaktı. Ama bazen büyü daha yumuşaktı. Daha az belirgin. Bazı yapılar kendilerini açık etmiyordu. Iris içini çekti.

"İnsanları yanlış yönlendirmek istemiyorum," dedi şakaklarını ovuşturarak. "Gerçekte güvenli olmayan bir binaya güvenli demek istemiyorum."

Tobias sessizce listelerini inceledi. "Biliyorum. Ama bu düşündüğünden çok daha fazla insanın hayatını kurtaracak, Iris."

Iris listeye tekrar bakıp kentin güney yarısında kaç insanın yaşadığını düşündü ve içi sızladı. Üniversite oradaydı, *Gazette* ve *Tribune* de. Şehir merkezinin büyük kısmı. Nehir Kıyısı Parkı. Opera binası. Müze.

Iris nehrin güneyinde oturuyordu. Attie ve Tobias da öyle. Büyüdükleri, sevdikleri her yer o taraftaydı. Ve Dacre yarın hepsini yerle bir edecekti.

Gözleri lobinin kapısına kaydı. Gece hızla yaklaşıyordu.

"Sen artık eve git, Tobias," dedi. "Sokağa çıkma yasağı başladıktan sonra yakalanmanı istemem."

"Sen ve Helena ne olacaksınız?"

"Biz burada güvendeyiz. Bugünkü yardımların için çok teşekkür ederim."

"Ne zaman istersen." Tobias gülümsedi fakat gözlerinde hüznü vardı. Endişe. "Giderken Attie'ye uğrayacağım. Ona ve

ailesine olan biteni anlatmam gerek, ne de olsa onlar da nehrin güneyinde oturuyorlar.”

Iris başıyla onayladı. “Ben de sabah ilk iş oraya gitmeyi planlıyordum.”

Tobias vedalaşmak için ona sarıldı ve konuştuğunda Iris sesinin göğsünde gümbürdediğini hissetti. “Korkma, bu zamana kadar çok şey atlattık. Hem bir yarışın son turu hep en zordur. Ama yine üstesinden geleceğiz.”

Bu sözleri Iris kendisi söylemiş olsaydı belki inanmakta zorlanırdı. Fakat Tobias daha önce de imkânsızı başarmıştı. Bu yüzden sözleri yüreğine su serpti.

Tobias gittikten sonra Iris kâğıtlarını topladı. Greta’nın masasının önünden geçerek gürültülü dizgi odasında linotiplerden birinin başında çalışan Lawrence’la Helena’nın yanına giderken kadın ona anlamlı bir bakış attıysa da durdurmadı.

“Pekâlâ,” dedi Iris odaya girdiğinde, gürültüyü bastırmak için sesini yükselterek. “Ben—”

Fakat devam edemeden Helena onu kolundan tutup sessiz koridora geri çıkardı.

“Ne buldun bakalım, evlat?”

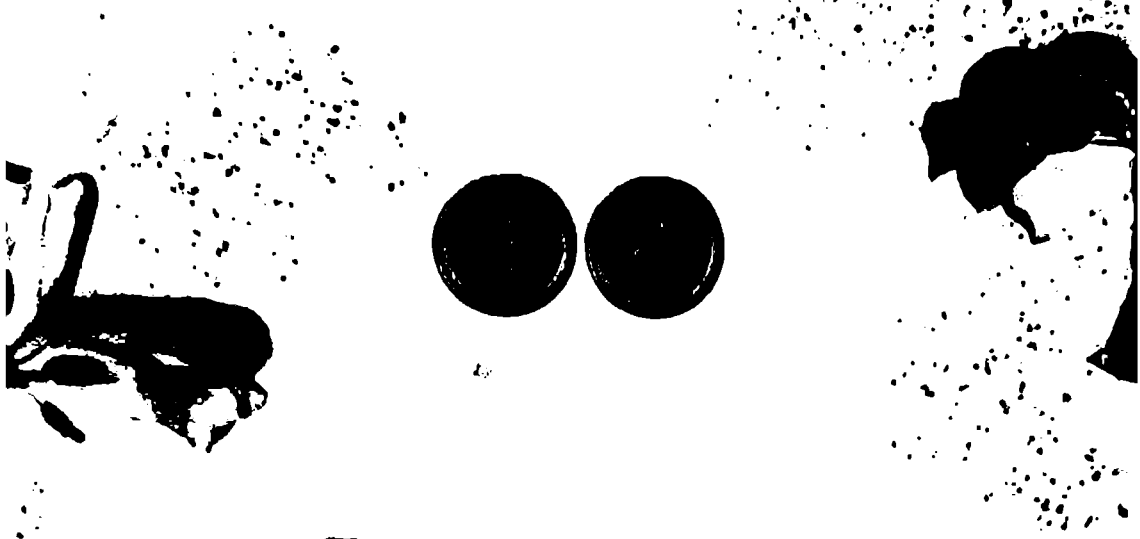
“Şöyle düşündüm.” Iris derin bir nefes aldı. “Dacre, emrine uyup duyurusunu ön sayfada yayımlamış mıyım diye bakmak için yarın *Inkridden Tribune*’ü okuyacak. *Gazette*’i okuyacağını sanmıyorum ama olur da okursa diye adreslerden birkaçını sanki sıradan ilanlarmış gibi ön sayfaya koyalım, gerisini ikinci ya da üçüncü sayfaya ekleyip sonuna da bunların ley hattı üzerinde bulunan binalar olduğunu, bombardıman sırasında en güvenli sığınaklar olacaklarını yazalım.”

Helena, ağzında yakılmamış sigarasıyla gülümsedi. “Bu harika bir fikir, evlat.”

“Ta ki Zeb Autry sabah beni arayıp dava açmakla tehdit edene kadar,” diye homurdandı Lawrence. Iris adamın peşlerinden koridora çıktığını fark etmemişti. “Öğleden sonra bir anlamı

kalmayacağını biliyorum ama onun izni olmadan gazetesinde ilan yayımlamamı nasıl açıklayacağım?”

“Çok basit.” Iris ellerini arkasında birleştirdi. “Ona şöyle deyin: Inkridden Iris’in ikramıdır.”

Demir ve Tuz

Iris, en yakın tramvay durağına gidip bir sokak lambasının altında beklemeye başladığında hava neredeyse kararmıştı. Helena, Lawrence'a yardım etmek için gece boyunca matbada kalmaya karar vermiş, *Gazette* hakkında ne yapacaklarını belirledikten kısa süre sonra Iris'i yollamıştı.

"Gece bastırmadan evine git, evlat," demişti, nihayet sigarasını yakarken. "Eminim abin seni görmek için sabırsızlanıyordur."

Iris karşı koymamıştı. Makale elinden çıkmışken şimdi kendini bitkin ve tükenmiş hissediyordu. Hem gerçekten de eve gitmesi gerekiyordu –Forest'ı görmek istiyordu– ama sonra aklına kılıç geldi. Hâlâ Helena'nın masasının altındaydı.

İç çekerek *Inkridden Tribune*'ün yolunu tuttu. Baskı fabrikasından çok da uzakta değildi ve neyse ki son editör çıkmadan ofise ulaşmayı başardı.

"Giderken kapıyı kilitlersin değil mi, Winnow?" diye sordu Frank, paltosunu giyerken.

Iris bütün gece çalışmayı planlıyormuş gibi masasına oturdysa da başıyla onayladı. "Elbette. İyi geceler, Frank."

Frank'in ayak sesleri duyulmaz olana kadar bekledikten sonra yerinden kalktı ve askıdan bir ceket aldı. Kılıcın gitmiş olabileceğinden korkarak Helena'nın ofisine koştu. Ama hâlâ oradaydı, bıraktıkları yerde duruyordu.

Yere diz çöküp kılıcı cekete sardı. Ne olduğunu belli etmeden onu eve götürmesinin en iyi yolu buydu –tanrılar aşkına, Mezarlık onu yakalarsa ne yapardı?– ve tam kılıçla beraber ayağa kalkmak üzereydi ki tekrar ayak sesleri duydu. Gittikçe yaklaşıyordu. Biri merdivenden inerek *Tribune*'e geliyordu.

Iris, Helena'nın masasının arkasında kaldı. Frank gittikten sonra kapıyı kilitlememişti çünkü sokağa çıkma yasağının başladığı saat yaklaştığından kimsenin buraya geleceğine ihtimal vermemişti. Ama şimdi Helena'nın ofisinde mahsur kalmıştı, gelenin kim olduğuna dair de hiçbir fikri yoktu.

Ana kapının açılıp kapandığını duydu. Masalar arasında dolaşan ayak sesleri işitti; sanki birini arıyormuş ya da yolunu kaybetmiş gibi çekingendi.

Gelen kişi Helena'nın ofisine yaklaşıncı Iris nefesini tuttu. *Git buradan*, diye geçirdi içinden. Zira bu kişi her kimse buraya iyi bir niyetle gelmiş olamazdı. Fakat sonra boğuk bir öksürük duydu. Biri boğazını temizledi.

"Iris?"

Ses tanıdıktı.

Iris kollarının arasında kılıçla ayağa fırladı ve gözleri fal taşı gibi açılmış hâlde görmeyi beklediği son kişiye baktı.

"*Kitt?*"

Roman kapıyı araladığında lambanın sarı ışığı yüzüne vurdu.

"Sık sık masaların altına saklanır mısın, Winnow?" dedi.

Sesindeki neşe, dudaklarındaki belli belirsiz gülümseme, soyadını söyleyişi. Sanki geçmişte geriye gitmişlerdi ve bu, Iris'in yüreğini sızlattı. Boğazına tırmanan hıçkırığı bastırarak ona ters ters baktı.

“Bazen gerek oluyor,” dedi ama sonra sesini alçalttı. “Burada ne yapıyorsun?”

“Bizden gittikten sonra iyi misin diye kontrol etmek istedim. Eve sağ salım vardın mı diye. Matbaanın karşısında bekliyordum ama aniden yön değiştirdiğini görünce şaşırdım.” Roman’ın bakışları kucağındaki kundağa kaydı. “Onun ne olduğunu bilmek istiyor muyum?”

“İsteyeceğinden eminim. Ama önce ışığa götürmem lazım. Daha doğrusu masama.” Roman’ın yanından geçerken neredeyse göğsüne degecekti. Onun keskin bir nefes aldığını duyunca nabızı hızlandı.

Roman Iris’in peşi sıra darmadağınık masasına doğru ilerledi. Masası darmadağınıktı çünkü bugünlerde kimin etrafını düzenli tutmaya vakti vardı ki? Daktilosu yarım kalmış bir cümleyi pençelerinin arasında sımsıkı tutuyordu, birkaç açık kitap vardı, kâğıtlar masanın her yanına dağılmıştı. Iris çaktırmadan önceden kalma bir tabak kızarmış ekmeği kenara itti.

Ceketin arasından kınalı kılıcı çıkarırken Roman onu dikkatle izledi.

Sonra alçak bir ıslık çaldı. “Bunu müzeden mi çaldın, karıcığım?”

“Oradan bakınca hırsıza mı benziyorum?” Iris yüzünü buruşturdu. “Buna cevap vermesen daha iyi.”

“Eh, şimdi seni daha iyi görebiliyorken...” Roman gülümsedi. Iris’i baştan ayağa süzdü, sonra bakışlarını yavaşça yukarı kaldırdı. “Bu arada, yeni saçlarını beğendim.”

Iris burnundan güldü fakat elini saçlarında gezdirirken yüzü kızardı. Hâlâ kuaförde yaptıkları gibi kıvrır kıvırdı ve uçları şimdi köprücük kemiğine değiyordu. “Teşekkür ederim. Ayrıca bu kılıç bana *verildi*.”

“Kim verdi?”

“Enva.”

Roman donakaldı. Iris ona önceki geceyi anlatırken her kelimesini dikkatle dinledi: Bomba. Müzeye sığınışı. Rüyası. Enva'nın ona anlattıkları.

"Sen haklıydın, Kitt," dedi sonunda. "Gerçekten de Alva'yı, Mir'i ve Luz'u öldürmüş. Güçlerini kendine almış ama bunu sırf Dacre uyandığında büyülerini çalamasın diye önlem amaçlı yapmış. Bedeliyse kendi müzik yeteneğinin zayıflaması ve buraya, Oath'a sıkışıp kalması olmuş."

"Peki, neden başlamışken Dacre'ı da mezarında öldürmemiş?" diye sordu Roman sertçe. "Bu *tek* şeyi yapmış olsaydı bunların hiçbirini yaşamazdık."

Iris dudağını ısırdı. "Emin değilim. Onun Enva olduğunu fark ettiğimde rüyam dağıldı. Keşke onunla biraz daha konuşabilseydim."

Roman sessizlik içinde kılıca baktı. "Şimdi de Dacre'ı *senin* öldürmeni istiyor."

"Evet."

"Elinde onca güç varken gelmiş bu işi *senin* yapmanı emrediyor."

"Bana hiçbir şey *emretmedi*," dedi Iris ama sonra neden onu savunma gereği duyduğunu merak etti. Bazı bakımlardan Mezarlık'ın ve inançlarının insanlara neden cazip geldiğini anlayabiliyordu. Tanrılara bulaşmak hiçbir zaman insanlığa fayda sağlamamıştı. Mutlaka bir bedeli olurdu.

"Dacre'ı müzikle büyülenebileceği yere, yani aşağıya nasıl indireceğimi bilmiyorum," diye itiraf etti.

Roman ellerini saçlarının arasından geçirerek ileri geri yürümeye başladı. Iris kılıcı dikkatlice kenara koyup masanın kenarına oturdu ve bacaklarını sallayarak Roman'ın çılgın fikirlerini elekten geçirmeye çalışmasını izledi. Derken Roman durdu, döndü ve parıldayan gözlerle Iris'e baktı.

"Hani siperdeyken Teğmen Lark bize eithralların cephede hiç görünmediklerini, onların hep çatışma alanından kilometrelerce

uzağa, sivillerin yaşadığı kasabalara gönderildiğini söylemişti, hatırlıyor musun?”

Iris başıyla onayladı.

“Bence bunun sebebi, eithrallar bomba taşırken onları bizzat Dacre’in kontrol etmesi. Bunu yapmak için yeraltında olması gerekiyor,” diye devam etti Roman. “Siperdeki bombardımanlar sırasında hep yukarıda olur, saldırıyı bizzat denetlemek ister. Ama savaşın çıkmaza girdiği, günlerce hiçbir şeyin olmadığı zamanlarda kendi diyarına çekilir ve eithralları sivillerin üzerine salar. O canavarların kontrolü her zaman ondadır.”

Iris dudaklarının kıvrımına dokundu. “Bu doğruysa o hâlde Dacre...”

“Yarın şehir bombalanırken yeraltında olacak,” diye tamamladı Roman. “Arka bahçemde yüzün üstünde sandık var. Kullanmayı planladığı bombalar. Eithrallarını gönderip onları birer birer aldırarak ve sonra güneye attıracak. İşte o zaman harekete geçmeliyiz.”

“Geçmeliyiz mi?”

“Yalnız gitmene izin vereceğimi mi sandın?”

“Attie de benimle gelecek.”

“Peki, hangi kapıyı kullanmayı planlıyorsunuz?”

“Sizin oturma odasının kapısını?”

“O kapı çok iyi korunuyor. Sizi oradan gizlice geçirebileceğimi sanmıyorum.”

“Peki ya anahtarlar?”

Roman çenesini ovuşturdu. “Bir anahtar bulabilirim belki. Dün savaş masasında sahipsiz duran bir tane vardı.”

Roman’ın Dacre’in kıymetli anahtarlardan birini çalma fikri Iris’in kanını dondurdu. Sessizliğe gömülerek başka bir yol düşünmeye çalıştı ama başka yol yoktu. Ya Dacre’in askerlerinin başında nöbet tuttuğu oturma odasının kapısını kullanacaklardı ya da kendi kapılarını açmak için bir anahtar bulacaklardı.

“Keşke bu noktaya varmasaydı,” dedi Iris.

Sanki sözleri yarasına basmış gibi Roman'ın ifadesi yumuşadı. Iris'e yaklaşıp bacaklarının arasına girdi. Ellerini iki yanına koyarak onu masayla arasına hapsetti.

Iris kıpırdamadı. Roman'ın gözleri gözlerine kilitlendiğinde tamamen büyüdü altına girdi.

"Bugün bana dokunsaydın, Kitt," diye fısıldadı, "daha fazla saklayamazdım. Benim için ne ifade ettiğini. Benim senin için ne ifade ettiğimi."

"Böyle mi?" Roman başparmağıyla dizine dokundu. Dokunuşu yumuşak fakat sahipleniciydi. Iris gözlerini yumdu. "Yoksa böyle mi, Iris?" Iris parmaklarının kolunu ve omzunu okşadığını, gömleğinin düğmelerine gelince durduğunu hissetti.

"Evet." Dudakları boynuna değdiğinde başını geriye yasladı.

"Onun bana, sana ne zaman ve nasıl dokunacağımı söylemesine izin vereceğimi mi sandın?" Dudakları Iris'in çenesinde gezinirken sesi boğuktu. "Son ânımızı elimden almasına müsaade edeceğimi mi sandın? Sadece sana teslim olacağım, seni kollarıma alacağım, sonumuz gelmeden önce seninle yanıp kül olacağım bu ânı?"

"Bu bizim son ânımız değil," dedi Iris, bakışına karşılık vererek. Ama sözlerinin ağırlığını sanki kaderlerinde yazılan buymuşçasına hissetmişti.

Bacaklarını Roman'ın beline doladığında eteği masanın üzerine yayıldı. Kâğıtların, kitapların üzerine. Masa altlarında titrerken daktilo ışıldadı.

"Bana bir hikâye yaz, Kitt," diye fısıldadı Iris ve Roman'ın alnını, çökük yanaklarını öptü. Dudaklarını, boynunu. Ta ki aşk, göğsünü yaran bir baltaymış gibi hissedene kadar. Şimdi kalbi açıkta çarpıyordu. "Bana bir hikâye yaz. Her gece geç saatlere kadar yazı yazarak bana uyku yüzü göstermediğin, benim de sabah işte bulman için ceplerine mesajlar bıraktığım bir hikâye olsun. İlk kez bir sokak köşesinde tanıştığımız ve benim pahalı trençkotuna kahve döktüğüm bir hikâye. Ya da

en sevdiğimiz kitapçada karşılaşalım, ben sana şiir önereyim, sen de bana mit. Veya restoranda sandviçlerimizi karıştırırsınlar, beyzbol izlemeye gittiğimizde yan yana oturalım. Ya da ben sırf ne kadar ileri gidebileceğimi görmek için batıya giden trene binmiş olayım, sen de tesadüfen orada ol.”

Boğazındaki yumruyu yutkunup geriye çekilerek gözlerinin içine baktı. Sanki Roman bir rüyaymışçasına yavaşça saçlarını okşadı. Koyu buklelerini alnından geriye itti.

“Bana sonu olmayan bir hikâye yaz, Kitt. Bana yaz ve içimdeki boşlukları doldur.”

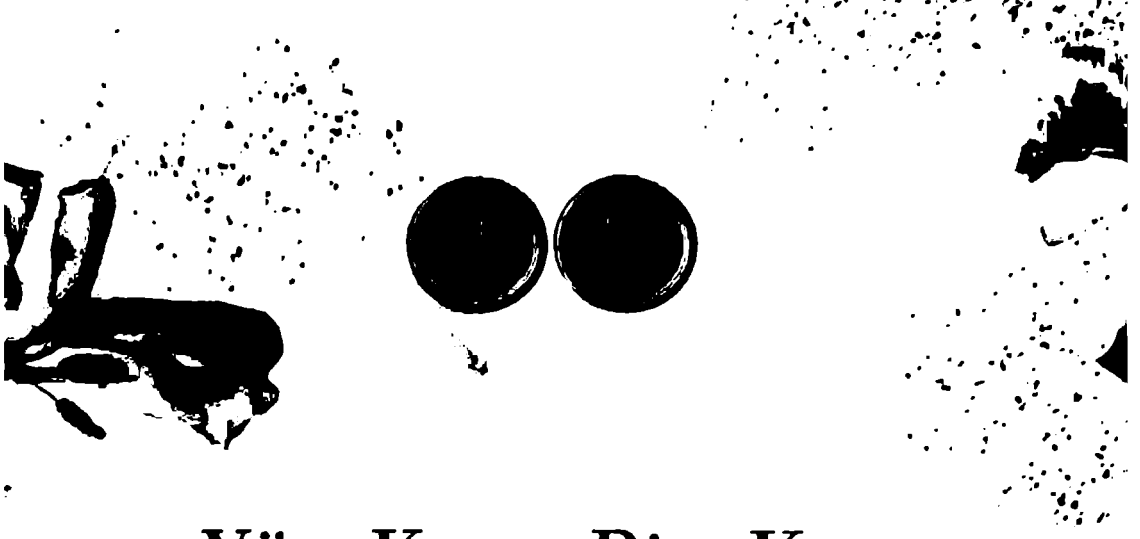
Roman, bakışlarını bir an olsun üzerinden çekmeden Iris’e bakarken gözlerinde çaresizlik vardı. Derken yüzünde Iris’in daha önce hiç görmediği bir ifade belirdi. Hem acıya hem hazza benziyordu, Iris’in içinde ve sözlerinde boğuluyormuş gibiydi. Iris’in sözleri hem demir hem de tuzmuş gibiydi, hem bıçak hem de deva. Roman son kez inledi.

Lütfen, diye dua etti Iris, ona biraz daha sokularak. *Bu son olmasın.*

Fakat bu, tenleri çiy gibi parlar, nefesleri birbirine karışır, isimleri hırıltılı fısıltılara dönüşürken birleşmelerini daha da güzel, daha da anlamlı kılmıştı:

O gece ikisinin de istediği hikâyeyi yazmak.

Bunun sonları olabileceğini düşünmek.

Yüz Kere, Bin Kere

Roman fazlasıyla geciktiğini biliyordu. Iris'i evine bırakırken bunun sonuçlarını düşünmemeye çalıştı. Bir eliyle Iris'in elini sımsıkı tutuyor, diğeriyle cekete sarılı kılıcı taşıyordu. Sokaklar umduğundan boştu, hatta sonun yaklaştığını hissetmişler gibi Mezarlık bile o gece inine çekilmişti. Yerdeki hafif sarsıntı insanları perdelerini çekmeye, kapılarını kilitlemeye, sevdiklerine sıkıca sarılıp beklemeye sürüklemişti.

Tam da sis çökmeye başladığında Iris'in evi ileride göründü. Işıklar, kayan yıldızlar gibi parlıyordu ve Roman, sokak lambalarının arasındaki kadife bir karanlıkta durdu. Fakat Iris'i belli belirsiz de olsa hâlâ görebiliyordu. Saçına çöken sisin yarıdöner parlamışını. Gözlerindeki ışıltıyı, başını kaldırıp ona baktığında dudaklarının aralanışını.

"İçeri gelmek ister misin?" diye sordu Iris. "Forest evde. Eminim seni görmek ister."

Roman huzursuzca kıpırdandı. Forest'a karşı karışık hisler besliyordu ama Iris'in bunu bilmesini istemiyordu. Asıl sıkıntı, Bluff saldırısı sırasında Forest'ın Iris'i, Iris farkında olmadan

kendisinden uzaklaştırmasını izlemiş olmasıydı. Forest bilerek Roman'dan *kaçmış*, onu Iris'ten ayırmıştı.

Öte yandan kendini şaşkın ve yapayalnız hissederek Dacre'in kuvvetleri arasında yaşamış biri olarak... Roman artık bazı şeyleri daha iyi anlıyordu. Önceleri hayatı kendi dünyasından ibaret sanırdı. Oysa şimdi ufkun ne denli engin olduğunu görebiliyordu. Üstelik Iris'in ilk mektupları sayesinde, tuhaf bir şekilde, Forest'i uzun zamandır tanıyormuş gibi hissediyordu.

"Maalesef eve dönmem gerek," dedi ki yalan değildi. "Ama yakında Forest'la tanışmak isterim. Belki birlikte Nehir Kıyısı Parkı'na gideriz?"

Ertesi akşam geriye enkazdan başka bir şey kalmamış olabilecek parka.

Iris başıyla onayladı fakat Roman yutkundüğünü görebiliyordu. Gözlerinde yaş var mıydı emin olamıyordu ama kendi gözlerinin yandığını hissedebiliyordu.

Vedalaşmak üzere Iris'i öptü. Nazik olmak istediye de bu öpücük dudakların çarpışması gibiydi. Alt dudağını ısırduğunda Iris'in çıkardığı iniltiyle iliklerine kadar titredi. Iris'in ona biraz daha sokulduğunu hissetti ve o an ondan uzaklaşmazsa bunu asla yapamayacağını biliyordu. Çünkü o zaman peşinden evine girerdi. Üstlerindeki nemli kıyafetleri çıkarır, yatakta yanına uzanırdı. Onu göğsüne bastırarak sabahın hiç gelmemesi için dua ederdi.

"İyi geceler, Winnow," diye fısıldayıp kılıcı ellerine bıraktı. Bir adım geri çekildiğinde aralarında oluşan o küçücük mesafe kaburgası kırılmış gibi acı duymasına neden olunca şaşırdı. "Yarın görüşürüz."

"Tamam," dedi Iris.

İkisi de kıpırdamadı. Şehrin kuzeyinde buluşmak üzere plan yapmışlardı; Iris ve Attie, Dacre'in davetini kamuflej olarak kullanacaktı. Roman, saat on bir buçukta kızların ihtiyacı olan anahtarı onlara verecekti. Fakat anahtarı almayı başaramazsa

geriye yalnızca tek bir seçenek kalıyordu: Roman onları malikâneye gizlice sokacak, oturma odasının kapısına giden yolu onlar için temizleyecekti.

“Burada bekleyeceğim,” dedi Roman. “Sen güvenle içeri girene dek.”

Iris ona bakmaya devam ederek bir adım geriledi.

Roman sokak lambasının onu aydınlatışını izledi, sonra Iris döndü ve dairesine giden basamakları hızla çıktı. Roman elleri ceplerinde, yüreği ağzında, Iris’in içeri girip ardından kapıyı kapamasını izledi.

Ancak o zaman karanlık sokaklara teslim olarak nehrin kuzeyine doğru yürümeye başladı.

Ev dediği fakat aslında hiç de evi gibi hissetmediği yere.

Tamam.

Bu boş kelime, Roman’a söylediği son söz olmuştu.

Uyuşmuş hâlde eve girip kapıyı arkasından kilitledi.

Tamam, sanki yarın çay içmek için buluşacaklarmış gibi. Sanki dünya çökmek, yanıp kül olmak üzere değilmiş gibi.

“Iris? Sen misin?”

Forest’in mutfaktan süzülen sesiyle kendine geldi.

“Evet.” Kılıcı büfenin üzerine bıraktıktan sonra Forest’in yanına koştu ve abisinin ona sımsıkı sarılarak ayaklarını yerden kesmesine izin verdi. Nefes alamayacak gibi olunca neredeyse gülecekti; bu ona, Forest’in eskiden onu nasıl kucakladığını hatırlatmıştı. Anneleri hâlâ onlarla birlikteyken. Her şey mahvolmamışken.

“Tanrılar aşkına, Iris.” Forest onu yavaşça yere bırakıp nasırlı elleriyle yüzünü kavradı. “Senin için çok endişelendim.”

“Biliyorum ama ben *iyiyim*.” Onu rahatlatmak için gülümsemi. “Dizlerimde birkaç sıyrık var, o kadar.”

Yeşil Avlu'daki patlama haberinin tüm kente yayılacağını bildiğinden sabah *Tribune*'den tamirhaneyi aramıştı. Forest'ın sesinin hiç o kadar titredığını duymamıştı ve şimdi eve bu kadar geç döndüğü için suçluluk duyuyordu.

"Prindle burada mı?" diye sordu.

"Hayır, bu akşam ailesiyle birlikte. Senin de *saatler önce* evde olman gerekiyordu."

"Matbaaya acil bir şey götürdüm. Tahminimden uzun sürdü." Düşünceleri birbirine dolanmış hâlde odasına doğru ilerledi. "Sana anlatmam gereken bir şey var ama önce üstümü değiştireyim."

"Bak sen şu işe," dedi Forest. "Çünkü benim de sana anlatmam gerekenler var."

Iris'in yüreği neden ağzına gelmişti? Neden hemen kötü bir şey olduğunu düşünmüştü?

"Ben ocağa çay koyayım," dedi abisi, sanki kaygısını sezmiş gibi.

Iris odaya döndüğünde Forest kanepede oturuyordu. Masanın üzerinde iki çatlak fincanla bir demlik çay vardı ve Iris, fincanlardan birini minnetle alıp soğuk ellerini sıcacık porselenin etrafına sardı.

"Önce sen söyle, Forest," dedi yanına oturarak.

"Şey," diye başladı Forest ancak sonra duraksayıp çenesini kaşıdı. Sakal bırakmaya çalışıyor gibiydi ama hâlâ fazlasıyla seyrekli. "Hani geçen hafta doktora gittim ya? Semptomları hafifletmek için bana bazı ilaçlar verdi, hafiflettiler de ama röntgen de çekmek istedi. Çektirdim ve... dün sonuçları göstermek için tekrar gittim."

Iris her şeye hazırlıklı olmaya çalıştı. "Ne dedi?" diye sorarken başı dönüyordu.

Forest gözünü çayından ayırmadan iç çekti. "Vücudumda hâlâ kurşun parçaları varmış. Sanırım Dacre beni iyileştirirken onları bilerek bıraktı. Bir gün ona sırt çevirirsem ceza

olsun diye. Belki de acının beni tekrar yanına döndüreceğini düşünmüştür. Ama şimdi o parçaların beni yavaş yavaş hasta ettiğini fark ettim. Her geçen gün biraz daha kötüleşiyorum.”

Iris’in gözleri doldu. Fincanını bırakıp Forest’a döndü ve elini tuttu.

“Çok üzgünüm,” diye fısıldadı. “Bunun nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyorum, Forest.”

Forest güldü. Şakaya vurmaya çalışıyordu fakat o da fincanını bırakırken elleri titriyordu. “Kötü haber, bir ameliyat daha olmam gerekiyor. İyi haber, doktor parçaların hepsini çıkara-bileceğine inanıyor. Muhtemelen bazı semptomlarım devam edecek ama eskisi kadar kötü olmayacaklar. İlaçlar sayesinde idare edebileceğim.”

“Ben de sana yardım edeceğim,” dedi Iris. “Ameliyatı ne zaman yapmayı düşünüyorlar?”

“Önümüzdeki Mir Günü.”

Bu kez duraksayan Iris oldu. Hastane nehrin güneyindeydi ve Dacre’in orayı bombalamadan bırakacağını hiç sanmıyordu.

“Ne oldu?” diye fısıldadı Forest, Iris’in korkusunu yüzünden okumuş gibi.

Iris ona Dacre’in ultimatومunu anlattı. Matbaaya gidip gazetenin ön sayfasını değiştirttiğini, kaçınılmaz bombardımana rağmen bazı caddelerin ve evlerin güvenli olabileceğine inandığını. Kelimelerin onu duman misali yakmasından nefret etti. Forest’ın gözlerinde iyileşme ve gelecek vaadiyle parlayan umudun hızla sönmesinden nefret etti.

Forest başını kanepenin arkasına yaslayıp rutubet lekeleriyle kaplı tavana baktı. “Burada güvende olmayacağız, değil mi?”

Iris emin değildi. Bazen evlerinde tuhaflıklar vuku bulurdu fakat bunun bir ley hattından mı yoksa binanın eski olmasından mı kaynaklandığını bilmiyordu. Etrafına bakınarak evlerinin moloz yığınının dönmesinin nasıl bir şey olacağını hayal etmeye çalıştı ama hâlâ hissiz hâldeydi.

“Sanırım başka bir yere saklanmamız gerekecek. Buradan çok uzak olmayan bazı güvenli yerler biliyorum.” Iris neredeyse Forest’a bütün zaman boyunca yanında olamayacağını söyleyecekti. Oath kan ağlarken onun aşağıdaki diyarda olacağını. Ama kelimelerin tadı paslıydı, onları kendine saklayarak masanın üzerindeki kalın kitaba uzandı. “Prindle’in kitaplarından biri mi bu?”

Forest, konunun değişmesine memnun olmuş gibiydi. “Evet. Akşamları ona okuyorum. Beni aslında kurgu kitaplarını sevdiğime ikna etmeye çalışıyor. Sadece doğru hikâyeyi bulmam gerekiyormuş.”

“Bana da okur musun?” dedi Iris.

Abisi utangaçça gülümsese de kitabı aldı ve Sarah’yla kaldıkları yeri açtı. “Uykunu getirirse karışmam.”

“Tamam,” dedi Iris, bacaklarının üzerine bir battaniye örterken.

Tamam. Yine o kelime. Bu geceye hiç yakışmıyordu. Belki de yakışmıyordu fakat Iris bunu şimdiye dek fark etmemişti.

Rahatlayarak abisine kulak kesildi; Forest’ın tok sesi kulaklarında huzur verici bir mırıltı gibiydi. Ona, rüyasında onu neyin beklediğinden korktuğu için yalnız uyumaya çekindiğini söylemedi. Patlamalar, parçalanmış bedenler, kan, dumanların arasında peşinden koşan Dacre. Ona korktuğunu söylemedi ama Forest okumaya devam ettikçe korkuları azaldı. Köşelerde pusuda bekliyorlardı ancak Forest’ın dingin, ısıltı ısıltı varlığına kıyasla güçsüzlerdi.

Iris başını abisinin omzuna yaslayarak uykuya daldı.

Roman’ın malikâneye gizlice girmesine gerek yoktu. O gün akşamüzeri Iris’in evinden gidişini izledikten sonra kalbi için

için yanarak doğruca Dacre'a gitmişti. Tanrının gözlerinin içine bakarak Iris'i uzaktan takip edip edemeyeceğini sormuştu.

"Neden?" demişti Dacre. Sesinde şüphe yoktu ama ikna edilmek istiyordu.

"Dediklerinizi yaptığınızdan emin olmak için," diye karşılık vermişti Roman.

"Yapmayacağını mı düşünüyorsun?"

"Ne kadar inatçı olduğunı görmediniz mi, efendim?"

Dacre düşüncelere dalmıştı. Ama sonra –kim bilir hangi çılgın sebepten– kabul etmişti.

Roman kendi iradesiyle ön kapıdan çıkmıştı ve şimdi, saatler sonra geri dönüyordu. Özgürlük süresinin çoktan dolduğunu biliyordu, Dacre neden geciktiğini merak ediyor olmalıydı. Aynı zamanda savaş masasındaki anahtarı çaktırmadan alması gerektiğini de biliyordu. Komutan Landis'in kanıyla kararmış anahtar, bir kâğıt yığınının üzerinde duruyordu.

Roman tırnaklarını birbirine vurarak ön kapıya yaklaşırken bunları düşünüyordu. Sisten dolayı trençkotunun üstü benek benek ıslanmış, saçları nemlenmişti. Ellerini ağzına kapayıp tekrar tekrar öksürerek göğsüne saplanan keskin acıya rağmen ciğerlerini boşaltmaya çalıştı.

Tadı berbattı ama yine de yuttu, yürümekten midesi bulanmıştı.

Uzaklara dalmış hâlde kapıya yaklaştığında kapı gıcırdayarak açıldı. Onu iki asker karşıladı, Roman ıslak ayakkabıları zeminde gıcırdayarak yanlarından geçerken yüzlerinde en ufak bir duygu belirtisi yoktu.

"Başkumandan seni savaş masasında bekliyor," dedi biri.

Roman, Dacre'ı bekletmenin iyi bir fikir olmadığını biliyordu ama hazırdı. Başıyla onaylayıp oturma odasının yolunu tuttu fakat her adımda özgüveni biraz daha azalıyordu. Öyle ki sonunda kendini, daha birkaç saat önce Iris'le birlikte olduğu hâline kıyasla boş bir kabuk gibi hissetti.

Oturma odasının kapısı açıktı. İçerinin ışığı koridora taşıyordu ve Roman içeri girdiğinde odada toplanmış bir grup olduğunu görünce şaşırdı.

Dacre masanın başında, en sevdiği sandalyede oturuyor; arkasında ateş çatırdarken yüzünde gölgeler dans ediyordu. Dört subayı yanında ayakta duruyordu ve bunlardan biri Teğmen Shane'di. Bay Kitt de oradaydı ancak Roman babasını hiç bu kadar perişan görmemişti. Üstü başı dağınıktı, oturduğu sandalyede sanki tüm umudunu yitirmiş gibi öne doğru çökmüştü.

İşte Roman'ın yüreğini ağzına getiren de babasının bu çaresiz hâli oldu.

Bir terslik vardı.

"Efendim?" dedi Roman, gözlerini yeniden Dacre'a çevirerek. "Yazıyı matbaaya teslim etti. Arzu ettiğiniz gibi yarın *Inkridden Tribune*'ün ön sayfasında yayımlanacak."

"Epey geciktin, Roman," diye karşılık verdi Dacre, sanki az önce söylediği hiçbir şeyi duymamış gibi. "Neden?"

"Matbaadaki işi uzun sürdü. Öyle bir düzeltme yapmak... Matbaa şefi onu biraz uğraştırdı."

"Hımm." Dacre gülümsediyse de gözlerine ulaşmamıştı. Alt dudağını dişledi. "Neden benden çaldın?"

Roman'ın nefesi titredi. "Efendim?"

"Sana iyi davranmadım mı? Çoğuna kıyasla sana daha fazla özgürlük tanımadım mı?" Dacre, işkence gibi geçen bir dakika boyunca Roman'a ters ters baktıktan sonra, "Üstünü arayın," diye emretti.

Onu kapıda karşılayan iki asker öne çıktı. Trençkotunu omuzlarından sıyırdıkları gibi üstünü aramaya koyuldular.

Direnme, dedi kendine Roman, vücudu kaskatı kesilmesine rağmen.

"Efendim?" dedi. "Anlamıyorum."

Dacre cevap vermedi. Askerler Roman'ın üzerinde hiçbir şey bulamadılar, yeşil kuş kitabı hariç. Onu masanın üstüne

attılar ve Roman, Dacre'in gevremiş sayfaları karıştırmasını izledi. İçinde hiçbir gizli mesaj bulamayınca alını kırıştı. Roman'ı suçlayabileceği hiçbir şey yoktu. Altı üstü kuşlar hakkında bir kitap ve Dacre homurdanarak kitabı şömineye fırlattı.

Iris'in kitabı pasparlak bir alevle tutuşunca Roman irkildi. Kitap için için yanarak dumana dönüşürken ardında sadece kıvrık küller kaldı. Fakat kelimeler ve çizimler çoktan Roman'ın zihnine kazınmıştı.

Baykuşları düşündü, balıkçılları, albatrosları, bülbülleri. En yıpranmış sayfaları. Kenarları kıvrılmış ve lekelenmiş sayfaları, sanki sayısız el tarafından defalarca dokunulmuşlar gibi.

Esir tutulmayı reddederek kendi kanatlarını kıran kuşları düşündü.

"Anahtar nerede, Roman?" diye sordu Dacre.

"Hangi anahtar?"

"Numara yapma. Onu bu masada gördüğünü biliyorum. Sabah Iris Winnow gelmeden önce buradaydı ama şimdi yok. Onunla ne yaptın?"

Roman'ın zihni uğuldamaya başladı. Avuç içleri terledi. "Iris gelmeden önce hassas bilgiler masadan kaldırılıp arka odaya saklanmıştı. Önemli şeyleri görmesin diye. Bunu bizzat siz emretmişsiniz, efendim. Anahtar yanlışlıkla başka bir yere konmuş ol—"

"Bana daha kaç yalan söyledin?" diye sözünü kesti Dacre.

Roman donakaldı. *Bu bir sınav.* Fakat nasıl yanıt vereceğini bilmiyordu.

Koridorda ayak sesleri yankılandı. Tembel, kendinden emin adımlar. Bir saniye sonra Roman arkasında uzun boylu ve göz korkutucu birinin yağmurda ıslanmış varlığını hissetti.

Dönüp baktığında Val'i gördü. Bezgin bakışları kendisine kilitlenmişti.

"Rapor ver," dedi Dacre.

Val'in bakışları Dacre'a kaydı. "Söylediği gibi onu matbaaya kadar takip etti. Dışarıda saatlerce bekledi, ta ki Iris Winnow dışarı çıkana kadar. Kız sokakta yürümeye başladığında o da peşinden gitti. Iris *Tribune*'e uğrayınca o da gazeteye girdi. İçeride bir saate yakın kaldılar, sonra onu evine bıraktı. Aralarında... son derece romantik bir yakınlaşma yaşandı."

Roman'ın kanı çekildi. O âna dek -Dacre'ın onu izlemesi için Val'i peşinden gönderdiğini fark edene dek- durumu kurtarabileceğini düşünüyordu. Kayıp anahtar konusundaki paranoyasına rağmen. Fakat şimdi sonunun geldiğini biliyordu. Söyleyebileceği hiçbir şey, uydurabileceği hiçbir yalan onu bu ağdan kurtaramazdı.

"Anladığım kadarıyla Iris E. Winnow aslında Iris *Elizabeth* Winnow," dedi Dacre, kadife gibi bir sesle.

Roman aniden tanrıya döndü. Nihayet önünde masaya yayılmış kâğıtları fark etti. Sayfaların üzerindeki kendi el yazısıydı. Bu, Shane'in ona yazdırdığı itiraftı.

Bitti.

Artık numara yapmana gerek yok.

Roman teğmene baktı.

Shane ilgisiz görünüyordu. Ellerini arkasında birleştirmişti, gözleri yarı kapalıydı. Fakat göz göze geldiklerinde burun delikleri kabardı.

Roman *nedenini* sormak istedi. Ona neden şimdi ihanet etmişti? Onu neden şimdi ifşalamıştı? Ellerini yumruk yapmasıyla tırnakları avuçlarına battı ve aynı şekilde Shane'in esas kimliğini ifşalasa mı diye düşündü.

Elinde hiç kanıt yok!

Gerçek, boş bir kabuktan ibaretmişçesine içinde yankılandı. Üstünde taşımaktan korktuğu için Shane'in verdiği mektubu yakmıştı. Şimdi düşününce büyük bir hata yaptığını fark ediyordu, gerçi o mektubu saklasaydı bile belki de sonuca hiçbir etkisi olmayacaktı.

Shane kendi paçasını kurtarmak için Roman'ı kurtların önüne atarak üstünlüğü ele geçirmişti.

Fakat Roman aynı şeyi ona yapmayacaktı. Şu anda bile –itibarını yitirmenin eşigindeyken bile– başka bir adamın daha hilekâr bir tanrı tarafından ezilip yaralanmasına sebep olmayacaktı.

Ben üzerime düşeni yaptım ama yenildim.

Ne var ki Iris'i düşündüğünde yüreği sızladı. Iris yarın için ondan medet umuyordu.

Roman'ın sessizliği fazla uzamıştı. Dacre ayağa kalktı, boyu ürkütücüydü. Odadaki her duvar, her insan âdeta bir girdapmış gibi ona doğru çekiliyordu. Çökmüş yıldız. Ağırlık merkezi.

“Sana son kez dört soru soracağım, Roman,” dedi Dacre. “Dördüne de cevap verebilirsin. Ama sözcüklerini dikkatli seç çünkü bir yalanını daha yakalarsam affetmem.”

Roman başıyla onaylayıp bekledi.

“Neden bana ihanet ettin?” dedi Dacre. “Neden Iris *Elizabeth* Winnow'a Hawk Shire hakkında bilgi verdin? Sana iyi davranmadım mı? Seni kurtarmadım mı?”

Roman derin bir iç çekti. Ne söylemek istediğini ve bunu nasıl ifade edeceğini düşünüyordu ki babası aniden yerinden fırladı.

“Başkumandanım,” dedi yalvarırcasına. “Gördüğünüz gibi oğlum hasta. Lütfen–”

Dacre elini kaldırdı. “Sessiz ol. Bırak da Roman konuşsun.”

Bay Kitt başını eğdi.

Roman doğrudan babasına bakmadı ama göz ucuyla nasıl titrediğini gördü. İnsanın heybetli babasını böylesine çökmüş hâlde görmesi ne tuhaftı.

“Size ihanet ettim,” dedi Roman, “çünkü onu seviyorum.”

Dacre bu cevabı beklemiyordu. Şaşırmıştı fakat sonra sert bir kahkaha attı. “Peki bu, kendini yok etmek için yeterli bir sebep mi? Ah, siz ölümlüler... Aklınızla hareket edeceğiniz yerde kalbinizle düşünürsünüz.”

“Size ihanet ettim çünkü Iris Elizabeth Winnow’u seviyorum,” diye devam etti Roman sakince, Dacre’in küçümseyici sözlerini duymamış gibi. “O, bu dünyada iyi olan her şeyin vücut bulmuş hâli ve Hawk Shire’a yapacağınız saldırı, basitçe söylemek gerekirse, onun hayatını tehlikeye atacaktı.

“Bencilliğiniz yüzünden Iris’in öldüğü bir dünyada yaşamaya katlanamazdım, bu yüzden onu uyardım. Halkımdan sayısız kişiyi öldürdüğünüz ya da yaralayıp sırf kafaları karışsın, kendilerini size borçlu ve bağımlı hissetsinler diye yarım yamalak iyileştirdiğiniz bir dünyada yaşamaya da katlanamazdım. Siz, efendim, beni asla gerektiği gibi iyileştirmediniz. En başta yaralarımın müsebbibi sizsiniz. Siz olmasaydınız ciğerlerimi yakan gazı asla solumayacaktım. Siz olmasaydınız şarapnel parçalarının bacağıma battığını asla hissetmeyecektim.

“Böylesine kudret ve büyü sahibi bir tanrıyken dar görüşlülüğünüz ve korkaklığınız yüzünden sonsuz günlerinizi başkalarına zarar vererek yaşamayı tercih etmeniz ne acımasızca, ne korkunç bir şey. Sizi iyiliklerinizden dolayı sevmeyi *seçmemize* izin vermek yerine korku ve ıstırapla bize boyun eğdiriyor, kendinize hizmet ettiriyorsunuz. Bu affedilmez bir şey ve yarın bize karşı savaşı kaybettiğinizde anlayacaksınız ama artık çok geç olacak.

“İddia ettiğiniz gibi beni hiç kurtarmadınız. Avalon Bluff’taki o tarlada. Siz beni kurtarmadınız ama Iris kurtardı.”

Dacre yumruğunu masaya vurdu. Dudakları öfkeyle geriye çekilmişti. İlahi güzelliği bir anda öylesine bir çirkinliğe bürünmüştü ki Roman, derisinin altındaki gerçek kemikleri görünce irkildi. Dacre yalnızca kendini önemseyen, kalbi çürümüş bir tanrıydı.

“Bir kadın için mi bana ihanet ettin?” dedi. “Kuvvetlerimin içindeki en büyük aptal sensin. En büyük yüz karasısın.”

Sözleri Roman’a çarpıp geri sekti. Roman gülümsedi, sanki alev yutmuş gibi hissediyordu. O alev iliklerini sarmış, damarlarını aydınlatıyordu.

"Ah, size yüz kere daha ihanet ederdim," dedi sesi yükselerek. "*Bin kere* daha ihanet ederdim."

"*Yeter!*" diye kükredi Dacre. Gerginlik havada yıldırım gibi çatırdarken Roman o yıldırımın üzerine düşmesini bekledi.

Korkmuyordu. Dizleri titrese bile bunun cesaretinden dolayı olduğunu biliyordu. Söylemek istediği sözleri –*hissettiği* sözleri– söylemişti. Artık hiçbir pişmanlığı kalmamıştı.

"Bunu aşağıya götürüp hainler koğuşuna zincirle," dedi Dacre, Val'e bakarak.

Roman, Val'in arkasından gelip kollarını kavradığını hissettiğinde direnmedi.

"Onu aşağıya zincirledikten sonra," diye devam etti Dacre, sesi keyifli bir hâl almıştı, "git Iris'i getir. Onunla bir kez daha konuşmak istiyorum."

"Hayır," diye fısıldadı Roman. Dacre'in emrinin tüm ağırlığı üzerine bir kılıç gibi inerek gövdesini ikiye yarıdı. Çırpınmaya başladı. Val'in demirden farksız ellerinden kurtulmaya çalıştı. "*Hayır!*"

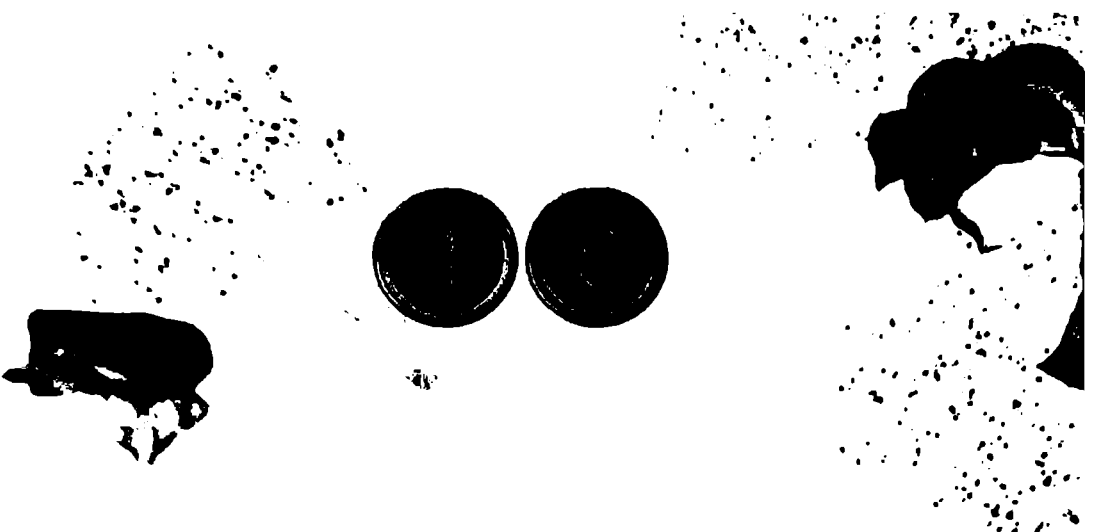
Sesi boğazından sökölüyormuş gibi hissedene dek bağırdı. Val onu oturma odasının kapısına doğru sürüklüyordu. Kapı bir ağız misali açıldı; aşağıdaki diyarın karanlığı görünüyordu. Ama Roman kolay lokma olmayacaktı. Vücudunu morluklar içinde bırakma pahasına neredeyse Val'in elinden kurtulmuştu ki Dacre tepesine dikildi.

Tanrı elini kaldırdı ve parmaklarını büktü.

Roman'ın ciğerleri daraldı ve nefesi kesildi.

Vücudundaki tüm gücün çekilmesiyle dizlerinin bağı çözüldü. Gözünün önünü yıldızlar kapladı. Ama zihninde onun adını fısıldadı. Karanlığın derinliklerine gömülürken ona tutundu.

Iris.

Ruhun Ruhuma Yeminli

Iris gözlerini açtı, onu neyin uyandırdığından emin değildi. Başı Forest'ın omzundaydı, Forest'sa derin bir uykundaydı.

Kanepede oturuyorlardı ve camın ardı karanlıktı. Çay hâlâ masadaydı, kitap Forest'ın kucağında açık duruyordu. Yalnızca bir lamba yanıyor, solgun kehribar ışığı duvarlara çizgiler düşürüyordu.

Ortam tamamen sessizdi, ta ki Iris mutfaktan gelen su sesini işitene kadar. Peşi sıra çaydanlığın ocağa yerleştirilirken çıkardığı o tıkırtıyı duydu. Evde biri vardı. Tüyleri ürpererek kanepeden kalktı.

Mutfağa doğru yürüdü ve köşeyi döndüğünde davetsiz misafiri gördü.

Uzun siyah saçlar. Gündelik bir elbise. Çiçeklerden yapılmış bir kuşak.

“Enva?” dedi Iris, şaşkınlığını gizleyemeyerek.

Enva dönüp ona baktı. “Merhaba, Iris.”

“Gerçekten burada mısın yoksa rüya mı görüyorum?”

Tanrıça cevap vermedi fakat buharı tüten çaydanlığa uzandığında çaydanlık ellerinde silikleşti.

O hâlde rüya, diye düşündü Iris. “Neden yine beni görmeye geldin?”

Enva doğruldu. Sanki bir mutfakta bulunmak, ölümlü işleri yapmaya çalışmak onu birden rahatsız etmişti. “Seni tekrar görmek istedim. Sen aşağıya inmeden önce.”

Iris ona uzun uzun baktı. “Bugüne dek başka kaç rüyaya girdin?”

“Sayamayacağım kadar çok.”

“Attie’yi de ziyaret ettin.”

“Evet,” dedi Enva dikkatle. “İkinizin de ninniyi duymasını istedim.”

“Peki ya Forest?”

“Birkaç kez.”

“Ya Kitt?” diye sordu Iris. “Onun rüyalarına da girdin mi?”

“Düşündüğün şekilde değil.”

“Nasıl peki?”

Enva ocağın başında elini salladı. Çaydanlık yeniden belirdi ve Enva onu tuttuğunda bu kez silikleşmedi. Bir fincana sıcak su doldurdu. “Kim olduğunu hatırlamasına yardım ettim.”

Iris sessizliğe gömülerek Roman’ın ona yazdığı sözleri hatırladı. *Her gece rüyamda bütün parçaları bir araya getirmeye çalışıyordum. Sana geri dönmenin yolunu bulmaya uğraşıyordum.*

“Böylece Dacre’in kuyusunu kazdın,” dedi Iris.

Enva gözlerini fincanından ayırmadan bir kaşık dolusu bal koydu. “Oath’tan pek çok askeri savaşılmaya teşvik ettim. Abin onlardan biriydi. Batıya yeterince yardım giderse Dacre’in ölümlü bir el tarafından öldürülebileceğini umuyordum. Ama o askerlerin çoğu henüz başında şarkı söylemediğim mezarlarda yatıyor, bir kısmını da kocam iyileştirip kendi ordusuna kattı. Cismani hâlimle şehirden ayrılamıyordum ama Alva’nın büyüğü sayesinde askerlere rüyaları aracılığıyla ulaşarak kim olduklarını hatırlamalarına yardım ettim.”

“Peki, fırsatın varken Dacre’i neden öldürmedin?” diye sordu Iris usulca. “Mir’i, Alva’yı ve Luz’u mezarlarında öldürdüysen neden Dacre’i da öldürmedin?”

Bu soru üzerine Enva başını çevirdi. Nefes alıp verirken kaskatı kesilmişti ve Iris, cevap vermek yerine gitmeyi seçip seçmeyeceğini merak etti.

“Hiç birine yemin ettin mi, Iris?”

Enva’nın sorusu o kadar beklenmedikti ki Iris şaşkınlıkla bakakaldı. Fakat gözlerini yumduğunda loş bir bahçede Roman’a ettiği yeminler hâlâ kulaklarında çınılıyordu.

Öldüğümüzde bile ruhun benimkine sadık kalsın.

“Evet,” dedi.

“Onunla yan yana hükmetmek üzere aşağıya indiğimde birbirimize yemin ettik. Fakat Skywardların yeminlerinin, Underlinglerin yeminlerinden son derece farklı olduğunu bilmiyordum. Ben sözlerimle onun ölümsüzlüğünü asla sonlandırmayacağıma yemin ettim ama o aynı yemini etmedi. Balayımızda, diyarının en derinlerine indiğimde bile beni öldüreceğinden korkmuyordum. Varlığımın onu büyülediğini biliyordum. Ama bir gün benden bıkacağını da biliyordum. Bir gün gelecek, büyümü çalmak ve beni ortadan kaldırmak için yanıp tutuşarak boğazıma bıçak dayayacaktı.” Enva çayını bitirip fincanı tezgâha koydu. Sonra omzunun üzerinden Iris’e baktı. “Onu yaralayabilirim. Rezil edebilirim. Kurnazlığımla alt ederek diyarından kaçabilirim. Ama yeminimi bozup öldüremem.”

Iris, Enva’nın sözlerini uzun uzun düşündü. Ölümsüzlüğü muhafaza etmenin, eşlerin birbirleriyle evlenip sonra birbirlerini öldürmesini engellemek için mi Skyward yeminlerinin bir parçası olduğunu merak etti. Tanrıların, en yakınlarından daha fazla güç çalmasını önlemek için. Sözde sevdiklerinden.

“Kocama defalarca yalan söyledim,” diye devam etti Enva. “Benden diğer dört ilahı öldürmemi istediğinde ölümlü Kralınız Alzane’e da yalan söyledim. Aramızda bir anlaşma vardı. Bu

diyardaki son tanrıça –büyünün son taşıyıcısı– ben olacaktım ama bunun için başka bir yemin daha etmem ve Oath'ta kalmam gerekiyordu, böylece Kral beni pençelerinin arasında tutabilecekti. Mir, Alva ve Luz'un başında söylediğim şarkı uykularında boğazlarına saplanan bir bıçak gibiydi. Onlar sorunluydular ve öldüklerine sevinmiştim. Ama Dacre'ı öldüremezdim. Bu yüzden onu asırlarca mezarında tutabilmek için durmaksızın şarkı söyledim. Alzane'in bundan haberi yoktu; benim dışımda bütün tanrıların öldüğünü sanıyordu ve hepimizin uyuduğuna dair bir hikâye uydurdu; böylece halkı bize tapmaya, büyü ve barış içinde yaşamaya devam edecekti.

Iris, Enva'nın yüzünü dikkatle inceledi. Bunca zaman bir yalanı sürdürmenin nasıl bir şey olduğunu merak etti. Kana susamış bir kocayla evli olmanın. Elinde sonsuz bir güç tutarken bir şehre hapsolmanın. Vaktiyle neşeyle parıldayan bir büyü'nün artık yalnızca acı vermesinin.

"Dacre Oath'ta," dedi Iris. "Kitt Malikânesi'nde."

"Biliyorum." Enva bakışlarını kaçırdı. "Onu bir rüyada buldum. İşte o zaman kesik başımı ellerinde tutana kadar durmayacağını anladım."

"*Iris.*"

Forest'in sesiydi bu, uzaktan ama telaşlı geliyordu. Iris, dizine dokunarak onu sarstığını hissetti.

Rüyası dalgalanmaya başladı, dağılmak üzereydi. Iris dişlerini sıktı, zemin ayaklarının altında parça parça yok olmaya başlarken bile rüyaya biraz daha tutunmaya çalıştı.

Cesaretini toplayarak, "Neden bana annem gibi göründün?" diye sordu. "Neden en başında kim olduğunu göstermedin?"

Enva gülümsedi. Gülüşü solgun bir hilal gibiydi ve saçları, fırtınaya çekiliyormuşçasına savrulmaya başladı.

"Siz ölümlüler kolay kolay güvenmiyorsunuz. Ama bana güvenmene ihtiyacım vardı, Iris."

Rüya bir anda dağıldı.

Iris gözlerini açtı. Başı dönüyor, soğuk soğuk terliyordu. Forest yine dizini sarsınca doğruldu ve boynunun hafifçe turtulduğunu fark etti. “Ne oldu?”

“Duyuyor musun?” Forest’ın sesi o kadar kısıktı ki Iris neredeyse sözlerini anlayamayacaktı.

İkisi de hareketsiz kalıp kulak kesildi. *İşte*, bu kez Iris de duymuştu. Biri kapının kilidini açmaya çalışıyor gibiydi.

“Yavaşça kalk,” dedi Forest. “Mutfığa saklan. İşler kötüye giderse hemen kaçmanı istiyorum. Attie’nin evine git, tamam mı?”

Iris konuşamadı, gözleri korkuyla büyümüştü.

“Git,” diye ısrar etti Forest, ayağa kalkarken onu da peşinden sürükledi.

Iris dediğini yaparak karanlık mutfığa koştu ve dolapların arkasına saklandı. Oradan oturma odasını göremiyor, bu da onu endişelendiriyordu. Forest’ı göremiyordu ve bunun nedenini anlayamıyordu. Neden biri gecenin bir yarısı evlerine girmeye çalışıyordu?

Kapı gıcırdayarak açıldı.

Bir anlığına mutlak bir sessizlik oldu, öyle ki Iris nefes almaya bile korktu. Sonra adım sesleri duyuldu. Hava bir anda sis, rutubetli taş ve yıpranmış deri gibi kokmaya başladı. Lamba titredi.

Iris avucunu ısırarak yükselen korkusunu bastırmaya çalıştı. Yabancı olduğu yerde durdu.

Bir an sonra şiddetli bir çatırtı ve boğuk bir inilti duyuldu. Sanki masa kırılmış, bedenler mobilyalara çarpıp duvara savrulmuş, duvardaki tek çerçeve sarsılmıştı. Lamba devrilirken kehribar ışığı söndü. Daire karanlığa gömülünce Iris hızlı hızlı solumaya başladı, olduğu yerde çöelmeye devam ederken kasları yanıyordu.

Biri acı içinde çığlık attı. Iris elektrik çarpmışçasına sarsılırken onun Forest olduğunu biliyordu. Darbeyi kendisi almışçasına biliyordu.

Forest onu bırakıp kaçmasını istemişti. Ama Iris dişlerini sıkarak ayağa kalktı, büfenin üzerine bıraktığı kılıcı hatırlamıştı.

Bu daireyi avucunun içi gibi biliyordu. Zifiri karanlıkta bile içinde dolaşabilirdi ve ses çıkarmadan yürüdü. Fakat mutfaktan çıktığı anda sokak lambasının ışığı içeriye doldu. Iris kırılmış masayı, yere düşüp parçalanmış demliği gördü. Forest'ın ilaç şişeleri kırılmış, içlerindeki haplar etrafa saçılmıştı. İki silüetin kanepeye karşı boğuştuğunu görebiliyordu, biri diğerinin üzerine çıkmış, durmaksızın yumruk atıyordu.

Forest yeniden inledi, yabancıнын altında kalmıştı.

"Nerede o?" dedi tanımadığı bir ses. "Kız kardeşin nerede?"

Onu istiyordu. Iris kılıcı uzandı.

Ceket yere düşerken Iris kılıcı kınından çekti. İleriye doğru bir adım atarken yaprak gibi titriyordu, öyle ki kemiklerinin yerinden çıkacağından korktu. Fakat kılıcı havaya kaldırdığında aklına Enva'nın kılıç hakkında söyledikleri geldi.

Kemiği ve eti tereyağını keser gibi kesebiliyor, tabii onu kullanan kişi bıçağına ve kabzasına önce kendi kanını sunarsa. Kılıcı savurmadan evvel kendini zayıflatıp elini yaralayarak fedakârlık yaparsa.

Iris bir an tereddüt ettikten sonra kılıcın keskin kenarına uzandı. Çelik avucunu kestiğinde yüzünü buruşturdu, sıcak kanı hızla akmaya başladı. Kabzasını iki eliyle tutmak canını acıtıyordu; metal kayganlaşmıştı ve Iris daha önce bir şey tutarken kendini hiç bu kadar beceriksiz hissetmemişti.

Ama tekrar bir adım attı ve demliğin bir parçası ayağının altında çatırdadı.

Yabancı, abisini dövmeyi bırakıp ona döndü. Yüzüne incecik bir ışık vuruyordu.

Iris onu tanıdı. Dacre'ın adamlarından biriydi. Val. Roman'ın yazılarını *Gazette*'e getiren adam. Eithralları yöneten, sırtlarına binip onları süren adam.

“İndir o kılıcı, Iris,” dedi ayağa kalkıp ona dönerken. El-divenli elini kaldırdı. Eklem yerlerinde metal dikenler vardı. “Benimle gelirsen abini sağ bırakırım.”

Forest yerde inledi. Dikkati dağılan Iris bir an için abisine baktı. Forest’ın yüzü kan içindeydi, burnu kırılmışı benziyordu.

Val dikkatinin bölünmesini fırsat bilerek ileri atıldı.

Hiç şüphesiz kılıcı elinden kolayca alabileceğini düşünüyordu. Fakat Iris ellerini indirdi ve kabzayı karnına yaslayarak kılıcın ucunu yukarı kaldırdı. Böylece Val dosdoğru kılıca yürümüş oldu ve çelik göğsüne saplandı.

Boğuk bir şaşkınlık nidasıyla Iris’e baktı. O anda Iris, bunun hangi kılıç olduğunu anladığını fark etti. Ama artık çok geçti.

Val yere yığılırken kılıç yukarı doğru kesmeye devam etti ve giysilerinin altında gizlediği iki gümüş kolyeye takıldı. Biri küçük bir flüt, diğeri demir bir anahtardı. Zincirler çeliğin büyüğü altında kırıldı ve rüzgâr çanlarını andıran bir ses çıkarak yere düştüler. Kılıç yukarı doğru kesmeye devam ederek kalbini, göğüs kafesini, kaburgalarını ikiye ayırdı.

Onu öldürdüm.

Iris inlediyse de kabzayı bırakmadı. Val’in yere yığılmasını ve altında bir kan gölünün oluşmasını izledi. Anahtara ve küçük flüte baktı, gittikçe büyüyen kırmızı gölde iki ada gibiydiler. Teni karıncalanırken ağzına safra doldu.

Bir adam öldürdüm.

“Iris.”

Iris kılıcı yere bıraktı ve Val’in üzerinden atlayarak abisinin yanına koştu.

“Yaralandın mı?” diye sordu Forest, hırıltılı bir sesle.

“Hayır,” dedi Iris, avucu hâlâ yansa da. “Ama sen yaralanmışsın.” Ona odaklanmak bir nebze de olsa dikkatini dağıtıyordu. Kanepedeki örtüyü alıp nazikçe Forest’ın yüzünü sildi.

“Göründüğü kadar kötü değil,” dedi Forest. “Ama kimdi o? Senden ne istiyordu?”

“Dacre’in adamlarından biri,” dedi Iris, Forest’ı ayağa kaldırırken.

İkisi de ne yapacaklarını bilemeden Val’e baktı. Onu burada mı bırakmalıydılar? Bir yere mi gömmeliydiler? Yoksa yakmalı mıydılar?

Iris, Forest’in itirazlarına aldırmadan yere eğilip flütle anahtarı aldı.

“Yapma, Iris!”

Iris ona kulak asmayıp parmaklarını anahtarın etrafına kapadı. Ardından kılıca uzandı ve Forest başka soru soramadan konuştu.

“Bu gece burada kalamayız. Gitmemiz gerek.”

Birini öldürdüm, diye geçirdi içinden, gözlerini sımsıkı yumarken.

Val’in son olmayacağını fark ettiğinde içi ürperdi.

Attie’nin babası, gecenin bir yarısı onları verandada gördüğüne pek de şaşırmamış gibiydi. Evin lambaları yanıyor, panjurların arasından ışık süzülüyordu ki bu Iris’in, bu saatte arkadaşının ailesini rahatsız ettiği için duyduğu suçluluğu biraz olsun bastırdı.

Bay Attwood, karman çorman olmuş saçları ve sırtında kılıçla Iris’e, sonra yüzü gözü şişmiş Forest’a şöyle bir baktı ve kapıyı ardına kadar açtı.

“Çok özür dilerim,” dedi Iris, buraya koştur koştur geldiklerinden nefes nefese kalmışlardı. “Ben... biz nereye gideceğimizi bilemedik.”

Evden pekmez ve bisküvi kokuları yükselince Iris neredeyse olduğu yere yığılacaktı.

“Girin, *girin*,” dedi Bay Attwood, onları içeri davet ederek. “Zor bir gece geçirdiğiniz belli. Biz de az önce çay demlemiştik.”

“Bazen uyuyamadığımda bir şeyler pişiririm,” dedi Attie, sıcak bisküvi dolu tabağı yemek masasına bırakırken. “Bluff”ta birkaç kez Marisol’le mutfaka girmiştım. Bana bisküvi yapmayı öğretti ama hâlâ doğru düzgün yapamıyorum.”

Iris gülümseyerek tatlı bisküvilerden bir tane aldı. Aslında aç hissetmiyordu ama damağında eriyen şekerli tat onu sanki kendine getirmiş, uyuşukluğundan sıyrılmasını sağlamıştı.

Yanında oturan Forest, Bayan Attwood’un iğne ve iplikle kaşını dikmesini minnetle izliyordu. Tobias masanın diğer tarafında, Attie’nin yanında oturuyordu. Iris ne onu burada gördüğüne ne de Attie’nin ailesinin, Tobias buradayken sokağa çıkma yasağı başladığından kalması için ısrar etmesine şaşırmıştı.

Attwood ailesi olacakları biliyordu. Bu yüzden hâlâ uyanık- tılar, böyle bir gecede uyumak imkânsız görünüyordu. Yalnızca Attie’nin küçük kardeşleri, sabah olaklardan habersiz üst kattaki yataklarına yatırılmışlardı. Ebeveynleri, çocuklar endişelenmesin diye sıradan bir geceymiş gibi gözüksün istemişlerdi.

“Yarın McNeillara gideceğiz,” dedi Bayan Attwood, yeni demlenmiş çayı masaya bırakırken. “Evlerinin ley hattı üzerinde olduğunu biliyorum. Orada güvende oluruz.”

Bay Attwood başıyla onayladıysa da yüzü endişeliydi.

Tobias dördüncü bisküvisini yerken düşüncelere dalmıştı, pek konuşmuyordu. Fakat Attie, Iris’le göz göze geldi. Aşağıya inceklerinden kimseye bahsetmemişlerdi ve bu haberi nasıl vereceklerini bilmiyorlardı.

Saat üçe geldiğinde çay çoktan bitmiş, bisküviler silinip süpürülmüştü. Grup oturma odasına geçmişti. Bay Attwood şöminede yanan ateşi harlarken Iris, Attie’yle birlikte bulaşıkları mutfaka taşıdı.

“Bunları yıkamamızın bir anlamı var mı ki?” diye iç geçirdi Attie. “Yarın bu ev yerinde olmayabilir. Gerçi evin herhangi bir yeri ayakta kalacaksa kesin eviye kalır, demedi deme.”

Iris musluğu açıp bulaşıkları yıkamaya koyuldu. “Sana bir şey söylemem gerek.”

Attie hemen dikkat kesildi. “Ne? Bu gece kılıcı kullandın, değil mi? Elinin sargılı olduğunu gördüm.”

Iris yüzünü buruşturdu. “Evet ama başka bir şey daha var.” Duraksayıp fincanlardan birini kurulaması için Attie’ye uzattı. “Bir anahtar buldum.”

“Aşağıdaki diyarın anahtarı mı?” diye fısıldadı Attie.

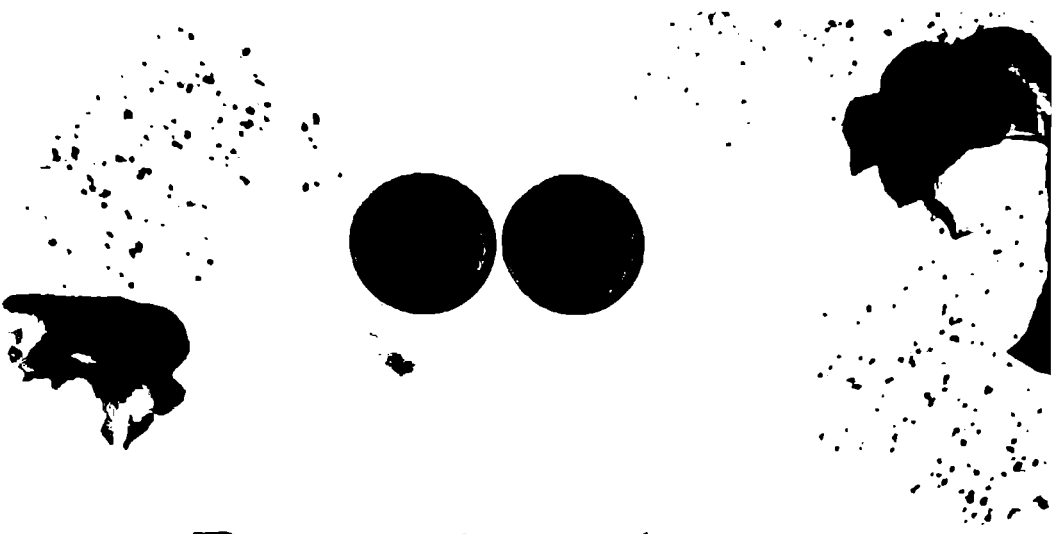
Iris başıyla onayladı. “Kitt’le bu gece bir plan yapmıştık. İkimiz onunla nehrin kuzeyinde buluşacaktık, o da bize bir anahtar verecekti. En kötü ihtimalle bizi oturma odasının kapısından gizlice geçirecekti. Bizimle birlikte aşağıya gelmek istiyor. Ama şimdi bir anahtar bulmuşken... Bence yarın sabah ailelerimizi güvenli bir yere yerleştirdikten sonra doğrudan en yakın kapıya gidelim. Çünkü Kitt’le buluşmak için elimizde kılıç ve kemanla nehri geçmek çok riskli olur.”

Attie sessiz kalıp Iris’in sözlerini düşündü.

“Emin misin, Iris?” dedi, temiz fincanları yerlerine koyarken. “Her şey başlamadan önce Kitt’i görmeyi ne kadar çok isteyeceğini tahmin edebiliyorum. Bizimle gelmesini.”

Iris bir an için konuşamadı. Elindeki sargı iyiden iyiye ıslanmıştı, avucundaki kesik zonkluyordu.

“Evet, eminim,” dedi sonunda, Attie’ye bir fincan daha uzatarak. Attie’nin yüzündeki hüznü hafifletmek için kendini gülümsemeye zorladı. “Onu yarın göreceğimden de eminim. Her şey bittikten sonra.”

Bütün Hainlerin Kendini Bulduğu Yer

Roman kıpırdandı, yüzü sıcak taşın üzerindeydi. Sanki ağır bir şey tarafından yere bastırılıyormuş gibi hissediyordu. Başı zonkluyordu, ağzı kurumuştı. Havada kükürt ve çürük kokusu vardı, buharın tıslamasını, kaynayan sıvının fokurtusunu duyabiliyordu.

Gözlerini açtığında aşağıdaki diyarın tam kalbinde olduğunu gördü. Fokurdayan sarı havuzlar, boğucu gölgeler, etrafa saçılmış iskeletler, dans eden buhar. Bu manzaranın tamdık gelmesi ne tuhaftı. Fakat ellerini hareket ettirmeye çalıştığında bir direnç hissetti, ardından demirin taşa çarpma sesi duyuldu.

Roman, bedenini kendine ait değilmiş gibi inceledi. Başta ne gördüğünü anlayamayacak kadar hissizdi ama sonra geçmiş soğuk bir akıntı misali birden içine doldu.

Iris'in *Tribune*'de masanın üstünde oturduğu ânı hatırladı. Bedenleri bir olurken bacaklarını beline, ellerini saçlarına dolamıştı. Dacre'in oturma odasında yönelttiği suçlamaları ve soru-

ları hatırladı. Pişmanlıkları nasır tutmuş deri misali üzerinden soyulurken verdiği cevapları, ardından gelen o tarifsiz acıyı.

Dacre'in hainlere biçtiği kader buydu: Buharların ve gölgelerin arasına zincirlenmiş hâlde yavaş yavaş ölmek.

Hayır, diye düşündü Roman, zincirleri çekiştirerek. Bileklerine bağlıydılar, paslı kenarları tenine batıyordu. Ayağa kalkmaya çalıştı ama zincirler buna izin vermeyecek kadar kısaydı ve eski, çürümüş kemikler botlarının altında ezildi.

Zincirleri bir kez daha çekiştirdiğinde kollarından aşağı kanın süzüldüğünü hissetti.

Tam da o sırada yukarıdan buz gibi bir hava esti.

Roman donakaldı ama kükürt havuzlarının üstünde dalgalanan kanatların gölgesini görebiliyordu. Eithral çılgılık attığında tüyleri diken diken oldu.

Kıpırdama, Kitt. Konuşma, kıpırdama.

Iris'in sesi zihninde yankılandı. Altın sarısı bir tarlanın anısı gözünde canlandı; bedeni bedeninin üzerinde, onu toprağa bastırıyordu. Onunla birlikte nefes alıyordu. Onunla birlikte yaşıyordu. Ona emir veriyor, onu hayatta tutmak için çabalıyordu.

Roman gerisin geri taş zemine çöküp kemiklerin arasına oturdu. Ama eithralın yukarıda daireler çizdiğini görebiliyordu. Sanki yaratık yakında olduğunu biliyordu ve onu bulmaya kararlıydı.

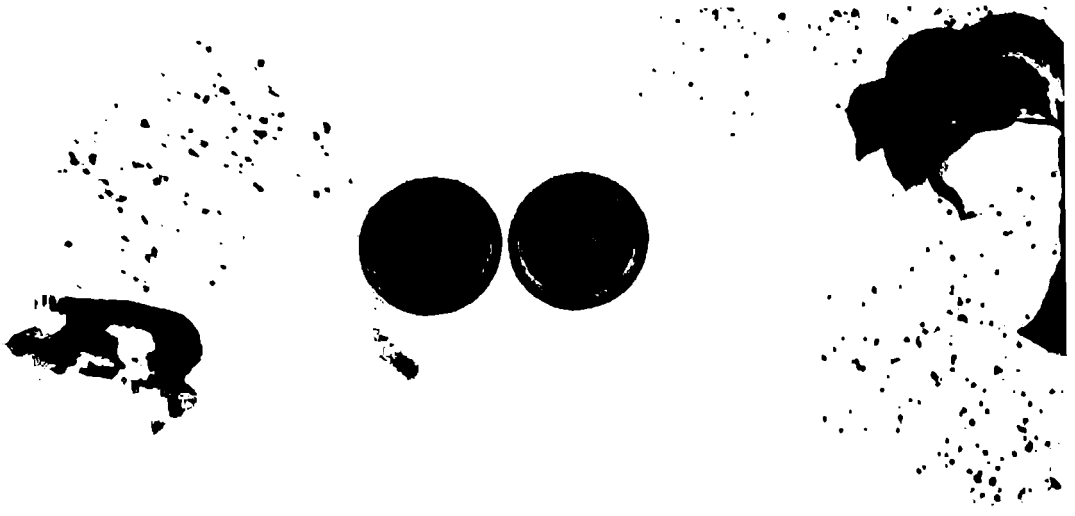
Kıpırdama.

Roman gözlerini yumdu, şakaklarından aşağı ter damlıyordu.

İşte bu, Dacre'in hainlerine biçtiği kaderdi. Onu inkâr edenlere ya da ona karşı gelenlere. Onun boyunduruğundan kurtulmaya çalışan herkesin sonu buydu.

Dacre onların geçmeyen yaralarını iyileştirmiyordu. Acılarını maskeleyemiyor, anılarını silip onları yeniden başlamaya zorlamıyordu.

Canavarlarına yem ediyordu.

Daha Önce Geçtiğin Bir Kapı

Inkriidden Tribune'ün manşeti sabahı ikiye böldü. *Öncesi* ve *sonrası*. Cehaletin mutluluğu ve idrakin korkunçluğu.

Iris, Attwoodların penceresinin önünde durmuş, Dacre'in ultimatومunun sokakta nasıl yankı bulduğunu izliyordu. İnsanlar ellerinde valizleri ve kıymetli eşyaları, yüzlerinde endişeli ifadelerle evlerinden çıkıyordu. Kimileri kuzeye gidiyordu, kimileriye güneye, güvenli bir binaya sığınmaya.

Iris bu telaşlı göçü izlerken midesi çalkalandı.

Sahnenin bu kadar tanıdık olmasından nefret ediyordu. Gözlerini her kapadığında Avalon Bluff'ı görmekten nefret ediyordu.

Tobias, ailesini almak üzere sabahın ilk ışıklarıyla yola çıkmıştı. Attie ona McNeilların adresini vermişti; önceden kararlaştırdıkları buluşma ve sığınma noktası orasıydı. Gazete satıcıları gazeteleri kapılara bırakmaya başlamadan evvel yola çıkmakla iyi etmişti zira saat sekizden sonra sokaklar o kadar

karışık bir hâl almıştı ki bir aracın ilerleyebilmesi mümkün değildi.

“Benim gidip Sarah’yı almam gerek,” dedi Forest, Iris’in yanına gelerek. “Sence *Gazette*’te midir yoksa önce babasına mı gideyim?”

“Bence çoktan ofise gitmiştir. Hep işe ilk gelenlerdendi.” Iris şu an *Gazette*’te neler olup bittiğini merak etti. Zeb, *Ink-ridden Tribune*’ün ortalığı böylesine karıştırmasına şaşırıp gıpta etmiş, kendi gazetesinin ön sayfasının değiştirildiğini görünce küplere binmiş olmalıydı.

Gerçi Iris, gazeteyi kendi gözleriyle görene kadar bunu başardığına inanamayacaktı.

Forest’in peşinden sokağa inip abisinin kolunu tuttu. Forest’in yüzü yara bere içindeydi, sağ gözü de hafifçe şişmişti ama bakışları berraktı, odaklıydı. Iris, aklının çoktan kilometrelerce uzağa gittiğini görebiliyordu; Sarah’ya nasıl ulaşabileceğini hesaplıyor olmalıydı.

Iris, “Sarah’yı Thornberry Meydanı, 2928 numaraya getir,” dedi. “McNeillerin evine. Sizi orada bekleyeceğiz.”

Forest başıyla onayladı. “*Gazette*’teyse ve babasını almamız gerekirse geç kalabiliriz.”

Iris dudağını ısırды, itiraz etmek istiyordu. Ama o sırada rüzgâr eserek bir gazeteyi kaldırımın kenarına savurdu. Iris manşetinin yazı tipini görür görmez onun *Gazette* olduğunu anladı. Eğilip aldı ve ön sayfayı düzeltti.

Makalesini tam da orada, ön sayfanın ortasında görünce göğsünü saran duygunun adını koyamadı. Sıradan bir okur için bu metin yalnızca bir dizi adres gibi görünebilirdi. En altında küçük puntolarla *devamı üçüncü sayfada* yazıyordu. Iris üçüncü sayfayı çevirdi. Forest ne yaptığını görmek için şaşkın bakışlarla yanına gelmişti. O sayfada başka adresler vardı. Sonunda da bunların ne olduğuna dair kısa bir açıklama bulunuyordu:

**BU ADRESLERİN BÜYÜLÜ LEY
HATLARI ÜZERİNDE OLDUĞU YA DA
OLABİLECEĞİ DÜŞÜNÜLMEKTEDİR.
BOMBARDIMAN SIRASINDA SİĞINAK
GÖREVİ GÖREBİLİRLER.**

"Şayet sen, Sarah ve Bay Prindle zamanında McNeillara ulaşamazsanız," diye başladı Iris, gazeteyi Forest'ın ellerine tutuşturarak, "bu listedeki adreslerden birine gidin. Ya da büyülü olduğunu bildiğin başka bir binaya. Sizi koruyacaktır."

Forest sonunda anladı. Gözleri ışıldarken parmaklarını Iris'in saçlarına dolayıp alnına bir öpücük kondurdu.

"Sana seninle ne kadar gurur duyduğumu hiç söyledim mi?" diye sordu.

"Evet ama bunu duymaktan asla bıkmayacağım," dedi Iris, alaycı bir gülümsemeyle.

"Bu arada... Saçını beğendim. Yakışmış."

"Daha *yeni* mi fark ettin, Forest?"

Forest gülümsemekle yetinip yola koyuldu. Kolunun altına sıkıştırdığı gazeteyle kalabalığın arasında gözden kayboldu.

Iris bir süre daha orada durarak endişelerini yatıştırmaya çalıştı. Forest ve Sarah için endişeleniyordu, Tobias ve ailesi için. Marisol, Lucy ve Keegan için, onlar hâlâ şehrin dışındaydılar. Roman için endişeleniyordu. Iris'le Attie sözleştikleri yere gitmediklerinde ne düşünecekti?

Pantolonunun cebinde saklı demir anahtara dokundu.

"Gitmeye hazır mısınız?"

Arkasına dönüp baktığında Attie'nin basamaklardan inerek ona doğru geldiğini gördü.

"Sanırım evet."

"Masada lapa ve yumurta var, istersen biraz ye. Babam yola çıkmadan önce herkesin güzelce kahvaltı yapmasında ısrar etti."

"Şu an bir şey yiyebileceğimi sanmıyorum."

“Ben de.” Attie sessizleşerek sabah ışığına karşı elini gözlerine siper etti. “Bunu yüksek sesle söylemek garip ama ne düşüneceğimi gerçekten bilmiyordum.”

“Ne hakkında?”

“Kaç komşumuzun değerli eşyalarını bir valize doldurup *kuzeye* gittiği hakkında.”

Iris sessizce önlerinden geçen insanları izledi. Nehrin kuzey yakasından gelen aileler, güney yakasından kaçan aileler. Bazı insanlar hüngür hüngür ağlayarak etrafta boş boş dolanıyordu. Bazıları her şey normalmiş gibi davranıyor, günlük hayatına devam etmeye çalışıyordu.

Birkaç paniğe kapılmış insanın, şehrin güneyindeki tüm kapıların ve ara noktaların Dacre’in ordusu tarafından barikatlarla kapatıldığını söylediğini duymuştu. Oath’tan çıkış yoktu; insanlar sadece nehrin hangi tarafında kalacaklarını seçebilirlerdi.

“Tanıdığım insanların daha fazlasının Dacre’a boyun eğmeyi reddedeceğini sanmıştım ama yanılmışım.” Attie omuz silkti fakat Iris onun ne kadar kırıldığını, ne kadar üzüldüğünü görebiliyordu.

“Bazen,” diye başladı Iris, “başımıza en kötüsü gelmeden içimizde neler barındırdığımızı bilemeyiz. Ancak o zaman gerçekte kim olduğumuzu ve en çok neye değer verdiğimizizi anlarız. Neye dönüştüğümüzü görünce şaşırırız.”

Bir süre omuz omuza durup düşüncelere daldılar.

Sonunda sessizliği Attie bozdu. “Al. Bu senin.” Elindeki pürüzsüz ve yapışkan topu Iris’in avucuna bıraktı.

“Bu ne?”

“Kulakların için balmumu,” diye açıkladı Attie. “Beni keman çalarken dinlemenin ne kadar istesem de kulaklarını tıkaman daha iyi. Görevimizin ortasında uyuyakalmanı istemem.”

Bu Iris’in aklına hiç gelmemişti ama rahatlayarak ürperdi. Aşağıda Attie’nin müziğini duyarsa o da pekâlâ büyüye kapılabilirdi, dolayısıyla balmumunu cebine koydu.

"Her şey bittiğinde benim için *Alzane'in Ninnisi*'ni çalar mısın?" diye sordu Iris. "Yerin üstünde tabii."

Attie gülümsedi. "Sana söz."

On dakikalık yürüyüş neredeyse yarım saat sürdü.

Bay Attwood'un kalabalık sokaklarda onlar için açtığı yolda ilerlerken Iris, Ainsley'nin elini tutuyordu. Bay Attwood, içinden cılız miyavlamalar yükselen küçük bir taşıma çantasında Lilac'ı taşıyordu. Attie hemen arkadaydı; en küçük erkek kardeşini sırtında taşıırken keman kutusunu da göğsüne bağlamıştı. Bayan Attwood ikizlerin ellerinden tutuyordu. Fakat yine de durmaksızın yabancılarla çarpışıp sokakta unutulmuş eşyalara takıldıklarından bir arada kalmak zordu. Hem kalabalığın akışına kapılmışlardı hem de ona karşı koymaya çalışıyorlardı.

Nihayet McNeillarin evine vardıklarında Iris'in bacakları pelteye dönmüş, kıyafetleri terden ıslanmıştı.

Bayan Attwood zile bastı fakat Attie başını iki yana sallamaya başlamıştı bile.

"Evde olduklarını sanmıyorum, anne."

"Dur bir de kapıya vurayım. Kuzeye gideceklerini sanmıyorum..."

Iris evi süzdü. Panjurlar sımsıkı kapatılmıştı. Hiç ışık yanmıyordu. Kapı kilitliydi.

Bayan Attwood gerçeğin ağırlığıyla çöktü, yüzü endişeden kırış kırış oldu.

"Başka bir yer bulabiliriz," dedi Attie kendinden emin bir edayla. "Müze olmaz mı?"

Müze büyük olduğu kadar büyülydü de. Neredeyse hiç penceresi olmayan bir binaydı. Saatler ilerlerken biraz dikkat dağıtmak için de işe yarardı.

“Güzel seçim,” dedi Bay Attwood. Lilac da onaylarcasına miyavladı. “Ama acele etmeliyiz. Bu kalabalıkta oraya varmamız epey sürer.”

“Önce Tobias ve Forest’a not bırakmamız gerek.” Attie keman kutusunu açıp içinden bir nota kâğıdı çıkardı.

Iris, kenara atılmış bir çantada ruj bulup Attie’ye verdi. Attie, nota kâğıdının üzerine büyük kırmızı harflerle *TOBIAS & FOREST, MÜZEDEYİZ!!* yazdı, ardından Iris’e verdiği balmunun bir parçasıyla bu notu McNeillarin kapısına yapıştırdı.

Oradan, kalabalığın arasında güçlkle ilerleyerek şehir merkezine doğru daha da güneye yürüdüler.

Saat on biri vurmak üzereydi –bombardımanın başlamasına yalnızca bir saat kalmıştı– ki ileride müze göründü.

Iris şaşkınlık içinde kapının önünde toplanmış kalabalığa baktı; müzenin içi, *Gazette*’i okuyup kendilerine sığınak bulmaya çalışan insanlar tarafından çoktan tika basa dolmuş gibi görünüyordu. Attwood ailesinin içeride yer bulma ihtimali yoktu ve Iris panikten parmak uçlarının karıncalandığını hissetti.

“Anne, nereye gidiyoruz?” diye sordu Ainsley, yürümekten bitkin düşmüştü. “Susadım.”

Bayan Attwood yanıt vermedi, gözleri önlerindeki imkânsızlığı tarıyordu.

“Yakında başka büyülu bina var mı?” diye fısıldadı Attie Iris’e. “Düşünmeye çalışıyorum ama kafam durdu sanki.”

Iris parmak uçlarında yükselerek etraftaki yüksek binaları inceledi. Sırtındaki kılıç ağırdı, omuzlarını ağrıtmaya başlamıştı. Tobias’la birlikte yaptıkları listeyi düşünürken aklına unutulmuş tek yer geldi.

“Gould’s?” dedi.

“Kafeyi mi diyorsun?” diye araya girdi Bay Attwood, onu duymuştu.

“Çayın hiç soğumadığı, bisküvilerin hep sıcak olduğu yer. Buradan çok uzakta değil.” Attie, sırtındaki kardeşini biraz

daha yukarı kaldırdı. “En azından gidip dolu olup olmadığına bakabiliriz.”

Kalabalığı yarararak ilerlediler. Iris, içeride hâlâ bolca boş yer olduğunu görünce iliklerini saran gerilimin çözüldüğünü hissetti. Hatta sanki birazdan üzerlerine bombalar yağmayacakmış gibi birkaç garson hâlâ müşterilere çay ve pasta servisi yapıyordu.

“Gelin, canlarım. Şu arka duvarın önündeki masaya oturalım,” dedi Bayan Attwood, ne kadar rahatladığı yüzünden okunuyordu.

Kardeşler, Lilac’ı da yanlarına alarak pencerelerden en uzak sandalyelere oturdular. Bay Attwood bir sürahi limonatayla birkaç sandviç almak üzere tezgâha yönelirken Attie, Iris’i kenara çekti.

“Ben müzeye geri döneceğim,” dedi. “Tobias ve Forest’a nerede olduğumuzu söylemem gerek.”

Iris, çatlamış dudaklarını yaladığında dilinde terinin tuzlu tadını aldı. Göğsünde yok sayamayacağı kadar derin bir sızı belirdi, sanki yüreği içe çökmüştü. Bir yerden bir yere ulaşmaları bu kadar uzun sürmüşken Tobias’la Forest’ın onlara yetişip yetişemeyeceğinden emin olamıyordu.

“Tamam,” dedi, korkusunu bastırmaya çalışarak. “Ben de burada kullanabileceğimiz bir kapı bulup bulamayacağıma bakacağım.”

Attie başıyla onayladı. “Tamamdır. On kalaya kadar dönerim.”

“Kendine dikkat et,” dedi Iris.

Attie’nin tekrar sokağa çıkışını izledi, öğle vakti yaklaşırken kalabalık azalmıştı. Ardından içini kemiren bir huzursuzlukla kafede dolaşmaya başladı, gözleri eşliğini değiştirebilecek bir kapı arıyordu. Bir keresinde yağmurlu bir günde Sarah’yla oturduğu masanın yanından geçti, onun ardından da yakın zaman önce Roman’la oturup çay içtikleri masaya vardı. Geçerken sandalyenin sırtına dokundu, gözleri dolmuştu.

Dikkatini topla, güçlü kal, dedi kendine. Biraz daha sık dişini. Yakında hepsi bitecek.

Roman, Dacre'ın kapılarının genelde şöminelere yakın olduğunu söylemişti. Ama kafede şömine yoktu. Iris başka bir binada başka bir kapı aramak zorunda kalacağını düşünmeye başlıyordu ki o sırada yanına bir garson yaklaştı.

“Ne kadar güzel bir kılıç bu. Bir fincan çay ister miydiniz?” diye sordu adam, ona zarif bir fincan uzatırken. “Tanrıçanın ikramı.”

Iris irkildi. “*Enna* burada mı?”

“Hayır,” dedi adam gülümseyerek. “Bu sadece bizim, *Dacre* geldiği cehenneme geri dönebilir, deme şeklimiz.”

“Ah.” Iris gergin bir kahkaha attı. “İşte buna içerim. Teşekkürler.”

Çaydan bir yudum aldı ve midesini yatıştırmasına şaşırarak kafede dolanmaya devam etti. Belki de onu rahatlatan çay değil cesaretti, beklenmedik yoldaşıydı. İçeride toplanan insanlara baktı; kimisinin etrafı valizlerle ve değerli eşyalarla dolu çantalarla çevriliydi, kimisinin önünde sadece kafenin ikram ettiği çaylar ve pastalar vardı. Aralarında yaşlılar da bulunuyordu gençler de. Bazısı takım elbise ve topuklu ayakkabı giymişti, bazısı üniforma ya da yağ lekeli iş tulumu. Iris'in dikkatini omzunda şal, narin ellerinde şiir kitabı olan bir kadın çekti.

Herkes birbirinden farklıydı fakat *kalmayı* seçmeleri hepsini birbirine bağlıyordu.

Iris, kafe sahibiyle garsonlardan birkaçının pencerele çakmak üzere kalın tahta paneller taşımaya başlamasını izledi. Bay Attwood ve Attie'nin erkek kardeşleri hemen yardıma koştular ve güneş ışığının önü kapandıkça içerisi yavaş yavaş kararmaya başladı.

Iris kafenin içinde dolanmaya devam ederek eğimli kordondan geçti. Koridorun sonundaki mutfak aydınlıktı, ışığıyla ve taze yaban mersinli çörek kokusuyla onu kendine çekiyordu.

Roman'la Dacre'in mektuplarını okuduğu tuvaletin önünden geçerken cebindeki anahtar ısındı.

Iris duraksayıp kapıya baktı.

Burasıydı demek. Değişecek eşik buydu.

Çayının kalanını bitirip Attie'nin ailesinin yanına döndü. Daha iyi aydınlatma sağlamak için masaya bir fener yerleştirilmişti.

Dakikalar geçmeye devam ediyordu. Kısa süre sonra duvardaki saat on bir kırk beşi gösterdi ancak Attie hâlâ dönmemişti. Kafenin havası giderek daha gergin, daha kasvetli bir hâl alıyordu, öyle ki Iris daha fazla yerinde duramadı.

Kapıya gidip caddeye baktı.

Artık boştu.

Öğlen güneşi tüm gücüyle üzerine vurmasına rağmen ür-kütücü görünüyordu. Terk edilmiş gibiydi.

Saat on bir elli beş olduğunda korku Iris'in kalbine tam manasıyla yerleşti. Titreyen ellerini gizlemek için kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Gidip onu getireceğim," dedi Bay Attwood.

Iris dönüp baktığında adamın arkasında durduğunu gördü, o da caddeyi izliyor, Attie'nin dönmesini bekliyordu. Şimdi giderse öğleden önce kafeye dönemeyecekti.

"Bırakın ben gideyim, Bay Attwood," dedi Iris. "Biz zaten—" "*Bekle, işte oradalar!*"

Iris hızla önüne döndü. Kapıyı açtı, sıcak hava üzerine vururken kapının üstündeki zil çınladı. Tobias ve ailesi, Attie'nin öncülüğünde kafeye doğru koşuyordu.

Ama Forest'la Sarah onlarla değildi.

Iris bunu fark ettiğinde tırtıklı bir buz parçası yutmuş gibi hissetti. Boğazını yırtta yırtta midesine inmiş, vücudunu sonsuz bir soğukluğa hapsetmişti.

"Geldik," dedi Attie, babasını rahatlatmak ister gibi. Sonra Iris'e döndü ve fısıldayarak, "Üzgünüm, bekleyebildiğimiz kadar bekledik ama Forest ve Prindle gelmedi," dedi.

“Eminim başka bir yere sığınmışlardır,” dedi Iris. Gözü tekrar saate kaydı. İki dakika kalmıştı.

Attie, Tobias’la babasını bir köşeye çekti. Iris onlara haberi vermek üzere olduğunu biliyordu, o bunu yaparken kendisi de Bexleyleri masaya götürdü. Tobias’ın ailesiyle resmî olarak tanıştı, ellerini sıktı ve gülümsedi.

“Senin hakkında çok şey duyduk, Iris,” dedi Bayan Bexley samimiyetle. “Sonunda tanıştığımıza çok sevindim. Tobias, zaman daha hızlı geçsin diye kart destemi getirmemi söylemişti. Bize katılmak ister misin?”

“Çok isterim, Bayan Bexley,” dedi Iris, gözyaşlarını tutmaya çalışarak. “Ama önce halletmem gereken bir iş var. Belki ondan sonra?”

“Elbette. Sana yer ayırırız.”

Iris başıyla onayladı, garsona yol vermek için kenara çekilirken ayakları kurşun gibi ağırdı. Garson, ikram çayının, ikram pastanın sonunu getirmişti. Ölmek üzere olan normalliğin son nefesiydi sanki bu, bildikleri hayatın son kırıntısıydı.

O anda Iris, aşağıdayken arkasından iz bırakabileceği bir şeye ihtiyacı olacağını hatırladı. Garsondan birkaç bisküvi istedi ve az önce ona bir fincan çay ikram eden garson, bu sefer fırından yeni çıkmış üç yaban mersinli çörek verdi.

“Tam olarak ne planladığınızı bilmiyorum,” dedi, bir kez daha kılıcın kabzasına göz atarak, “ama umarım başarılı olursunuz.”

Iris cevap veremedi. Attie elinde kemanı ve yayıyla ona seslendi. Iris, arkadaşıyla buluşmak üzere kafeyi arşınladı.

Tobias’ın yüzü allak bullaktı. Dudaklarını büzmüş, bakışlarını yere dikmişti. Ama Attie’nin yanı başında duruyordu, parmakları parmaklarına kenetlemişti. Bay Attwood da afallamıştı, bununla beraber toplum içinde enstrümanını cesurca elinde tutan kızına gururla bakıyordu.

“Onlara her şeyi anlattım,” dedi Attie. “Kapıyı buldun mu?”

“Evet. Şurada.”

Iris masaların arasından geçti. Attie'nin kemani, Iris'in kılıcından çok daha fazla dikkat çekiyordu ve koridora ulaştıklarında Iris derin bir oh çekti.

Anahtar cebinde tekrar ısındı. Iris onu loş ışığa çıkarıp avucunun içine koydu. Bir an için kimse konuşmadı, hatta kıpırdamadı bile. Hep birlikte aşağıdaki diyarın anahtarına bakıyorlardı ki bir gümbürtü duvarları titretti.

İlk bombaydı ve çok da uzaktan gelmemişti.

“Dacre'in taktiklerinden biri önce bombalayıp harap etmek, ardından askerlerini gönderip yağmalatmak,” dedi Iris, Bay Attwood'a bakarak. “İçinden geçebilmek için bu kapıyı kilitle açacağım, sonra arkamdan kilitleyeceğim. Ondan sonra bu eşik artık aktif olmayacak. Ama yine de aklınızda bulunsun.”

Başarısız olursak diye aklınızda bulunsun. Asıl söylemek istediği buydu fakat dile getiremedi.

“Orada ne kadar kalacaksınız?” diye sordu Tobias.

Iris ve Attie kuşkuyla birbirlerine baktılar. Bunu bilmelerinin imkânı yoktu.

“Emin değiliz,” diye yanıtladı Attie. “Ama uzun sürmeyeceğini umuyoruz.”

Bir bomba daha patladı. Birkaç garson mutfağa koştu. Elektrikler gidip geldi.

“Hazır mısın, Iris?” dedi Attie ve her ne kadar kendinden emin görünse de Iris, Tobias'ın elini tutmaya devam ettiğini görüyordu, sanki onu bırakmak yapmak istediği son şeydi.

Iris başıyla onaylayıp kapıya döndü. Anahtarı topuza doğru kaldırdığında şaşkınlık içinde bir anahtar deliğinin şekillenmesini izledi. Anahtarı deliğe sokup çevirdiğinde kapı açıldı.

Önce aşağıdaki diyarın kokusunu aldı. Islak taş, soğuk ve küflü hava. Dikkatle kapıyı ardına kadar açtı ve geçide baktı. Açık renkli kayaya oyulmuş dik bir merdiven vardı ve bu merdiven örümcek ağlarıyla kaplı yoğun bir karanlığa iniyordu.

“Tobias?” diye seslendi Bay Attwood. “Masadaki feneri getirir misin?”

Tobias hemen harekete geçince parmakları Attie’ninkilerden kaydı. Saniyeler sonra fenerle geri döndü ve onu Iris’e verdi.

“Teşekkür ederim,” dedi Iris, sesinin titreyişini gizleyememişti. Fakat ışık için minnettardı ve ilk basamağı indi. Sonra bir basamak daha indi.

Attie’nin arkasında olmadığını fark ettiğinde durdu.

“Sana öğrettiğim her şeyi hatırlıyor musun, Thea?” diye soruyordu Bay Attwood.

“Nasıl unutabilirim, baba?” dedi Attie neşeyle ama sesi ağlamaklıydı. “Eskiden günün birinde senfoni orkestrasında çalacağımı düşünürdüm.”

“Evet, o hayale adadığın onca saat... gizlice keman çaldığın zamanlar...” Babası duraksayıp parmak boğumlarıyla Attie’nin yanağını okşadı. “Şimdi görüyorum ki çektiğin bütün zahmetler seni bu âna hazırlamış. Seninle gurur duyuyorum, tatlım. Dikkatli ol.”

Kızının alnına bir öpücük kondurdu. Attie gözyaşlarını bastırmaya çalışarak gözlerini hızlı hızlı kırptırdı.

Tobias ona sarılmak üzere bir adım öne çıktı. Attie parmak uçlarında yükselip kulağına bir şeyler fısıldarken Tobias onu dikkatle dinledi, parmaklarını Attie’nin sırtına yaymıştı. Attie ona her ne söylediye Tobias onu bıraktı fakat gözlerini karanlığa dikerek merdivene adım atan Attie’yi izlemeyi sürdürdü.

“Bana geri dön, Thea Attwood,” dedi.

Attie arkasına dönüp ona baktı. “Bilmiyorsan söyleyeyim, benim de dokuz canım var, Tobias Bexley.”

Tobias buna küçük bir tebessümle karşılık verdi fakat Attie ikinci basamağa indiğinde gülümsemesi yüzünden silindi. Sanki peşinden karanlığa gitmek istiyormuş gibi yüzünü buruşturdu.

Iris kapının topuzuna uzanırken güçlükle nefes alabiliyordu. “Onu sağ salim geri getireceğim,” diye söz verdi.

“İkinizi de burada bekleyeceğiz,” dedi Bay Attwood, elini Tobias’ın omzuna koyarak.

Kapıyı kapaması, bu hareketle ışığın kayboluşunu izlemesi Iris için çok zor olduysa da yaptı, bir dünyadan diğerine geçişini mühürledi. Anahtarı tekrar deliğe sokarak kapıyı arkalarından kilitledi.

Elli Kanadın Ağırlığı

Tobias gözünü dikmiş tuvaletin kapısına bakıyor, Iris içeriden kilidi çevirirken kalbi küt küt atıyordu. İki derin nefes aldıktan sonra kendini tutamayıp topuza uzandı.

Kapıyı açtığında karşısında sadece tuvaleti buldu. Siyah-bez karo taşlarla döşenmiş zemin, lekeli bir aynanın altındaki lavabo, çiçek desenli duvar kâğıtları.

Attie ve Iris yoktu. Sanki hiç var olmamış gibi ortadan kaybolmuşlardı.

“Hadi, masaya dönelim,” dedi Bay Attwood.

Tobias başıyla onayladı. Oysa saatlerce orada durup kapıya bakarak dönmelerini bekleyebilirdi. Ne kadar sürerse sürsün beklerdi. Etrafındaki duvarlar bir bir yıkılsa bile.

Fakat Attie’nin gitmeden önce kulağına fısıldadığı sözleri unutamıyordu.

Ben yokken aileme göz kulak ol lütfen.

Attie’nin babasıyla birlikte masaya döndü. Orada kendi anne babası, Bayan Attwood’la konuşuyordu. Attie’nin küçük kardeşleri birbirlerine sokulmuşlardı, havayı gök gürültüsü misali

yanan bir bomba daha düşerken limonatanın ve pastanın tadı çoktan unutulmuştu.

Tobias, ikizlerden Garrett'in yanına oturdu. Çocuğun gözleri korkudan kocaman açılmış, omuzları çökmüştü. Derken bir bomba daha düştü, bu sefer çok daha yakındı. Tabaklar titredi, duvardaki tablolar sarsıldı. Mutfaktan sanki üst üste dizili tabaklar yere devrilmiş gibi bir ses geldi.

Tobias, evden yanında getirdiği küçük deri çantasının içine uzandı. Annesi yanına madalyalarını, kurdelelerini alacağını sanmıştı. Yarış pistindeki başarılarını simgeleyen bütün eşyalarını. Oysa Tobias eski araba koleksiyonunu almıştı. Çocukluğundan kalma tahta oyuncakları.

Onlardan birini alıp masaya koydu ve Henry'ye doğru itti. Bir diğerini Ainsley'ye. Hilary'ye. Laven'a. Ve son olarak yanındaki Garrett'a.

"Sizin yaşıңызdayken bunlarla yarış oyunu oynardım," dedi çocuklara.

Bir bomba daha düştü. Yer titredi ve Ainsley çığlık attı ama tahta arabayı göğsüne bastırıyordu.

"Hanginiz beni yenebileceğini sanıyor bakalım?" diye sordu Tobias.

"Ben yenerim!" dedi Garrett hemen.

"Hayır, ben!" diye atıldı Laven.

Kardeşler kimin kazanabileceği konusunda konuşmaya başlayıp arabalarının detaylarını hayranlıkla incelerken Tobias annesiyle göz göze geldi. Kadının dudaklarında tebessüm, gözlerinde yaşlar vardı. Tobias daha önce annesinin böyle baktığını hiç görmemişti ve duyguları onu ele geçirmeden evvel gözlerini kaçırdı.

"Pekâlâ," dedi son arabayı da masaya koyarken. "Yarış başlasın."

Helena, *Inkridden Tribune*'deki masasında oturmuş, günün dokuzuncu sigarasını içiyordu. Ayaklarını daktilosunun yanına uzatmıştı, elinin altında bir kadeh viski duruyordu. Gözlerini tavandaki fayanslara dikmişti ki bombalar düşmeye başladı.

Ofiste yalnızdı ama zaten böyle olmasını istemişti.

Tribune'ün kokusunu içine çekti. Duman üfledi.

Birbiri ardına düşen bombalar yeri sarsıyor, öğleden sonrayı delip geçiyordu. Tavan çatlamaya başladı. Yukarıdan tozlar yağdı. Borular inledi ve elektrik kesildi.

Helena ayaklarını yere indirdi. Viskisinden bir yudum aldı, masasındaki kâğıdı daktiloya yerleştirdi.

O kadar karanlıktı ki neredeyse hiçbir şey göremiyordu ama yine de incecik bir güneş ışığı, arka duvardaki küçük pencereden içeri dolmayı başarmıştı. Masasını aydınlatıyor, kâğıdın içinden alev alev yanan bir bıçak gibi geçiyordu.

Uzun zamandır kendisi için bir şey yazmamıştı.

Oath yerle bir olurken elinden gelen tek şeyi yaptı.

Yeni bir sigara yaktı ve yazmaya başladı.

Marisol, Keegan'la birlikte tepede durmuş, uzaktaki Oath'a bakıyordu.

Orduyu kilometrelerce ötedeki bir vadiye konuşturmışlardı ve batıdan rüzgâr esiyordu. Güneş tam tepedeydi, Marisol elini gözlerine siper ederek eithralların bulutların içinden geçip gökdelenlerin arasında süzülüşünü izledi, bombaları bırakırken kanatları güneş ışığında yanardöner parlıyordu.

Marisol yirmi beş eithral saydı. Hayatı boyunca ilk defa bu kadar eithrallı bir arada görüyordu.

Çok geçmeden duman ve toz yükselmeye başladı, Oath'un güneşi çökerken göz gözü görmez oldu.

"Keegan," dedi Marisol hıçkırarak. Elini ağzına kapadıysa da o isim parmaklarının arasından bir kez daha kaçtı. "*Keegan*."

Söyleyebildiği tek kelime buydu. Karısının ismi. Zira Marisol'un sevdiği ve düşlediği her şey bu isimde saklıydı. Güç ve teselliydi. Güvenlik ve vahşilik. Geçmiş, şimdi ve gelecek.

Keegan onu kollarının arasına aldı. Marisol yüzünü onun göğsüne, kalbinin küt küt attığı yere gömdü. Üniformasındaki yıldızlar yanağına batıyordu ama Marisol o acıyı memnuniyetle karşılayarak gözlerini yumdu.

Bundan aylar önce, savaş bittikten sonra hayatın normale döneceğini hayal etmişti. Savaştan *önceki* hayatın nasıl olduğunu. Eninde sonunda o günlere döneceklerini düşünmüştü, sanki bu fırtınaya hiç kapılmamışlar gibi. Ama yer ayağının altında sarsılır, Keegan onu daha da sıkı sararken ne kadar saf olduğunu fark etti.

Bazı yaralar zamanla geçebilirdi ama bazıları hiçbir zaman geçmezdi.

Marisol, Bluff'taki o günü asla unutmayacaktı. Onu nasıl değiştirdiğini. Ruhunda bıraktığı izleri.

Oath'un düştüğü günü de asla unutmayacaktı.

Forest, Sarah'nın elini tuttu, caddedeki bir otomobilin arkasına saklanmışlardı. Forest onu *Gazette*'de bulmuştu ve Sarah, tam da tahmin ettiği gibi diğerleriyle buluşmadan evvel eve gidip babasını almak istemişti.

Ama Forest sokakların bu kadar dolu olacağını, böylesine bir kargaşa çıkacağını tahmin edememişti. Tramvaylar durmuştu ve Sarah, Broad Caddesi'nden epey uzakta, şehrin en güneyinde oturuyordu.

Onlar mahallesine varmadan bombardıman başlamıştı.

“Neredeyse vardık,” diye fısıldadı Sarah ancak Forest titrediğini hissediyordu. “Sadece birkaç blok kaldı.”

Forest yutkundu. Adrenalin damarlarında ateş gibi dolaşsa da yorgunluk kemiklerine yerleşmişti, midesi bulanıyordu. O sabah ilacını alamamıştı ve yan tarafı acıyordu.

Onları güvenli bir yere götürmesi gerekiyordu ama şehrin bu kısmına pek aşina değildi. Yanında taşıdığı *Gazette*’i de üç kızıyla birlikte panik içinde etrafta dönüp duran bir babaya vermişti.

Cesaretini toplayıp otomobilin kaputunun üzerinden baktı. “Bizim—”

Tam da o sırada yan sokağa bir bomba düştü. Tuğlalar ve çatı padavraları havaya uçtu. Parçalanmış tahtalar, cam kırıkları ve mobilya parçaları yola saçıldı. Sarah korkudan iki büklüm olarak çığlık attı ama Forest gözünü bile kırpmadı. Sarah’nın elini hiç bırakmadı ve dumanların arasında kapısı açık bir eve giden boş bir yol gördü.

Oranın sıradan ya da büyümlü olması umurunda değildi. Onlara sığınacakları bir yer lazımdı.

Sarah’yı ayağa kaldırdı ve onu olabildiğince yakınında tutarak koşturmayı başladı.

Koşarken kırılmış parke taşlarının ve molozların üstüne düşen gölgesine baktı. Gölgesinde iki uzun kanat çıkmasını izledi fakat bu artık onun gölgesi değildi, bambaşka bir şeye aitti. Ay tutulması misali güneşin önünü kapamıştı.

Sırtından aşağı buz gibi bir ürperti indi. Adımlarını hızlandırıp bakışlarını yeniden açık kapıya çevirdi.

“Forest,” dedi Sarah soluk soluğa. “*Forest*, babam!”

“Neredeyse vardık. Koş, Sarah. Durma.”

Kapıya varmalarına üç adım kala birden göz alıcı bir aydınlık oldu, sanki bir yıldız kaymıştı. Forest’ın kulakları tıkandı, göğsünde yankılanan bir patlama oldu.

Fakat o zaman bile Sarah’nın elini bırakmadı.

Talihsiz Âşıklar İçin Ninni

Roman bir süredir heykel gibi sessizce oturuyor, eithralların kanatları havayı döverken gözlerini kapamış, bekliyordu. Derken uzakta bir flüt sesi işitti.

Birden irkildiğinde kollarını sarsılmaktan alıkoyamayınca zincirler şıngırdadı.

Eithrallardan biri hareketi fark etti.

Kulakları sağır eden bir çığlıkla yere doğru süzülüp Roman'ın tam önüne indi, pençelerinin altında yer sarsıldı. Roman'ın iki yanındaki kükürt havuzları kabarmaya başladı, taşarak bedenini yakmalarına ramak kalmıştı.

Roman korkudan nefes bile alamıyordu ama gözünü eithraldan ayırmadı. Yaratık leş kokan ağzını açıp kan lekeli dişlerini ortaya çıkardı, peşinden öyle bir çığlık attı ki Roman'ın kalbi duracak gibi oldu. Yüzünü buruşturup ellerini kulaklarına kapadı.

Eithral onu ortadan ikiye ayırmaya hazır hâlde üzerine atıldığında Roman'ın tek düşünebildiği, *Buna hazır değilim*, oldu. Ama darbe hiç gelmedi. Daha fazla nota havayı doldurdu, güneşli havada yağın yağmur gibi parlıyorlardı. Bir büyü yapılmıştı. Flütle bir emir verilmişti.

Yaratık birden durdu, karşı koymaya çalışarak başını geriye savurdu. Roman arkaya doğru devrilip taş zemine yığıldı, tir tir titriyordu. Eithralın güçlü kanatlarını açıp havalanmasını izledi, notalar çoğalırken flütün sesine doğru uçarak gözden kayboldu.

Roman orada bir süre daha öylece yattı, kemikleri erimiş gibi hissediyordu. Havaya yükselen buharı izleyerek notaların aşağıdaki diyarda yankılanmaya devam etmesini dinledi. Sonunda inleyerek doğruldu ve uzakta tuhaf bir şey gördü. Karanlığın içine süzülen incecik bir güneş ışığı.

Bunun bir buhar menfezi olduğunu fark etti. Delik açılmıştı ve eithrallar oradan yukarıya uçuyorlardı.

Bombardıman başlamıştı, bunu fark edince Roman'ın benliğini yakıcı bir öfke dalgası sardı.

Boğuk, çaresiz bir sesle çığlık atarak zincirlerine asıldı. Kelepçeler bileklerinde daha derin yaralar açıp yeniden derisi yırtılana kadar var gücüyle çekiştirdi. Gücü tükenene kadar, ciğerleri daralıp nefesi kesilene kadar bağırdı. Kalbi kederden paramparça olmuştu.

Roman dizlerinin üstüne düşüp iskeletlerin arasında diz çöktü.

O ince ışığa uzun uzun baktı. Bunun güneşi son görüşü olduğunu fark ettiğinde bedenini buz kaplamışçasına ürperdi.

Aşağıdaki diyar bir mezarlık kadar sessizdi.

Merdiveni önden inen Iris, rüyasında Enva'nın ona söylediklerini hatırladı: *Zemine dikkat et. Nasıl eğimlendiğine. Bu eğim seni birçok geçitten geçirip diyarın daha derinlerine götürecektir.* Ayrıca Roman'ın ona, buranın en alt katı hakkında söylediklerini de hatırlıyordu. Eithralların yaşadığı ve bir flütle kontrol edilebildiği yer.

Val'in flütü hâlâ ondaydı; anahtar, balmumu topu ve üç yaban mersinli bisküviyle birlikte cebinde duruyordu. Ölümcül bir göreve giderken yanına alınacak en önemli eşyalardı bunlar.

Sonunda merdiven bir koridora bağlandığında Iris sağa dönmeyi tercih etti çünkü o yönde zemin meyilliydi. Attie'yle beraber her köşeyi döndüklerinde arkalarında bir parça bisküvi bıraktı, böylece geri dönüş yolunu bulabileceklerdi. Fakat dikkati malakit kümelerindeydi; o kadar güzellerdi ki durup onlara bakmaktan kendini alamıyordu.

"Sence bu kristaller ne işe yarıyor?" diye sordu Attie, parmaklarını yeşil yüzeylerinde gezdirerek.

"Bir çeşit harita ya da yol tabelası olabilir mi?" dedi Iris. "İnsanlar nerede olduklarını anlasınlar diye?" Roman, Oath'un altındaki geçitlerde yürürken ametist kümeleri gördüğünü söylemişti.

"Güzel düşünce." Attie parmaklarındaki tozu sildi. "Ama bu geçitlerin içini neden bu kadar sarmışlar ki?"

"Belki Dacre uyurken vahşi doğa buraları ele geçirmiştir?"

Kızlar düşüncelere dalmış hâlde ilerlemeye devam etti.

"Burada fare var mıdır sence?" diye sordu Attie, Iris yere bir parça bisküvi daha koyarken.

"Umarım yoktur," dedi Iris. Zira fareler ortaya çıkıp bıraktığı bisküvileri yerlerse kafedeki kapıya hayatta geri dönmeyezlerdi. Fakat şimdiye dek sadece kalın örümcek ağlarıyla ve fener ışığında yakut gibi parlayan gözleri olan örümceklerle karşılaşmışlardı.

Kısa süre sonra bir yol ağzına geldiler ve Iris, duvar şamdanlarında yanan ateşi görünce şaşırdı. Fenerini bir grup malakitinin ardına gizleyip seçebilecekleri farklı yolları inceledi.

"Dur," dedi Attie, Iris adım atmak üzereyken. "Duyuyor musun?"

Iris durup kulak kesildi. İki nefes sonra Attie'nin duyduğu şeyi o da duydu. Taş zeminde yürüyen botların sesine benziyordu ve gittikçe yaklaşıyordu.

“Çabuk,” dedi Iris, geldikleri yöne dönerek. “Saklan.”

Kızlar, minerallerin sardığı bir kayanın arkasına saklandılar. Ayak sesleri yaklaşırken Iris nefesini tuttu. Cesaretini toplayıp kayanın kenarından başını uzattığında Dacre'ın askerlerinin yol ağzından geçtiklerini gördü. Omuzlarında tüfekler, sırtlarında çantalarla ilerliyorlardı.

Tam da Iris'in şüphelendiği gibi olmuştu. Dacre güney yakası yerle bir olana kadar bekleyecek, sonra eithrallarını geri çekecekti. Ardından askerleri, seçilmiş kapılardan yukarı çıkarak sağ kalanları avlayacaktı.

Avalon Bluff'ta olanlar daha büyük çapta yeniden yaşanacaktı.

Bu da vakitlerinin dolmak üzere olduğu anlamına geliyordu; burada durup bekleyemezlerdi. Tam Iris yukarıya geri dönüp başka bir kapı bulmaları gerekebileceğini düşünmeye başlamıştı ki askerlerin geçişi sona erdi.

Kızlar birkaç kalp atışı kadar daha bekledikten sonra ayağa kalkıp yol ağzına koştular. Iris, diğerlerine kıyasla daha karanlık olmasına rağmen yine meyilli yolu tercih etti.

Nefesi gürültülü bir hâl almış, kalbi kulaklarında atmaya başlamıştı ki bir kapıya ulaştılar. Enva'nın ona gösterdiği, üst pervazında rünler olan kapıya benziyordu. Tıpkı rüyasındaki gibi kilitliydi.

“Burası mı?” diye fısıldadı Attie.

“Evet,” dedi Iris. Gerçi bunu kesin olarak bilmiyordu. Yine de anahtarı çıkarıp deliğe soktu ve kapı açıldı.

Bu seferki geçit sarmaşıklar ve dikenlerle kaplıydı. Iris onların arasında kendine yol açmak zorunda kaldı. Dikenler saçlarına takılıyor, pençe misali yüzünü yırtıyordu. Umutsuzluğa kapılarak duracak olmuştu ki uzaktaki ışığı gördü. Kesif bir kükürt kokusuyla harmanlanmış, puslu sarı bir ışıktı bu.

"Neredeyse vardık," dedi nefes nefese, yeniden umutlanmıştı.

Dikenlerle kaplı yirmi bir basamak indikten sonra kızlar yeraltı diyarının kaynayan kalbine ulaştılar. Iris buharlara bakarken buranın büyüklüğüne şaşırdı. Sarmaşıkların zemini kapladığını ama biraz ileride ortadan kaybolduklarını fark etti; sanki sadece bu geçidin yerini göstermek için oradaydılar. Arkasına baktığında kapının üst pervazının dikenlerle kaplı olduğunu ve dikenlerin arasında malakitlerin parladığını gördü.

Dönüş yolunda dikenler ve malakitlerle işaretli olan kapıyı bulmamız gerekecek, dedi kendine, ardından yavaşça ilerlemeye devam etti.

İskeletlerin ve demir zincirlerin üzerinden geçerek havuzların etrafından dolaştılar. Manzara Iris'in içini ürpertse de bisküviden parçalar koparıp işaret bırakmaya devam etti, cildi terden parlıyordu.

Çok geçmeden havayı bir flütün melodik ezgisi sardı. Bir an uzaktan geliyor gibiydi, sonraki an dokunacak kadar yakındı. Iris o ezgiyi takip etmeye çalıştı ama nereden geldiğini kestirmek imkânsızdı, ta ki uzaktaki ince ışığı görene kadar. Bunun işaretleri olduğunu fark etti ve kalan son bisküvi parçalarıyla arkalarında işaretler bırakarak oraya doğru yöneldi. Dacre orada olmalıydı, eithralları havada süzülürken flütüyle onları yönetecekti.

O ezginin ve ışık hüzmelerinin peşinde, onlara bir saat gibi gelmesine rağmen muhtemelen on dakikadır yürüyorlardı ki Iris uzakta birinin bağırdığını duydu. Olduğu yerde durunca Attie de hemen arkasında durdu.

"Sence o ses gerçek miydi?" diye fısıldadı. "Yoksa yanlış mıydı?"

"Bilmiyorum," dedi Attie.

Gidip bakmaya, bağırان her kimse ona yardım etmeye vakitleri yoktu. Iris içini kemiren suçluluk hissini, ağzına dolan

ekşi tadı yok sayarak yürümeye devam etti. Çıglık bir anda kesilince yüreği titredi.

Işığa, yukarıdaki dünyayla yeraltı diyarının kesiştiği nokraya vardılar. Sonunda Dacre'i gördü; güneşin altında flütünü çalarken saçları ve teni eski kitaplarda yazan bir efsaneymiş gibi ışıldıyordu. Gördüğü manzara Iris'i hem öfkeye hem de hüzne boğdu. Böylesi bir ilah neler yapabilecekken acımasız bir hırs küpü olmayı seçmişti.

"Hazır mısın, Attie?" diye fısıldadı, parmaklarını kılıcın kabzasına dolarken.

"Hazırım," dedi Attie. "Balmumunu unutma!"

Iris, yeraltı diyarının dehşeti ve muazzamlığı arasında balmumunu tamamen *unutmuştu*. Elini cebine sokup balmumu topunu çıkardı, hızlıca ikiye bölüp kulaklarını tıkadı.

Sanki suyun altına batmıştı.

Havuzların çıkardığı tıslamayı, Dacre'ın flütünün çınlayan büyüsunü artık duyamıyordu. Attie'nin sesini ve adımlarını da duyamıyordu, arkadaşının kemanından çıkardığı o ilk notayı da duyamamıştı. Yalnızca kendi nefesini ve kulaklarında atan kalbini duyabiliyordu.

Kılıcı kınından çıkardı. Çelik, sanki kendini aşağıdaki diyarı yansıtırken bulduğuna gülüyormuş gibi parladı.

Iris kılıçla avucunu kesti. Kanı kıpkırmızı bir vaat misali akarken kabzayı yeniden kavradı.

Attie'nin onu dürttüğünü hissetti.

Arkasına döndüğünde arkadaşının gözlerinin korkudan büyüdüğünü gördü. Geri çekilirken tellerin üzerindeki parmakları yavaşlıyordu.

"*Iris!*" Attie'nin dudakları adını şekillendirdi.

Iris hızla önüne döndüğünde Dacre'ın tepelerinde bittiğini gördü. Gözleri kor gibi parlıyor, sarı saçları ışıldıyordu. Kızlara vurmak için elini kaldırdığında kızlar zıt yönlelere kaçtılar; Iris sola, Attie sağa gitti.

Iris, havuzlara dikkat ederek dolambaçlı taş yolda birkaç adım koştu ama sonra döndü ve Dacre'in gölgesinin buharların arasında kayboluşunu izledi. Attie'yi kovalıyordu, dolayısıyla Attie ondan kaçmak için çalmayı bırakmak zorunda kalacaktı.

Iris peşine düşüp arkasından sessizce yaklaştı. Dacre yere çömelmiş, Attie'nin üzerine atlamaya hazırlanıyordu. Attie'ye sağa sola kaçarken çalamadığı için kemanı boğazından tutuyordu.

Iris geniş bir yay çizerek kılıcı savurdu.

Darbesinin kısa kalacağını biliyordu. Nitekim yalnızca Dacre'in uzun saçlarını sıyırmıştı. Telleri ânında koptu, binlerce altın iplik misali havada süzüldü.

Dacre sanki kopan her telin acısını hissetmiş gibi duraksadı. Yavaşça Iris'e döndü, bakışlarında öyle bir kin vardı ki Iris'in kalbi tekledi.

Bir adım geri çekildi. Dacre da ona doğru bir adım attı.

Dacre dişlerini göstererek gülümsedi, sonra da onları yaladı; sanki Iris'in ölümünün tadını hayal ediyordu. Ardından flütü dudaklarına götürüp üfledi.

Iris, Attie'nin tekrar çalmaya başlayıp başlamadığını bilmiyordu. Büyü Dacre'ı etkisi altına alana dek arkadaşının ne kadar çalması gerektiğini de bilemiyordu ancak Dacre'ın yavaşlamıyor oluşu onu sarsmıştı. Kemanın üzerinde hiçbir etkisi yok gibiydi ve Iris, Enva'nın onu kandırmış olabileceğine inanmaya başlıyordu.

Siz ilahların yaptığı tek şey yalan söylemek, diye haykırdı içinden, kemik ve zincir kaplı patikada koşarken. Dacre'ın yaklaştığını hissedebiliyordu. Sadece kendinizi önemsiyorsunuz.

Iris Dacre'ın arkasında olduğunu sanırken tanrı birden önündeki buharın içine belirdi. Iris kayarak dururken Dacre yüzüne sert bir tokat attı.

Yana savrulup kükürt havuzundan yalnızca bir karış öteye düştüğünde arka azı dişlerinden birinin yerinden fırladığını

hissetti. Öksürürken kanla birlikte dişini de tükürdü. Kalbi delicesine atıyor, ritmi kulaklarında zonkluyordu.

Fakat kılıç hâlâ kestiği sağ elindeydi. Ne var ki yeterince hızlı değildi, Dacre botunu bileğinin üzerine koyup ağırlığını verdiğiğinde Iris acı içinde kıvrandı; her bir tendonunu toz hâline getireceğini biliyordu.

Onu durduran tek şey aniden patlak veren rüzgâr oldu. Iris nefes nefeseydi, gözleri yanıyordu. Yüzünü kırbaçlayan saçlarının arasından yukarı baktığında daireler çizerek uçan eithralları gördü. Dacre onları yardıma çağırmıştı ve Iris gülse mi ağlasa mı bilemedi. Bombardıman durmuştu ama sırf Dacre onunla işini bitirdikten sonra eithrallar etini kemiklerinden sıyrabilsin diyeydi.

O yaratıkları görmek Iris'i çileden çıkardı. Dişlerini sıkarak debelendi, çırpındı, Dacre'in ayağından kurtulmaya çalıştı.

Dacre bileğine daha sert bastırdı. Iris acıyla inlerken tanrı uzun, soğuk parmaklarını saçlarına doladı, oradan boynuna indi.

Iris bunun sonu olduğunu fark ettiğinde donakaldı. Dacre boynunu kırmak üzereydi.

Yutkundu. Ağzında kendi kanının metalik tadı, terinin tuzu vardı.

Gözlerini kapayıp titrek bir nefes verdi fakat tuhaf biçimde korkusu hafifliyordu. Geride yalnızca zihninde gördüğü parlak yıldızlar kalmıştı. Ve o karanlık ânın boşluğunda kendini imkânsız beklerken buldu.

Büyünün toplanmaya devam etmesini.

Roman soluğunu tutmuş, etrafındaki havuzların fokurtusu üzerinden duymaya çalışıyordu.

Uzakta bir keman çaldığını işitince kulaklarına inanamadı. Kederli bir ninni, rüzgârda savrulan mür esanslı bir parfüm

misali yeraltı diyarını sarmalamıştı. Roman şimdiye dek müziğin tadını ya da kokusunu hiç düşünmemişti fakat bu şarkı kış denizinin tuzunu, ilkbaharın ilk günü yenen çilekli pastayı, yağmur sonrası yosun kaplı ormanın kokusunu anımsatıyordu.

Bu yerin her noktasına nüfuz etmiş çürük havayı delip geçiyordu.

Roman derin bir nefes alarak müziği ciğerlerine çekti. Şarkı yatıştırıcıydı. Odağını tamamen kendine çevirmesine neden oldu, sonra içi öyle şiddetli bir özlemle doldu ki kemikleri demir gibi ağırlaştı.

Gücünün tükendiğini ancak elleri ve ayakları karıncalanmaya başladığında fark etti. Zihni bir sera camı gibi buğulanmıştı fakat artık çok geçti. Roman önce direndiyse de sonra kendini bu tuhaf rüyaya bırakmasının daha doğru olacağını anladı.

Yere uzandı ve dumanla dolu bir uykuya daldı.

Dacre'in parmakları Iris'in boğazından aşağı kayarken pençeye benzeyen tırnakları tenini çizdi. Iris onu neyin durdurduğunu bilmiyordu, ta ki gözlerini açana dek.

Yaklaşık sekiz adım ötede duran Enva'ydı. Aralarında karbıklar çıkararak fokurdayan bir kükürt deresi vardı. Fakat Iris buharların arasından onu net olarak görebiliyordu.

Tanrıça göz kamaştırıcıydı. Eteğine takımyıldızları işlenmiş mavi, kolsuz bir elbise giymişti. Omuzlarında yakut detaylı broşlar parlıyordu, belinde altın kemer vardı. Alnını kan kırmızısı çiçeklerden ve meyvelerden oluşan bir taç süslüyordu. Uzun ve açık saçları gece kadar karaydı.

Iris, onu bu hâliyle görmenin şaşkınlığı içinde ürperdi. Çünkü onun, aşağıdaki diyarda Dacre'a yemin ettiği gece tam da böyle görüldüğünü biliyordu. Minerallerin altında, ay ışığından ve

bulut örtüsünden çok uzakta evlendikleri gece. Yüzyıllar sonra başlayacak bu savaşın tohumlarının atıldığı gece.

Dacre, Enva'ya doğru bir adım attı. Bir an için ondan gözlerini alamayarak duraksadı. Enva'ysa kıpırdamadan duruyordu. Dacre adımlarını hızlandırarak yürümeye devam etti.

Kalbi boğazında atan Iris dizlerinin üzerinde doğruldu. *Hayır*, diye bağışmak istedi ancak ağzı kum doluydu sanki. Tek duyabildiği kulaklarında atan nabzının uğultusuydu ve bu başını döndürüyordu, yine de Dacre'ın Enva'ya bir şey söylediğinden emindi. Onunla neredeyse yüz yüzeydi şimdi, vücudu saldırı pozisyonu alıyordu. Iris kılıcı kaptığı gibi ayağa fırladı.

Müzedede gördüğü rüyada Enva'nın söylediği sözler zihninde yankılanarak ona güç verdi.

Arzu ettiği gibi beni öldürürse bütün büyüümü kendine alır. O zaman gücünün sınırı kalmaz.

"Hayır!" Iris, bu kelimenin göğsünde gümbürdediğini hissetti. *Bu savaşı onun kazanmasına izin veremeyiz. Bu kadar yaklaşmışken olmaz.*

Tam kükürt deresinin üzerinden atlayacaktı ki bir el onu kolundan yakalayıp durdurdu. Arkasına baktığında Attie'yi gördü; kemanını çenesinin altına yerleştirmişti, yayı sımsıkı tutuyordu. Attie'nin bukleleri rüzgârda savruluyordu, gözleriye kocaman açılmıştı ama kararlılıkla parlıyordu.

"*Bekle,*" dedi dudaklarını oynatarak, ardından kusursuz hareketlerle kemanını çalmaya devam etti.

Iris karşı çıkmak istedi fakat Attie onun fark etmediği bir şeyi fark etmişti. Iris önüne dönüp ilahlara yeniden baktı.

Eithrallar hâlâ tepelerinde daireler çiziyor, kanatlarıyla soğuk, çürümüş havayı dalgalandırıyordu. Dacre'ın saçları rüzgârda savruluyordu, Iris ve Attie'ninki de öyleydi ama fırtına Enva'ya dokunmuyordu. Onun saçları hâlâ dümdüzdü, kıyafeti durgun bir göletin yüzeyi gibiydi.

Dacre ona vurmak için elini kaldırdı. Iris iliklerine kadar gerildi; Enva'ya bakarken nefes bile alamıyordu. Fakat Enva ne hareket ediyor ne de konuşuyordu; tek yaptığı, gözlerinde karanlık bir parıltıyla Dacre'a bakmaktı.

Dacre'in yumruğu ona hiç ulaşmadı.

Tanrının önce bacakları boşaldı ve Enva'nın önünde diz çöktü. Sanki bedenine yayılan büyüye karşı koymaya çalışıyormuş gibi bir an sendeledi. Fakat o bile ninninin gücüne direnemedi. Eli yanına düşerken kendisi de geriye doğru düşerek taş zemine uzandı.

Onun peşi sıra eithrallar da tek tek düşmeye başladılar.

Iris ve Attie yere çömelip birbirine sokuldular, havadaki çürük kokusu burunlarını sızlatıyordu. Yine de Iris gözlerini açık tutup eithralların havuzlara ve taş yollara çarpışını izledi. Çarpmanın etkisiyle karınları yarıyor; pulları kükürtlü suda eriyordu. Kanatları paramparça olurken yer sarsılıyordu.

Derken dünya birden sessiz, huzurlu bir hâl aldı.

Iris, kulaklarındaki balmumlarını çıkardı ve Attie'yi de beraberinde çekerek ayağa kalktı.

Kızlar, Dacre'in yere serilmiş bedenine baktılar, Enva da başında duruyordu. Tanrıça uyuyan kocasına baktıktan sonra başını kaldırdı ve gözlerini Iris'le Attie'ye çevirdi.

Bu bakış bir davet gibiydi; kızlar kaygan taşların üzerinde temkinle yürüyerek ilahların yanına gittiler.

"Enva," dedi Iris hayranlıkla. Onları nasıl bulmuştu? Neden Attie'nin büyülü melodisine kapılıp uyumamıştı? Derken Enva'nın teninin şeffaflığını, gelinliğinin soluk ışıltısını fark etti.

Iris elini uzattı. Parmakları Enva'nın kolunun içinden geçti.

Bu, Enva'nın çaldığı güçlerden biriydi. İllüzyonların ve aldatmacaların büyüydü. Buradaydı ama aslında değildi; sanki varlığının, Dacre'in sonunu dokuyacak ip olacağını biliyordu.

Enva konuşamıyordu ama başını hafifçe eğerek Dacre'ı işaret etti.

Iris, Dacre'a bakarken soğukluğunu hissetti. Uykuda daha genç, daha ılımlı görünüyordu ve Iris ihtimalleri, şimdi onun dünyadan silinmesiyle nelerin hâlâ mümkün olabileceğini düşündü. Dacre bir alev gibi sönmüştü. Ruhu ve büyüğü duman olmuştu, yükseldikçe göğe karışıyordu.

Iris dişlerini sıkarak kılıcı boynuna indirdi.

Beklediğinden hem daha kolay hem daha zor oldu. Kolaydı çünkü kılıç, kemik ve siniri Dacre sanki örümcek ağından ibaretmişçesine kesmişti. Zordu çünkü Iris'in kalbinde bir yara daha açılmıştı; can almanın bıraktığı izdi bu.

Dacre'm kanı akmaya başladı, taşın üstünde parlayan altındı. Geniz yakacak kadar tatlı bir koku havayı sararken Iris dizlerinin üstüne çöktü, kılıç elinden kayıp yere düştü. Fakat havadaki basıncın değiştiğini hissetti ve bir an için kalbi duracakmış gibi oldu.

Göz ucuyla Enva'nın illüzyonunun dağılarak yok olduğunu gördü.

Dökülen Tanrı Kanı

Roman hâlâ rüya görüyordu ki yerin altından kaydığını hissetti. Demirin şingirtisini, buharın tıslamasını duydu. Bilekleri acı içinde zonkluyordu. Bir erkek sesi işitti; statik uğultunun arasında küfrediyordu.

“Uyan!”

Bir el omzunu sarstı, bu onu uyandırmayınca yanağına bir tokat indi. Roman kıpırdandı, göz kapakları ağır, gözlerinin içi kum dolu gibiydi. Renklerin belirmesi, bütün kenarların netleşip şekil kazanması birkaç saniye sürdü.

Karşısında Teğmen Shane’i görünce şaşkınlıktan neredeyse küçük dilini yutacaktı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu.

“Ne yapıyor gibi görünüyorum? Seni buradan çıkarıyorum.” Shane onu kollarından tutup ayağa kaldırdı. “Ayakta durabilir misin?”

Roman ayakta durmayı başardı ama sendeledi. “Bana bir dakika ver.”

Shane ona destek olduysa da sabırsızca homurdandı. “Bir dakikamız yok. Acele etmeliyiz. İşler hiç beklemediğim şekilde değişiyor, hemen yukarı çıkmamız gerek.”

“Ne demek istiyorsun?” Roman öne doğru bir adım attı. Geçen her saniye dengesini biraz daha buluyordu fakat başında müthiş bir ağrı vardı. Ellerini esnetirken zincirlerinden kurtulmuş olduğunu fark etti. “Bunu nasıl yaptın?..”

Shane iç cebinden bir anahtar çıkardı. Üzerinde hâlâ Komutan Landis’in kanı vardı. Kaybolan anahtardı bu. Fakat Roman onun aslında Dacre’in yemi olduğunu fark etti. Hangi askerinin çalacağını görmek için bilerek masanın üzerine bırakmıştı.

“Onu neden çaldın?” diye sordu Roman. “Sen de Mezarlık’tan mısın?”

“Evet. Ve bu anahtarın gücüne ihtiyacımız var,” dedi Shane hızlanarak. Yol üstündeki küçük bir kafatasını tekmeleyerek kenara savurdu. “Dacre’in kapılarından herhangi birini kilitleyip açabiliriz. Artık yeraltı diyarından kaynak toplayabiliriz.”

“Diğer dört anahtar ne olacak?”

“Val’in öldüğü sanılıyor. Endişelendiğin buysa Iris’i hiç getirmedir. Nerede olduğunu bilmiyoruz ama seni buraya indirdikten sonra geri dönmedi. Anahtarı kayıp durumda ama kimde olduğunu tahmin edebiliyorum.”

Roman derin, titrek bir nefes aldı. Fakat Iris’in nerede olduğunu düşününce içi titredi.

“Dacre da öldü,” dedi Shane basitçe. Sanki bir tanrının sonunu değil, hava durumunu bildiriyormuş gibi. “Ama onun anahtarının nerede olduğunu bilmiyorum.”

Roman sendeledi. “Öldü mü?”

“Senin Iris kafasını kesmiş. Kısa süre önce yanında kafeye götürmüş. En azından söylentiler böyle. Hadi, acele etmemiz lazım.”

Roman duyduklarını sindirmeye vakit bulamadıysa da gözlerini kırptırınca bir an için Iris’i gördü; Dacre’in kopmuş başını altın saçlarından tutarak sürüklüyordu.

Bu görüntüyle içi ürperdi.

"Oath'tan ayrılıp Dacre'in ordusuna katıldın," dedi Roman, yavaş yavaş Shane'in geçmişinin parçalarını birleştiriyordu. "Ama amacın hiçbir zaman ona hizmet etmek değildi. Başından beri onu kandırıyor, Mezarlık için bilgi topluyordun. Bir tanrının nasıl öldürüleceğini, yeraltına kapı açan anahtarların nasıl bulunabileceğini öğreniyordun. Ley hatlarını ezberliyordun."

"Neden şaşırdın ki, Roman? Sen de aynısını yapmıyordun?"

"O beni yaraladı ve sonra iradem dışında kendi ordusuna kattı. Onu ben seçmedim."

Bir kapıya vardıklarında konuşmaları kesildi. Kapının etrafı sitrin kristalleri ve sarmaşıklarla çevriliydi. Roman, Shane'le aynı tempoda yürümeye çalıştı ama nefesi daralmaya başlamıştı. Boğazı sıkışıyor, ciğerleri yanıyordu. Durup yenine öksürdü, kumaşın kana bulandığını görünce elleri uyuştu.

Shane karanlıkta bunu fark etti.

"Yakında bir doktora görünmen gerekecek," dedi. "Aslına bakarsan Dacre'in büyüğü bozulduğundan ortalık hasta asker kaynayacak."

Roman hiçbir şey söylemedi. Kolunu indirdi ve bayır çıkmak göğsünün yanmasına neden olsa bile Shane'le birlikte yürümeye devam etti. Geçtikleri yollar tanıdık gelmiyordu ama bir merdivene ulaştıklarında Shane'i durdurdu.

"Neden beni ele verdin?" dedi. "Neden bana ihanet ettin?"

"Neden senden istediğim gibi mesajı iletmedin? O zaman Dacre günler önce ölmüş olurdu, bu saldırı da hiç gerçekleşmezdi," diye karşılık verdi Shane. Ama sonra iç çekip omuzlarını düşürdü. "Bak, anahtarı çaldığımda Dacre hepimizi aramaya başladı, hangimizin köstebek olduğunu bulmadan durmayacaktı. Kulağa bencilce gelse de kendimi korumak için onu senin üstüne saldırdım. Başına ne geleceğini umursamıyordum, ta ki sen beni ele vermeyi reddedene kadar. İşte şimdi buradayım, canımı riske atarak borcumu ödüyorum."

“Ortada bir borç yok,” dedi Roman hırıltılı bir sesle.

“Savaşta,” dedi Shane, “her zaman borç vardır. Hadi. Güvenli eve vardık sayılır.”

Iris Broad Caddesi'nde durmuş, *Oath Gazette*'e bakıyordu. Binaya bomba düşmüş, moloz yığınınına dönmüştü. Tuğlalar, camlar, buruşuk metal parçaları ve kişisel eşyalar öğle ışığında parlıyordu. Iris enkazın arasında yarı yarıya gömülmüş birkaç daktilo gördü.

Gazette artık yoktu.

Beşinci kat havaya uçmuş, kalıntıları saman misali etrafa savrulmuştu. Bu manzaranın onu kahretmesi gerektiğini biliyordu ama göğsü hissizdi.

Forest, Sarah için önce buraya gelmişti. Büyük ihtimalle babasını almak üzere onun evine gitmişlerdi.

Iris arkasına dönüp gözlerini caddede ve duvarları yıkılmış binaların oluşturduğu yeni, sivri silüette gezdirdi. O kadar tanınmaz bir hâle gelmişti ki burada, tramvay raylarının parke taşlarını oyarak ilerlediği noktada hiç durmamış gibi hissediyordu.

Sarah nerede oturuyordu? Iris tam emin değildi ama Sarah'nın daha önce Oath'un güney mahallelerinden birinden bahsettiğini duymuştu. Bunu hatırlayınca paniğini bastırmak için dudaklarını ısırırdı.

Onları bulacağım. Güvendeler. İyiler.

Molozların üzerinden atlayarak yürümeye başladı. Avuçlarındaki kesikler yeniden açılmıştı. Fakat enkazın arasında yürürken acısını hissetmiyordu bile.

Kuzeye, Kitt Malikânesi'ne mi gitsem?

Forest ve Sarah için güneye devam etmekle Roman için kuzeye dönmek arasında kalarak duraksadı. O sırada eli silahlı birkaç genç adam koşarak yanından geçti, heyecanlı sesleri sıcak

rüzgâra karışıyordu. Iris'in bu görüntüden korkması gerekirdi fakat arkalarından öylece bakmaktan başka bir şey yapmadı. Yıkıntının arasında dolaşırken boğulacak gibi oldu. Bu şehri nasıl yeniden inşa edeceklerdi? Hiçbir şey eskisi gibi olmayacak, aynı görünmeyecekti.

Gittikçe daha fazla insan sokağa çıkmaya başladı. Uzakta –geldiği tarafta– tezahüratlar yapılıyor, sevinç çılgınlıkları atılıyordu. Oranın Gould's Café olduğunu biliyordu, bomba yağmuru sırasında neredeyse hiç hasar almamış olan kafede yalnızca iki pencere çatlamış, birkaç tavan döşemesi gevşemiş, bazı tabaklar kırılmıştı. Iris, Dacre'in başını oraya bırakmıştı. Bunun üzerine şampanyalar patlatılmış, pastalar, bisküviler ikram edilmişti ama Iris, Attie'nin, ailesiyle ve Tobias'la yeniden buluştuğundan emin olduktan sonra kalabalığın arasından sessizce sıyrılmıştı.

Şimdi nereye gittiğini bilmeden yürüyordu.

Kendini neden bu kadar boş hissettiğini de bilmiyordu. Dacre'in ölümünü kutlamak neden içinden gelmiyordu? Hiç şüphesiz savaş bitmişti. O hâlde neden içinde huzursuzluk vardı? Sanki kötü bir şey olacaktı gibi...

"Kes şunu, Iris," diye payladı kendini, kötümserliği üzerinden atarak. "Nereye gidiyorsun?"

Sonunda nerede olduğunu fark etti. Yıkıntıların arasında yürümeye devam ederken üç genç adam ona yaklaşınca durdu. Silahlıydılar fakat ona hayranlıkla bakıyorlardı.

"Dacre'in kafasını kesen kadın sen misin?" diye sordu biri.

Iris sessiz kaldı. Ama pantolonuna sıçramış, üstünü başını lekelemiş tanrı kanını gizleyemezdi. Dacre'in başı koptuktan sonra bile bir sürü kanı akmıştı. O kadar ki Iris öğürmüş, kusacak gibi olmuştu.

Gençlerin yanından geçti ve bakışlarını üzerinde hissederek yürümeye devam etti. Sonunda görmek için can attığı ama bir yandan da korktuğu yere vardı.

Inkridden Tribune'ün binası.

Camlarının çoğu patlamış, üst katlardan biri çökmüş olsa da hâlâ ayakta idi. Iris ona bakarken tanıdık bir ses duydu.

"Burada ne arıyorsun, evlat? Bugün sana izin vermemiş miydin?"

Arkasına döndüğünde sokağın karşısında sigarasını tüttüren Helena'yı gördü. Patronunu sağ salim bulmasıyla kalbi küt küt atmaya başladı. Helena biraz dağılmış ve uykusuz görünse de iyiydi. Iris yanına koşup ona sarıldı.

"Merak etme, iyiyim," dedi Helena, sırtına pat pat vurarak. "Ve sen sormadan söyleyeyim... *Tribune* de iyi. Attie nasıl?"

Iris başıyla onayladı, gözleri dolmuştu. "İyi," dedi.

"Güzel. Peki, Enva aşkına, burada ne işin var? Hem de tek başına—" Ani bir silah sesi Helena'nın sözünü yarıda kesti.

Iris irkildi, kalbi hızla çarpmaya başlarken hemen çömeldi. Helena onu kolundan tutup bir moloz yığınının arkasına çekti.

"Dinle, çocuğum," dedi, sigarasını yere atıp üzerine basarak. "Eve gitmen ya da güvendiğin insanlarla kalman gerek. Sokaklar güvenli değil, bir süre de olmayacaklar. İninden çıkan Mezarlık ortalıkta cirit atarken hele."

"Mezarlık mı?" diye tekrarladı Iris. "Neden dışarı çıkıp insanlara ateş açsınlar ki? Hem de *şimdi*, atlattığımız şeyden sonra?"

Helena elini saçlarının arasından geçirdi. "Çünkü şansölye ölmüş. Söylentiler doğruysa bir tanrı da öyle." Iris'in kıyafetlerindeki tanrı kanını fark etti. "Dacre'ın askerlerini toplayıp idam ediyorlarmış."

Roman ve Shane yukarıdaki diyara açılan eşiği geçtiler.

Işık loştu fakat Shane kapıyı arkalarından kilitlerken Roman yıkılmış bir yatak odasında olduklarını görebiliyordu. Tavandan yere kadar uzanan perdeler çekili olsa da bir parça güneş ışığı,

sayvanlı yatağı ve altın çerçeveli büyük aynayı aydınlatıyordu. Roman'ın çamurlu botlarının altındaki halı yumuşacıktı.

Burası, ailesinin oturduğu evdeki odalara benzer bir odaydı. O hâlde nehrin kuzeyindeki zengin mahallelerinden birinde olmalıydı.

“Neredeyiz?” diye sordu Roman, sesi boğuktu.

Shane cevap vermedi. Yatak odasının kapısını açıp koridora çıktı.

Roman da peşinden gitti ama antreye vardıklarında Shane birden durdu.

Askerler bir odadan diğerine koşuyor, masaları ve sandalyeleri deviriyor, bulabildikleri her şeyin arkasına saklanıyorlardı. Buna büyük piyano da dâhildi. Sanki birazdan çatışmaya gireceklermiş gibi silahları hazır, yüzleri gergindi.

“Buradan hemen çıkmamız gerek,” diye fısıldadı Shane, arkasına döndüğü gibi Roman'ı kolundan tuttu. “Çabuk ol, yatak odasına geri dönelim, burası güvenli değil.”

Roman ne olduğunu tam kavrayamasa da havadaki gerilimi hissedebiliyordu. Sanki bir göletin en karanlık, en soğuk yerine inmişti.

Bu gördükleri ona, siperde yayılım ateşi başlamadan hemen önceki ânı anımsatmıştı.

Dacre'ın askerlerinden oluşan bir grup, birbirlerine emirler yağdırarak yanından geçti. Havada şaşkınlık, çaresizlik, panik vardı ve Roman da Shane kadar bu karmaşadan uzaklaşmak istiyordu. Derken duvara yığılmış, yenine doğru öksüren bir asker gördü.

Askerin çenesinden kan sızıyordu. Gözleri acıdan yaşarmıştı. Yüzü kireç gibiydi.

Roman durdu.

O ıslak öksürüğün sesini tanıyordu, ağzında tadını alabiliyordu. Askerin önüne diz çöktü.

Giydiği üniformaya ve bağlı olduğu birliğe rağmen Dacre için gönüllü savaşan biri değildi. Zehirli gaz yüzünden ölümün eşiğine gelmiş, sonra da sadece hizmet edebileceği kadar iyileştirilmişti. Dacre'ın büyüyle kafası allak bullak olmuştu. Tıpkı Roman gibi biriydi.

"Bırak onu," dedi Shane, sesi panikten kesik kesik çıkıyordu. "Vaktimiz yok!"

Roman bu adamı yüzüstü bırakmayacaktı. Kolunu kendi omzuna dolayıp onu ayağa kaldırdı.

"Yürüyebilecek misin?" diye sordu.

"Beni... bırak," dedi asker, yine kanlı kanlı öksürerek. "Mezarlık... geliyor... bizi öldürecekler..."

"Seni hemen bir doktora götürmemiz gerek." Roman koridora baktı ama Shane ortadan kaybolmuştu. Shane onu arkada bırakmıştı. Onu aşağıdaki zindandan kurtardığı için adama minnettardı elbette ama şu an ne büyük korkaklık ettiğini düşünmeden edemedi. Sonları yaklaşırken kaçıp saklanmayı seçmişti. "Arka kapıdan çıkmayı deneyelim."

Aksaya aksaya yürüdükleri koridorun sonunda karşlarına bir kış bahçesi çıktı. Roman cam duvarlardan bahçede eğilerek koşan silahlı figürler gördü. Yüzleri maskeliydi; ellerinde tüfeklerle yaklaşıyorlardı.

Roman arkasına dönmeden bir taş camı kırarak içeri girdi. Hayır, taş değildi, yuvarlak ve metal bir cisimdi bu. Yerde durduğunda tıkırdamıştı.

Roman'ın gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Koş," diye fısıldadı. Askeri tutup koridora doğru sürüklemeye başladı. Koş ama dizine kadar bala batmış gibi hissediyordu. Sanki bir kâbusun içindeydi; her şey ağır çekimde, güçlkle ilerliyordu.

Beş nabız saydı, kulaklarında beş kalp atışı duydu, ardından bomba patladı.

Roman ve asker yere savruldu. İkisi de sersemlemiş hâlde orada öylece yattılar. Evin parçaları dört bir yana saçılmıştı. Kıyafetleri tozla kaplanmıştı; dahası tozlar boğazlarına kaçıyor, ikisini de öksürtüyordu.

Roman sırt üstü yatıyor, tavandan yamuk vaziyette sarkan kristal avizeye bakıyordu. Dumanın arasında parıldıyordu.

Kulakları uğuldası da silah seslerini duyabiliyordu.

Buradan çıkmalıyız.

Üzerine bir gölge düşerek avizenin önünü kapadı. Biri onu gömleğinden tutup enkazın üzerinden kaldırırken Roman öksürdü.

“Hayatta kalan herkesi toplayın,” dedi yabancı, onu daha sıkı tutarak. Yeleğinin göğsüne kıpkırmızı bir dağ lalesi iliş-tirilmişti. “Oath halkının adaletle tanıklık etme vakti geldi.”

Iris neredeyse evine varmıştı ki enkaz yığınlarının arasından yankılanan ayak seslerini duydu. Sanki biri *peşinden* koşuyordu. Kaskatı kesilerek omzunun üzerinden gölgelere doğru baktı.

Güneş batıyordu ve Iris eve dönmeye karar vermişti; hâlâ ayakta olduğunu görmeyi, abisini duvarlarının arasında sapasağlam bulmayı umuyordu. Helena’yla vedalaştıktan sonra sokakların ne kadar öngörülmez olduğuna bizzat şahit olmuştu. İnsanların yıkılmış binalara girip yaralıları kurtarmaya çalışmaları kadar Mezarlık üyelerinin silahlarıyla yarattıkları dehşeti de görmüştü.

“Forest?” diye seslendi.

Ayak sesleri gittikçe yaklaşıyordu. Birinin bir ara sokakta koşarak ona doğru geldiğini görebiliyordu. En sonunda caddeye çıktığında üzerine ışık vurdu.

Iris’in soluğu kesildi.

Karşısındaki kişi maske takıyordu. Mezarlık üyesiydi. Koyu renkli kıyafetlerinin altında geniş omuzları vardı, güçlü yapısını ele veriyordu. Ve dosdoğru Iris’e koşuyordu.

Iris önüne döndüğü gibi en yakın enkaz yığınınına koştu. Aralarındaki mesafenin hızla kapandığını hissediyordu, kalbi küt küt çarparken yerden bir boru parçası kapıp saldırgana doğru döndü.

“Bayan Winnow!” diye bağırdı adam, Iris tam boruyu ona savuracakken. Ellerini havaya kaldırarak olduğu yerde durdu. “*Bayan Winnow*, benim.”

Iris adama şaşkınlıkla baktı. Kim olduğunu çıkaramadığından boruyu aralarında tutmaya devam ediyordu.

Adam maskesini çıkardı.

Bay Kitt’in adamıydı. Bir keresinde onu takip edip tehdit eden adam. Roman’a ettiği yemini bozması için ona para teklif eden adam.

“Benden uzak dur!” Iris boruyu yeniden savurdu.

Adam darbeyi kolayca savuşturdu. “Dinleyin!” diye bağırdı. “Vaktimiz yok. Yardımaınıza ihtiyacım var.”

Iris ona güvenmiyordu. Yanından sıyrılıp kaçmaya başlamıştı ki adamın sözleri onu takip etti.

“Roman! Az sonra onu infaz edecekler!”

Iris olduğu yerde durdu. Arkasına dönerken kanı buz kesmişti. “*Kim* infaz edecek?”

Adam birkaç adım yaklaştı. “Mezarlık. Onu Dacre’in askerlerinin arasında yakaladılar. Hiçbirini sağ bırakmayacaklar. Yoldaşlarımı onu bırakmaya ikna edemedim. Masumiyetini *kanıtlayacak* bir şey istiyorlar. Elinizde onu hayatta tutabilecek herhangi bir şey var mı?”

Iris’in zihni bu sözlerle altüst olduysa da dilini ısırarak kendini odaklanmaya zorladı. Roman’ın, Dacre’in tarafındayken ona yazdığı tüm mektuplar hâlâ ondaydı. Hawk Shire mektubu da duruyordu, her ne kadar Roman *kelimelerini yakmasını* istemiş olsa da.

“*Evet*,” diye fısıldadı Iris. “Bir mektup var. Evimde. Eğer evim hâlâ ayaktaysa.”

Bay Kitt'in adamı hemen harekete geçti ve Iris'i elinden tutup onu molozların arasından geçirdi. Güçlüydü, yollarına çıkan enkazı tekmeleyerek itiyor, hedeflerine daha hızlı varabilmek adına yıkılmış evlerin kalıntılarından üzerinden ilerliyordu. Iris, adamın evini biliyor olmasından korkmalı mıydı yoksa bunun için şükretmeli miydi bilemedi. Fakat sokağına vardıklarında tüm düşünceleri ve duyguları silinip gitti.

Apartman hâlâ ayakta idi.

Gözyaşlarını silip basamakları koşarak çıktı. Evinin kapısı açıktı, elektrikler hâlâ kesik olduğundan içerisi karanlıktı.

"Forest?" diye seslendi boğuk bir sesle. Ama abisinden iz yoktu. Sadece Val'in cesedi oturma odasının zemininde yatıyordu ve Iris, onun üstünden atlayıp odasına koştu.

Bay Kitt'in adamı kapının hemen önünde bekliyordu ama Iris adamın soluklarını içeriden duyabiliyordu.

"Çabuk olun, Bayan Winnow," dedi.

Iris dizlerinin üstüne çöküp yatağın altına sakladığı şapka kutusunu karanlıktan çıkardı. Kapağını kenara attığı gibi mektupları karıştırmaya başladı, elleri titriyordu. Ama işte oradaydı; kırıışmış, lekelenmişti fakat hâlâ okunaklıydı.

Kelimelerimi yak.

"Buldum," dedi.

Roman kalabalığının arasında Iris'i görünce rüyada olduğunu sandı.

Elleri bağlıydı ve bir tuğla duvarın önünde duruyordu. Yanında elli bir asker daha vardı; Mezarlık tarafından yargılanmaksızın infaz edilmek üzere sıraya dizilmiş savaş esirleriydi hepsi.

Ateş hattının ardında bir kalabalık toplanmıştı. Bazıları tezahürat yapıyor, bazıları huzursuzluk içinde izliyordu. Roman,

alkışlar ve uğultular karşısında sersemlemişti. İnsanların onun ölümünü görmekten memnun olması midelerini bulandırıyordu.

Dizleri titredi.

Bayılacak gibi hissediyordu ki onu gördü. Iris, kalabalığı yararak öne doğru geliyordu. Yüzü çizik içindeydi, toprağa bulanmış, ışıldayan altınla kaplanmıştı. Elinde bir kâğıt parçası vardı, onu sallayarak bir şeyler haykırıyordu ama sesi uğultunun arasında kaybolmuştu.

İşte o zaman göz göze geldiler.

“Hazır mısınız?” diye seslendi biri.

Tüfekler omuzlardan indirildi.

Roman engel olamadı. Iris’in öne gelmesine engel de. Onunla kurşunların arasına girmesine de.

“Iris,” dedi yalvararak ama sesini sadece kendi duydu. Kaosun ortasında bir fısıltıydı. “*Iris, yapma.*”

Iris kalabalığın arasında sanki dünya ona yol verecekmiş gibi koşuyordu. Sanki aralarına hiçbir şey giremezmiş gibi bakışlarını bir an olsun Roman’dan ayırmıyordu. Ne tanrılar ne savaş. Ölümlü bir yaranın sızısı bile onları ayıramazdı.

“Nişan alın!”

Kemiklerimiz toza dönüşene kadar nefeslerimiz birbirine karışsın, kanımız bir aksın.

Bir hıçkırıkla nefesi kesildi.

Öldüğümüzde bile ruhun benimkine sadık kalsın.

Iris ateş hattını geçti, saçları yüzüne savrulmuştu, botları kana bulanmış taşları dövüyordu.

“Ateş!”

Silahlar patladığı anda Iris kendini Roman’la tüfek arasına attı.

İhtimaller

Iris donakaldı.

Yalnızca üç şeyin farkındaydı.

Kurşunların tiz ıslığının.

Sıraya dizilmiş askerlerin sarsılıp öne doğru yığılışının, kanlı taşlara yüzüstü düşüşlerinin.

Ve Roman'ın dimdik ayakta duruşunun. Kurşunların birine bile hedef olmamıştı. Kendisini izliyordu.

Gözleri korkudan kocaman açılmıştı. Iris'in göğsüne kan yayılmasını, gömleğini kırmızıya boyamasını bekliyordu. Diğerleri gibi yere yığılmasını.

Fakat Iris hâlâ ayaktaydı. Ciğerleri hâlâ havayla doluyordu, kalbi göğsünde deli gibi atıyordu.

Arkasına dönüp Roman'a ateş etmeye hazırlanan adama baktı. Adam yüzünü maskeyle gizlemişti, elindeki tüfeği hâlâ Roman'a doğrultuyordu. Ama tetiğe hiç basmamıştı.

“Çekilin kenara, hanımefendi!” diye bağırdı.

“İndir silahını,” dedi Iris. Koşmaktan bacakları titriyor, alnından terler damlıyordu. Vaktinde yetiştiği için o kadar

rahatlamıştı ki boğazını saran aslı yutkundu. “Masum bir adama ateş etmek üzeresin.”

“Bu asker masum değil.”

“Elimde kanıt var.” Iris mektubu kaldırdı. “Roman Kitt sayesinde Enva’nın kuvvetlerinden bunca insan hayatta kaldı. Haftalardır Dacre’in planlarını ve hareketlerini gizlice bize ulaştırıyordu. Eğer o olmasaydı şu an hiçbirimiz burada olmazdık, nefes alıyor bile olmazdık. O yüzden bir kere daha söyleyeceğim. Bu askerleri yargısız infaz ederek korkunç bir savaş suçu işlediniz. Şimdi indir o silahı.”

Ardından gelen sessizlik, şaşkınlığın da ağırlığıyla rahatsız edici bir hâl aldı. Derken uzun boylu, maskeli bir adam öne çıkıp Iris’e doğru gelmeye başladı. Ancak o zaman son tüfek indi ve Iris onun Mezarlık için önemli biri olduğunu sezdi. Belki de liderleriydi.

Eldivenli elini uzattı. Siyah ceketine iki çiçek iştirilmişti: biri beyaz, diğeri kırmızı dağ lalesi. Adamın ukala tavırlarıyla çelişiyorlardı ve Iris dişlerini sıktı. Yine de mektubu adama verdi.

Satırları hızlıca okuyuşunu izledi. Okuması bittiğinde adam tekrar Iris’e baktı. Tanrı kanıyla kaplı kıyafetlerini gözden geçirdi; Iris şimdi hâline minnet duyuyordu. Yüzündeki sıyrıklara, saçma takılmış dikenlere. Kollarındaki morluklara ve boynundaki tırnak izlerine. Hepsi aşağıya yaptığı yolculuğun nişanesi.

“Kısmen doğru söylüyor,” dedi adam kalabalığa. “Bu mektup, Hawk Shire saldırısına dair bir uyarı. Ama daha fazla kanıta ihtiyacım var. R. denen esrarengiz kişinin bu adam olduğunu nereden bileyim? Onu kurtarmak için mektubu senin yazmadığını nereden bileyim?”

Iris’in teni öfkeyle kızardı. Tam cevap verecekti ki başka bir ses ondan önce davrandı.

“Onun adına ben konuşabilirim.”

Kalabalığın ikiye ayrılmasıyla Keegan görüldü. Üniformasına iştirilmiş yıldızlar alacakaranlıkta parlıyordu, bakışları sertti.

Sesi güçlüydü ve duruşu tehditkâr değil, saygı uyandırıcıydı. Silahı yoktu ve Mezarlık üyeleri tüfeklerini ona doğrulttuğunda ellerini kaldırdı.

“Silahsızım,” dedi. “Sizinle barış içinde konuşmak istiyorum. Tugayımdaki askerler de öyle. Oath’a evim diyen kadınlar ve erkekler, *aylardır* bu savaşa göğüs geren *yurttaşlarınız*. Kan kaybetmiş, aç kalmış, aileleriyle geçirecekleri zamandan feragat etmiş insanlar. Şimdi kendi memleketlerine ne olacağına dair fikirlerini söylemeye hakları var. Dacre için savaşmış askerlerin akıbeti hakkında da söz sahibi olmalılar. Çünkü bu insanlar, bu diyarın *yasaları* gereği ve *insanlık onuru* adına esir sayılmalı, insanca muamele görmelidir. Iris Winnow’un sizden rica ettiği şey de budur. Silahlarınızı indirin. Neyin adil olduğu kadar ahlaken doğru olduğunu da konuşabileceğimiz; iyileşmeye nasıl başlayacağımıza birlikte karar verebileceğimiz demokratik, akılcı bir münazara yapalım.”

Mezarlık lideri memnun görünmese de mektubu Iris’e geri verip şürekâsına silahlarını indirmelerini işaret etti. Enva’nın askerleri infazları sonlandırmak üzere kalabalığı yararlanarak ilerlerken Iris Roman’a koştu.

Roman dizlerinin üstündeydi, güçlükle nefes alıyordu.

Iris önünde diz çöküp solgun yüzüne dokundu. Teni mermerden oyulmuşçasına soğuktu. Yenlerindeki kan lekelerini, bileklerindeki yaraları görünce korku kalbini delip geçti. Onu son görüşünden bu yana neler yaşadığını bilmiyordu ama hikâyesinin paslı çelik gibi içini parçalayacağını hissediyordu.

“Artık güvendesin, Kitt,” diye fısıldadı, kollarını ona dolayarak. Roman’ın nasıl titrediğini, nefesinin ne kadar hırıltılı olduğunu fark edince ağlamak istedi. Saçlarını okşadı. “Benimle güvendesin.”

Roman yüzünü boynuna gömdü. Ağladığında Iris, bütün sözcükler içinden silinmiş gibi diyecek bir şey bulamadı. Geriye

yalnızca elleri, kolları ve saçlarının arasında duran dudakları kalmıştı.

Roman'la birlikte o da ağladı.

Dürüst olması gerekirse Roman, Iris'in ölümle arasına girdiği andan sonrasını pek hatırlamıyordu. O olayı izleyen saatler çok tuhaftı, sanki ateşler içinde yanarken rüya görüyormuş gibi geçmişti. Fırtına bulutlarının ve dumanın ortasında sürükleniyormuş gibi hissediyordu. Duyabiliyor, görebiliyordu ama zihni bu anları hafızasına işleyemiyordu.

Bilinci tam anlamıyla yerine geldiğinde kendini bir hastane yatağında buldu. Elinde damar yolu iğnesi vardı.

Tavana bakarak bir müddet hemşirelerin ve doktorların sessiz koşturmacasını, tekerleklerin gıcirtısını, birkaç yatak ötedeki hastadan gelen zayıf iniltileri dinledi. Nerede olduğunu kabullenmeye hâlâ hazır hissetmiyordu ki kısa ak saçlı, ela gözlü zarif bir kadın sessizce gelip yatağının baş ucunda durdu.

"Nasılız bakalım, Bay Kitt?"

"Ben Bay *Kitt değilim*," dedi Roman, sesi yorgun ve sertti. Ama sonra ne kadar kaba konuştuğunu fark edip iç geçirdi. "Özür dilerim."

"Özür dilemene gerek yok," dedi doktor, dudaklarında hüznü bir tebessümle. "Semptomların ne zaman başladığını, nasıl ilerlediğini anlatmak ister misin?"

Roman bir an için tereddüt etti. Avalon Bluff gözlerinin önünde canlanınca göğsü sıkıştı. Ama sonra iki yanındaki ellerini sıkıp esnetti. Artık güvendeydi. İyileşebilmeleri için o eski yaraları açmalıydı.

Doktora her şeyi anlattı. Semptomların ne zaman başladığını, ne yaptığında ağırlaştıklarını. Avalon Bluff'ta zehirli gazı nasıl soluduğunu.

Doktor dikkatle dinledi ve söylediklerini not aldı. Sonra stetoskopunu Roman'ın çıplak göğsüne yerleştirdi ve ondan derin bir nefes almasını istedi. Roman söyleneni yaptı ama gözleri doktorun yüzündeydi. Kadın geri çekildiğinde ifadesi okunaksızdı fakat sesinde hafif bir hüzün vardı.

“Sana bir göğüs röntgeni çekelim,” dedi nazikçe. “Ama neyle karşılaşacağımızı az çok biliyorum. Bugün seninle neredeyse bire bir aynı semptomları yaşayan onlarca hastaya baktım.”

“Bana gerçeği söyleyin, Doktor,” dedi Roman.

“Gaz yüzünden ciğerlerinde doku hasarı meydana gelmiş. Bu hasar tarif ettiğin gibi nefes almanı zorlaştırıyor ve kalbin üzerinde de baskı yaratıyor. Seni tamamen iyileştirecek bir ilaç ya da ameliyat yok ama semptomlar kötüleştiğinde onları hafifletmeye yardımcı olacak bazı yöntemler var. En önemlisi de bundan sonrasında yaşam şeklini değiştirmen, hem kalbine hem de ciğerlerine iyi bakman gerekecek. Aksi takdirde bu durum ölümcül olabilir; kalp krizi geçirebilir ya da verem gibi hastalıklara açık hâle gelebilirsin.”

Roman sessiz kaldı.

“Başka sorun var mı?” dedi kadın usulca. “Yoksa hemşirelerden birini çağırayım, ilk nefes tedavine başlasın ve sana ilaçlarını versin.”

“Tamam,” dedi Roman, hastaları birbirinden ayıran beyaz duvarlara ve açık mavi perdelere bakarak. “Ne zaman gidebilirim?”

“Hem ben hem de yeni şansölye izin verdiğinde.”

“Yeni şansölye mi?”

“Evet. Dacre'ın askerlerinin hapisanede ya da tıbbi yardıma ihtiyaçları varsa hastanede tutulmasını emretti.”

Roman paniğini bastırmak için yutkundu. “Ben asker değilim.”

“Biliyorum.” Doktor omzunu sıktı. “Endişelenme. Sen sadece iyileşmene bak ki seni en kısa sürede taburcu edebileyim. Ailen de seni görmek için sabırsızlanıyor. Mevcut koşullar sebebiyle

ziyaretçi kabul edemiyoruz ama hem annenin hem de Iris'in aklı sende. Bir an önce eve dönmeni istiyorlar."

Doktor bir sonraki hastasına geçti.

Roman'ın kalbi hızla çarpmaya başladı, nefesi daraldı. Eve dönmek, Iris'le olmak istiyordu. Ama hastanede daha ne kadar kalacaktı?

Birden üşüyerek avucunu göğsüne bastırdı. Ağrıyan kalbine.

Öğle vaktiydi ve hava nemliydi; sanki yaz, baharın son günlerini silip süpürmüştü. Iris durup yüzündeki teri sildi. Saatlerdir moloz temizlemekten kolları ve sırtı ağrımişti ama durmaya niyeti yoktu. Ölen ve hâlâ taşların, tuğlaların altında yatan herkesi çıkarana kadar durmayacaktı. Bütün kurtulanlara ulaşmadan durmayacaktı, günler geçtikçe canlı birini bulma ihtimali giderek azalsa bile.

Gerçi Iris, tek bir basit sebepten ötürü bu gerçeği göz ardı ediyordu: Bombardımanın üzerinden üç gün geçmesine rağmen Forest'ı hâlâ bulamamıştı.

O iyi, diye geçirdi içinden, kendini daha da gayretli çalışmaya zorlayarak. Tırnakları kırılışıya taşları kenara çekti.

Fakat tek sebebi abisinin hâlâ ortaya çıkmamış olması değildi. İki gün önce hastane, Roman'ı ziyaret etmesine izin vermemişti. Onu son gördüğünde bir sedyede yatıyordu, hemşireler başına toplanmış, onu hızla revire götürüyorlardı. Iris, onu bırakmaya zorlanana kadar elini tutmuştu, dokunuşunu hissettiğinden ya da sesini duyduğundan emin olmasa bile son âna kadar bırakmamıştı.

Iris parmaklarını nemli saçlarının arasından geçirdi. Öfkesinin onu körüklemesine izin vererek tuğlaları, yamulmuş boruları ve kırılmış pencere çerçevelerini bir yük arabasına

raşdı. Sonra bunu tekrar tekrar yaptı, ta ki Helena ona bir matara su uzatana kadar.

"Biraz ara ver, evlat," dedi Iris'i endişeyle süzerek. "Bir süreliğine isim topla."

Iris suyu içti. Ağzını silip, "Gerek yok, ben iyiyim. Ama teşekkür ederim," dedi.

Helena'yı arkasından bakarken bırakıp bir saat daha çalıştı. Sonra bir saat daha. Ne zaman biri yardım istese Forest'la Sarah'yı enkazın altında özgürlüğe çekilmeyi bekler vaziyette bulduklarını düşünerek hemen koşuyordu.

Bir ceset bulunduğunda kimlik teşhisi için sokaktaki belirlenmiş yere götürülüyordu. Helena ertesi gün gazetede yayımlamak üzere ölenlerin adını topluyordu zira şehir merkezindeki çoğu bina yıkılmışken hem *Tribune* hem de baskı fabrikası ayakta kalmıştı. Ve Oath yeniden dengesini bulmaya çalışırken haberleri yaymanın en hızlı yolu gazeteydi. Şehir şimdi elektrik, temiz su, sıcak yemek ve hastanelerin gerekli malzemeleri buldurması gibi kıymetini bilmediği birçok şeyin eksikliğini yaşıyordu.

Inkridden Tribune, ayrı düşen insanların birbirini bulmasına yardım ediyordu. Ya da en kötüsü kaybettikleri insanların yasını tutabilmelerine.

Iris, daha önce hiç görmediği bir güney caddesinde günü sonlandırmaya karar verdiğinde alacakaranlık çökmüştü. Burası epey hasar almış, evlerden yalnızca birkaçı ayakta kalmıştı. Iris dikkatle molozları kaldırıyordu ki sokağın aşağısından birinin yardım istediğini duydu.

Neden birden içinin buz kestiğini, çiziklerle kaplı kirli ellerinin titremeye başladığını anlayamadı.

Yine de adamın bir moloz yığınının başında diz çöktüğü yere koştu. Dikkatlice yanına çöküp ne bulduğuna baktı.

Forest ve Sarah'ydı.

Iris gördüklerini anlamlandıramayarak onlara sanki yabancılar gibi baktı. Abisinin vücudu o kadar morarmıştı ki

neredeysse tanınmayacak hâle gelmişti. Kendini Sarah'ya siper etmişti ama yeterli olmamıştı. Molozlar ikisini de öldürmüştü. Hâlâ el ele tutuşuyorlardı.

Bir daha asla nefes almayacaklardı. Asla gülmeyecek, tartışmayacak, birlikte yaşlanamayacaklardı.

Küçük Çiçek.

Iris arkasına dönüp yığının üstünden indi.

Boğuluyormuş gibi hissediyordu. Sanki ağız dolusu su yutup duruyordu ve her şey yanıyordu. Nefesi kesilirken iki büklüm oldu, ellerini yanlarına koyup kaburgalarını tuttu çünkü tutmazsa kaburgaları parçalanacaktı.

Etrafında insanlar olduğunun, onu ayakta tutmaya çalıştıklarının hayal meyal farkındaydı. Helena'nın, Attie'nin ve Tobias'ın yüzü görüş alandaydı.

Ama zihninde çok uzaktaydılar.

İhtimaller onu mahvetmişti. Asla yaşanamayacaklar.

Kanayan Bir *Tribune*

Roman, *Inkridden Tribune*'ün Oath'ta basılan tek gazete olduğunu fark ettiğinde hastane yatağında her sabah onu stemeye başlamıştı. İlk iş ön sayfadaki isim listesine göz atıyordu. Ölenlerin ve hâlâ kayıp olanların isimlerine. Sonra yeni şansölye ve bir hâkimler heyeti tarafından kurulan savaş mahkemelerine dair haberleri okuyordu.

Böylelikle Roman, yargılanan ilk yurttaşlardan biri olan babasının kaderini *Inkridden Tribune* sayfalarından öğrendi.

Bay Ronald M. Kitt, üç sebepten suçlu bulunmuştur: Birincisi, tehlikeli gazların taşınmasında gönüllü suç ortağı olmak. İkincisi, düşmanla iş birliği yaparak onları kendi mülkünde barındırmak. Üçüncüsü, kitlesel yıkım planından haberdar olmasına rağmen hiçbir şey yapmamak. Cezası yetmiş yıl hapis olup şartlı tahliye imkânı bulunmamaktadır.

Roman, bahasının hapse öleceğini fark ettiğinde ürperdi. Ardından iki suçlunun daha akıbetini okudu:

Oath Üniversitesi'nde Kimya Profesörü olan Dr. Herman O. Little ve kızı Elinor A. Little savaş suçlusu ilan edilmiş olup sivillere ve askerlere karşı silah olarak kullanılan tehlikeli gaz ve bombaları üretmek suçundan ömür boyu hapis cezasına çarptırılmıştır.

Roman sayfayı çevirdi. Eski nişanlısını neredeyse gözünde canlandırabiliyordu; gitmek zorunda bırakıldıkları o öğle yemeğinde ne kadar temkinli davrandığını hatırlıyordu.

Hastanede geçirdiği dördüncü günün sabahında yanındaki yatakta yatan hasta, yaralarına daha fazla direnemeyerek hayatını kaybetti. Ciğerlerindeki hasar, nefes almasını engelliyordu. Üçüncü kattaki herkes gazdan etkilenmiş kişilerdi ve Roman, boş kalan yatağa bakarken çok geçmeden yatağın çarşafı değiştirildi ve oraya yeni bir hasta yatırıldı.

Hemşire açık kahvesi ve kahvaltısıyla birlikte *Inkridden Tribune*'ü de getirdiğinde, kelimelere ve bilgiye yemekten daha aç olan Roman yeni rutinini uyguladı. Her zaman önce ölenlerin ve kayıpların isimlerini, ardından mahkeme haberlerini okurdu.

Ölenler arasında tanıdığı bir isme denk gelince donakaldı. Bir isim de değildi üstelik, iki isimdi, görünmez iplerle birbirine bağlarmış gibi dip dibe duruyorlardı.

Sarah L. Prindle
Forest M. Winnow

Roman, kelimeler bulanıklaşana kadar onlara baktı. Gölet suyunun tadını alabiliyor, kız kardeşinin kollarındaki ağırlığını

hissede biliyordu. Midesinin kesilip açılmış gibi acıdığını. Onu eve taşıırken kalbinin nasıl uyuştüğünü.

Keder, dört yıl önce o gün olduğu kadar şiddetle içini parçaladı.

Roman battaniyeyi üzerinden fırlatınca gazete etrafa saçıldı. Kahvaltı tepsisi devrildi. Kahve ve yumurtalar çarşafın üzerine dökülmüştü ama Roman fark etmedi bile. Elinin arkasındaki iğneyi çekip çıkarırken çıplak ayaklarını yere bastı.

Bu yerden gidiyordu. Bu duvarlar onu daha fazla tutamazdı. Kapıya doğru yürüdü ve ancak bir güvenlik görevlisi yolunu kesince durdu.

“Yatağına dön.”

“Karımı görmem gerek,” dedi Roman.

“Doktor izin verdiğinde görebilirsin.”

Onu ikna etmek için mantıklı davran, diye düşündü ama sonraki sözleri bir dizi küfürden ibaretti. O bağırıp çağırırken doktor geldi. Roman’ın kolunu sıkıca tutup onu yatağına geri götürdü.

“Derin bir nefes al,” dedi ve iğneyi tekrar yerine taktı. “Sana söylediklerimi unuttun mu? Endişelenmen gereken tek şey ciğerlerin değil.”

“Artık umurumda değil,” dedi dişlerini sıkarak.

“Öyle mi?”

“Gitmeme izin verin. Karım... abisini kaybetti. Onu görmem gerek.”

Doktor iç çekti. “Bunu duyduğuma çok üzıldüm ama hepimiz bu savaşta birilerini kaybettik.”

“En azından onu aramama izin verir misiniz?”

“Duruşmalar devam ettiği için herhangi bir istisna yapamam.”

Roman sert bir kahkaha attı. “Peki, beni burada ne kadar tutmayı planlıyorsunuz?”

Doktor, Roman kızarıp gözlerini kaçırana kadar ona bakmakla yetindi. Roman az önce güvenlik görevlisine küfürler

yağdırıp gitmesine izin vermeleri için bağırp çağırırken ne kadar vahşi görüldüğünü hayal edebiliyordu.

“Bu,” dedi doktor, “sana bağlı.”

Roman arkasına yaslandı. İyi olduğu bir şey varsa o da meydan okumaları kabul etmekte.

İki gün sonra doktor, Roman'ı bir reçete ve dinlenmesi için kesin talimatlarla taburcu etti. Ödünç aldığı kıyafetlerle hastaneden çıktığında yağmur çiseliyordu. Kırık parke taşları ve moloz yığınları üzerinde yürürken şemsiyeleri ya da başlarının üzerine tuttukları gazetelerle koşturan birkaç kişinin yanından geçti. Ama Roman yağmura aldırış etmiyordu ve doğuya, Iris'in dairesine doğru ilerlemeye devam etti.

Bir yol ağzına geldiğinde duraksadı. Enva'nın yakınlarda olup olmadığını, büyüyle fırtına bulutlarını coşturup coşturmadığını merak ederken vücudunu bir ürperti sardı. Daha birkaç gün öncesine kadar işlek ve hayat dolu olan bir yerde durmak tuhaftı. Otomobiller, at arabaları, yük arabaları ve bisikletlerle dolu olan bir yerde. Şimdiyse buranın havasını soluyan, bir zamanlar nasıl olduğunu hatırlayan tek kişi o gibi görünüyordu.

“*Roman!*”

Arkasına döndüğünde caddenin ilerisinde Iris'i gördü. Sırlıklam olmuştu, elbisesi neredeyse içini gösteriyordu, saçları yüzüne yapışmıştı. Ama Roman o anda Iris'in, hastaneden çıkmasını beklediğini anladı.

Ona doğru koştu.

Bombaların yıktığı caddenin ortasında çarpıştılar. Roman ona tutunarak geriye doğru sendeledi. Iris var gücüyle onu tutmamış olsaydı yere devrilebilirdi.

“Bu işte çok iyi olduğumu düşünüyorum,” dedi Iris. Hıçkırığını gizlemek için kıkırdayarak yüzünü Roman’ın boynuna bastırdı.

Roman ona sıkıca sarıldı, göğsünün nefesiyle inip kalkışını hissetti. Avalon Bluff’taki altın sarısı tarlayı hatırladı. Iris’in ona doğru koşuşunu, onu toprağa bastırışını. Onu korumak için bedenini ona siper edişini.

“Hangi işmiş o, Winnow?” dedi. “Bende iyi olduğun işlerin tam listesi var da.”

Iris tekrar güldü. Bir an sonra yüzünü kaldırıp Roman’a baktı, yağmur yüzünde ışıldıyordu.

“Seni gafil avlamak, Kitt.”

Sevgili Iris

ÜÇ AY SONRA

Iris elinde boş bir koliyle dairesinin önünde duruyordu. Haftalardır bunu erteliyordu, ilgilenmesi gereken çok daha mühim işlerle meşguldü. Ama artık vaktinin geldiğini biliyordu. Daireyi satmadan evvel eşyalarını gözden geçirmesi, neleri yanına alıp neleri geride bırakacağına karar vermesi gerekiyordu. Annenin eşyalarının yanı sıra Forest'ın eşyalarını da toplama vakti gelmişti.

“Bunu bugün yapmak zorunda değiliz,” dedi Roman. Iris’in yanında dururken kolları birbirine değiyordu. Sol elinde parlayan alyans, Iris’inkiyle uyumlu gümüş bir yüzüktü. Iris bütün hayatını iki koliye sığdıramayacağını bilse de Roman’ın ellerinde de boş bir koli vardı.

“Biliyorum,” dedi Iris, fırtına bulutlarının toplandığı gökyüzüne bakarak. Yaz yağmurunun ilk damlaları düşüp botlarının altındaki sıcak kaldırımında tısladı. “Ama daha fazla ertelemek istemiyorum.”

Roman’ın endişesini yatıştırmak için gülümsedi.

“O zaman birlikte?” dedi Roman.

“Evet, birlikte,” diye onayladı Iris.

Tam fırtına koptuğu sırada karanlık daireye girdiler.

Iris önce kendi odasını elden geçirdi çünkü en kolayı buydu. Eşyalarını geride bırakmakta zorlanacağını sanmıştı, sanki hayalet üstüne hayalet teslim edermiş gibi. Ama bu, beklediğinden daha özgürleştiriciydi.

En sevdiği eteklerinden ve kazaklarından birkaçını aldı. Siperden kalma botlarını. Büyükannesinden kalan inci bilekliği. Tüm kitaplarını ve bir zamanlar *Gazette*'teki masasını süsleyen at heykelciğini. Daktilosu, temel eşyalarının çoğu gibi Roman'la birlikte kiraladıkları yeni dairedeydi.

Birçok bakımdan çocukluk derisinden sıyrılmış gibi hissediyordu. Geride bıraktığı her nesneyle o deri biraz daha yırtılıyordu, öyle ki sonunda gerçekten nefes alabildiğini hissetti. Kanepeyi ve annesinin kül tablası olarak kullandığı eski çay fincanını geride bırakmak sorun değildi. Üzerinde elektriksiz gecelerden kalma erimiş mumların bulunduğu büfeyi. Iris'in, her baktığında üzüldüğü için oldu olası sevmediği duvardaki tabloyu.

Forest'in ondan önce annelerine ait olan odasına girdiğinde iki koli de dolmuştu.

"Ben gidip bir koli daha bulayım," dedi Roman.

Ön kapıyı açık bırakmıştı, böylece Iris yağmuru duyabiliyordu. Çok geçmeden toprak kokusu her yeri sardı ve abisinin eşyalarını ayıklamaya başladığında bu koku hem kalbini hem de ellerini sakinleştirdi.

Forest'in fazla eşyası yoktu. Kanepede uyuyarak ve gardırobu kardeşiyle paylaşarak büyümek ona azla yetinmekten başka seçenek bırakmamıştı. Ama yatağın ayak ucunda deri bir postacı çantası vardı.

Iris iç çekerek çantayı açtı.

İçindekileri yatağın üzerine döktü. Sanki abisinin özel eşyalarını karıştırıyormuş gibi hissediyordu ki gözüne bir mektup ilişti. Sarı kâğıda yazılıp katlanmıştı. Dışında Forest'ın kargacık burgacık el yazısıyla *Küçük Çiçek* yazıyordu.

Iris mektuba bakarken uzakta gök gürledi. Kalbi nihayet sakinleştiğinde kâğıdı aldı ve yere oturup okudu.

Sevgili Iris,

Sana bir şey itiraf edeceğim: Arkadaşın Sarah beni ziyaret ediyor. Daha doğrusu ben onu akşam yemeklerine davet ediyordum. Başta sen yokken beni kontrol etmesi için onu senin gönderdiğini sandım. Ama sonra onun da en az benim kadar yalnız olduğunu fark ettim. İkimiz de seni özlüyoruz, yani bir anlamda bizi bir araya getirdin.

Bir itirafım daha var: Benden istediğin gibi doktora gittim. Yaralarımдан korkmama hiç gerek yokmuş. Doktora gerçekte başıma ne geldiğini anlatmaktan korkmama gerek yokmuş. Bunlardan neden utandığımı bilmiyorum ama hâlâ utanıyorum. Umarım zamanla geçer.

Belki bir gün her şeyi yazarım. Sana her şeyi anlatmak istiyorum. Ama şimdilik bu sözleri seninle paylaşmak bile bana yetiyor. Umarım seninle ne kadar gurur duyduğumu ve cepheye dönerek ne büyük bir cesaret örneği gösterdiğini düşündüğümü biliyorsundur. Sokakta gördüğüm herkese senin benim kardeşim olduğunu söylemek istiyorum. Inkriden Tribune'den Iris E. Winnow'un benim kardeşim olduğunu.

Eve çabuk dön, Küçük Çiçek. Seni tekrar görmek için sabırsızlanıyorum.

*Sevgiler, abin,
Forest*

Iris, Forest'ın küllerini serpmek için neden bu kadar zamandır beklediğini anlamamıştı ama artık biliyordu. Onun kelimelerini beklemişti. Mektubunun eline geçmesini.

Iris, annelerinin küllerini Avalon Bluff'ın tarlasına vermişti. Abisi için doğuda bir yerin daha uygun olacağını düşündü. Sonsuz gibi görünen tepeleri olan, yeşil ve umut vadeden bir yer.

Tobias otomobiliyle onu, Attie'yi ve Roman'ı Oath'un kilometrelerce kuzeyine götürdü. Orada, zirvesinde durduğunda dünyada sadece sen varmışsın gibi hissettiğin bir tepe olduğunu söylemişti.

Iris, Forest'ın küllerinin bulunduğu kapla birlikte o tepeye tek başına çıktı.

Dik bir tepe değildi ama yaz fırtınalarından dolayı çimler upuzun uzayıp yeşermiş, her yerde kır çiçekleri açmıştı, polenlerle doluydular. Iris tepeye ulaştığında önünde uzanan manzara karşısında hayrete düştü. Vadiler ve pırıl pırıl dereler. Her dem yeşiller ve huş ağaçları.

“Sanırım buraya daha önce geldim,” diye fısıldadı rüzgâra, Enva'nın rüyasında ona gösterdiği yeri hatırlayarak. Belki bir daha asla göremeyeceği ama Iris'in hâlâ Oath sokaklarında dolaştığını bildiği tanıca.

Iris kabın kapağını açtı.

Bir an için kucagında tuttuktan sonra ters çevirdi. Gözleri yaşlarla dolarken Forest'ın küllerinin rüzgârla savruluşunu ve toprağın parçası hâline gelişini izledi. Çamlarla ve çimlerle, vadilerle ve derelerle. Iris, ayak bileğine kadar uzanan kır çiçeklerinin arasında durarak bir süre daha manzarayı izleyebilirdi ama sonra yüzünde ilk yağmur damlasını hissetti, gözyaşlarına karışmıştı.

Bir yaz fırtınası daha çıkmak üzereydi ve Iris aceleyle patikayı inip Tobias, Attie ve Roman'ın onu beklediği yere döndü. Roadster tüm eziklerine, izlerine ve çamur lekelerine rağmen yeni basılmış madeni para gibi parlıyordu.

Iris, Roman'la birlikte arka koltuğa geçerken Attie de Tobias'la birlikte öne oturdu.

"Şimdi nereye gldiyoruz?" diye sordu Tobias motoru çalıştırarak.

"Nereye mi gldiyoruz?" dedi Attie. "Yağmur bastırmak üzere, Tobias."

"Bu otomobil sayamayacağım kadar çok fırtınaya ve patlak lastiğe göğüs gerdi." Dikiz aynasından Iris'e baktı. "Sen ne dersin, Iris?"

Iris gülümsedi. "Eve gidelim."

Tobias otomobilin yönünü çevirip ikinci vitesine taktı. Gök gürültüsü ve yağmuru arkalarında bırakarak yolda hızla ilerlediler. Iris arkasına dönüp Forest'a verdiği tepeye bakmak istedi ama bulutların arasındaki bir açıklık dikkatini dağıttı. İleride güneş ışığı karanlığı deliyor, mavi bir öğleden sonra vadediyordu.

Roman elini tutup parmaklarını birbirine kenetledi.

Iris gözlerini yumup avucunun sıcaklığının tadını çıkardı. Saçlarını savuran rüzgârın. Yüzüne vuran güneşin. Ve bir an için sanki kanatları varmış gibi hissetti.

Son Söz

BİR YIL SONRA

Iris bahçede diz çökmüştü.

Günler ısınıp uzadıkça çiçek tarhları canlanıyor, yemyeşil sebze filizleri toprağı yarıyordu. Iris gülümseyerek yıldız çiçeğı* ve papatya tarhlarındaki yabancı otları yoldu, sonra bahçe tarafına geçerek toprağın ne kadar kuru olduğunu hissetti.

Tam kalkıp su kovağını almaya gidecekti ki üçgen şeklinde katlanmış bir kâğıt parçası dizlerinin dibine indi.

Iris başını kaldırıp baktığında, Roman'ın ikinci katın penceresinden onu izlediğini görünce şaşırmadı. Dirseğini açık pervaza dayamış, çenesini avucuna yaslamıştı ve gülümseyerek mesajını okumasını bekliyordu.

“Hazır mı?” diye seslendi Iris.

“Öğrenmek için notu okuman gerek.”

Iris ona ters ters baktı ama şakasınaydı ve Roman'ın oyunlarından en az onun kadar keyif alıyordu. Kirli elleriyle kâğıdı yerden aldı ve açıp okudu:

* Iris'in annesinin adını aldığı çiçek, aster. -ç.n.

Sevgili Iris,

Tamamen israf olduklarından eminim ama 81-104 arası sayfalar mutfak masasında seni bekliyor. Acele edersen mükemmel* demlenmiş çayı hâlâ sıcak bulursun.

Sevgiler,
En Sevdiğin
Kitt

*her zaman tartışmaya açık

Not: Bir seferde çok fazla sayfa verirsem sıkıcı yazımın seni uyutacağından korkuyorum, Winnow.

Iris gülümsedi ama tekrar pencereye baktığında Roman gitmişti. Kulak kabarttığında daktilosunun metalik tıkırtılarını duydu, taslağına geri dönmüştü. Çalıların arasında uçuşan kuşları ve komşularının bahçesindeki söğüt ağacında şakıyışlarını duydu. Nehrin çağıltısını duydu; bombardıman sırasında ayakta kalmayı başarmış, sarmaşıklarla kaplı taş bir yapı olan küçük evleriyle arası yürüyerek birkaç dakikaydı.

Iris kâğıdı cebine koyup ayağa kalktı.

Tulumundaki kiri temizledi ve botlarını arka verandada çıkarıp son derece sıkış tıkış ama bir hayli sevimli olan mutfığa girdi.

Tıpkı Roman'ın söz verdiği gibi 81-104 arası sayfaları masanın üzerinde, uçmasınlar diye daktilosunun altına sıkıştırılmış hâlde buldu, bir demlik kaynar çay da yanında duruyordu. Iris kendine bir fincan doldurdu, içine fazlasıyla süt ve bal ekledi, sonra en sevdiği sandalyeye oturup Roman'ın yazdıklarını okudu.

Çok güzel ve sürükleyiciydiler. Iris ne zaman yeni bir bölümünü okusa kendini hikâyeye aitmiş gibi hissediyordu. Hikâye, bulutların arasında gemiyle yolculuk eden bir çocuğun maceralarını, karşılaştığı zorlukları ve yol boyunca tanıştığı ar-

kadaşlarını anlatıyordu. Her zaman mutlu bir hikâye olmasa da dürüst bir hikâyeydi ve yaşadıkları kederlere, kayıplara rağmen çocuk ve arkadaşları umutlarını hiç kaybetmiyorlardı.

Iris iki yazım hatası buldu, bir yan karakterin motivasyonuna dair de üç sorusu vardı, böylece Roman'ın demliğinin yanına bıraktığı dolma kalemi alıp bunları sayfa kenarlarına yazdı. Bazen Roman'ın kasıtlı olarak yazım hatası yaptığını düşünürdü, sırf yakalayıp yakalamayacağını görmek için.

Her zaman yakalardı.

Demlikteki bütün çayı bitirdikten sonra sayfaları topladı ve basamakları tırmanarak Roman'ın yazmayı en sevdiği yere, evin arka tarafında, nehre ve Iris'in bahçesine bakan küçük yatak odasına gitti. Kapı aralıktı ve Iris onu biraz daha açtı; Roman masasında oturuyor, parmakları Birinci Alouette'in tuşları üzerinde âdeta uçuyordu.

“Çöp, değil mi?” Roman sandalyesinde dönüp ona baktı, siyah saçının bir tutamı alnına düşmüştü. “En baştan başlamam gerek.”

“Tam tersine,” dedi Iris yanına giderek. Sayfaları masanın üzerine, ilaçlarının yanına koydu. Hap şişeleri, merhem tüpleri ve nefesi daraldığında ya da öksürüğü şiddetlendiğinde kokusunu içine çekmek için harmanladığı yağlar. Ciğerlerini ve solunum yollarını sakınleştirmeye ve yatıştırmaya yardımcı olan ama aldıkları hasarı iyileştiremeyen tedaviler.

Iris eğilip dudaklarını Roman'ın elmacık kemiğine değdirdi ve oradan kulağına çıktı. “Şimdiye kadarki en sevdiğim bölüm olabilir,” diye fısıldadı.

“Benimle dalga geçme,” dedi Roman ama sesinde özlem vardı. Elini kaldırdı ve Iris'i yakınında tutmak için parmaklarını saçlarına doladı.

“Geçmiyorum. Notlarımı kenar boşluklarında bulabilirsin.”

Roman isteksizce onu bırakırken Iris, Roman'ın avucunu öptü. Ama geri bildirimlerini yalnız okumayı tercih ettiğini

biliyordu, bu yüzden kapının yolunu tuttu ve giderken iki boş çay fincanı aldı.

“Unutma, bu akşam altıda annenle ve büyükannele yemek yiyeceğiz, sonra sekizde Attie’nin konseri var. Tobias bizi alacak.”

“Unutmadım,” dedi Roman ama yazarken genellikle zamanın nasıl geçtiğini anlamazdı.

“Ah, bu arada, Kitt?”

“Efendim, Winnow?”

Iris kapıyı kapamadan hemen önce, “Sol cebini kontrol et,” dedi.

Roman şaşırmamalıydı. Iris her zaman ondan bir adım öndeydi. O arkasından kapıyı kapatırken güldü ve ilk önce geri bildirimini mi okusa yoksa sabah oraya ustalıkla sakladığı şeyi görmek için sol cebini mi kontrol etse bilemedi.

Önce geri bildirimini okumaya karar verdi. Yazım hatalarını yakalamasına minnet duydu ve sonra diğer notlarını gözden geçirdi. Ona daha sonra sormak üzere birkaç soru karaladı ve ardından elini cebine attı.

Parmakları, çamaşır yıkama gününe dek asla bulamayacağı kadar küçük katlanmış bir kâğıt parçasına değdi.

Roman onu ışığa çıkardı. Daktiloyla yazılmış bir nottu:

Bu gerçek mesaj değil, bir ön söz. Gerçeğini gardırobumuzda, kırmızı ceketinin cebinde bulacaksın.

-I.W.K.

Not: Bu sadece bana bugün yeni bölüm verdiysen geçerlidir. Eğer vermediysen bu gece vermen için yalvaracağımı bil... yatakta.

Roman gülümsedi. Bugünlük işinin bittiğine karar vererek ayağa kalktı ve Iris'in merak uyandıran mesajının peşinde merdiveni inip yatak odalarına girdi. Bu evde sadece bir gardırop vardı ve onu birlikte kullanıyorlardı, giysileri dip dibe duruyordu. Ama Roman koyu kırmızı ceketini ve Iris'in cebine sakladığı mektubu buldu.

Katlanmış sayfayı mutfığa götürdü, böylece açık kapı aralığından Iris'i görebilecekti. Bahçedeki otları yoluyordu, örgüsü omzunun üzerinden sarkmış, neredeyse yere değiyordu.

Bazen yazmaya çalışırken dikkatini dağıtıyordu ama çoğu zaman onunla aynı ortamdayken derin bir huzur hissediyordu. Ona baktığında, basit ama sevimli günlük işlerini yaparken onu izlediğinde. Akşamları şöminenin başında en sevdiği sandalyeye oturup ona kitap okuduğunda. Sabahları uyandığında –her zaman Roman'dan sonra uyanırdı– ve geceleri battaniyeyi çaldığında. Gazete ve kahve kokusuna bulanmış hâlde, aklında onlarca parlak fikirle *Inkridden Tribune'* den eve döndüğünde.

Roman, en iyi kelimelerini o zaman yazdığını fark etmişti. Onunla birlikteyken.

Kâğıdı açtı. Elbette son sözü her zaman ona bırakırdı ve okudu:

Sevgili Roman,

Kitap yazmak zor işmiş ya da ben öyle duydum. Yazar olarak kelimeleri bir gün sevecek, ertesi gün nefret edeceksin. Ama şimdi sana çok zeki, çok yakışıklı ve çok sinir bozucu eski rakibimin bir zamanlar bana söylediklerini tekrarlayacağım:

"Yazmaya devam et. Paylaşmak istediğin kelimeleri bulacaksın. Gölgelelerin arasında olsalar bile zaten senin içindeler, cevherler gibi saklanıyorlar. -C."

REBECCA ROSS

Bir sonraki bölümü sabırsızlıkla bekliyorum. Hem kendi hikâyende yazacağın bölümü hem de birlikte yazacağımız bölümü.

Sevgiler,
Iris

Not: İmkânsız, Kitt.

Son Söz

Final

Her Dacre Günü kafeye gittiğinde aynı çay ve pastayı sipariş ederdi. Her seferinde aynı mavi gözlü garson ona hizmet ederdi ve en sevdiği siparişi ezberle biliyor olsa da ödemeyi yapıp gittiğinde yüzünü unuturdu.

Adama göre o, karşılaştığı diğer bütün müşteriler gibiydi. Nazik ama mesafeliydi. Verandada tek kişilik bir masada oturmayı tercih ederdi; böylece hiç soğumayan çayını içerken Oath'un kalabalık caddelerini izleyebiliyordu.

Bu Dacre Günü'nde Enva, Gould's'ta her zamankinden daha uzun kaldı. Bahar mevsimiydi ve yılın ilk dışarıda paltosuz oturulabilecek kadar sıcak günüydü. Aslında paltoya ihtiyacı yoktu –gökyüzünün en soğuk bölgesinde doğmuştu– ama sokaklarda yürürken ve bazı dükkânları ziyaret ederken ölümlülerin arasına karışmak için faydalı olduğunu düşündüğü zamanlarda giyerdi.

Enva güneş ışığının saçlarını ısıttığını hissettiğinde gözlerini yumdu. Eli istemsizce boynunda taşıdığı demir anahtara uzandı.

Iris onu teslim etmiş, Enva'nın katedralinin sunağına bırakmıştı.

Enva isterse kapıları açıp aşağıdaki diyarı yeniden uyandırabilirdi. Orası, Dacre'in ölümünün ardından köze dönüşerek tekrar uykuya dalmıştı. Fakat yaşayan bir ilah olduğu sürece asla çökmeyecekti. Rüzgârda uçan kalbini kayalarına bağlayamamış olsa bile bir zamanlar orası onun eviydi.

Mavi gözlü garson, kolunun altına sıkıştırdığı yuvarlak tepsiyle masasına yaklaştı.

“Bir demlik çay daha ister misiniz, hanımefendi?” diye sordu.

O gün Enva'nın orada ne kadar uzun oyalandığını fark etmiş olmalıydı. Her zamanki düzeninde bir sapmaydı bu. Gülümsedi ve “Hayır, hesabı alayım,” dedi.

Adam hesabı fincanının yanına koyduktan sonra başıyla selam verip başka bir masayla ilgilenmeye gitti. Enva her zamanki gibi fazla para ödedikten sonra ayağa kalkıp caddenin diğer tarafındaki yüksek binalara baktı. Oath yıllar içinde yeniden inşa edilmişti ama nereye bakacağını bilen biri için hâlâ savaşın izleri vardı.

Enva, âdeti olduğu üzere opera provasını izlemeye gitmek yerine Gould's'un içine girdi. Bir an durup koşturmacayı izledi, yeni pişmiş çöreklerin ekşi kokusunu içine çekti. Yavaşça kafenin içinde dolaşmaya başladı. Bombardıman sırasında omuzlarında mavi şal, elinde şiir kitabıyla oturduğu masanın yanından geçti. Iris ve Attie, o olduğunu fark etmemişlerdi ama Enva kızların aşağıya inişini izlemişti.

Loş koridora girip tuvaletin kapısına yaklaştı.

Enva durdu ve ahşabın üzerindeki soyulmuş boyaya baktı. Boynundaki anahtar ısındı ve o anda kafasına dank etti. Alzane'le pazarlık yaptığından beri Oath'un tutsağı olmuştu. Yeminini bozup şehrin kapılarının ötesine geçemezdi ya da rüzgârın onu alıp başka bir yere götürmesine izin veremezdi. Ama aşağıya inerse diyarı dolaşacak gücü olur muydu? Sadece rüyalarda veya illüzyonlarda değil, kanlı canlı?

Bir zamanlar orası onun için bir kafesti ama şimdi özgürlük vadediyordu.

Batıyı uzun zamandır kendi gözleriyle görmemişti. Kuzeyi de güneyi de. Cambria sınırlarının ötesini, ufkun okyanusa karıştığı yeri. Ama askerlerin mezarlarını hissedebiliyordu, müziği olmadan toprak kuru ve çatlaktı. Ruhlar, sonsuz uykularına çekilmek için ninnisini bekliyordu.

Enva anahtarı kapıya soktu. Kapı hafif bir titremeye açıldı ve aşağıdaki diyara inen merdiven ortaya çıktı. Sessiz, tozlu ve loş.

Bir adım attı. Sonra bir adım daha. Paltosunun altından arpını çıkarırken elleri acıyordu, onun için ördüğü büyüce gizli ve ağırlıksızdı.

Aşağıya, karanlığın derinliklerine indi. Ama burası ona tanıdık geliyordu, sanki gece yarısı gölde kendi yansımasını görmüştü. Enstrümanını en son çaldığı zamanı anımsamasına neden oldu.

Ölümlüleri savaşa çağırmak için çalmıştı. Sokak başlarında ve dumanlı barlarda. Üniversite bahçesinde ve yosunlu nehir kenarında. Ama kalan tek ilah o olsa bile bu onun son nakaratı olmayacaktı.

Elinde arpı ve parmak uçlarında toplanan büyüyle Enva karanlığın içinde kayboldu.

Teşekkürler

Sevgili Okur,

Bu tür teşekkür yazılarını okumayı seven biriysen çok iyi biliyorsundur ki her kitabın arkasında, yazara ve onun kalemine zamanını, sevgisini ve uzmanlığını cömertçe sunan bir grup insan vardır. Ne zaman bir kitabın yaratım sürecine dönüp baksam bu olağanüstü insanların bana ve romanlarıma ayırdığı saatleri takdir eder, çok mahcup olurum. *Sonsuz Yeminler*'de Iris'le Roman'ın hikâyesini nihayete erdirmek hem buruk hem de çok heyecan verici (çünkü bu, artık kitabı okuyabileceğiniz ve keyfini çıkarabileceğiniz anlamına geliyor). *Büyülü Mektuplar* ikilemesi benim için tarifsiz bir yolculuktan ve bu yolculuğu mümkün kılan insanlara içtenlikle teşekkür etmek istiyorum:

Öncelikle Göklerdeki Babamıza. Kalbime güç veren olarak hep yanımdasın.

Eşim Benjamin'e. Hayatı el ele yürümek isteyeceğim başka kimse yok. Bu seneki kelimelerimiz: bahçe, büyüme, cesaret ve o bal arıları.

Canım Sierra'ya. Artık on iki yaşındasın ve seninle geçirdiğim her güne minnettarım, çoğunda ben yazarken sen uyuyor olsan bile.

Annemle babama ve kardeşlerim Caleb, Gabriel, Rome, Mary ve Luke'a. Yazdığım her kitapta heyecanıma ortak olduğunuz, hepsini okuduğunuz ve daima bana destek olduğunuz için çok teşekkür ederim. Kayınpederim Ted'le kayınvalidem Joy'a ve sevgileriyle yolumu aydınlatan büyükannelerime, büyükbabalarıma.

Can dostum ve korkusuz eleştiri yoldaşım Isabel Ibañez'e. Bu kitabın bir iki (hatta üç!) bölümünü kelimenin tam anlamıyla kurtardın.

Temsilcim Suzie Townsend'e. Sekiz yıldır birlikte çalışıyoruz ve bu yılların her biri birbirinden harikaydı. Yayıncılık dünyasındaki eşim olduğun için teşekkür ederim.

Sophia Ramos'a. Işık ve cesaret dolu birisin, e-postalarımı her zaman dört gözle bekliyorum. Olivia Coleman'a. Her daim yanımda olduğun ve perde arkasındaki tüm önemli meselelerden beni haberdar ettiğin için çok teşekkür ederim. Ve birlikte çalıştığımıza binlerce kez şükrettiğim New Leaf ekibine: Joanna Volpe, Kate Sullivan, Tracy Williams, Keifer Ludwig, Pouya Shahbazian, Katherine Curtis, Hilary Pecheone ve Eileen Lalley.

Editörüm Eileen Rothschild'a. 26 Temmuz Çarşamba günü, saat 17.17'de beni aradığın o ânı asla unutmayacağım. (Gerçi ben telefonu açmamıştım çünkü New York'tan gelen bir spam araması sanmıştım!) Ardından gönderdiğin e-posta (konu başlığı: "*Rebecccccaaaa!!!!*") ve verdiğin o inanılmaz haber... *Ebedî Rekabet*'in yayımlandıktan on altı hafta sonra *New York Times* çoksatanlar listesinde 1 numaraya yükselmesi. Bu e-postayı çerçeveletip duvara asmalıyım aslında (eminim Kitt da onaylardı). O ânı seninle paylaşmak ne büyük bir sevinç, ne büyük bir onurdu. Bu iki kitaplık seriyi sevdiğin ve arkasında dimdik durduğun için çok teşekkür ederim.

Wednesday Books'taki harika ekibime. Sevginizle, emeklerinizle bu seriyi çiçek gibi yapmakla kalmadınız, yolun her adımında yanımda oldunuz: Meghan Harrington, Alexis Neuville,

Lisa Bonvissuto, Brant Janeway ve Sara Goodman. Sizden daha mükemmel bir ekip hayal edemezdim. Kapaklarımda sihrini konuşturmaya devam eden Olga Grlic'e, yayın sürecini titizlikle yöneten editörüm Melanie Sanders'a ve son okumayı yapan, "vestige" kelimesini doğru kullandığımdan emin olan Angus Johnston'a... (Her yazarın kafasını karıştıran bazı kelimeler vardır ya hani, bu kitapta benimki "visage/vestige" ikilisiydi!)

Muhteşem Macmillan Audio ekibime. *Ebedî Rekabet* ve *Sonsuz Yeminler*'in sesli kitaplarının kusursuz olması adına gösterdiğiniz özen için sonsuz teşekkürler: Katy Robitzski, Amber Cortes, Chrissy Farrell ve Claire Beyette. Iris ve Roman'a hayat veren o olağanüstü yetenekli seslendirme sanatçılara: Rebecca Norfolk ve Alex Wingfield'a.

Bu seriye okyanus ötesinde sevgi dolu bir yuva kazandıran harika Birleşik Krallık ekibime: Natasha Bardon, Vicky Leech, Elizabeth Vaziri, Chloe Gough, Fleur Clarke, Kate Fogg, Rachel Winterbottom, Ajebowale Roberts, Robyn Watts ve Kim Young. Hepinize kalpten teşekkür ederim.

Iris ve Roman'ı olağanüstü resmeden, Birleşik Krallık bas-kılarına muhteşem kapaklar kazandıran Kelley McMorris'e.

Ebedî Rekabet turnesinde bana katılan ve bu yolculuğu benimle kutlayan yazarlara: Margaret Rogerson, Rena Barron, Emily Bain Murphy ve Gina Chen. Bana harcadığınız zamanı, gösterdiğiniz dostluğu ve her etkinlik öncesi benimle paylaştığınız o güzel yemekleri asla unutmayacağım.

Bu seriye büyük destek veren kitabevlerine ve kitap tutkunu markalara: Little Shop of Stories, Barnes & Noble, Books-A-Million, Book of the Month, OwlCrate ve FairyLoot.

Belki burada ismini anmayı unuttuğum ya da bu teşekkür yazısını teslim etme tarihinden dolayı bahsedemediğim birkaç kişi olmuş olabilir. Kitabıma gösterdiğiniz tüm ilgi ve alaka için teşekkür ederim. Sizler olmasaydınız bu kitap bugünkü hâline gelemezdi.

SONSUZ YEMİNLER

Ve son olarak size, sevgili okurlarım. Hikâyelerimi sizinle paylaşmak benim için onurların en büyüğü. Gösterdiğiniz sevgi, yazdığınız yorumlar, o güzel sosyal medya paylaşımlarınız, hayran çizimleriniz ve tavsiyeleriniz için sonsuz teşekkürler. Desteklerinizle kitaplarıma kanat verdiniz. Hikâyelerimin uçtuğunu ve kitaplığınızda bir yuva bulduğunu görmek, hayatımın en büyük mucizelerinden ve sevinçlerinden biri oldu ve olmaya devam edecek.

Kelimelerle ve büyüyle kalın.
Sevgiler,
RJR

